

ДЖАКИ КОЛИНС ХОЛИВУДСКИ МЪЖЕ

Част 2 от „Холивуд“

Превод от английски: Савина Манолова, 1993

chitanka.info

На съпругите, които ми разказаха толкова много...

На съпрузите, които ми разказаха повече, отколкото бих желала да науча...

И особено на онези мили приятели, които упорито се опитваха да не ми разкажат нищо, но не успяха!

ПРОЛОГ

*Холивуд, Калифорния
Февруари 1986 година*

В студения февруарски съботен ден на 1986 година в Холивуд съвпаднаха две важни събития.

Първото беше погребение.

Второто — сватба.

Повечето хора се почувстваха задължени да присъстват и на двете. Разбира се, съответно облечени.

ПЪРВА КНИГА

Холивуд, Калифорния

Април 1985 година

Джак Питън прекоси фоайето на хотел „Бевърли Хилс“, сподирен от погледите на всички присъстващи. Излъчваше обаяние, магнетична сила и неудържимото усещане за много пари, ум като бръснач и слава. Беше висок около метър и осемдесет и пет и красивото му лице преливаше от мъжествена енергия. Имаше пронизващи зелени очи, стегнато тяло, двудневна четина върху дълбок загар, а гъстата черна коса бе малко дългичка за модата на деня. Общественото мнение беше единодушно — на трийсет и девет години той бе хванал Господ за брадата.

Джак Питън бе един от най-известните водещи на телевизионни интервюта в Америка.

— Здравей, Джак — изгука гальовно пищна дама, символично облечена с мини тенис рокличка.

Джак моментално включи усмивката убиец. Зъбите му бяха безукорни. Очите му на познавач се плъзнаха настойчиво по всички съществени места. Отвърна ѝ със стандартното:

— Как е положението?

Беше готова да му обясни надълго и нашироко, но той не забави крачка, устремен към „Поло Лаундж“.

По пътя го поздравиха още няколко души. Две туристки спряха и го зяпнаха възхитени, а извънредно кльощаво девойче с къса червена тениска му помахаша с ръка. Джак не спря, докато не стигна целта си — маса номер едно: кожено сепаре, обърнато към входа на „Поло Лаундж“.

В сепарето вече се бе разположил посетител — мъж леко откачен на вид, с бейзболна шапка и бял анцуг. Джак седна до него.

— Здравей, Хауард.

— Здравсти — отвърна Хауард Соломан и намигна. Лицето му непрекъснато се гърчеше, поради което изглеждаше налудничаво. Гримасничеше, кривеше очи, всмукваше бузи. В покой чертите му бяха

приятни — приличаше на лекар евреин, заел се с неподходящ бизнес, а гримасите сякаш идваха да прикрият този факт. — Как мина снощи? — Не спираше да върти нервен показалец по ръба на стъклена чаша.

— Ако си бил друг път на предварителна прожекция у Гузбъргър, трябва всичко да ти е ясно — отбеляза непринудено Джак.

— А филмът?

— Слаба работа.

— Това можех да ти кажа и аз — заяви самодоволно Хауард.

— И защо не го направи?

Хауард отпи глътка кафе.

— Човек не може да избяга от съдбата си.

Джак се засмя.

— Според теб само филмите на твоята студия си струва да се гледат.

Хауард облиза устни и завъртя очи.

— Взе ми думите от устата.

— Тогава защо не ме поканиш на твоя предварителна прожекция?

— Винаги те каня — възнегодува Хауард. — Кой ти е крив, че не идваш. Попи ти е много сърдита.

— Знаеш, че Клариса има особен вкус — заобяснява внимателно Джак. — Не желае да гледа филми, в които не играе или не е отхвърлила главната роля.

— Актриси — изсъска Хауард.

— На мен ли го казваш? — въздъхна Джак и си поръча френска минерална вода „Перие“ и две пържени яйца.

Съботните закуски в „Поло Лаундж“ навремето бяха традиционен ритуал за Джак, Хауард и кинозвездата Манън Кейбъл, който още не се беше появил. Напоследък обаче бяха прекалено заети и рядко успяваха да закусят заедно.

* * *

Наскоро Хауард беше оглавил студията „Орфей“ — пост, към който отдавна се стремеше. Ръководенето на филмова студия си беше голямата му амбиция и сега я бе постигнал — властваше над целия

шибан персонал, макар че не знаеше докога. В Холивуд беше всеизвестно, че шеф на студия е крайно проветрива длъжност, чиято огромна и смазваща власт можеше да бъде мигновено пометена от безлики корпоративни чиновници, които управляваха филмовата индустрия, сякаш бе банка. Шефът се подвизаваше на плъзгавата ничия земя между всемогъщи импресарии и независими продуценти. Спасителното прощално слово на всеки детрониран студийен шеф беше: „Имам нужда от повече творческа свобода. Талантът ми тук направо се задушаваше, пък и работата, която трябва да се свърши за нула време, е прекалено много. Разделям се с вас като с приятели. Смятам да стана незапрод.“ В бранша незапрод (за непосветените — независим продуцент) означаваше шут в задника за вечни времена. „Не ни търси, ние ще ти се обадим.“ Повечето незапроди потъваха в забвение след първия си несполучлив филм.

Хауард Соломан знаеше това прекалено добре и се боеше. Беше се борил прекалено дълго и яростно и нямаше да се остави да го изритат. Единствената утеха, която го крепеше, бе, че в Холивуд, ако пропаднеш на едно място, изплуваш на друго. Правилото „ти на мен, аз на теб“ действаше без изключение. Освен това беше извадил късмет. Магнатът мултимиллионер Закари К. Клингър, собственик на „Орфей“, лично го беше поканил и назначил.

Като барабанеше по масата с дълбоко изгризани нокти, Хауард рече:

— Клариса не играе в снощния филм, значи го е отхвърлила.

— Това решение я направи особено щастлива — заяви мрачно Джак. — Филмът не може да стъпи на малкия пръст на „Нежност“.

Извади от страничното джобче очила с дебели рогови рамки и ги надяна. Зрението му беше в ред, но си въобразяваше, че очилата и двудневната четина, която тъй внимателно култивираше на лицето си, го предпазват от проклятието на привлекателната му външност. Не можеше да разбере, че тъкмо те го правеха неотразим за жените. Тези жени бяха неотменна част от живота му. Кой би помислил, че свенливият и прилежен седмокласник Джак Питън ще се превърне в един от великите любовници на столетието? Нямаше сили да овладее

въздействието си върху нежния пол. Един поглед беше достатъчен. Дори рок звездите не можеха да се похвалят с подобна слава.

Джак нямаше нужда да сваля. От началото на пубертета и първото завоевание на петнайсетгодишна възраст жените се изпречваха на пътя му с монотонна последователност. Беше прекарал голяма част от живота си в безсрамно сладострастие. Една, две, три седмично — струваше ли си да ги брои? На двайсет и пет години преживя кратък брак и попрестана с похожденията. Само късметът и шестото чувство го бяха предпазили от венерически болести. Разбира се, сега, в края на осемдесетте години, здравият разум, ако не друго, изискваше повече предпазливост. А и чувстваше, че вече е време да си изгради по-солидна репутация в обществото, и през последната година отчаяно се бореше със славата на разюздан женкар. Това бе и причина за връзката му с Клариса Браунинг. Клариса — една от най-сериозните актриси на Холивуд. Беше носителка на „Оскар“ плюс две номинации. Никой не можеше да я нарече маце.

— Бих искал Клариса да направи филм за „Орфей“ — рече Хауард, докато дъвчеше кифличката си.

— Нещо конкретно ли имаш предвид?

— Не. Нека сама избере. Тя е звездата. — Посегна към маслото и добави: — Защо не ѝ кажеш да ми се обади? Ако ще трябва да установя връзка чрез импресариото ѝ, нищо няма да се получи. — Кимна, удовлетворен от хрумването си. — Клариса трябва само да ми пошепне в ушенцето какво иска и ще ѝ свърша работа за хиляда импресарии.

— Ами обади ѝ се ти — предложи Джак. Хауард не беше се сетил за толкова прост ход.

— Да не се разсърди?

— Не мога да ти отговоря вместо нея. Опитай и ще видиш.

— Идеята не е лоша... — Вниманието му внезапно се отклони. — Божичко! Какъв забележителен задник!

Джак хвърли изпитателен поглед към впечатляващите части, покрити с впит бял панталон, възбудили духовете в „Поло Лаундж“. Позна полюшването и се подсмихна. Чика Ернандес — кралицата на мексиканските сериали. И насън би познал тази походка, въпреки че не го каза на Хауард. Самохвалството не беше в стила му. Оставяше жълтите вестничета да се пръскат от догадки. Джак не афишираше

неизброимите си завоевания, макар че с това вбесяваше Хауард и другите, които очакваха имена и пикантни подробности, а получаваха усмивка и дискретно мълчание.

Откак преди една година започна връзката си с Клариса, нямаше много за разправяне. Две асистент-режисьорки, една възторжена актриса на малки ролички и една евро-азиатска манекенка. Всички за по една нощ. Според собствените си стандарти беше безукорно верен на Клариса. С жена като нея не можеше да си позволи да кръшка — романът им заемаше първи страници и корици.

Джак Питън беше умен, обаятелен и сериозен гражданин с планове за бъдеща политическа кариера. (Защо не? А Роналд Рейгън?) И макар да си въобразяваше, че добре разбира жените, все още, макар и подсъзнателно, изповядваше осветената от времето двойна мярка. За него беше в реда на нещата да се поразнообрази от време на време — в края на краищата бързата свалка не значи нищо за мъжа. Но пази Боже да го направи Клариса.

Не. Клариса не беше такъв човек. Джак изобщо не се съмняваше в нея.

— По-бързо — страстно простена Клариса Браунинг. — Хайде де! По-бързо!

Младият актьор върху нея се подчини. Успя да се справи, макар и в състояние на шок. Все пак беше на двайсет и три години, а на тази възраст можеше да го вдигне и от ръкостискане.

А Клариса Браунинг беше направила доста повече. Малко след първата им среща в състава на филма, който снимаха, беше изискала присъствието му в гримьорната си. Той отиде охотно. Все пак Клариса беше звезда, а той снимаше едва втория си филм.

Предложи му чаша бяло вино и оживен разговор за ролята. Въпреки че беше едва десет сутринта, прие и двете с благоговение. След малко Клариса отметна кестенявите кичури коса от деликатните си и интересни черти и със сдържана интонация му каза:

— Знаеш, че същността на един филм е в неговата истинност. — Той кимна почтително. — Ти играеш главната любовна роля.

Клариса беше на двайсет и девет години, имаше продълговато лице, бистри очи, нос, на който не достигаха милиметри да мине за

дълъг, и малка уста с тънки устни. В живота никой не би я нарекъл красавица, но пред камерата невзрачната ѝ външност раждаше бляскавата магия, наречена кино.

— Очаквам с нетърпение снимките — ентузиазира се младият актьор.

— Аз също — отвърна тя безстрастно. — Трябва обаче да разбереш, че голото очакване не върши работа. Когато сме заедно на екрана, всичко трябва да е истинско. Дължни сме да породим у зрителя възбуда, страст и копнеж. — Млъкна. Той се покашля. — И така — продължи деловито тя, — аз съм поклонница на репетициите зад камера. По този начин никога няма да ни хванат без гащи — образно казано, разбира се.

Актьорчето направи опит да се усмихне и се попита наум защо ли започва да се поти.

— За да решим този проблем, трябва да се любим. — Настойчивите ѝ кафяви очи го предизвикваха.

Кой беше той, че да спори? Мигом забрави фантастичната си руса калифорнийска приятелка с деветдесетте ѝ сантиметра гръдна обиколка и най-дългите крака в града.

Клариса протегна ръка, смъкна ципа на джинсите му и се заловиха за работа. Във всеки случай той беше шокиран до мозъка на костите си. Да го направи с Клариса Браунинг! Самата Клариса Браунинг! Кой би повярвал?

Когато свършиха, отривисто заяви:

— Сега и двамата ще съумеем да се съсредоточим и филмът ще стане великолепен. Трябва само да знаеш ролята си по вода. Слушай съветите на превъзходния ни режисьор и стани човека, когото играеш. Вживей се в ролята. Ще се видим на снимките.

Това беше всичко. Можеше да си върви.

Когато младокът напусна гримьорната, Клариса посегна към термоса със зеленчуков сок и си сипа чашка от хранителната течност. Отпи замислено. Взаимодействие с партньора — това беше същността на истинския театър. Сексът с нея щеше да го накара да се държи свободно, да му вдъхне увереността, толкова необходима за ролята. Вече нямаше да замира пред великата Клариса Браунинг — носителка

на „Оскар“. Щеше да вижда в нея страстна жена от плът и кръв и да реагира съответно. Това беше най-важното, въпреки че много хора биха я сметнали за откачена, ако имаше глупостта да им се довери, че винаги се чука с любовниците от филмите си.

Пийна още глътка сок. Системата работеше. Доказателство беше полученият „Оскар“.

Ако Джак Питън научеше, направо би припаднал. Мъжкар шовинист. Типичен жребец. Дали наистина си въобразяваше, че не знае за дребните му флиртове?

Усмихна се на себе си. Джак Питън, мъжът с палавата пишка... Какво толкова... Щом не прекалява... В момента връзката с него й беше от полза. Можеше ли да знае какво крие бъдещето?

— Вчера получих дяволска аритмия — обяви с мрачно изражение Хауард Соломан.

— Какво? — Джак не повярва на ушите си.

— Проклетото ми сърце — продължи Хауард с отчаян глас — започна да се мята като топка за пинг-понг.

Джак отдавна беше решил, че Хауард е безнадежден хипохондрик, и смени темата.

— Къде се губи Манън? Ще идва ли въобще, или пак е захлупил нещо?

— Манън би го правил всеки ден, стига да можеше — ехидно изкоментира Хауард.

— Това е всеизвестно — съгласи се Джак.

Манън Кейбъл — много търсен като кинозвезда, режисьор и продуцент (в Холивуд, ако си търсен — нямаш проблеми, ако не — по-добре да те няма), влезе в „Поло Лаундж“ и също като Джак преди малко събра погледите върху себе си. Дори разговорите стихнаха. Беше невероятно красив. Клинт Истууд, Бърт Рейнолдс и Пол Нюман, взети заедно, се доближаваха до Манън Кейбъл. Имаше кобалтовосини очи, галена от слънцето кожа до шоколадов и много секси тен, и пепеляворуса коса. Беше висок метър и деветдесет и изключително силен физически, със стегната и пъргава фигура.

Навършил беше четирийсет и две години. По касов успех се мереше със Сталоун и Истууд. Манън Кейбъл беше на гребена на

вълната.

— Здравейте, умирам от глад — усмихна се той широко и се вмъкна в сепарето. Дежурната му усмивка просто крещеше „Аз съм голяма кинозвезда“. Великолепните порцеланови зъби (беше загубил блясъка на истинските по време на двегодишната си работа като фокусник) му даваха възможност да се усмихва до безкрайност. — Какво ядете?

— Яйца — посочи очевидното Джак.

— Приличат на плоски цици — засмя се Манън.

— На теб всичко ти прилича на цици — реагира Джак. — Трябва да идеш на психоаналитик, явно имаш големи проблеми.

Манън се заля в гръмогласен смях.

— Единственото голямо нещо, което имам, е оная ми работа. Пожелавам и на вас такъв проблем.

Махна на сервитьора и започна да си поръчва обилна закуска.

Джак се вглеждаше в Манън и Хауард. Понякога се чудеше защо точно те тримата бяха станали такива приятели. Пътищата им бяха тъй различни.

Хауард беше минал през три брака и в момента тънеше до шия в дебрите на четвърти със закръглената Попи. Навсякъде след себе си беше ръсил деца. Манън още не можеше да се съвземе от развода с първата си жена Уитни, която продължаваше да обича, а новата му съпруга Мелани-Шана се оказа напълно безпомощна да промени каквото и да била. Джак имаше Клариса и въпреки че дълбоко в сърцето си чувстваше, че не е подходяща за него, упорито отказваше да го признае дори пред себе си.

— Имам страхотна идея — рече внезапно Манън. — Защо не прескочим другия месец до Вегас? Само тримата. Вече почти не се виждаме. Ще поиграем комар, ще побезобразничим и ще вдигаме скандали като в доброто старо време. Какво ще кажете?

— Без жените ли? — запита Хауард с надежда.

— Естествено — отсече Манън. — Ще ги оставим в някой скъп магазин и няма да усетят отсъствието ни.

Хауард заgrimасничи възбудено.

— Идеята ми допада. — Забрави, че Попи бе готова да му издере очите, ако опита да отиде някъде без нея. За разлика от трите си

предшественички, които само гледаха да измъкнат нещо от него, тя беше и лепка.

— А ти, Джак? — Манън загледа очаквателно приятеля си.

Джак беше обещал на Клариса да прекарат една седмица в Ню Йорк. Знаеше какво го чака — дълги разходки из Гринич Вилидж и посещения на театри „оф-Бродуей“, безкрайни вечери с необикновените ѝ, изпаднали приятели. Разбира се, за негова сметка.

Мразеше разходките, не можеше да гледа друго, освен филми, а тъй наречените ѝ приятели направо го отвращаваха.

— Съгласен съм — реши той. — Започвай организацията. Ако ми позволи работата, ще дойда.

Джейд Джонсън обожаваше Брус Спрингстийн. Нямахше желание да се запознава с него, изпитваше страст отдалече, като палава четиринайсетгодишна ученичка. Сложи на уредбата „Роден в САЩ“ и затанцува из новия апартамент.

Джейд Джонсън беше на двацет и девет години. Имаше дълга до раменете, буйна и гъста медноруса коса, раздалечени, напръскани със златисти точки кафяви очи, плътни и сочни устни и силна четвъртита челюст, която предпазваше лицето ѝ от квалификацията „просто хубаво“ и му вдъхваше предизвикателност и живот.

Беше висока метър и седемдесет и пет, тежеше шестдесет килограма и имаше много дълги крака, подвижна и гъвкава фигура, широки рамене и невероятна лебедова шия.

Освен че беше с добро сърце и при нужда се проявяваше като верен приятел, тя се отличаваше и с остър език, както и с необуздало чувство за хумор. На всичко отгоре беше умна, независима и един от най-добре платените фотомодели и телевизионни рекламни звезди в света.

На вратата се позвъни и тя се втурна да отвори. Носеше джинси и свободно вееща се около тялото фланелка.

Беше шефът на носачите, които току-що бяха стоварили във вестибюла петнайсет големи кашона.

— Ето, госпожо — рече той и ѝ подаде квитанция за подпис. — Всичко е налице и сметката е готова. Надявам се да сте доволна.

Тя подписа и мушна в ръката му банкнота от петдесет долара.

— Почерпете се с момчетата по една бира.

Мъжът доволно прибра парите и си помисли какво готино парче е. Не само хубава с тесните джинси и огромна тениска, но и щедра.

Благодари ѝ и промърмори с глуповата усмивка:

— Оная ваша реклама, дето я пускат по телевизията, си е направо динамит!

Тя се усмихна и разкри безупречно бели и равни зъби и сърдечна сексапилна усмивка.

— Радвам се, че ви харесва.

Започна неуловимо да го избутва към вратата. Щом започнеха да говорят за всеизвестната ѝ телевизионна реклама за кафе, знаеше, че е назрял моментът да ги разкара. В самото начало на кариерата си бе научила, че трябва да е приветлива, но и недосегаема за почитателите си. Накрая успя да парира напъните му да получи снимка с автограф и затвори вратата под носа му.

Най-сетне сама! В Лос Анджелис. Кой би допуснал, че отново ще се навие да прекоси континента? Нейният град открай време си беше Ню Йорк. Калифорния не я привличаше. Е, веднъж, когато беше двайсетгодишна, я призова и тя наивно прие предложението за пробни снимки. Глупачка. Не я биваше за актриса и не хранеше никакви амбиции в тази насока. Но беше млада и любопитна, пък и какво толкова, пътешествието си беше пътешествие.

На летището я чакаше километрична лимузина с млад на вид импресарио, разположен на задната седалка. Носеше безчет златни верижки, разкопчана до пъпа копринена риза и грижливо изгладени джинси от скъпа модна къща. Имаше оредяваща над челото коса и заучена поза на поведение. В колата ѝ предложи марихуана и да я заведе на вечеря.

Тя отхвърли и двете, което предизвика появата на недоволни бръчки по безукорния му тен.

Настани се в отрупан с цветя и плодове резервиран специално за нея апартамент в хотел „Бевърли Хилс“. Остана пет дни, снима се с някакъв разсеян актьор, който заглушаваше всичките ѝ реплики, отклони още няколко покани от страна на бронзовия импресарио, върна се в Ню Йорк и оттогава ни вест, ни кост.

След няколко години, когато името ѝ нашумя, Холивуд я привика отново.

— В никакъв случай — отсеке тя пред нюйоркския си импресарио. — И без това смятам да стана не само най-добрият, но и най-високоплатеният фотомодел. Трънливият път на старлетка не ме влече. Просто не съм такъв човек.

И се оказа права. Джейд Джонсън наистина се оказа най-добрата. А според наскоро подписания договор — и най-високоплатената.

Тъкмо този договор стана причина да дойде отново в Лос Анджелис. „Клауд Козметикс“ ѝ направи предложение, което не

можеше да не приеме, а част от изпълнението му налагаше да прекара цяла година на Западния бряг и да заснеме серия телевизионни реклами за един милион долара. При нормални обстоятелства и през ум нямаше да ѝ мине да напуска Ню Йорк. Току-що обаче бе изплувала от шестгодишна връзка с женен мъж и смяната на обстановката ѝ се виждаше желана перспектива.

Изрита маратонките от краката си и спусна ципа на джинсите под звуците на „Роден в САЩ“. Дрезгавият глас изпълни стаята и я успокои. Беше на прага на нещо ново, започваше напълно различен живот. Нямаше я вече тайната любовница Джейд Джонсън. Край, господа. Тази песен вече бе изпята. Каква идиотка е била! Каква лековерна празноглавка. Налапваше всички възможни въдици. Не се смяташе за наивница и все пак той в продължение на шест години, с помощта на езика си (не само в преносния смисъл), я беше направил своя пленница.

Замисли се и за него. Марк Ранд. Английски лорд. Английски задник. Световноизвестен фотограф на диви животни. Запознаха се в Африка по време на работа. Тя позираше за реклама на леопардови бански костюми във „Вог“, а той правеше снимките. Имаше къдрава коса, засмени сини очи и беше обаятелен събеседник. Изтърколи се една седмица на луда страст, когато в обаятелния му разговор изплува името на съпругата — лейди Фиона Ранд.

Джейд си спомни яростта, която изпита тогава. Беше се хванала на най-древната лъжа в света... „Жена ми и аз живеем формално... Когато децата пораснат...“

И Джейд Джонсън, умната светска жена, която сама се бореше с живота, се бе вслушала в тази гадост и дори ѝ беше повярвала! И сигурно още щеше да вярва, ако лейди Фиона не беше родила поредното лордче — наследник на фамилията Ранд, и ако Джейд не го бе прочела случайно в някакво английско списание.

Разривът беше ожесточен, а преместването ѝ в Калифорния — незабавно.

Като разгледа внимателно новото си жилище, тя реши, че е истинска находка. Намираше се на булевард „Уилшър“, близо до „Уестуд“, и беше мебелирано. Във всеки случай не можеше да си представи как ще изкара цяла година без свои вещи наоколо — книги, плочи, колекцията от порцеланови кученца, видеокасети с любими

филми, дрехи, семейни снимки и други лични неща. Поради това именно преди малко получи кашоните от Ню Йорк. Огледа купа във вестибюла, като се чудеше дали ще събере сили да се залови веднага с тях. С въздишка осъзна, че така ще е най-добре. Взе от кухнята кутийка кока–кола и започна.

Някъде в Средния запад...

Някъде през седемдесетте години...

За малкото момиче кошмарът започна, когато на четиринайсетгодишна възраст остана само с баща си. Братята и сестрите му отдавна се бяха махнали от дома. В момента, в който ставаха достатъчно големи да се издържат, бързо заминаваха и повече не се мярваха наоколо. Не идваха дори на гости. Майката беше в болница — „женски болести“, бе въздъхнала една съседка. Момичето не знаеше какво означава това, знаеше само, че мама отчаяно му липсва въпреки едва двудневното си отсъствие.

Това дете беше случайност. Майката често го наричаше така. „Ти си моята закъсняла случайност, която ми отваря толкова много работа. Вместо да си почивам, гледам дете.“ Усмиваше се, прегръщаше дъщеричката си и нежно добавяше: „Не мога да си представя живота без моето момиченце. Не бих издържала. Нали ме разбираш, миличка?“

Да. Тя разбираше, че изпитата женица с грижливо изкърпени дрехи, която переше чуждо бельо и се отнасяше с мъжа си като с господар, наистина много я обича.

Живееха в една съборетина в покрайнините на града. През зимата мръзнеха, а през лятото не можеха да си намерят място от жега. В кухнята пълпеха пълчища тлъсти и лакоми хлебарки, а нощем по покрива се гонеха гигантски пльхове. Детето растеше със страх в сърцето, страх не от гадините, а от ужасените писъци на майката, които често цепеха нощта, когато бащата я смазваше от бой. Писъците неизменно биваха последвани от дълго, зловещо мълчание, нарушавано единствено от неговото грухтене и пышкане и сподавени женски ридания.

Бащата беше огромен зъл лентяй и момичето го ненавиждаше. Някой ден, също като братята и сестрите си, щеше да се махне и то.

Искаше да се измъкне тихичко преди разсъмване, както бяха сторили те. Само че това дете имаше по-вълнуващи планове. Щеше да навлезе в света и да преуспее, а когато спечелеше достатъчно пари, смяташе да прибере майка си и да се грижи за нея както подобава.

Бащата изрева за вечерята си. Сипа му пълна паница гореща шкембе чорба с чесън, приготвена по рецепта на майка ѝ. „Помя!“ , изръмжа той, след като я погълна и гръмко се оригна. Тя бързо взе чинията и я смени с петата му за вечерта кутия бира. Изгледа я с гуреливи очички и разплуто лице. Плесна я отзад и се изкикоти. Момичето се свря в кухнята. Откак се помнеше, живееше с него, а я плашеше повече от всеки непознат. Беше брутален и жесток. Често усещаше острата болка, причинена от тежката му ръка, върху лицето, раменете или краката си. Обичаше да се перчи с физическата си сила.

Изми чинията в купа с вода и се замисли кога ли майка ѝ ще се върне от болницата. Страстно се надяваше да е скоро. Може би след ден–два. Избърса ръцете си и мина през тясната всекидневна, където баща ѝ хъркаше пред прескачащите образи на черно–бял телевизор. Токата на колана бе разкопчана и шкембето му отблъскващо издуваше мръсната тениска. Празната бирена кутия балансираше, опряна на гърдите му.

Измъкна се навън и отиде в тоалетната. В къщата нямаше канализация. Единствената възможност за миене беше спуканото корито, пълно с хладка вода. Понякога се къпеше в кухнята, но не се осмеляваше да го направи, когато баща и си беше вкъщи. Напоследък бе започнал да я дебне, шпионираше я, когато се преоблича, и гнусно се хилеше на появилите се отскоро женствени извивки на тялото ѝ.

Момичето уморено съблече блузата и смъкна шортите си. Започна да се плиска под мишниците, по гърдите и между краката.

Прииска ѝ се да има огледало да види как изглежда новата ѝ фигура. Прекара предпазливо пръст по издутите си малки зърна и дъхът ѝ секна от странното усещане на докосването.

Беше толкова увлечена в изучаване на тялото си, че не чу стъпките на баща си, които приближиха към тоалетната на двора. Той блъсна, без да чука, паянтовата врата и тя не свари да се прикрие. Ципът на панталона му беше спуснат.

— Трябва да се изпикая — изломоти той. След това добави, сякаш сетивата му работеха със закъснение: — Какво се мотаеш тук

гола, момиче?

— Мия се, татко — отвърна тя, почервеняла до корена на косите си. Хвърли се към пешкира, който си беше донесла.

Но той я превари. С пиянско залитане успя да настъпи излинелия плат и прегради вратата с туловището си.

— Срецаш ли се с момчета? — запита той. — Хойкаш ли?

— Не. — Задърпа отчаяно пешкира изпод ботуша му.

Заклатушка се към нея — грамада с дъх на бира и кървясали очи.

— Сигурна ли си, госпойце?

— Да, татко, сигурна съм — прошепна тя с желанието да потъне в земята от срам. Единствената ѝ мисъл беше да успее да се добере до леглото си и да се завие през глава.

Той дълго я гледа. След това бръкна в панталона си и силно изгрухтя.

Сърцето ѝ се блъскаше в гърдите и сигнализираше: „Опасност! Опасност!“ Спря да диша. Инстинктът ѝ подсказа, че е попаднала в капан.

Бащата продължи да се опипва, докато членът му се показва през отвора на панталона като свирепо червено оръдие.

— Виждаш ли го? — изръмжа той.

Момичето стоеше вцепенено и занемяло.

— Виждаш ли го? — повтори той с почервеняло като члена си лице. — Това си търсиш. Това ще поиска да ти завре всяко момче, с което се срещаш.

Посегна към нея и тя закрещя.

— Не! Не! Не!

Гласът ѝ звучеше пискливо и нереално като на чужд човек.

Но нямаше кой да я чуе. Нямаше кой да я защити.

След това започна кошмарът.

Настъпи четирийсет и седмият рожден ден на Силвър Андърсън и мисълта, че е с цяла година по-стара, изплува в съзнанието ѝ със самото събуждане. Полежа десетина минути, предъвквайки нерадостния факт, и неохотно се надигна. Първата ѝ работа беше да позвъни на иконома си и да поръча диетичните кифлички, пресния портокалов сок и чая с лимон да бъдат сервирани на масата ѝ точно след петдесет минути. Това беше времето, нужно на Силвър да се подготви за среща със света. Доста кратко, като се вземеше предвид извършващата се трансформация.

Жената, напуснала луксозното, с кралски размери легло, изглеждаше съвсем обикновена.

Дамата, която излезе от спалнята след петдесет минути, беше суперзвезда.

Силвър Андърсън беше напълно готова за снимките във „Вог“, естествено за корицата. Силвър не признаваше друго. На лицето си бе положила пълен грим — плътен слой фон дю тен, драматично открити очи (не се отказваше от изкуствените мигли, които и придаваха властен, но и леко старовремски вид). Устните ѝ блестяха, намазани с яркочервен глицерин, бузите ѝ грееха. Носеше тежки златни обици, бял копринен тюрбан и бледобежов костюм, обилно посипан с изкуствени диаманти. Беше едва десет сутринта, но Силвър се чувстваше винаги длъжна да поддържа името си на звезда пред почитателите. Ръстът ѝ беше метър и петдесет и седем и бе успяла да съхрани момичешката си фигура с помощта на диети и упражнения, стриктното придържане към които беше истински ад, но резултатите го компенсираха напълно. Гледана в гръб, лесно можеше да мине за двайсетгодишна със стегнатото си дупе и нахаканата, разкършена походка.

Слезе величествено по стълбите, без да погледне иконома руснак Владимир. Владимир беше обратен и пет пари не даваше как се отнася с него, стига да го държи на работа. Два пъти седмично си изкарваше по една вечеря срещу разкази за интимния живот на Силвър Андърсън.

За своите приятели той беше звездата, живееща от похожденията на господарката си.

Силвър винаги се появяваше в сензационните новини. От проблемите си с мъжете (двама бивши съпрузи и десетки любовници) скачаше в неприятности с алкохола (хвала на бившата президентша Бети Форд, че ги легитимира), от тях се хвърляше в битки с всякакви режисьори, сценаристи и продуценти, стига да й кацнеха на мушката, и щедро изливаше гнева си върху тях. Силвър се гордееше с изявлението си: „Аз съм професионалистка. Няма да допусна да ме преобладават разни невежи аматьорчета, които се блъскат с лакти да застанат в светлината на прожектора. Всеки да си знае мястото.“

За първи път Силвър стана звезда на дванайсет години. Откри я бащата на нейна приятелка — импресарио на млади таланти, по време на училищно представление, в което тя пееше и танцуваше. Той я препоръча на режисьора, подбиращ състава на голям филм мюзикъл. Яви се на прослушването и получи ролята, която я направи мини звезда. Продължи да пее като птичка в цялата поредица касови филми. Гласът ѝ бе прекрасен — силен и с рядка чистота. Така и трябваше да бъде. Майка ѝ Бланш (неуспяла певица) се беше погрижила дъщеря ѝ да взема уроци по пеене от петгодишна възраст. Бланш често ѝ казваше: „Аз не успях, но ти, мила, си наследила моя талант и ще станеш най-известната звезда в света.“ Бланш държеше и на уроците по балет и актьорско майсторство. В резултат Силвър така и не разбра какво значи детство. Всичко мина в усилена подготовка за кариерата на звезда, в която майка ѝ непоколебимо вярваше. Когато стана на шестнайсет години, музикалните филмови комедии на Холивуд спряха да будят интерес у публиката и импресариото ѝ предложи Ню Йорк и театъра.

— Няма да ходиш в Ню Йорк — възпротиви се баща ѝ Джордж, преподавател в колеж и изобретател на прибори, които майка ѝ наричаше „непотребни машинки“. Живееха в голяма, безразборно строена къща в Долината, платена с приходите на Силвър, и баща ѝ нямаше намерение да пуска корен на друго място.

— Трябва, татко — протестираше съзливо Силвър, защото майка ѝ бе съгласна. — Кариерата ми е поставена на карта!

На шестнайсет години вече драматизираше нещата.

Бланш подкрепяше изцяло дъщеря си.

— Нямах право да съсипваш живота ѝ, Джордж. Трябва да подпомагаме стремежите ѝ.

Джордж се взираше отчаяно във властната си жена с морковена коса и несбъднати мечти. Знаеше, че не може да я възпре, тъй че се разбраха тя да придружи Силвър в Ню Йорк за шест месеца, а той да остане вкъщи с деветгодишния им син Джак.

Силвър и Бланш се влюбиха в Ню Йорк и чувството им бе споделено. Силвър откри сезона с нов мюзикъл, наречен „Великолепното дете“, който пожъна небивал успех и се игра цели пет години. През това време се ожени за първи път (съпругът беше висок, мургав и слаб), разведе се (той беше страната, която поиска и получи издръжка), помогна на майка си да се разведе с Джордж и присъства на сватбата ѝ с двацет и шест годишен статист (по онова време Бланш беше навършила трийсет и осем) и нито едната, нито другата не изпита и най-малкото желание да се върне в Лос Анджелис и Долината. Ню Йорк беше създаден за тях.

— Джордж и Джак са по-добре без нас — разсъждаваше Бланш. — Ти си родена за звезда, а аз — да живея в Ню Йорк и да се забавлявам.

И се забавляваше с помощта на преуспяващата дъщеря и младия съпруг.

След „Великолепното дете“ последваха още една триумфална постановка, албум с плочи, който се разграбваше, и предварително разпродадени вариететни програми, които Силвър избираше по свой вкус.

Минаха десет години, преди да се върне вкъщи. Но вече не беше същата Силвър Андърсън. Нае бунгало в хотел „Бевърли Хилс“, в което живееше с настоящия си любовник — превъзходен скандинавски жребец. Между множеството минети и интервюта най-сетне намери време да се обади на баща си.

— Елате с Джак утре в „Бевърли Хилс“. Каня ви на обяд — заяви тя царствено, без да им обясни, че „Нюзуик“ прави централния си материал за нея и иска няколко семейни снимки.

Джак се поколеба — отдавна беше отписал Силвър като дъщеря. Тя мислеше единствено за себе си. Според него беше отговорна и за

разпадането на брака му, нещо, което нямаше да ѝ прости.

Джак се беше върнал от колежа. На деветнайсет години, бе израснал хубав и интелигентен младеж и изгаряше от любопитство да види сестра си, която едва си спомняше.

— Ще отида, татко — отсече той нетърпеливо.

Джордж склони, като мърмореше недоволно. От Силвър можеше да се очаква всичко, дори да откъсне и Джак, но трябваше да поеме този риск.

Джак тръгна въодушевен за срещата със сестрата звезда. Върна се след два часа намръщен и критично настроен.

— Тя е дяволски фалшива — възкликна той. — Държи се като английската кралица.

Джордж едва прикри облекчението си.

— Не ругай — сгълча го строго той. — На това ли ви учат в колежа?

— За Бога, татко, аз съм на деветнайсет години!

— Тогава вече би трябвало да знаеш, че ругатните няма де те направят повече мъж.

— Добре, добре. Извинявай — изрече бързо Джак и си помисли, че при следващата ваканция на колежа в Колорадо ще подкрепи идеята на приятеля си Хауард Соломан да наемат заедно апартамент в Холивуд. „Ще си живеем царски“ — беше го убеждавал Хауард ентузиазирано, но Джак отказа. Следващия път щеше да приеме.

Силвър прецени малкия си брат като красив, но тъп. Очевидно бе наследил хубостта в семейството, но явно всички таланти се бяха съсредоточили у нея. Една среща беше достатъчна. Не си направи труда да им се обади отново и минаха цели четири години, преди да се видят пак на погребението на Бланш в Ню Йорк. Беше умряла скоропостижно от рак. Джак изпита смесени чувства по повод погребението. Когато тя се разведе с баща му, разведе се и с него. Не можеше да забрави мрачното изражение на Джордж, когато един ден му каза да седне и му съобщи лошата вест.

— Майка ти няма да се върне при нас. Така е най-добре.

Джак си спомняше дългите месеци, през които бе плакал, докато заспи. Мъчеше се да се сети какво толкова лошо бе сторил, та майка му го изостави така безмилостно. В юношеските си години изгаряше от желание да ѝ се обади и да я накара да му каже причината, но

непрекъснато отлагаше ужасяващата среща, а когато тя умря, беше твърде късно. Тогава разбра, че трябва да отиде поне на погребението ѝ.

Силвър разиграваше грандиозна трагедийна сцена. Беше потънала в черни лисичи кожи, а на главата ѝ се кипреше миниатюрна кръгла шапчица с воал. Притискаше се към ръката на съпруга на Бланш, а силно гримираните ѝ очи преливаха от състрадание, докато фоторепортерите сновяха напред-назад около гроба.

Силвър не позна родния си брат. Той я потупа по ръката, за да я подсети.

— Благодаря за добрите чувства — промърмори тя и се обърна към следващия почитател.

Подуши алкохол в дъха ѝ и се опита да я разбере. Три месеца по-късно тя се омъжи в Лас Вегас за бившия си втори баща, като тържествено се закле този път да е „завинаги“. Десет месеца след това последва шумен развод, предизвикал не едно скандално заглавие в пресата.

Но Силвър неизменно успяваше да се измъкне с усмивка от тресавището на лошата реклама. Следващата година роди дъщеря, отказа да назове бащата и замина за две години в Бразилия с някакъв богаташ. Злите езици твърдяха, че е нацист и военнопръстъпник с пластична операция. На трийсет и четири години се върна на Бродуей и през следващите пет изпълни една след друга главните роли в две сензационни постановки.

Междувременно Джак беше започнал да урежда живота си. След като завърши колежа, поживя в един апартамент в Холивуд заедно с приятеля си Хауард Соломан. Хауард искаше да стане импресарио най-вече защото чувстваше, че това ще му осигури достъп до „неограничен брой пътки“. Намери си работа в деловодството на голяма агенция за издирване на таланти.

Джак не знаеше с какво точно иска да се занимава. Всички му казваха, че с тази външност трябва да се пробва на актьорското поприще, но той се отвърщаваше от тази мисъл. Интересуваше го писането. Интересуваха го вестниците. Зовеше го светът на журналистиката. Започна да пише рецензии за филми и плочи в малко списание, а за да плати своята половина от наема, стана екскурзовод в

едно телевизионно студио. След шест месеца беше повишен да издирва участници в телевизионни интервюта.

— Умееш да разговаряш с хората — заяви шефката му, която имаше набито око за таланти.

— Благодаря — отговори той, умело избягвайки предложението ѝ за една нощ в частния ѝ апартамент в Уестуд.

Започна да си разчиства пътя, като спеше с хубавите гостенки на предаването и едновременно с това учеше всичко, което може да се научи за телевизията.

Един ден млад киноактьор — също гост на предаването, го придърпа зад кулисите.

— Човече, ти май чукаш приятелката ми — запротестира той.

— Тъй ли?

— Тъй я!

Джак не можа да се сети коя точно е приятелката на актьора и затова не спомена име, а само отсече:

— Извинявай!

— Има за какво — изпухтя той. — А мен не ме допуска по-далеч от целувка. Как е в леглото?

Разговорът продължи в най-близкия бар и току-що откритият и лансиран Манън Кейбъл стана третият съквартирант на Джак и Хауард. Нареккоха се „тримата юнаци“ — намек по-скоро за професионалните им амбиции, отколкото за разюздания им полов живот. Хауард сваляше всяка изпредила се на пътя му жена с ненаситния си сексуален нагон. Манън притежаваше достатъчно красота и чувство за хумор, за да ги подмами между чаршафите. Джак действаше и по двата метода.

Сестрата звезда беше забранена тема. Хауард знаеше, но си траеше. Манън разбра и помисли, че го будалкат.

— Но защо е тази тайнственост?

Джак сви рамене.

— Почти не я познавам. Не е нужно да афиширам роднинството си с нея.

За щастие, още в началото на кариерата си Силвър бе избрала моминското име на майка си. Джак предпочете по-драматичното фамилно име Питън.

И така кариерите на „тримата юнаци“ процъфтяваха.

На дваайсет и шест години Хауард стана новоизлюпен импресарио, на дваайсет и осем вече беше на мода. Междувременно се ожени, ипотекира твърде скъпата къща в Лоръл Каньон, купи първия си мерцедес и навсякъде си осигури отворени врати.

Манън пое по пътя към славата чрез централната рубрика в популярно женско списание. Прояви се като по-голям Рейнолдс от Бърт Рейнолдс, изигра главните роли в няколко суперкасови филма, купи си изискана къща на брега и кремав ролс-ройс и не спря да поддържа несекващ поток от красиви и скъпи приятелки.

Джак отиде в Аризона и започна работа в местната телевизионна станция. След две години вече въртеше всичко. Пусна котва в Чикаго, след това — в Хюстън. Опитваше всякаква дейност — от сериозното новинарство до жълтата информация. Занимаваше се с политика, кинофестивали, убийства, филми и блудства с деца. В Хюстън му дадоха да води своя програма, наречена „Ритъмът на Питън“. Рейтингът му удари тавана и никой не можеше да се мери с него. Получаваше чували с писма от почитатели. Когато отиде в Ню Йорк като водещ на нощна програма за телевизионната мрежа, Силвър беше на път за Холивуд да участва във филмови версии на бродуейските си мюзикъли. Той често се питаше дали няма да му се обади да го поздрави с успехите му. В края на краищата, за добро или лошо, бяха брат и сестра и биха могли да възстановят отношенията си.

Тя не даде знак, че помни съществуването му.

Филмът със Силвър в главната роля претърпя незапомнен провал и подобно на ядрен взрив унищожи всичко, постигнато от нея. Унижена, тя замина набързо за Европа. Всички хвърлиха вината върху нея. Господи! По нейно мнение тя беше единственото сносно нещо във филма.

Силвър изживя период, който сега деликатно наричаше „моето нервно разстройство“. Всъщност беше сериозен флирт с алкохола и наркотиците, който за една бройка щеше да я вкара в гроба, и даде силен тласък надолу и на без това затъващата ѝ кариера.

И тогава Джак получи вест, но не точно от нея. От Лондон му се обади десетгодишно момиче на име Хевън.

— Ти моят вуйчо ли си? Мога ли да дойда да живея при теб? Мама я откараха в болница.

Джак отмени всички интервюта за седмицата и взе първия самолет за Лондон. Намери Хевън, прибрана от един травестит в Челси, а Силвър — затворена в лудница.

— Горкичката, искаше да се самоубие — прошепна травеститът. — Представяте ли си какво изживява една звезда, когато външността и талантът ѝ си отиват? Направих това, което ми се стори най-добро. А, между другото, дължи ми две хиляди лири. Бих ги предпочел в брой.

Джак пое нещата в ръцете си. Плати сметките, уреди преместването на Силвър в частна клиника, нае денонощни болногледачки и ангажира най-добрите психиатри.

Когато посети сестра си, тя го посрещна с невиждащ поглед. Без грим приличаше на бледа бяла сянка, но очите ѝ горяха.

— Как е Джордж? — поинтересува се тя. На четирийсет години най-сетне се бе сетила за баща си — бащата, когото бе изоставила на шестнайсет.

— Добре е — отвърна Джак. — Ще пратя Хевън да живее при него. Стига да не възразиш.

— Съгласна съм — продума апатично. Восъчните ѝ пръсти подръпваха кичур коса. — С мен е свършено — продължи деловито. — Съсипана съм. В Холивуд не могат да различат истинския талант от лайното. Интересуват ги само двайсетгодишни мацки с големи цици. Никога няма да се върна.

Джак се почувства неловко пред тази изнурена жена, която говореше с такава горчивина. Това не беше онази Силвър, която бе наблюдавал в миналото. В известен смисъл за него беше облекчение, че ще излезе най-сетне от сянката ѝ, която съществуваше единствено в неговите очи.

— Недей така — опита се да ѝ вдъхне увереност. — Ти все още си много красива. И винаги ще бъдеш голяма звезда.

— Много благодаря! — Гласът ѝ бе преизпълнен със сарказъм. — Ободряващи слова от малкото братче. Господи! Та аз бях звезда, когато ти ходеше прав под масата. Няма нужда точно ти да ми го напомняш.

Не обели дума за неговата кариера. Джак Питън. Мъжът на телевизионния час. Със своя програма в мрежата.

Когато уреди всички финансови и други въпроси, Джак се върна в Калифорния с Хевън.

— Засега ще живееш с дядо си. А когато майка ти се оправи, ще те извика.

— Няма да ме извика — отбеляза Хевън с несвойствена за годините си мъдрост. Беше дребна, с остри черти и огромни кехлибарени очи.

— Ще те извика — възрази той.

— Хайде на бас.

— Добре. Кажи на какво.

Хевън спечели баса. В Лондон Силвър се възстанови, но дори не се обади по телефона на дъщеря си.

Джак беше отвратен. Поговори с шефовете на мрежата и ги помоли да преместят програмата му в Лос Анджелис. За негова радост те се съгласиха. Така Хевън, освен дядо си, който добре се грижеше за нея, щеше да има около себе си още един близък човек.

Силвър изплува на английска сцена в нова постановка на „Приятелят Джоуи“, която ѝ донесе отлични отзиви и възкресение на славата. Този път английска слава. Завръщането в центъра на вниманието ѝ доставяше огромно удоволствие и тя се топлеше с наслада на него. Но това беше Англия и не ѝ стигаше. Англия беше дребна работа, тя искаше Америка. С тази мисъл си намери нов холивудски импресарио — Куин Латимор, и започна да му вади душата да измисли нещо.

Куин не смяташе, че трябва да правят фойерверки. Силвър Андърсън вече не беше на мода. Беше се движила прекалено дълго в холивудските среди и си бе спечелила достатъчно врагове, за да може изведнъж да превземе града. Предложи я за няколко проекта и чу всички видове откази — от „вече е дърта“ до „оная алкохоличка ли“. И тогава съвсем неочаквано дойде предложение за роля в „Палм Спрингс“ — дневен телевизионен сериал. При нормални обстоятелства Куин веднага би отказал. Силвър искаше да се върне, но едва ли чрез дневен сериал за домакини, в ролята на застаряваща певица на сантиментални романи. Но когато Градската телевизия излезе с предложение, твърде примамливо да бъде пренебрегнато, той ѝ се обади в Лондон и заяви:

— Смятам, че този е начинът да се върнеш така, че да те видят всички, чиято дума се слуша.

— Не възнамерявам да участвам в подобен буламач — изфуча Силвър.

— Става дума за шестседмично участие, няма да си в постоянния състав — прекъсна я Куин. — Максимално заплащане, неограничен бюджет за гардероб със запазване на дрехите все за теб, ще одобряваш лично сценария и всичко друго, което ти мине през ума. Много държат на участието ти.

— Оставаше и да не държат — изсумтя високомерно тя. — Някакъв нещастен сериал!

— Помисли, преди да откажеш — посъветва я той.

— Защо?

— Защото е единственото предложение, което имаш.

Силвър игра в „Палм Спрингс“ и беше неотразима. Рейтингът на сериала скочи до небето. Продуцентите ѝ предложиха астрономическа сума да продължи участието си. Така Силвър Андърсън стана най-популярната актриса на дневната телевизия.

Вече три години властваше над всички. Беше по-известна от всякога и се наслаждаваше на всеки миг от успеха си.

Огромна черна лимузина чакаше пред външната врата на имението на Силвър, разположено почти на върха на Бел Еър. В лимузината седяха рекламният ѝ агент Нора Карвел, петдесет и девет годишна лесбийка с разбиращи очи и дрезгав глас (кой ли друг би могъл да изтърпи Силвър?), и личният ѝ секретар — висок, нервен младеж, назначен преди две седмици, но с тенденция за скорошно уволнение.

— Добро утро на всички — лъчезарно поздрави Силвър.

Наоколо се понесе неуловим полъх на облекчение. Слава Богу, беше в добро настроение!

Когато Манън Кейбъл стана да отиде до тоалетната, Хауард Соломан неспокойно се наклони към Джак Питън и рече:

— Няма да повярваш, но снощи срещнах Уитни на един купон и, Бога ми, започна да ми се слага.

Джак се засмя. Уитни Валънтайн Кейбъл, бивша съпруга на Манън, беше главомайващо красива актриса, която Манън не можеше да изхвърли от сърцето си.

— Уитни? На теб? — проточи Джак недоверчиво и продължи да се смее.

— За Бога! — ядоса се Хауард. — Какво смешно има?

— Ами че докато ти беше импресарио на Манън, двамата с нея бяхте като куче и котка. Писнало ми беше да слушам попръжните ти по неин адрес, да не говорим какво съм чувал от нея за твоя милост.

— Коравият хуй и меката путка могат да доведат до най-странни обрати в човешките отношения — отбеляза мъдро Хауард.

Джак за малко да се задави.

— Много си падам по лириката ти.

— Я си го заври!

— Ако няма къде другаде, ще се сетя за теб.

Хауард звучно се оригна.

— Казвам ти, че инициативата беше нейна. Следващият ход е мой и аз ще го направя.

— Ще го направиш, когато Манън легне в гроб студен предупреди го Джак. — Само да посегнеш към Уитни, и ще ти изгризка ташаците.

— Какви ги брътвиш? — Хауард възбудено размаха ръце. — Та те са разведени от близо две години. Манън е женен за онази там, Мелани, как и беше името. А и Уитни след развода не се държи като вода ненапита.

— Говориш със задника си — промърмори отегчено Джак. — Не ти ли е минавало през ума, че внезапният интерес на Уитни към тялото ти съмнително съвпада с назначаването ти за шеф на „Орфей“?

— Да не намекваш, че... — възмути се Хауард, но спря наред думата, защото Манън се върна в сепарето.

— Тъкмо си мислех — каза той енергично, — че някой трябва да направи филм за жените на средна възраст, които преследват кинозвезди до писоара. Току-що едно такова съкровище ме изненада. Не знам дали ще ми повярвате, но нахлу в тоалетната и ми поиска автограф, както си пикаех!

Джак му повярва. Същото му се случи миналата седмица в един моден ресторант. Какво да се прави, слава. Не беше от най-приятните страни на живота му. Виж, сестрицата Силвър направо блаженстваше. Нямахме списание без лика ѝ на корицата. Завръщането ѝ на върха бе феноменално, но за щастие не го засягаше. В очите на публиката бяха съвсем отделни личности. Също като Уорън Бийти и Шърли Маклейн — фактът, че бяха брат и сестра, рядко излизаше наяве.

Днес бе рожденият ден на Силвър. Не бяха разговаряли от месеци. Единствените думи, които си разменяха, бяха свързани с Хевън, вече шестнайсетгодишна. Когато Силвър се върна в Америка, очакваха детето да отиде да живее при майка си. Една седмица, прекарана под покрива на Силвър, беше достатъчна да сложи край на тези намерения. Хевън се върна при дядо си, който продължи да се грижи за нея. Джак беше бесен — Джордж остаряваше и имаше нужда от малко покой. Хевън беше станала доста необуздана, а на Силвър не ѝ пукаше. Не беше казала на Хевън дори кой е баща ѝ.

— Какво ще кажеш, Хауард? — продължи Манън. — Направи филм, озаглавен „Старите досаднички“ или „Как свикнах да пикая пред хора“. Не е ли завладяващо?

— Ще кажа, че трябва да участваш във филм на „Орфей“ — сериозно откликна Хауард. — Кажете си условията и нямаш проблеми.

— Стига де. Никой не знае по-добре от теб, че нямам време да кихна.

Хауард лакомо се зае с поредното хлебче и рече:

— Дай да се разберем. Щом се освободиш, идваш при нас. Не забравяй, „Орфей“ е първи на опашката.

— Да не сме се събрали да си искаме услуги?

— Да — кимна енергично Хауард.

— В такъв случай — намеси се Джак — кога ще дойдеш да участваш в моето предаване? Обещавах от не знам кога. Каква е тая

твоя кучешка преданост към Джони Карсън?

Манън се ухили и вдигна ръце.

— Всички ме търсят. Умирам от кеф.

Търсеха го вече петнайсет години, но още се радваше като дете на популярността си сред продуценти и журналисти, без да се говори за обожанието на публиката и спечелените милиони.

Манън имаше всичко, което искаше. С изключение на Уитни. Беше го зарязала, когато имаше най-голяма нужда от нея, и още не можеше да я забрави. Новата му жена Мелани-Шана не беше разрешила този проблем. Беше хубава и мила, последната „Мис Тексас“, но не беше Уитни и оценяваше женитбата си с нея като груба грешка. Ако не бяха проблемите с издръжката и общата собственост, щеше да я зареже седмица след сватбата. Като последен глупак не я беше накарал да подпише предбрачен договор, ограничаващ имуществените ѝ претенции при развод. Все пак адвокатите му работеха по въпроса и щом получи ясно становище, щеше да поиска развод. Естествено, Мелани-Шана не знаеше нищо за намеренията му. Нямахме сметка да я предупреждава. Нека си мисли, че всичко е наред до деня на атаката, а после — чао, хубава малка кралица на красотата...

Трябва да е бил луд да се ожени за нея. Очевидно беше акт на отмъщение към Уитни, която бе заживяла с негов бивш приятел, известен жребец от Малибу, на име Чък Нилсън, който не можеше дори да играе като хората и се снимаше само във филми, отхвърлени от Манън. За щастие връзката им се бе поразклатила и Манън (щом уредеше развода си) се канеше да си я върне.

— Не мога да участвам в твоето предаване — заяви той мрачно.
— Прекалено сериозно е.

— Сериозно ли? — Джак поклати глава. — Май не си гледал разговора ми с госпожица Мидлър миналата седмица.

— Боже, какви цици има тази жена — намеси се Хауард.

— Какъв талант има — натърти Джак.

— И цици — добави Манън.

Джак не се сдържа и се разсмя.

— Ех, вие! Цици и дупета. Само това ви е в главите.

— А в твоята няма ли ги? — в един глас попитаха Хауард и Манън.

— Само когато ми се чука — отвърна Джак и тримата се заляха от смях.

Уитни Валънтайн Кейбъл имаше умопомрачително тяло и главозамайващо лице. Очите ѝ бяха прозрачно сини и замечтани, носът — правилен и обсипан с лунички, устните — леко извити надолу, когато беше сериозна, а усмивката на Уитни Валънтайн Кейбъл беше най-широката, най-красивата и най-белозъбата в цял Холивуд.

Косата ѝ беше дълга, руса и пухкава. Зрели мъже сънуваха тази коса. Зрели жени копираха стила на скъпите ѝ дрехи.

Беше личност и звезда, но за съжаление Уитни Валънтайн Кейбъл не беше никаква актриса.

Това, изглежда, не пречеше на кариерата ѝ, защото за пет години достигна върха на една доста прилична популярност. Помагаха ѝ неизброимите корици на списания, едната година участие в телевизионен сериал, последвана от поредица рекламни филмчета, разкриващи я в различни оскъдни облекла. Уитни беше носила костюми, състоящи се от три стратегически разположени смокинови листа, до бални рокли с кожи от визон. Но никога не беше позирала чисто гола. Въпреки цялото си великолепие Уитни знаеше, че е мъдро да остави нещо скрито. Тъй че очите на великата всеядна публика не бяха успели да проникнат до чувствените зърна на гърдите ѝ и до русото копринено триъгълниче, въпреки че „Плейбой“ и други подобни издания я бяха молили, умолявали и дори падали на колене, само и само да се разголи, като ѝ предлагаша огромни суми.

Огромни, но не достатъчни. Ако Уитни се съгласеше да се снима без нищо, щеше да е най-малко за един милион. А толкова не ѝ бе предложил никой.

Уитни Валънтайн извърши преселението си в Холивуд по най-лесния възможен начин. Работеше като фризьорка в малко градче близо до Форт Уърт и също като останалите му жители гореше от любопитство да погледа външните снимки на истинския холивудски филм, който се правеше там. В събота следобед отиде на снимачната

площадка с приятелката си и веднага привлече вниманието на Манън Кейбъл, който играеше главния герой.

За Манън не беше любов от пръв поглед. Просто действаше по правилото „шава ли, закови я“. А възхитителната Уитни беше най-годното за заковане парче, което бе виждал през последната седмица. Беше осемнайсетгодишна и невинна (поне твърдеше така), когато той се опита да я открене на радостите от секса с голяма кинозвезда.

Уитни не беше щастлива в градчето. Искаше да се махне, а Манън Кейбъл ѝ се стори идеалната изходна виза. Инстинктът ѝ подсказваше, че единственият начин да го впримчи, е недостъпността. Оказа се права. Наричаше я как ли не — от тъпа женска до безжалостна кокетка, но след шест седмици се предаде и се ожени за нея, а когато снимките свършиха, заведе я в Бевърли Хилс като законна съпруга.

В продължение на пет години Уитни беше образцова. Готвеше, поддържаше къщата им на плажа в Малибу, позираше за снимки с известния си съпруг и в общи линии се държеше като мечтата на всеки мъж.

И тогава, една гореща неделна сутрин в Малибу, докато струите за подводен масаж къдреха повърхността на басейна, а ароматът на скарата се носеше наоколо като нежен полъх, Хауард Соломан — приятел и импресарио на Манън, ѝ подшушна, че някакъв телевизионен агент търси актриса за роля, която много би ѝ подходдала, ако беше актриса.

Лицето ѝ светна от оживление.

— Хауард, моля те, уреди ме! Длъжен си да го направиш.

— Манън ще ме убие — простена той.

— Иначе аз ще те убия — изсъска тя.

Яви се тайно на пробните снимки.

Получи тайно ролята.

Когато Манън научи, побесня.

— Тъп задник такъв — изкрещя на Хауард. — Последното нещо, от което се нуждая, е второстепенна актриса за съпруга!

— Но тя сама поиска — оправда се тронаво Хауард.

— Вече не си ми импресарио — изрева Манън и насочи гнева си към Уитни.

— Искам да работя — заяви тя спокойно. — Скучно ми е.

— Скучно ѝ било! — Беше въвн от себе си. — Ти си МОЯ ЖЕНА! Как може да ти е скучно?

— Ти си винаги зает. По цял ден няма какво да правя. Самотна съм.

— Тогава защо не родиш едно дете? Толкова пъти сме говорили. Знаеш колко искам.

— А пък аз искам да постигна нещо в живота, преди да улегна и да взема да раждам деца. Моля те, Манън, разбери, че имам нужда от това.

Той неохотно се съгласи да се пробва като актриса. Уитни беше жената, с която имаше намерение да изживее живота си, и щом толкова ѝ се искаше да се помотае няколко седмици в шоубизнеса, нека. Скоро щеше да разбере какъв хазарт е.

Първата ѝ работа беше да изруси отгоре и отдолу светлокестенявата си коса. След това реши да използва за професионални цели моминското си име Уитни Валънтайн, като добави Кейбъл, за да направи удоволствие на Манън (направи удоволствие и на рекламния отдел на телевизионната програма, но това е друга история).

Така започна издигането ѝ до звезда. Не беше трудно. Пожъна голям успех в телевизията. Притежаваше в изобилие всички необходими качества, плюс известен съпруг, и рекламната мелница я подхвана.

След пет години и петстотин корици на списания вече беше звезда — точно според желанието си. Животът ѝ с Манън бе минало. Не смяташе да се развежда, но той не можа да понесе успеха ѝ и нямаше друг изход. От осемнайсет месеца бяха разделени. В момента, в който формалностите приключиха, Манън се ожени за някаква тексаска хубавица. Уитни не можеше да не се почувства засегната, защото тя бе поискала развод, а Манън ѝ се беше клел във вечна любов до деня, в който се ожени повторно. Известно време и тя се изкушаваше да стори същото със сегашния си любовник Чък Нилсън, бивш приятел на Манън. Но Чък въпреки че беше много мил, когато не се друсаше, откачаше напълно след поредната доза. Освен това новото усещане за свобода ѝ допадеше.

Докато отпиваше чай с лед до оформения като бъбрек басейн в градината на къщата си в Лома Виста, Уитни мислеше за Хауард Соломан. Кой би допуснал дори насън, че един ден той ще оглави студията „Орфей“? Когато беше импресарио на Манън, не можеше да го понася. Изтърпя го, докато лансираше кариерата ѝ и до момента, в който най-сетне заряза импресарската работа, за да основе собствена продуцентска фирма. След като мина през няколко влиятелни длъжности, накрая той цъфна като шеф на студия. Не можеше да не се впечатли.

Протегна изящното си краче и се залюбува на перления блясък на лака върху педикюрираните нокти. Хауард Соломан. Един от най-близките приятели на Манън. Забавният, вулгарен уличник Хауард.

Потрепери от неудоволствие. Самата мисъл да легне с него ѝ се струваше нелепа, познаваше го прекалено добре. И все пак снощи на купона у Фийлдови тя и Хауард се бяха усамотили в тихо кътче и нещо бе прещракало. Хауард я разбираше. Разбираше нуждите на кариерата ѝ. А понякога това беше най-същественото в една връзка.

Спрингстийн пееше, без да спира. Беше разопаковала три кашона и апартаментът започна да прилича на дом. На вратата се позвъни и тя по стар нюйоркски навик надникна през шпионката.

— Кой е?

— Пицата ви.

— Не съм поръчвала пица.

— Не може да бъде.

— Кори! — Отвори вратата със замах. — Подлец такъв! Беше ми казал, че няма да те има още цяла седмица.

— Работих като вол, за да видя по-скоро сладката си сестричка.

Остави кутията с пицата на пода и нежно я прегърна. Не си приличаха. Кори беше по-нисък от Джейд и няколко години по-млад. Имаше приятна външност с правилни черти, но без обаянието на сестра си.

— Толкова се радвам!

— На мен или на пицата?

— На пицата, разбира се. Хайде да хапнем. Умирам от глад! Надявам се, че е с двойно количество гъби.

— Плюс кашкавал, салам, малки кюфтенца и чушки. Доволна ли си?

— Кори, миличък, доволна съм, че си тук. Страшно се затъжих за глупавото ти ухилено лице.

Той се усмихна широко.

— И аз, како. Отдавна не сме се виждали.

— Знам.

Вдигна пицата.

— Да влизам ли, или ще ядем във вестибюла?

— Извинявай! Влизай бързо. Чакам с нетърпение да хапна и да чуя всички новини.

— Дадено.

Последва я в ултрамодерната кухня и сложи кутията на масата за готвене. Джейд извади чинии и нож.

— Как са Марита и наследникът?

Кори се огледа.

— Много приятен апартамент — възхити се той.

— Във всеки случай е по-хубав от нюйоркската ми бърлога, нали?

— И по-голям.

— Какво искаш да пийнем? Да се отдадем ли на порока и да отворим бутилка вино?

Той погледна часовника си.

— Няма дванайсет и половина.

— Знаеш ли, понякога ми се струва, че никога не си живял в голям град.

— А на мен понякога ми се иска наистина да не бях стъпвал в голям град. — Погледна през прозореца и се обърна към нея: — Говорила ли си скоро с мама и татко?

Подаде му бутилка бяло вино и тирбушон.

— Утре ще им се обадя. Винаги ги търся в неделя. Ако сменя графика, се паникьосват и мислят какво ли не. Защо питаш? — Тонът ѝ стана загрижен. — Да не се е случило нещо лошо?

Той се бореше с бутилката.

— Не, добре са. Вчера говорих с мама.

— Слава Богу! — Започна да реже пицата на две големи парчета.

— Просто реших, че ако си говорила с тях, вече си научила — измънка Кори.

Загледа го внимателно. Явно имаше да ѝ казва нещо, но не беше сигурна дали иска да го чуе.

— Какво по-точно?

— Марита и аз се разделихме.

— По дяволите!

Брат ѝ сви предизвикателно рамене.

— Чудо голямо.

— Голямо е — отвърна мрачно тя. — Имаш дете и затова е голямо.

— Не ми чети морал, моля те — ядоса се той. — Особено докато самата ти си в такова тъпо положение.

— Вече не съм — натърти тя и челюстите ѝ се стегнаха.

Усети слабото ѝ място и атакува:

— Пропиля шест години от живота си с женен мъж, тъй че ако смяташ да ми даваш съвети, просто не желая да ги чуя.

— Не се зъби — тросна се тя. — Не можеш да се сравняваш с мен.

Веднага съжали, че го изрече. През целия си живот Кори стоеше на втори план. Тя беше успялото дете в семейството, той — неудачникът. Тя беше на върха на професията си, а той заемаше дребна службица в рекламна фирма в Сан Франциско.

Докато не срещна хавайката Марита и не се ожени за нея преди четири години, не беше напуснал дома на родителите си.

— Извинявай — продума тихо тя. — Просто се разстроих. Ти и Марита винаги ми се струвахте идеалната двойка. Какво стана?

Той направи безпомощен жест.

— Не знам.

Джейд усети, че изведнъж е загубила апетит. Много държеше на брат си и новината я удари като гръм от ясно небе. Изгаряше от нетърпение да поговори с майка си.

— Искях сам да ти кажа. — Изправи се и се заразхожда нервно из кухнята. — Мама и татко знаят, но без подробности.

— Няма ли изгледи да се съберете пак?

— Боя се, че не. Местя се в Лос Анджелис. Прехвърлят ме от Сан Франциско.

— Най-сетне добра новина. Можеш да живееш тук.

Той поклати глава.

— Вече имам квартира. Не съм сам.

Нещата започнаха да се изясняват. Кори беше хлътнал по някаква жена. Може би като му минеше хормоналният прилив, щеше да се върне при Марита и детето.

— Смяя ли да ти дам един съвет?

— Не, благодаря. Е, сестричке, трябва да бягам. Имам да уреждам сума ти неща.

— Но ти току-що дойде — запротестира тя.

Целуна я по челото.

— Скоро и двамата ще заживеем в този град. Не ни се е случвало от деца. Ще бъде като в доброто старо време, нали? — Настроението ѝ бе помръкнало, но тя кимна с глава. — Щом се настаня, ще ти се обадя.

Затвори вратата зад гърба му и се втурна към телефона.

Майка ѝ не знаеше нищо повече и бе много разстроена.

— Говорихте ли с Марита? — запита Джейд.

— Кори каза, че се е върнала на Хаваите при родителите си с детето.

— Дано не е за постоянно.

— Не знам.

Сложи слушалката и изпита нужда да поговори с Марк. Бяха разделени от пет седмици и още не беше свикнала с мисълта, че вече го няма. Цели шест години бяха споделяли всичко. Само че той си имаше друг живот в Англия, за който тя не трябваше да знае нищо.

Кретен.

Което не значеше, че не ѝ липсва.

Погълна пицата, без да усети вкуса ѝ, и моментално съжали. Марк щеше да ѝ се смее. Понякога, когато си позволяваше да се нахрани според апетита си, я наричаше „тлъста американка“. Определението едва ли беше подходящо за стройната ѝ фигура. Когато се караха, защото шестте години не бяха минали безоблачно, тя му викаше „английски сухар“. Обичаха да си представят на шега, че пишат сценарий, подписан с комбинация от тези епитети.

— Ще има страхотен успех — смееше се Джейд. — „Съдружници по неволя“ ряпа да яде.

— Само ако ти си в главната роля — отбелязваше той.

Често пътуваха заедно. Тя харесваше неговия свят точно толкова, колкото той се забавляваше с нейния. Два пъти в годината го придружаваше на фотосафаритата му в Африка и главозамайващата красота на пробуждането сред дивата природа с невероятно оцветеното небе и странните звуци наоколо щеше да ѝ липсва.

Марк Ранд.

Вече част от миналото.

Трябваше да спре да мисли за него.

Уес Мъни и Силвър Андърсън бяха родени в един и същи ден. Той не подозираше този факт, но и да го знаеше, нямаше да се впечатли особено много. Навършваше трийсет и три години, а не можеше да се похвали с някакви бързи успехи в живота. Бедата на Уес беше, че нямаше определена цел. Беше опитвал от всичко по малко и неизменно се беше провалял.

Уес Мъни бе роден в мизерен лондонски квартал от бивша проститутка и сводника ѝ. Детството му не приличаше на Дисниленд, израстването беше груба игра и Уес отрано се научи да я играе бързо и нечестно. Когато беше дванайсетгодишен, майка му си намери някакъв богат американец (поне тя го смяташе за такъв), омъжи се него и се преместиха в Ню Йорк. Уес помисли, че е умрял и попаднал в рая. Започнаха да го свалят от тринайсетата му година (малките гимназистки страшно си падаха по лондонското му произношение). За първи път го арестуваха, когато навърши петнайсет (задигна дреболии от един магазин — нищо работа). На шестнайсет години беше на свобода. Избяга от къщи, без да се сбогува с майка си — едва ли щеше да забележи отсъствието му. По онова време тя се беше развела и отдала на стария си занаят. Предпочиташе да виси по ъглите вместо пред печката.

Уес отиде да живее при гърдеста стриптийзьорка, която мислеше, че е двайсетгодишен. Зае се със сутеньорство, но откри, че не му допада, а дребната търговийка с наркотици го изпрати в периферията на рок бизнеса и го срещна с това, което смяташе за свое призвание — музиката. Откри, че може да пее с ниско, гърлено ръмжене, което добре пасваше на стила „хеви метъл“, модерен през седемдесетте години. След като цяла година се блъска по пътищата с пътуваща група, наречена „Похот“, певецът солист хвана тежък трипер. Без секунда колебание Уес зае мястото му (на сцената, не в леглото).

Последва период на екстаз. Беше на двацет и две години и пееше с група. Четиринайсетгодишни девственици се въргаляха в краката му. Запозна се с Мик Джагър и Ета Джеймс. Щеше да се прочуе.

След десет месеца „Похот“ се разпадна. Не бяха получили нито едно предложение за запис. Уес се вкисна, но беше убеден, че групите ще се редят на опашка да го ангажират.

Нищо подобно не се случи. Абсолютно нищо. Поради тази причина замина за Маями да се попече на слънце и започна работа като барман в нощно заведение, където се запозна с една разведена шведка на четирийсет и две години, която се отличаваше с много пари, стоманени бедра и никакво чувство за хумор. Беше ѝ платен любовник в продължение на три години, което не му пречеше, особено при положение, че чукаше и камериерката ѝ — щедро надарена пуерториканка.

И двете връзки приключиха, когато шведката реши да се омъжи повторно, и то не за Уес.

С тежко сърце се върна зад бара на един от големите хотели. Работата беше подходяща за човек, който не знае с какво да се залови.

Вики влезе в живота му, когато последното нещо, което търсеше, беше жена без пари. Беше двацетгодишна и прекрасна. Нямаше начин да не се съберат. Любовта беше нещо ново за Уес и го караше да се чувства потиснат. Вики бе танцьорка в пищни нощни програми по хотелите и за нещастие печелеше по-малко и от него. Живееха в малко апартаментче на брега на океана и не след дълго тя започна да настоява за женитба.

Неплатени сметки и деца не бяха бъдещето, което Уес си бе предопределил, и затова изневери на Вики с най-добрата ѝ приятелка, като се постара тя да научи за това. Сетне напусна града и се върна в Ню Йорк, където скоро (но не преди да спечели една бърза хилядарка от малка роличка в порнографски видеофилм) разбра, че е твърде студено за него.

Парите му стигнаха за едноросочен билет до Лос Анджелис, където нае двустайно апартаментче в някаква съборетина в квартал „Венеция“ до плажа и поработи като статист в няколко филма. След известно време му омръзна да се мотае по снимачните площадка и възобнови барманството в различни холивудски заведения.

Една сутрин се събуди на трийсет и три години.

* * *

Уес, за щастие, не беше в собственото си легло, защото тази мисъл би го докарала до самоубийствена депресия. Протегна ръка да напипа цигарите и се огледа, докато хиляди иглички безмилостно пронизваха слепоочието му. Нямаше представа къде се намира.

На нощната масичка до розов телефон и кутия с хартиени кърпички стоеше полупразна чаша с уиски. Имаше евтин пластмасов будилник и пепелник във формата на бухал, преливащ от фасове.

Очевидно не беше улучил. От години си търсеше нова шведка. Да живее за сметка на жена беше точно това, което му допадаше най-много.

Прозя се гръмко и седна. Препарирана рижа котка го гледаше от етажерката.

— Добро утро — поздрави я любезно той.

Въобразяваше ли си, или котката му намигна?

По дяволите, прекалено често не си доспиваше, за да се занимава с шантави жени.

Спалнята беше малка и гореща. Нямаше климатична инсталация. Определено не му вървеше.

— Има ли някой? — провикна се той и домакинята се появи. Беше пълничка блондинка с тупирана коса, размазан грим и силиконови гърди, прозиращи под найлонов пеньоар.

— Вече мислех, че няма да се събудиш — рече тя. — Захъркваш по-бързо от моя старец, а той нямаше равен на себе си.

Можеше да се закълне, че я вижда за първи път в живота си. Трябва да е бил много пиян, за да я удостои с честта на драгоценния си член.

— Познаваме ли се? — заинтересува се той.

Изгледа го одобрително.

— Поне го вдигаш, което не можеше да се каже за него, когато избяга. Ще се смаеш, ако разбереш колко педали са се навъдили напоследък.

— Тъй ли? — Дръпна от цигарата и се опита да изобрази учудване.

— Без майтап, зайче. — Поразбърка косата си и го дари с дълъг лепкав поглед. — След половин час трябва да съм на работа... Хич не ми пука, имам време, стига и ти да имаш.

Предпочиташе да извърви пътя до Ню Йорк върху живи въглени. Трябваше да спре да пие.

Тя започна да се освобождава от пенъора. Под него носеше само червен колан за жартиери и червени чорапи на райета. Черните й рунтави косми можеха спокойно да стигнат до Китай. Учуди се, че не ги тупира и подстригва.

— Нищо друго не би ме зарадвало повече — реагира той, като повдигна чаршафа и погледна към члена си — твърд, но само защото му се пикаеше.

— Добре изглежда — похотливо се захили тя.

— Проверявам го.

— За какво?

— Непрекъснато ми се появява един херпес. Докторът каза, че е заразен само когато се възпали, но все пак трябва да внимавам да не предам заразата.

Тя застина.

— Гаден мръсник! — Загърна се бързо с пенъора, тлъстините й се задрусаха от негодувание. — Веднага се махай от леглото ми и вземи лекарство.

— Сега не съм заразен — запротестира той.

— Изчезвай, говедо.

Обърна се с гръб, докато той си навличаше панталона и ризата. Напусна къщата, без да разменят дума, и с почуда видя, че се намира в Долината. Как се беше добрал дотук в състоянието, в което бе снощи?

За щастие колата му беше паркирана отпред. Вехт линкълн, спечелен на покер. Понякога късметът спохождаше и него.

Спря пред едно кафене на булевард „Вентура“ и отиде направо в тоалетната. Пожела си честит рожден ден в огледалото над напуканата мивка. На стената някой беше надраскал: МАЙКА МИ МЕ НАПРАВИ ХОМОСЕКСУАЛИСТ, а отдолу друг беше дописал: АКО Я НАЧУКАМ, ЩЕ НАПРАВИ ЛИ И МЕН?

Приблужи лице до огледалото и видя следите на времето и неумерените количества алкохол. В момента никак не изглеждаше привлекателен — брадясал махмурлия със сълзящи очи. Все пак се изми старателно. Когато живееше с шведката, бе направо красив. Естествено, маникюрите, грижите за лицето и масажите заедно с новичките, скъпи дрехи помагаха в това отношение. И все пак живя с нея само преди няколко години. Липсваха му стоманените ѝ бедра и най-вече парите ѝ.

Още можеше да свали всяка жена, стига да поискаше. Имаше въздълга кестенява коса и правилни черти, нарушени само от чупения му нос, спомен от сбиване в някакъв бар, и двусантиметровия белег под лявата вежда — резултат от скандала с Вики при раздялата. Очите му имаха цвета на млади водорасли и напук на застоялия живот, метър и седемдесет и пет сантиметровата му фигура беше в приемлива форма плюс-минус някой и друг килограм.

Знаеше и как да направи удоволствие на жените. Пиян или трезвен можеше да ги накара да пропеят в леглото като Барбра Стрейзънд.

Пи едно кафе и хапна обилно посипани със захар понички. Пое към къщи и по пътя за малко не качи пубертетка автостопаджийка с впити в дупето червени шорти. Промени решението си в последния момент, изведнъж разбра, че сексуалните му похождения приличат на руска рулетка. В днешно време трябваше да се съобразява с много неща — херпес, какъвто нямаше, да не говорим за СПИН-а, който не беше проста инжекция с пеницилин, и чао. СПИН-ът означаваше смърт. Бавна и мъчителна.

Потрепери и твърдо реши да пречисти живота си. Край на пропилените съботни нощи. В бъдеще щеше да знае с кого си ляга.

Пред дома му се мотаеше кварталната проститутка. Веднъж, в пристъп на безумие, ѝ бе разрешил да използва стаята му в продължение на една седмица. Обслужи четирийсет и двама мъже и увоня къщата на дворен клозет. Никога вече.

— Здравсти, Уес — пропя нежно тя. — Купила съм ти подаръче.

Не можа да не се трогне, че кварталната се беше сетила за рождения му ден. Но не би. Беше пакетче кокаин, което ѝ беше поръчал за свой познат.

— Колко?

Плати стоката и осъзна, че средствата му намаляват застрашително. Дори да успееше да продаде кокаина на двойна цена, щеше да се наложи да си търси работа.

Вътре всичко си беше постарому — мръсни дрехи, мръсни пепелници, привичната бъркотия. Зачуди се разсеяно дали да не наеме кварталната да му чисти. Едва ли щеше да се съгласи. Вероятно чистенето на чужди стаи бе под достойнството ѝ.

Включи записа на телефонния секретар и зачака очакваната вест — че го търсят да се включи в някоя група. Пеенето беше мечтата на живота му, въпреки че не беше се занимавал с музика от няколко години.

— Слушай, друже — заговори гласът на приятеля му Роки, — трябва да ми направиш една услуга. Довечера в Бел Еър има голям купон у някаква телевизионна звезда. Силвър Андърсън. Стюарт и аз трябваше да обслужваме бара, но кучият син си е счупил ръката, докато е скачал от движеща се кола. Не ме питай защо. Шейсет гуцера за няколко часа. Няма да ме провалиш, нали?

Беше рожденият му ден. Нямаше какво да прави.

Джак Питън караше тъмнозелено спортно ферари и не обичаше други хора да седат зад волана. Повечето момчета, обслужващи паркинга на хотела, знаеха за тази му непоносимост и с удоволствие го оставяха да си я паркира сам.

Когато излезе от хотел „Бевърли Хилс“, той бързо отиде към колата, следван по петите от група туристи от Минесота с фотоапарати в ръце, които се надяваха, че ще успеят да го снимат. Докато се канеха да му поискат разрешение, ферарито потегли с рев и изчезна в мътната следобедна светлина.

Трябваше да ходи на тенис, но закуската с Хауард и Манън беше изцедила силите му и затова отложи играта по телефона от колата, като я прехвърли за следващата сутрин. Потърси Клариса в студиото, но му казаха, че в момента е на снимки и не може да се обади.

— Знам кой си — извика младо момиче зад волана на бяла открита кола, спряла до него на светофара.

Усмихна й се притеснено. Широка известност го измъчваше, за разлика от Манън, у когото предизвикваше наслада, и Хауард, който даваше мило и драго. Първото нещо, което направи, щом го назначиха за шеф на „Орфей“, беше да ангажира най-видната кръгла маса в ресторант „Мортън“, като успя да се пребори с две кинозвезди и много влиятелен продуцент.

Тримата юнаци. Наистина бяха извървели дълъг път. Три момчета с големи амбиции, обитаващи малка обща квартира. Всеки от тях успя да стигне върха. Гордееше се с постиженията им.

Подкара бавно към луксозния си апартамент в хотел „Бевърли Уилшър“. Предпочиташе свободата на хотелския живот пред отговорностите по поддържане на собствена къща или квартира. Изпитваше усещане за свобода.

Клариса беше наела къща в Бенедикт Каньон и той прекарваше там голяма част от времето си. Напоследък го блазнеше мисълта да наеме къща на плажа за лятото. Не в Малибу — беше пълно с познати физиономии. По-скоро в Пойнт Дюм или Транкас. Идеята все повече

му допадеше. Смяташе да вземе дълъг отпуск, да спре да се бръсне, да заживее волно и безотговорно на брега на океана. Щеше да е полезно и за Хевън, ако се съгласеше да поживее при него.

Клариса не беше във възторг от подобна перспектива. Беше родена да живее в голям град, чувстваше се отлично сред праха, лошия въздух и блъсканицата. Дори Лос Анджелис ѝ се струваше малък в сравнение с Ню Йорк. Особено ненавиждаше плажовете.

Бяха се запознали в Ню Йорк на благотворителен бал в полза на предизборната кампания на сенатор от Демократическата партия, който впоследствие се оказа неин любовник. В началото не се очертаваше нищо особено, с изключение на факта, че тя заряза сенатора и се озова в леглото му. Срещаха се в продължение на няколко месеца, винаги преследвани от пълчища екзалтирани репортери от жълтата преса.

Когато Клариса взе участие в неговата програма, всички сметнаха, че е постигнал голям успех, като я е склонил, защото досега неизменно бе отказвала телевизионни изяви. След прекарания с нея мъчителен час пред камерата той разбра защо. Беше трудна събеседница и нееднократно съжали за поканата си. „Очи в очи с Питън“ се градеше на оживена размяна на мнения по интересни и злободневни теми между Джек и почетния му гост. Целта му беше зрителите след предаването да изключат телевизора с мисълта, че са научили нещо ново за човека на горещия стол, че вече го разбират по-добре. За Клариса не научиха нищо. Беше блестяща актриса и скапана събеседница.

„Очи в очи с Питън“ вече шест години вървеше на екрана с отличен рейтинг. Излъчваше се веднъж седмично, обикновено в четвъртък, като му оставаше достатъчно време за странични занимания. Преди пет години беше основал собствена продуцентска телевизионна компания и лично наблюдаваше производството на документални драми, които съдържаха сериозна информация.

Джек имаше проблеми с представата на широката публика за личността му. Беше прекалено красив, за да го приемат толкова сериозно, колкото му се искаше. А репутацията му на женкар беше направо несломима. Все пак полагаше усилия да се пребори с нея.

Хауард Соломан караше златист мерцедес, модел 500. Чакаше или по-скоро не можеше да си намери място под портала на хотел „Бевърли Хилс“, докато момчето му го докара.

За свое несекващо отвращение беше по-скоро нисък, отколкото със среден ръст, с мизерните си метър и шестдесет и пет, въпреки че носеше специално изработени в Европа обувки със скрити подплънки, които добавяха още десет сантиметра, и така достигаше почетните метър и седемдесет и пет. Но със съботните спортни дрехи и маратонки подплънките нямаха място. Все пак беше накарал лондонския си обуцар да се потруди над въпроса.

Хауард имаше и друга грижа — макар само на трийсет и девет години, беше започнал да оплешивява. Косата му редеше застрашително от години и той много разумно бе започнал да носи тупе, преди хората да забележат голото му кубе. Тупето беше добре направено и единственият му недостатък се състоеше в това, че запарваше главата и силно я изпотяваше. Веднъж, по време на едно пътуване до Лас Вегас в края на седмицата, беше качил някакво момиче в стаята си. Съблече се и се събу в банята, а след кратко колебание махна и тупето, защото жегата беше страшна, а и тя имаше вид на жена, която би заскубала косите му в момент на страст.

Втреци се, като го видя.

— Божичко! — възкликна. — Влязох в стаята на хубав мъж, а ще трябва да изляза от леглото на плешив запъртък.

Кое то набързо сложи край на онази нощ на сексуални излишества.

Единственото място, където Хауард се осмеляваше да маха тупето, беше в добре охраняваното уединение на дома му, където само съпругата и децата, които му гостуваха, можеха да му се подиграват.

Имаше четири съпруги. Една настояща и три бивши плюс пет деца. Никой не можеше да каже, че Хауард не получава това, което иска. Беше изтъкан от хормони.

Съпруга „номер едно“ беше активистка на черното движение, която изкарваше по някой долар като „артистична танцьорка“. Въпреки коленопреклонните молби на Джек той се ожени за нея на деветнайсет години. Тя бе на четирийсет. Съюзът им се оказа нетраен. И двамата осъзнаха, че е грешка, и след четирийсет и осем часа чукане до припадък анулираха брака. Съпруга „номер две“ бе омъжена, когато се

запознаха. Беше хубава, мила и нищо повече. Хауард я преследва като луд да се разведе и накрая се ожениха. Роди му три деца, след което я заряза. Всичко това за пет години. Когато между тях всичко свърши, тя бе напълно изтощена и сега живееше кротко в Пасифик Палисейдс с децата и новия си съпруг.

Съпруга „номер три“ беше изтънчена бразилска хетера. Великодушно му подари дете и три години от живота си, след което му поиска издръжка, от която му се зави свят. Нямахте да може да се съвземе, докато е жив.

Съпруга „номер четири“ беше Попи, бившата му секретарка. Бяха женени от три години и имаха дъщеря на име Роузлайт. Тя именно беше причината да се оженят. Попи не признаваше абортите и когато забременя, го подложи на тормоз, докато склони. Пък и какво друго би могло да направи едно възпитано момче от еврейско семейство?

В сравнение с Попи бразилската хетера приличаше на добрата фея.

— Хауард! — Силна ръка го фрасна по рамото. — Стари приятелю, откако не съм те виждал.

Хауард позна продуцента Орвил Гузбъргър. Веднага съжали, че е без подпльнки — Орвил бе достатъчно висок да го накара да се почувства неловко. Единствените високи същества, с които се чувстваше добре, бяха жените. Чувството, че стърчат над него, го възбуждаше. Веднъж накара една много висока жена да стои с разкрачени крака на масата, докато той я обслужваше с език. Ставаше му само като се сетеше за това. Решително трябваше да повтори сцената, но не с Попи, която беше дребничка. Освен това нямаше начин да ѝ предложи подобно нещо. И без това го смяташе за извратен.

— Знаеш ли, Хауард — бучеше Орвил, — крайно време е да направим заедно един филм.

Защо не се сети да го покани, преди да оглави „Орфей“?

— Защо?

— Какво?

А, по дяволите, Орвил беше първокласен продуцент и филмите му винаги бяха готови навреме и в рамките на предвидения бюджет — нещо, което не можеше да се каже за ония задници, дето тичаха безнаказано наоколо и се имаха за продуценти.

— Нека се срещнем — заяви Хауард въодушевено.

— Може да обядваме заедно — предложи Орвил. — Тук например. В понеделник или вторник?

— Трябва да погледна календара си. Обади ми се в службата в понеделник. Секретарката ми знае къде ходя по-добре от мен.

Изведнъж забеляза, че гледа право в ноздрите на Орвил, което никак не му хареса.

Момчето от паркинга избръмча с мерцедеса. Хауард му бутна десетачка, възхитен от щедростта си, и се вмъкна зад волана. Пое дълбоко аромата на чиста кожа, който не спираше да го радва. На този свят нямаше тръпка, която да се сравни с парите. Дори голите дами с разкрячени на масата крака не значеха нищо.

Манън Кейбъл се взеше на син ролс-ройс.

Остана в хотела след Джак и Хауард, защото трябваше да вземе Мелани-Шана от козметичния салон.

Когато отиде, тя не беше готова, което го вбеси. Кинозвезда с неговата известност не можеше чинно да чака, докато на съпругата — бивша кралица на красотата, ѝ правеха масажи и маски.

Уитни никога не прекарваше часове в козметични салони. Беше естествено красива и как въобще можа да я изтърве?

Окончателният им разрыв настъпи с един замах. Караха се непрекъснато от месеци, най-вече заради кариерата ѝ. Беше станала супер телевизионна звезда и непрекъснато я търсеха. Манън току-що беше свършил тежки снимки и имаше нужда от смяна на обстановката.

— Да идем в Южна Франция предложи той.

— Не мога — отвърна Уитни. — Имам много проби и интервюта, а и обещах да участвам в специалната програма на Боб Хоуп. Освен това ме снимат за корицата на „Лайф“.

— Спомням си времето, когато бях на първо място в ангажиментите ти — разсърди се той.

Нахвърли се върху него с нокти и зъби.

— А аз си спомням, че беше така, защото аз го исках.

— За Бога, измъкнах те от онова скапано градче, за да станеш моя съпруга, а не второстепенна актриса. Уитни, трябва да избереш. Или аз, или кариерата.

Не помисли, преди да го изрече. След това съжали, но и двамата бяха прекалено твърдоглави, за да отстъпят.

— Искаш да избирам, така ли? — процеди бавно тя.

— Да, по дяволите!

— Тогава благодаря, избирам кариерата.

Очите ѝ, пълни с болка и гняв, го предизвикаха да отстъпи.

Но той не пожела. Опакова си багажа и напусна къщата.

Седмица по-късно тя подаде молба за развод.

Във всеки случай постъпи честно. Не беше холивудска съпруга и не поиска нищо. Никаква издръжка, никакъв дом, нищо. Задържа половината от парите, когато продадоха къщата, и толкоз.

— Какъв невероятен късмет — беше възкликнал Хауард.

— Ако не беше ти, щях още да съм женен — изръмжа Манън.

Не беше спрял да се надява, че ще си я върне.

Снимките вървяха добре. Музиката на Лайънъл Ричи заливаше студиото и Силвър, наблюдавана от многобройната си свита, подлагаше на изпитание способностите на фотографа.

Той беше италианска знаменитост, звезда в своята област. Само Силвър си спомняше как я беше снимал като млада и неизвестна актриса и как свински се бе държал тогава. Снимките също излязоха свински и нищо чудно — беше изцпракал само едно филмче, а дори идиотите знаеха, че преди третата ролка не може да се получи нещо свястно. На всичко отгоре я беше принудил да използва негов грим и негови фризьори. Груба грешка.

Сега тя беше отговорният фактор и се наслаждаваше на всеки миг.

— Антонио, миличък. — Накара го да спре да снима. — Знаеш ли, че имам рожден ден?

Антонио вдигна ръце към небето, сякаш току-що бе обявила третата световна война.

— *Bellisima!* Ти нямаш рожден ден. Ти имаш празник!

— Точно така. — Усмихна се мило. — В такъв случай къде са хайверът и шампанското?

Антонио се разтревожи.

— Искаш ли, сага?

— С удоволствие, драги ми Антонио. А ако си много добър с мен, ще те поканя довечера вкъщи.

Той призова една от помощничките си.

— Шампанско и хайвер за *signorina* Андърсън. *Pronto. Pronto.*

Помощничката, облечена като момче, протегна ръка.

— Ще ми трябват пари — рече тя. Чудеше се колко ли ще му се откъсне от сърцето. Беше пословично стиснат.

Дребните, но изящно оформени черти на петдесет и пет годишното му лице леко се сгърчиха. Посегна към задния джоб на безупречно скроения си панталон и колебливо извади стодоларова банкнота.

Силвър се изсмя с глас.

— Божичко, Антонио, човек не може да вкара игла в задника ти! Бедното момиче ще има нужда от много повече. Чакай да видим — погледна към свитата си, — ние сме най-малко десет души. Значи ще трябват три бутилки „Кристал“ и голям буркан с пресен хайвер. Дай ѝ кредитната си карта.

„Дай ѝ твоята, кучко!“, изкушаваше се да изсъска Антонио. Но не го направи. Знаеше, че тя му връща за миналото, и по свой начин я оправдаваше. Човек трябваше да уважава успехите на Силвър Андърсън. Само преди няколко години беше напълно съсипана и грохнала. А сега на колко ли години става? Четирийсет и три — четирийсет и четири, просто цъфтеше. Никой не знаеше точната ѝ възраст. Все още беше прочута в свят, претъпкан с цицести двайсетгодишни създания, и това постижение не биваше да се подценява.

Извади с жест златната кредитна карта на „Американ Експрес“. Нека Силвър види, че великият Антонио умее да губи с достойнство.

Тя се протегна отмаляло.

— Какво ще кажете да поотдъхнем — предложи с нисък, дрезгав глас и стана, преди да е довършила фразата, без да се интересува дали Антонио е съгласен, или не.

— Точно това мислех и аз, скъпа — побърза да каже той.

Силвър се приближи небрежно към камерата, надникна игриво през обектива и рече:

— Хм. Я да видя пак полароидните снимки.

Фернандо и Ив — съответно неин личен фризьор и гримьор плюс стилист по време на снимките — послушно скочиха и размахаха пред лицето ѝ моментните снимки.

Вгледа се в собствения си лик като безпристрастен критик.

— Косата ти изглежда прекрасно — запревзема се Фернандо, чиито собствени остри къдрици бяха боядисани в модния тъмночервен цвят.

Тя докосна дългата си вълниста перука.

— Не знам дали е достатъчно драматична.

— Как да не е! Как да не е! — запротестира той. — Това си самата ти!

— Късата перука ми харесва повече.

— Може да я сменим.

— Не знам. — Поклати глава. — Не съм сигурна... Нора, как мислиш, този стил не е ли твърде младежки за мен?

Нора Карвел присви очи от мястото си на страничния стол, без да маха фаса, залепен на долната ѝ устна.

— Стига се превзема, Силвър. Много добре знаеш, че си най-младоликата в този град сред прехвърлилите четирийсетте. Можеш да носиш всичко и пак да ти се размине.

Нора беше рекламен агент на Силвър от три години. Една от причините за доброто им разбирателство беше, че не ѝ ближеше задника. Обкръжената от ласкатели Силвър уважаваше и се забавляваше с откровеността ѝ. Беше ѝ приятно да има около себе си човек, който не се бои да си отвори устата.

Силвър се изкиска. Вярно беше. Изглеждаше малко над трийсетте и нито ден повече. Съпрузи и любовници, скандали и пиянства я бяха отминали, без да оставят следа. Беше сензацията на времето. По-точно на всички времена.

— Права си — съгласи се тя и загледа снимката от разстояние, леко присвила очи. Имаше нужда от очила, но суетата не ѝ позволяваше да ги носи.

Останалата част от сеанса мина без инциденти. Силвър беше преди всичко професионалистка. Дотолкова, че когато донесоха шампанското и хайвера, тя не ги докосна, а поиска чаша минерална вода „Евиан“.

Антонио побесня, като видя, че свитата унищожава всичко.

— Промених решението си — рече сладко тя, когато ѝ предложиха чаша „Кристал“ и апетитно сухарче с купчинка вносен хайвер отгоре. — Не трябва да си размазвам грима. Освен това не искам да съм махмурлия на приема, който давам довечера.

— Да не мислиш, че е лесно — обърна се момиче с разноцветни кичури коса към осемнайсетгодишния хлапак, облегнат на овехтял форд мустанг. Дватамата се редуваха да пушат една и съща цигара марихуана. — Аз съм в изключително трудно положение — продължи тя, като взе цигарата от устата на момчето и здраво си дръпна. — В началото винаги съм си аз. След това в един момент цялата смрад

излиза наяве и веднага ставам дъщерята на Силвър Андърсън или племенницата на Джек Питън. Понякога съм дори внучката на Джордж Питън, мътните да го вземат, откак изобрети оная тъпа машина за чистене на басейни. — Изглеждаше бясна. — Представи си само, Еди. Отивам оня ден на гости у една приятелка и както седим и си клюкарим, в стаята влиза баща ѝ, повтарям, баща ѝ, който казва: „Не си ли внучката на Джордж Питън? Той спаси почивните ми дни с онази машина.“ Е, питам те сега? Може ли човек с името Хевън да се спаси някога?

— Можеш да го смениш — промърмори Еди и измъкна цигарата от лакираните ѝ в различни цветове нокти.

Хевън разшири главозамайващите си кехлибарени очи.

— Защо? Името си е мое. То е моята идентичност. Почти единственото положително нещо в живота ми.

— Имаш мен — заяви Еди.

— И моята музика.

— Нашата музика — поправи я той.

— Аз пиша песните — подчерта тя. — И ги пея.

— А с кого би ги пяла, ако не бяхме аз и момчетата да ти свирим?

Не искаше да наранява чувствата му и затова не му каза, че групата нищо не значи. Когато се явяваха да участват на местни празненства, звездата беше тя, а не Еди и групата.

Прозина се гръмко и изпълни кратък танц в двора на Еди.

Той я наблюдаваше с присвити очи. Не я разбираше. Почти непрекъснато го държеше в напрежение. Харесваше я, въпреки че непрекъснато беше вкисната заради прочутите си роднини.

— Искаш ли да се повозим? — попита. — Може да хапнем нещо.

— Не, благодаря — отговори тя и задърпа плата на съдраната си джинсова микрополичка.

— Тогава какво искаш да правим?

— Нали спомена, че родителите ти са заминали за събота и неделя?

— Така е.

— Тогава защо не се качим у вас и не измислим нещо? Няма да те изям.

— Бих искал да го направяш — похотливо се ухили той и се отлепи от колата.

— Еди — въздъхна тя и почука с пръст челото си. — Вече мислех, че няма да се сетиш.

Почувства, че в панталона му нещо зашава, и се попита дали не го будалка. Хевън флиртуваше с него от деня, в който се запознаха преди три месеца, но всеки път, когато посягаше към нея, го отблъскваше.

— Хайде — рече бързо. — Ела горе. Ще ти покажа какво съм се сетил.

Последва го вътре. Сестрите му бяха излезли и малката спретната къща беше прохладна и тиха.

— Искам да видя стаята ти.

Той набързо се опита да си припомни дали няма опасност да види нещо, което би го притеснило. Реши, че всичко е наред. Саята му беше претрупана и доста разхвърляна.

— Мърляч — възкликна тя. — Как можеш да се въргаляш в такава кочина?

Той я сграбчи откъм гърба и сложи ръце върху малките ѝ, свободни от суетен гърди под торбестата фланелка.

Не го отблъсва както обикновено. Вместо това застина и го остави да усети онова, за което мечтаеше от месеци.

Докато плъзгаше ръце под изтънялата фланелка, за да напипа голото ѝ тяло, панталонът му направо щеше да се пръсне.

Тя пак не възрази.

Погали с пръсти връхчетата на зърната ѝ и простена в очакване да го спре.

Обърна се с лице към него.

— Искаш ли да го направим? — Очите ѝ светеха по особен начин.

Дали искаше? От ушите му излизаше дим, когато се постара да изглежда равнодушен. На повърхността разиграваше опитен мъжага, но всъщност беше зверски притеснен.

— Искаш ли? — настоя тя и кехлибарените ѝ очи проникнаха дълбоко в неговите.

— Да — едва успя да каже той.

— И аз — заяви Хевън и бавно съблече фланелката през главата си.

— Нали си поканила Хевън? — попита Нора в лимузината, докато се прибираха у дома.

Силвър зяпаше през еднопосочното странично стъкло.

— В интерес на истината, не съм — отвърна хладно.

Нора изсумтя неодобрително и това накара Силвър да изброи причините, поради които не бе поканила единственото си дете на своя рожден ден. Варираха от „няма да има нейни връстници“, което не беше вярно, защото двама от участниците в „Палм Спрингс“ не бяха навършили двайсет години и положително щяха да присъстват, до „тя мрази купоните“ — нещо, което Силвър не би могла да знае, тъй като изобщо не познаваше вкусовете и предпочитанията на дъщеря си. В действителност, откак се беше върнала в Америка, почти не беше виждала Хевън. „Нямам право да смуцавам живота ѝ“, обясняваше тя на всеки, който се интересуваше. След това добавяше със заговорнически смях и доброжелателно намигване: „А освен това ролята на майка не ми подхожда, нали?“

Истината беше, че съществуването на шестнайсетгодишна дъщеря изобщо не радваше Силвър. Караше я да усеща възрастта си, а всяко нещо с подобен ефект просто изчезваше от живота ѝ.

Нора излъчваше ням упрек.

— Защо? — поинтересува се Силвър. — Смяташ ли, че трябва да я поканя?

— При положение, че си поканила сто и петдесет най-близки приятели и два пъти по толкова журналисти, не виждам защо идеята те плаши. В края на краищата утре ще прочете за купона във всяка клюкарска колона в града, тъй че ще е по-добре да ѝ предоставиш правото на избор да дойде или не. Още има време да я поканиш.

— Божичко! — възкликна Силвър драматично. — Като че ли си нямам други грижи!

Разопаковането на кашоните беше загубило своята привлекателност. Посещението на Кори разстрои Джейд и тя повече не можа да се съсредоточи. Седна объркана и прегледа страниците на телефонното си тефтерче с лосанджелиски номера. Няколко от записаните познати бяха приятели на Марк, тъй че ги прескочи и потърси своя приятелка — чернокожа екзотична манекенка, с която преди време беше живяла в една квартира. Бевърли д'Амо. Беше се преместила в Лос Анджелис преди две години, за да се пробва на актьорското поприще, и сега според телефонния секретар снимаше в Перу и щеше да отсъства известно време. Разочарована, потърси друга една манекенка и фотомодел, с която се познаваше от Ню Йорк. Намери я вкъщи, но трябваше да слуша в продължение на трийсет и пет минути оплакванията ѝ от съпруга женкар. Обади се на омъжена приятелка, която се оказа в центъра на объркан и сложен развод. Неприятностите с мъже очевидно добиваха епидемичен характер.

Реши да опита компанията на по-забавни хора, затова се обади на фотографа Антонио — извънредно приятен човек, стига да преглътнеш превземките му в стил „ненадмината звезда фотограф“. Често бяха работили заедно и можеха да си спомнят не една нощ на веселби, когато той отскачаше до Ню Йорк.

— Тук съм — обяви тя. — А добрата новина е, че съм свободна, тъй че може да се видим. За предпочитане довечера.

— Bellissima — пропя той. — Моята bella Джейд. Какво прекрааасно удоволствие да чуя гласа ти.

— И за мен, скъпи. Как е Дикс?

— Вече го няма — прозвуча драматичният отговор.

— Пак те зарязаха, така ли? — Не беше изненадана. Антонио всеки месец си намираще нов приятел и според него всички го изоставяха.

— Какво искаш, англичааанин — изсумтя Антонио, сякаш това обясняваше всичко.

— Е, значи ставаме двама без гаджета. Върнах Марк на жена му.

— Вепе. И той беше англичаанин. Довечера ще те заведе на рождения ден на една истинска кууучка.

— Познавам ли я?

— Силвър Андърсън. Ще позеленее, като те види. Облечи се добре, bella.

Затвори телефона и реши, че голям холивудски купон в компанията на пиперливия Антонио беше точно това, от което се нуждае. Обикновено думата „купон“ директно предизвикваше отказа ѝ. Марк странеше от големи сбирки. Вероятно не искаше да рискува някой да го снима с нея.

Какво ли беше обяснявал на жена си? Жълтите журналисти често ги бяха снимали на излизане от ресторанта на Илейн в Ню Йорк или при откриването на нови художествени галерии. Познавайки добре Марк, тя не се съмняваше, че я беше представял за случайна позната, и аристократичната лейди Фиона беше вярвала на всяка негова лъжлива дума. Марк и безупречните му лъжи. Господи!

Сипа си чаша вино и си позволи удоволствието да си припомни развързката.

Лорд Марк Ранд се връщаше от фотографска мисия, изисканите му черти грееха от добро настроение, кестенявата коса беше разрошена като на малко момче. Наближаваше петдесетте, но не изглеждаше на повече от трийсет и пет. По план трябваше да прекара шест дни в Ню Йорк при нея, а след това да се върне в Лондон. Обикновено разпределяше времето си между Англия, Америка и различни задачи в чужбина.

Пусна на земята многобройните фотоапарати и я прегърна.

— Здравей, красавице. Готова ли си да приютиш и нахраниш един капнал от умора англичанин?

Шестте години вече бяха част от миналото ѝ, но не искаше да му го казва веднага.

— Вониш като камила — отбеляза тя и сбръчка нос. Той се засмя и рече:

— Изкъпи ме. Натрий ме с благовонни масла. Масажирай умореното ми тяло и ще бъда вечно твой.

Изричащ баналности английски задник. Защо никога преди не го беше забелязвала?

Той влезе в тесния хол на апартамента ѝ в Гринич Вилидж. Няколко пъти ѝ беше предлагал да се премести извън града в по-скъпо жилище.

— Можеш да си го позволиш — оплакваше се той. — Защо стоиш тук?

Не беше споменавал възможността да плати част от наема ѝ. Не че имаше нужда от пари, печелеше достатъчно добре. Все пак... подобно предложение щеше да покаже ангажираност.

Никога досега не ѝ беше правило впечатление.

— Как мина пътуването?

— Божичко, невероятно беше! — възкликна той възторжено. — Не съм виждал такива залези.

— А момичетата? — Говореше за трите фотомодела, които беше снимал за календар с голи тела.

— Млади, скучни и тъпи.

— Спа ли с тях?

Вдигна подигравателно вежди.

— Що за странен въпрос?

— А с жена си спиш ли?

Той се намръщи и рече:

— Какво става с теб? Знаеш, че не. Обсъждали сме този въпрос хиляди пъти.

Гледаше го, без да мига.

— Искам да ми го кажеш пак.

Поклати глава и издекламира:

— Не съм спал с трите скучни малки моделчета. Не спя и с жена си. — Спря. — Това задоволява ли те?

— От колко време не си спал с нея?

— Джейд — в гласа му се прокрадна острога, — уморен съм и умирам от глад. Пътуването беше изнурително и бих желал да си почина.

— От колко време, Марк?

Даваше му последна възможност да каже истината.

— Фиона и аз не сме спали, откак се запознах с теб — тросна се той. — Знаеш го прекрасно и ми е противно да бъда подлаган на

подобни разпити.

Очите ѝ светнаха застрашително.

— Нито веднъж ли?

Отвърна на погледа ѝ, без да мигне.

— Нито веднъж, нито дважд — Съблече якето си и продължи: — А сега, моля те, мога ли да получа едно уиски със сода? И гореща баня. И неподправеното удоволствие на твоето тяло. В този ред.

Всичко беше свършено, но защо да не си поиграе малко с него? Да му причини болка, както той на нея.

— Разбира се, господине — весело изрече тя. — Едно голямо уиски с капка сода. И ще приготвя банята ви.

Той си отдъхна.

— Какво добро момиче!

Какъв английски задник!

Зае се да пълни ваната, но пусна само гореща вода. След това отиде в кухнята и наля канадски бърбън в пластмасова чаша — Марк мразеше пластмасовите чаши почти колкото канадския бърбън, и добави две кубчета лед, което бе за него върховно оскърбление.

Като си подсвиркуваше весело, Марк влезе в банята. Изглеждаше смешен в торбестите шорти. Тя го последва с питието.

Събу шортите и стъпи във вдигащата пара вана.

— Божичко! — изрева и бързо отскочи. — Вряла е!

— Извинявай — промърмори тя и му подаде чашата.

Той отпи солидна глътка и едва не се задави.

— Но това е бърбън — кресна обвинително. — Знаеш колко го мразя.

— О, Боже!

Гледаше го съвсем безучастно. Така, гол в банята ѝ, не беше най-привлекателната гледка на света. Краката му бяха твърде тънки, а почервенелите от горещата вода стъпала и глезени не допринасяха много за естетиката на вида му. Пенисът му бе жалък и провиснал, имаше шкембенце и гърди с втъкани червеникави косми, изпъстрени със сиво.

Точно такъв искаше да го запомни.

— Изглежда наистина се е случило нещо — заяви той накрая. Очевидно не беше изцяло безчувствен към настроението ѝ.

Тя бръкна в джоба си и извади смачканата изрезка от списание със снимката на лейди Фиона, гушнала малкия лорд или какъвто се наричаше според английските закони.

Той я погледна, без да губи самообладание.

— О — продума спокойно, — това е печатна грешка. Дяволски глупава грешка. Това е Фиона с детето на брат ми.

Очевидно я смяташе за малоумна. И защо не? Беше се държала повече от малоумно вече шест години.

— Проверих — срязва го хладно тя. — Това е твоят син.

Той протегна ръка към една хавлия и я зави около кръста си, очите му избягваха погледа ѝ.

— И как го направи? — запита притеснено.

— Не се тревожи. Не съм се обаждала на Фиона да я питам. Можеш спокойно да се прибереш у дома.

— Слушай сега — започна той, като се окопоти. — Тая работа с бебето стана съвсем случайно, чиста и проста случайност. — Вдъхнови се от темата и продължи: — Не ти казах, за да не те разстройвам.

Гледаше го с упрек.

— Случайност ли, Марк?

— Хайде да седнем да пийнем нещо и ще ти обясня.

Опита се да мине покрай нея. Тя препречи вратата на банята.

— Обясни ми сега — изрече ледено. — Нямам търпение да те изслушам.

Той се прокашля и се опита да събере мислите си.

— Не съм те лъгал, че откак се познавам с теб, не съм спал с Фиона — започна защитната си реч.

— Тогава бебето откъде е? Непорочно зачатие? — прекъсна го саркастично.

Продължи видимо невъзмутим, без да обърне внимание на забележката ѝ:

— Преди няколко месеца се върнах от едно пътуване. Заварих Фиона страшно потисната. Беше умрял любимият ѝ чичо, а и конят я беше хвърлил по време на лов, което беше наранило самолюбие то ѝ повече, отколкото можеше да понесе.

Наблюдаваше го как в момента съчинява разказа си. Чист театър. Лъжеецът с най-бърза мисъл, когото познаваше.

— И? — Искаше да види докъде ще стигне. Той затегна хавлията около кръста си.

— Беше рожденият ѝ ден. Пи доста шампанско. Когато си легнахме, тя се разплака и дойде при мен да я утеша. Нямах сърце да я отблъсна. Стана само веднъж за цели шест години и в резултат на това се появи Арчибалд.

— Арчибалд!

— Кръсти го на чичо си — обясни глуповато той. — Искаше да си спомня за него.

Джейд започна неудържимо да се смее.

— Съжалявам, скъпа. — Очевидно реши, че вече се е разминало.

Успя да се овладее дотолкова, че да продума:

— Свали хавлията.

— Какво?

Докосна с пръсти зърната на гърдите му и леко ги помилва.

— Казах да махнеш хавлията. Или искаш аз да я махна?

— Махни я — отвърна той и усети как го залива вълна от облекчение и започва да получава ерекция.

Тя дръпна възела на хавлията, която се свлече от тялото му.

— Виж ти — усмихна се със закачлив възторг. — Какво хубаво нещо си ми донесъл.

Марк се успокои и се облегна на умивалника.

С отработени движения започна да гали гърдите и корема му, после посегна по-надолу, коленичи и подразни възбудата му с език.

Той се облегна още назад и се подаде на чувствените ласки на пълните ѝ устни, а приятното усещане нарастваше с ритъма на езика ѝ.

В момента, когато удоволствието му достигна връхна точка, тя силно го ухапа с остриите си като бръснач зъби.

Той изрева от болка.

Пусна го и спокойно се изправи. Използва олюляването му и го блъсна във врялата вода.

— Ти си откачила! — изкрещя той.

— Долен лъжец — отвърна тя. — Имала била рожден ден! Тия ги разправяй на баба ми!

Отиде до вратата на банята и се обърна да го погледне за последен път. Блъскаше се във ваната като огромна риба. Отбеляза със задоволство леките следи от зъби по бързо чезнещата ерекция.

— Сбогом, Марк. Излизам за вечеря. Когато се върна, да те няма заедно с всичките ти говнени истории. Не искам да те виждам повече.

След три часа се прибра. Беше си отишъл.

След като скъса окончателно, научи, че той бе спал с половината град. Защо никой не ѝ беше казал? Единодушното обяснение беше, че не им се струвало редно, докато са заедно.

Почувства се измамена. Заминаването в друг град беше най-ободряващото средство, което можа да измисли.

Джейд пийна вино и отиде до гардероба да избере подходящ тоалет за вечерта.

На купон с Антонио. Можеше да е забавно, можеше и да е тъпо.

Така или иначе за предпочитане от стоенето вкъщи.

— Успокой се — говореше Уес Мъни на Реба Винограцки, собственичка на къщата, в която живееше, пристигнала внезапно да събере наема за два месеца, който ѝ дължеше. — Следващия път ще ти платя наведнъж.

— Уесли, Уесли — въздъхна отчаяно тя. — Тия дни ще трябва да те изхвърля.

— Не би постъпила така, нали, Реба? — запитва той с умолителен тон.

Тя бавно прекара език по предните си зъби.

— Бих.

Опитваше се да отгатне дали е дошла да я чука, но реши, че не е, тъй като щеше да дойде сама, а днес бе довела сина си — дебело десетинагодишно момче с начумерено лице. Бяха с нов мерцедес, за който тя смутено обясни, без той да я пита, че бил на някаква приятелка. Не ѝ повярва. Колата беше нейна, но не искаше наемателите ѝ да знаят, за да не роптаят още по-яростно срещу безбожните ѝ наеми.

Беше облечена с прилепнало бюстие, шорти и сандали с тънки като игли високи токчета. Космите по краката и мустаците ѝ бяха наболи. Не можеше да се нарече красавица. На лявото ѝ рамо висеше огромна кожена чанта. Очевидно беше тръгнала да си пълни гушата с пари от наеми.

— Искаш ли чаша кафе? — Ако детето не беше с нея, щеше да ѝ предложи нещо повече. Последния път беше придружена от прислужница мексиканка, която изчисти пода на кухнята, докато те спореха по увеличението на наема.

— Ако скоро не изръсиш малко сухо, ще трябва да те изхвърля — реши Реба.

— Ще платя.

— Надявам се, че говориш сериозно, Уесли. Дължиш ми за два месеца и другата неделя ще ти изпратя събирача.

— Кой събирач? — разтревожи се той.

— По-добре никога да не се запознаеш с него — отвърна тя и разсеяно се почеса между краката.

„Мога да те почеша по-хубаво“, искаше да се обади той, но прехапа език.

Прокара по масата пръст, който остави светла, блестяща диря. Надникна в тясната кухня, задръстена с мръсни чинии и недоядена храна.

— Както си я подкарал, скоро ще гъмжи от плъхове — отбеляза безгрижно.

— Няма ли да тръгваме? — изскимтя дебелото дете.

— Оправи си работите, Уесли, и ми дай парите.

Изпрати я до вратата.

— Да, госпожо.

Изгледа го одобрително.

— Знаеш ли, че не си грозен? Ако полагаш повече грижи за себе си, ще проличи, че приличаш на Ник Нолти.

„Ник кой?“

— Благодаря — рече той. — Вече се грижа.

— Намери си работа — смъмри го тя.

Реши да я впечатли.

— Довечера ще ходя у Силвър Андърсън да ѝ помагам. Ще прави купон.

— У самата Силвър Андърсън?

— Не, у баба ми.

— Ъ?

— Разбира се, че у нея.

— Наистина! — Не му повярва изцяло, но реши да опита. — Вземи за Тими — потупа дебеланкото по главата — снимка с автограф. Ако успееш, ще ти сваля една десетачка от сумата.

— Ще се опитам.

— Добре. — Взе момчето за ръка, изтрака с токчетата си през дървената веранда и тръгна по тротоара.

Слънчевата светлина привлече вниманието на Уес, докато гледаше как хазяйката му се отдалечава. Реши да се попече и да освежи тена си. В напрегнатия график на чуване, пиене и купонясване все не успяваше да намери време да постои на слънце.

В този момент съседката му излезе от къщата си. Беше се нанесла преди шест седмици, малко след като предишният наемател прекали с хероина и беше откаран в затворен с цип чувал. Досега не беше я виждал, но често му се налагаше нощем да удря с юмрук по стената (когато си беше вкъщи), за да я накара да намали отвратителната класическа музика, която обичаше да пуска. Вкусът ѝ отговаряше на външността. Приличаше на учителка. Кестенява коса, опъната и стегната в кокче. Безформени дрехи и очила като на Джон Ленън. Изглеждаше много млада, едва надхвърлила двайсетте.

— Здравей, съседке — махна ѝ дружелюбно.

Направи се, че не го вижда, и тръгна по тротоара.

Снобка. Без съмнение ѝ беше кисело, че думка по стената. Тръгна след нея от нямане какво да прави.

На ъгъла тя зави и се качи в очукан дъвен фолксваген. Отегчен, той пое в обратна посока, през пясъка, към морето. Времето беше меко, а океанът — кротък. Повече му харесваше, като имаше вълни, които се разбиваха на плажа. Обичаше дъжда. А бурята беше направо празник.

Легна на пясъка и не усети как заспа. Когато се събуди, очевидно бяха минали няколко часа, защото водата стигаше до глезените му. На пясъка близо до него стоеше бездомно куче и го гледаше.

Погледна имитацията на „Картие“, която носеше на ръката си. Беше купил часовника за петдесет долара от пътуващ иранец и изоставаше по пет минути на ден, а често и съвсем спираше. Установи, че е късно следобед, и се насили да стане. Роки щеше да изпадне в паника. Трябваше да го успокои.

Попи Соломан се стягаше за купон, а в такъв момент всички трябваше да са особено внимателни.

Хауард се оттегли в своята спалня, заключи се и смръкна за втори път през деня. Кокаин. Дребен навик, на който се бе отдал преди няколко месеца.

Внимателно изсипа белия прах върху специален поднос с огледална повърхност, раздели го на две равни части и с помощта на сламка го всмука в ноздрите си. Само едно вдъхване, и следваше невероятен подем. Беше по-приятно от секса. По-приятно от всичко. Хауард се чувстваше готов да покори света. Всъщност вече го бе покорил. Не беше ли негова скапаната студия? Е, не съвсем негова, но нали той я управляваше. Каква е разликата? Тя му даваше властта, към която се стремеше, само че, за да може да ѝ се наслади, трябваше да смръква от време на време. Не толкова често, че да стане зависим. Хауард знаеше кога да спре и разумно се самоограничаваше. Веднъж сутрин, за да му върви в работата, и веднъж вечер, но само ако излизаха или имаха гости. И тъй като излизаха или канеха всяка вечер, смъркаше редовно по два пъти на ден. Нищо страшно. Някои актьори, продуценти и служители в студията не можеха да изкарат цяло съвещание, без да изтичат три пъти до тоалетната.

Хауард се имаше за много консервативен потребител, човек, който с положителност нямаше да прекали. Изобщо не беше проблем да спре. Но защо да спира, когато се чувстваше толкова добре?

Хауард имаше проблеми. Когато стигнеш върха, няма къде да отидеш, освен надолу. И напрежението беше огромно.

Студия „Орфей“ беше собственост на голям конгломерат от акционери, оглавявани от Закари Клингър. Закари К. харесваше Хауард, всъщност точно той го издигна на върховния пост. Но това беше тогава. Ами ако се окажеше, че Хауард не е продуктивен? Закари К. искаше касови гиганти да участват в сърцераздирателни филми. Искане Хауард да завърти спадащите капитали на „Орфей“, и то бързо. Дори много бързо.

Да избереш сценарий, от който ще се роди печелившият филм, беше като търсене на игла в купа сено. Винаги можеше да я намери някой друг.

Хауард се изпотяваше по три пъти, преди да вземе решение. Но сега, не без участието на кокаина, реши, че през няколкото месеца, в които стоеше начело, се беше справил великолепно. Първата му работа беше да избере няколко готови филма за разпространение. Това означаваше, че филмите бяха създадени от независими продуценти, а „Орфей“ ги разпространяваше, защото продуцентите не можеха да си позволят достатъчно копия. И двата филма имаха шумен успех. Хауард стана герой.

Сега единствената му работа беше да създаде няколко собствени хита. Трябваше да се погрижи всеки нов филм, на който даваше зелена улица, да стане потенциален касов шампион.

Следващия месец Закари К. щеше да идва в града да провери как напредва в работата. Не че не получаваше ежедневни сведения от многобройните си шпиони. Хауард знаеше със сигурност поне за двама души на ключови постове.

Нямаше да допусне това да го тревожи. Нищо не можеше да го разтревожи. Я какво беше постигнал в живота. За Бога, та той си беше чист гений.

Хауард Соломан всъщност се роди на шестнайсет години, когато майка му се разведе с баща му, избяга от Филадельфия в Колорадо и малко след това се омъжи за Темпъл Соломан. С радост смени името си от Джес Хауард Джуда Липски на по-простичкото Хауард Соломан. Какво освобождение! Истинският му баща беше равин, суров и жесток човек, който беше убеден, че жена му и синът му са създадени на този свят само за да му се подчиняват и полагаше особени грижи да превърне живота им в ад. Когато Хауард, или Джес, както се наричаше тогава, навлезе в юношеските си години, непрекъснато молеше майка си да избягат. „Аз ще избягам при всяко положение, казваше й той, тъй че е най-добре да дойдеш с мен.“

Тя не се остави да бъде убеждавана дълго и една тъмна нощ заминаха за Ню Йорк, а оттам — за Колорадо, където ги прибра една съученичка на майка му. Беше като излизане от затвор, а когато след

година майка му се омъжи за Темпъл Соломан, сякаш Господ им се усмихна, защото Темпъл беше кротък и разбран човек, старши съдружник във фирма за производство на дрехи. И въпреки че не тънеше в разкош, имаше достатъчно средства да купи на Хауард кола на старо и да го прати в колеж.

Хауард се почувства като руснак, който се е добрал до Америка с всичките ѝ прелести. Беше жив и свободен. Майка му също. Изминалите години бяха като лош сън.

В юношеските си години Хауард беше дебел и пъпчасал, но само докато откри момичетата. Скоро след това теглото му спадна, а пъпките изчезнаха за една нощ. Темпъл го усети и един ден му прочете лекция. „Винаги използвай балонче“, поучи го той и размаха презерватив под носа му. „И се старай да доставиш удоволствие и на момичето.“ Последва намигване. „Само не прави бебета.“

Хауард се замисли над забележките на Темпъл. Какво ли искаше да каже с това „да доставиш удоволствие и на момичето“? Нима на момичетата не им беше приятно само от присъствието му?

Следващия път, когато се усамоти с момиче на задната седалка на лъснатия си стар буик, я запита небрежно, докато се готвеше да ѝ го вкара:

— Ей, приятно ли ти е?

— Много си тежък — изскимтя тя. — И защо гърбът ти е толкова космат? Уф! Майка ми ще ме убие, ако разбере с какво се занимавам.

И толкова. Ерекцията му почти спадна. Пази Боже!

Едва първата съпруга на Хауард, яростната тъмнокожа активистка, го научи как да накара и жената да свърши. „Само намери местенцето и не спирай!“, инструктираше го тя, докато стискаше врата му с абаносовите си бедра, та той чак се уплаши да не го удуши.

Когато при третия опит намери местенцето, веднага усети разликата. Жената от колеблива участница в половия акт се превърна в разюздана сексуална маниачка. И защо ли Темпъл не му беше споменал нищо за местенцата? Толкоз време на вятъра!

Един ден прочете книга за Хауард Хюз. Толкова му хареса, че я прочете още три пъти. Малко след като майка му се омъжи за Темпъл, той му каза, че ще наследи фабриката за дрехи, в която беше старши съдружник. „Щом завършиш — му обясни той, — ще те науча на

всичко, което знам. Ти си ми като собствен син и когато му дойде времето, ще ти предам бизнеса.“

Хауард му беше благодарен, но не беше убеден, че иска да остане в Колорадо и да произвежда дамски рокли. Плановете му бяха по-големи. Искаше да стане като Хауард Хюз. В бъдещето му фигурираше Холивуд. „Опиши ми го — молеше той приятеля си Джак Питън, докато заедно се бореха с курса по бизнес администрация в колежа. — Ти си от Лос Анджелис. Вярно ли е, че Холивуд ври и кипи от сексуални излишества?“

Джак свиваше рамене.

— Аз живея в Долината. Не ходя много отвъд хълма.

— Кой хълм?

— Няколко големи каньона разделят Долината от Холивуд и Бевърли Хилс. Трябва да минеш през Бенедикт Каньон, през Колдуотър или през Лоръл.

— И после? Какво виждаш, като стигнеш там? — питаше нетърпеливо Хауард.

— Улици. Палми. Туристи. Нищо особено.

— Ще отида. През лятната ваканция ще си намеря работа и ще наема апартамент. Защо не дойдеш и ти?

Джак поклати глава. След една година промени решението си и когато завършиха, се нанесоха в двустаен апартамент на две крачки от булевард „Холивуд“. Скромнен, разбира се, но функционален и удобен.

Дотогава Хауард беше прекарал едно лято в Лос Анджелис и когато се върна, чувстваше се като ветеран. Знаеше къде се продават най-евтините сандвичи, къде е най-бързото химическо чистене, къде си струва да се чака за чашка кафе и, естествено, къде бяха най-хубавите момичета. Беше преживял един брак (макар и анулиран), работеше в деловодството на една студия и беше пипнал първия си (за нещастие, не и последен) трипер. Темпъл Соломан беше разочарован, но се отнесе с разбиране към стремежа му да си опита късмета в Холивуд.

— С какво искаш да се занимаваш там? — беше го запитал той.

— Да бъда импресарио — изломоти в отговор Хауард. И семето беше посято. Защо да не стане импресарио? В умението да води разговор беше ненадминат.

Тъй че смени работата се с един познат и вместо да се върне в деловодството на... как беше... студия „Орфей“, отиде в деловодството на „Инкорпорирано специализирано управление“. А оттам се правеше историята.

Бяха му нужни седемнайсет години да стигне върха.

— Хауард!

Викаше го Попи. Прибра кокаиновите си помагала и отключи вратата на банята.

— Хауард — въздъхна тя с детския гласец, който използваше отскоро, — какво ще кажеш?

Завъртя се пред него.

Попи беше висока метър и петдесет и пет, закръглена и закачлива женичка. Имаше много дълги руси къдрици, които подхождаха на чипото ѝ носле. Снабдила се беше и с нови цици благодарение на човека, обикновено наричан „пластичният хирург на звездите“. Носеше тюркоазнозелена рокля без презрамки, обсипана с джувки и волани, и тежеше от истински брилянти. Новите цици приятно изпъкваха.

— Харесваш ли рокличката ми?

Доця му се да каже „не“. Искаше да ѝ обясни, че прилича на ниска, безформена коледна торта. Искаше да ѝ каже: „Отрежи си косата, отслабни десет килограма и облечи семпла черна рокля.“ Искаше да ѝ каже да си върне старите цици, защото му харесваха повече.

— Бомба — възкликна той и се зачуди дали Уитни ще бъде на купона.

— Знаех, че ще ти хареса — засия щастливо жена му.

Докато му беше секретарка, се обличаше със строги, спретнати костюми. Косата ѝ беше прибрана и носеше малко бижута. Сега приличаше на подвижна реклама на „Картие“.

Вдигна нанизана с гривни китка.

— Харесват ли ти?

Разгледа многобройните брилянти.

— Много са хубави.

— „Много са хубави“! — пропищя тя и го прегърна. — Ти си най-щедрият мъж на света.

Как да не беше. Дори счетоводителят му — видял и патил ветеран в холивудските бракове, беше започнал да пребледнява от огромните ѝ сметки.

— Не можеш ли да я задържиш въпреки поне един път седмично? — оплака се той. — Тази жена е ходеща кредитна карта.

Хауард не виждаше друг начин, освен да счупи и двата ѝ крака.

— Обличай се, Хауи — изгука Попи. — Време е за купона. Не искаме да закъсняваме, нали?

За първи път през петгодишния им брачен живот беше готова преди него. Но той беше прекалено унесен в мисли за Уитни, за да се запита защо.

— Аз я поканих — заяви Нора Карвел.

Силвър усети как я пронизва безпокойство. Кому беше нужно израсналата ѝ дъщеря да напомня на всички за възрастта ѝ?

— Ще дойде ли? — беше безстрастната ѝ реакция, докато се събличаше в усамотението на спалнята си и си намяташе копринен пеньоар.

Нора запали нова цигара от тлеещата угарка, неизменно прикрепена към долната ѝ устна.

— Каза, че ще опита.

Всъщност Хевън беше казала саркастично:

— Защо не ме покани след тържеството. Не разчитай на присъствието ми. На нея и без това не ѝ пука.

Хевън беше доста красноречива за възрастта си.

— Защо не опиташ да се разбереш с майка си? — беше избучала Нора. — Не си ѝ изпратила дори пощенска картичка.

Хевън звънливо се изсмя.

— Тя никога нищо не ми е изпращала. Трябва да съм доволна, че получавам чековете ѝ три седмици след като я подсетиш.

Нора не можеше да отрече истината.

— Защо не опиташ тази вечер? — настоя, преди да затвори телефона.

Нищо нямаше да я зарадва повече от гледката на одобрените майка и дъщеря. Много хора, включително и Хевън, смятаха Силвър за кучка. Нора я беше видяла от друг ъгъл. Виждаше една преуспяла жена, сама в света, без никакви приятели. Виждаше амбициозна жена, наранявана и използвана от мъжете. Виждаше жена, която се бе отчуждила от семейството си и все пак отчаяно се нуждаеше от него.

— Велики Боже! — възкликна Силвър. — Щяла да опита? По-вероятно е да дотърчи с пяна на уста на тържеството ми.

— Отивам да се преоблека — обяви Нора. — Ще се върна след един час.

— Добре — отговори Силвър, докато се колебаеше дали да освежи тежкия грим, положен за снимките при Антонио, или да го изтрие и да започне наново.

Спря се на компромиса. Остави непокътнати драматичните очи и почисти кожата си с памучни тампончета, натопени в специален лосион.

Хладната течност по лицето приятно я успокои. Отиде до огромното двойно легло и вдигна лилавата брокатена покривка. Копринените чаршафи я очакваха. Петнайсет минути в кревата щяха да я отморят.

Спалнята беше тиха и прохладна. Бледо люляковите копринени тапети открояваха тъмнолилавите килими. Огледалата изобилстваха.

Легнала по гръб, тя се опита да не мисли за нищо, но тази вечер беше невъзможно. Не можеше да не си спомни бащата на Хевън и какъв мръсник беше той.

Силвър Андърсън се запозна с „бизнесмена“, както винаги го наричаше в себе си, когато беше на трийсет и една, а той на петдесет и две години. Беше изключително богат, властен и, естествено, женен. По онова време Силвър гастролираше на Бродуей, развеждаше се с бившия си втори баща и заформяше връзка с партньора си в мюзикъла.

„Бизнесменът“ се появи в живота ѝ на един прием и затъмни всичко останало. Беше голям във всяко отношение — висок, внушителен, с твърди черти и хлътнали очи. Говореше се, че на младини е имал връзки с организираната престъпност, че самият президент дава ухо на съветите му и че Мерилин Монро му е била приятелка.

Жена му беше светска лъвица. Дребничка, вечно облечена в специално ушити за нея дрехи, с идеално поддържана външност, тя се оправяше с домакинството на трите им къщи с елегантна желязна ръка.

— Отдавна не се чукаме — беше едно от първите му признания. Силвър беше имала повод да чуе тези думи от редица женени мъже, решили да изневерят на жените си.

— И какво правите? — поинтересува се мило.

— Общуваме — грубо обясни той и ѝ подари огърлица с брилянти от „Картие“ за сто хиляди долара.

„Бизнесменът“ беше ненаситен, когато намираше време за секс. Сексуалният му апетит беше неутолим и Силвър, която в никакъв случай не можеше да се нарече ленива в леглото, едва успяваше да му насмогне. Беше груб и жесток, но как силно я възбуждаше!

Силвър беше влюбена в женен мъж, с двайсет и една години по-възрастен от нея, и се чувстваше ужасно. От една страна, я третираше като пачавра, от друга, я обсипваше със скъпи подаръци — брилянтената огърлица беше само начало.

Един ден той пристигна в луксозния апартамент, където се срещаха, с още две жени — прелъстителка червенокоса и изискана негърка с вид на манекен. Силвър инстинктивно разбра, че са проститутки. От висша категория и високоплатени, но все пак проститутки.

След като им приготви питиета, тя ядосана го замъкна в кухнята.

— Какво става тук?

— Нищо, ако ти самата не поискаш — отвърна той безцеремонно.

Разбра какво беше намислил и стомахът ѝ се сви. Силвър Андърсън си позволяваше много неща, но чак пък толкова...

Върнаха се в хола и започнаха вежлив разговор. Момичетата добре владееха ролите си.

— Не ви ли е горещо? — промърмори едната и съблече лекото си копринено сако.

— Страшно — съгласи се другата, протегна крака и събу обувките и чорапите си.

Силвър усети как „бизнесменът“ до нея се напрегна. Черното момиче се изправи и се усмихна прелъстително.

— Не възразяваш, нали? — И развърза колана на роклята си. Под нея носеше яркочервен дантелен колан за жантиери и нищо друго. Гърдите ѝ бяха лъскави и стърчаха като изваяни от оникс.

Изправи се и червенокосата.

— Обичам да се събличам — тихо продума тя. — Обожавам усещането, че се сливам с природата. — Протегна се и едрите ѝ гърди се изсипаха от блузата.

Апартаментът едва ли можеше да мине за центъра на природата, но Силвър си затрая.

Момичетата започнаха леко да се докосват. Пръсти галеха гърди и други, по-дискретни места. Заиграха меки и топли езици. Дискретните места се излагаха на погледите им.

Дишането на „бизнесмена“ стана пресекливо. Силвър видя в панталона му доказателство за възбудата му. Накара я да си вдигне полата, без да мръдне от дивана и без да отлепя очи от момичетата.

Стараеше се да остане безразлична към сцената, но се оказа невъзможно. Със срам осъзна, че е готова да направи всичко, което поиска от нея. Тъй че, докато момичетата се извиваха на пода, Силвър Андърсън вдигна пола, събу гащички, разкрачи крака и позволи на „бизнесмена“ да я яхне и да удовлетвори ненаситната си страст.

Когато всичко свърши, почувства се омърсена и унижена. Тя беше Силвър Андърсън, а не евтина мръсница, която можеше да бъде обладавана и използвана пред разни курви. Беше силно разгневена и на него, и на себе си, задето се бе подала толкова лесно.

На следващия ден той ѝ изпрати рубин с размери на яйце и бележка: „Скоро ще повторим.“ Да, да, ще повторят!

Отказваше да се види с него въпреки дъжда от подаръци и цветя.

След шест седмици разбра, че е бременна.

Първата ѝ работа беше да отиде на гинеколог.

— Не желая това дете — категорично заяви тя.

Лекарят беше чаровен мъж с посребрена коса и къдрава усмивка.

— Защо не, скъпа? Та ти си в цветущо здраве.

— Знам — рече с раздражение и затърси убедителен довод. — Не съм омъжена. — Това щеше да му затвори устата.

Той подкупващо се засмя.

— Силвър, Силвър — въздъхна, опря връхчетата на пръстите си и се залюля напред-назад. — Ти си толкова прочута. Какво значение има омъжена ли си или не? Ще имаш едно сладко бебе, без да ти досажда присъствието на съпруг вкъщи. — Подсмихна се на собствената си мъдрост. — Ще превърнеш самотното майчинство в модно течение.

Идеята ѝ допадна. Силвър Андърсън — пионер сред жените! А и мисълта за аборт я ужасяваше. В крайна сметка реши да остави детето.

Докато роди, „бизнесменът“ беше въвн от живота ѝ. Беше го заплашила, че ако не я остави на мира, ще каже всичко на жена му. Той нямаше представа, че детето е негово.

Вестниците обезумяха от догадки и слухтене кой е бащата, но Силвър запази мълчание. Три месеца след раждането на Хевън замина за Рио с бразилския играч на поло. Хевън остана в Ню Йорк с кърмачка.

Силвър съжеляваше, че роди това дете, което ежедневно ѝ напомняше за „бизнесмена“ и за незабравената нощ на падение.

Хевън никога не се заинтересува кой е баща ѝ. Единствено Джек я попита, когато дойде в Лондон да прибере момичето.

Вече не съществува — беше му отвърнала хладно.

За жалост не беше вярно.

Силвър въздъхна и се протегна. Отвори очи и загледа драпирания с коприна таван над леглото. Нямахше да ѝ стане приятно, ако Хевън дойдеше довечера. По дяволите Нора с идиотското ѝ хрумване да покани момичето и да върне най-лошите ѝ спомени.

Часовникът на нощната масичка ѝ подсказа, че е време да започне да се готви за купона. Прииска ѝ се да поспи поне десет часа. Кога за последен път си го беше позволила? Работа... работа... работа... Купони... купони... купони...

Е, какво толкова... голямата слава имаше своята цена.

Струваше си да я плати.

Почти.

Преди да започне да се стяга за приема, Манън Кейбъл здраво се потруди в собствената си спортна зала. Всъщност не му се ходеше. Не обичаше подобни сбирки. Правеше го заради Нора Карвел. Беше му се обадила още преди седмица с молба да присъства. Нора му беше стара приятелка, една от малкото в Холивуд, за които бе готов на всичко. Е, не всичко, разбира се, но когато искаше услуга, винаги се отзоваваше. В началото на кариерата му беше неотлъчно до него. Сбръчканата стара рекламна агентка стоеше неотлъчно в неговия ъгъл на ринга още от първия ден. Спомни си как отиде в кантората ѝ в деня, когато подписа договор за първия си важен филм. Точно преди петнайсет години.

На двайсет и седем години Манън Кейбъл беше най-красивото парче, което се беше изпречвало на пътя на Нора Карвел. Не че това я интересуваше. Винаги беше предпочитала момичетата и винаги щеше да ги предпочита. Но Манън не знаеше това, тъй че когато за първи път зърна жената на средна възраст с късо подстригана коса и вечно увиснала на долната устна цигара, започна да ѝ пробутва номерата си. Секси походка. Мъжествено чумерене. Кобалтовосини очи, изгарящи всичко наоколо.

— Сядай — рязко изхриптя Нора — и ми разправи всичко за себе си. После ще измислим нещо. — Разбута някакви бумажки на бюрото. — Ходи ли при фотографите?

— Не — поклати той глава.

Нора заразглежда с присвити очи загорялата му от слънцето хубост, като се мъчеше да прецени как най-добре да го пласира на пазара.

— Давай. Слушам те.

Разказа ѝ, че е роден в Монтана и е дошъл в Лос Анджелис на деветнайсет години. Учил в разни актьорски школи, работил като сервитьор, статист, бензинджия, продавач на стари коли и фокусник.

— Женен ли си?

— Не.

— Хомосексуалист?

Помръдна неловко в стола.

— Шегувате ли се?

Загледа го проникателно за признаци, че лъже, без да помръдва приготвения за писане молив.

— Няма да го направя обществено достояние, синко. Просто трябва да знам, за да те предпазя.

— Не съм обратен — заяви той сковано.

Надраска нещо на лист хартия и рече:

— Ела пак утре. Всичко ще бъде готово.

Когато на следващия ден се върна при нея, получи напечатана страница с измислени постижения. Оказа се, че бил футболен герой, тежко контузен по време на мач с диагноза, че никога няма да може да ходи. Две години бил прикован към болничното легло, докато изведнъж, чудо на чудесата, сляпата вяра му помогнала да стане, дошъл в Холивуд и веднага бил открит за новия филм, в който щеше да се снима.

— Тук няма нищо вярно — запротестира той.

Тя сви рамене.

— Е, поукрасих истината. Голяма работа.

— Това не ми харесва.

Вдъхна цигарен дим и рече:

— Не си длъжен да го харесваш, синко, трябва само да го помниш.

Поклати глава.

— Няма да стане.

— Такава е политиката на студията. Биографията ти трябва да грабне публиката. Как би могъл да я заинтригуваш със селския си произход? — Обви се с облак цигарен дим и се закашля. — Сигурен ли си, че не си педал? Живееш с две момчета. Защо?

— Върви по дяволите — изфуча той и напусна кабинета ѝ.

След това станаха добри приятели. Нора му подхвърли идеята да използва измислената за Бърт Рейнолдс реклама — постер на две страници в центъра на клюкарско списание. Направи го с широката усмивка на човек, готов да погълне лайно, и със снимката на изправен

член, достоен за селски бик, монтиран на мястото на собствения му. Предизвика доста шумотевица и всички разбраха какво представлява Манън Кейбъл.

Няколко години по-късно Нора напусна студията и стана негов личен рекламен агент. После замина да живее в Италия с дългогодишната си любовница, която умря там. Върна се в Америка и започна работа в Градската телевизия. Първата ѝ задача беше Силвър Андърсън. Оттогава работеше само за нея.

* * *

Манън привърши серията изтощителни лицеви опори и наметна хавлиен халат върху шортите. Докато беше женен за Уитни, купоните бяха редки събития. Беше ѝ приятно да си стоят в ранчото в Малибу. Обичаше да язди коне, да се разхожда по плажа и да му помага да приготвя скара. Но щом се посвети на шибаната си кариера, всичко отиде по дяволите. Сега ранчото в Малибу бе продадено, конете също. Живееше в луксозно имение на булевард „Сънсет“ и не беше щастлив.

Мелани-Шана го чакаше в билиардната зала, която включваше и игрална маса, огромен бар и колекцията му от пушки, окачени по стените.

Когато Манън се изкъпа и облече, отиде при нея.

— Здравей, миличък — тихо поздрави тя. — Добре ли си?

— Да, много.

Не можеше да разбере какво го дразни в Мелани-Шана. Не вършеше нищо лошо, а направо го вбесяваше. Може би просто не беше Уитни. Бяха се запознали, докато снимаше в Хюстън. Мотаеше се като муха без глава и се мъчеше да се съвземе от разрива с Уитни и последвалата ѝ връзка с Чък Нилсън. Бяха го поканили да участва в журито на състезание за най-красиво момиче. Мелани-Шана с червеникавата буйна грива, чистото дългокрако тяло и нежната усмивка не можеше да не го спечели. Покани я веднъж—дваж на вечеря и от дума на дума отношенията им дотолкова напреднаха, че се изляха в буйна страст на пода на разкошния му апартамент. Когато след седмица се ожениха, тя бе само на двайсет години. Уитни приближаваше трийсетте. Щеше да се пръсне от завист.

Основната причина Манън да се ожени за Мелани-Шана беше да накара Уитни да ревнува. Но, уви! Остана с пръст в уста, с млада жена на шията и никакъв предбрачен договор. Най-ужасното беше, че Мелани-Шана просто го обожаваше.

— Да ти приготвя ли нещо за пийване, миличък? — запита го тя.

— Защо трябва да свършваш всяко изречение с „миличък“? — сопна се той.

— Съжалявам, мил... аа, скъпи. Правя го неволно.

— Тогава внимавай — предупреди я той. — Говориш като барманка в евтино заведение.

Тя се извърна, за да скрие сълзите, които напълниха големите ѝ очи. Какво лошо беше сторила? От месеци не ѝ беше казал добра дума. Когато се запознаха, беше тъй нежен и любящ, тъкмо мъжът на мечтите ѝ. Той не знаеше, че от години държеше на стената в стаята си негова снимка в „Сладко отмъщение“. Манън Кейбъл беше любимият ѝ киноактьор.

Беше станала госпожа Манън Кейбъл, а и двамата не бяха щастливи.

Наля мълчаливо уиски в една чаша, сложи лед и му го подаде.

Той гаврътна питието на два пъти.

— Хайде да тръгваме — процеди кисело и тръгна към вратата. — И те предупреждавам, че не ми се стои дълго.

— И на мен. — Последва го послушно навън. Искаше да се приберат по-рано, защото смяташе довечера да му каже, че чака дете.

— Искаш ли да купонясаме? — запита Хевън Еди по телефона.
Той се засмя мръснишки.

— Не си ли направихме купона следобед?

— И още как — изкиска се тя.

— Бомба беше, нали?

— Страхотна бомба.

— Искаш ли да повторим?

Тя замълча.

— Имах друго предвид.

— Оо — проточи Еди, — не обичам купоните. Винаги гъмжи от хлапета, а и мразя да не ме пускат в къщата и да ме третират като отрепка, пък и...

— Това е истински купон — прекъсна го тя. — В Бевърли Хилс, с кинозвезди, страхотно ядене и вероятно някакъв тъп оркестър.

— Ядене ли? Истинско ядене? — не повярва на ушите си Еди.

— Ами да.

— Кой ни е поканил? — запита подозрително той.

— Теб никой — сряза го тя. — Само аз мога да те заведа, и то ако поискам и ако колата ти може да ни пренесе през хълма.

— Кой го организира?

— Майка ми най-сетне се сети, че съм жива.

— Силвър Андърсън?

— Линда Евънс не ми е роднина, глупако!

Последва кратка пауза, докато Еди смилаше информацията.
Накрая проговори:

— Как трябва да съм облечен?

— Както искаш — отговори игриво и си представи каква сензация ще предизвика с червената кожена микрополичка и рибарското, дълго до глезените палто, което току-що беше купила с парите, спечелени от песните ѝ.

— На теб ходи ли ти се? — заинтересува се Еди, като се сети за отношението ѝ към майката звезда.

— Не знам — поколеба се тя. — Не виждам защо да не отида. Все пак съм ѝ дъщеря.

— Ъхъ... Ами тогава да отидем.

— Ох, не знам — отново промени решението си.

— Е, стига де, решавай нещо и се придържай към него.

— Добре. Ще ти се обадя.

Затвори бързо телефона, за да не му даде време да спори. Обичаше да го разиграва. Особено сега. Във всеки случай не можеше да реши иска ли да отиде на тъпия купон на майка си. От една страна, щеше да е интересно да поогледа холивудските знаменитости. От друга — кого ли толкова щеше да покани Силвър? Положително не Роб Лоу или Шон Пен. Вероятно куп треперливи дърти пръдльовци.

Сякаш да ѝ подсказе решението, на вратата на стаята се появи дядо ѝ Джордж. Беше висок, слаб старец с перчем от гъста бяла коса и залисано изражение, което не слизаше от дълбоко набръчканото му лице. Не приличаше на Силвър, а още по-малко на Джак. Видът му беше на изкуфял професор. Хевън много го харесваше. За дядо беше истинско бижу. И най-важното, не ѝ се бъркаше.

— Вкъщи ли ще вечеряш, мила? — попита той, като въртеше в ръце очилата си, повесени на синя връвчица на врата му.

— Май ще излизам, деденце.

— Добре, добре — рече той разсеяно. — Значи мога да освободя госпожа Гънтър.

Беше готова на всичко, само и само да се отърве от госпожа Гънтър, която им беше едновременно икономка и готвачка, връше си носа навсякъде и вбесяваше Хевън.

— Аз няма да си правя труда да вечерям — добави едва чуто Джордж. — Ще бъда цяла нощ в работилницата. — Очите му се задържаха върху плакат на полугодия Стинг, залепен на гардероба. — Къде ще ходиш?

— Ще излизам с Еди. — Реши, че, по дяволите, ще иде на купона. Защо да не иде? — Имаме изпълнение.

— Знаеш, че трябва да се прибереш преди дванайсет — напомни ѝ Джордж.

— Разбира се, деденце — съгласи се тя. Можеше спокойно да се върне и в четири сутринта, без той да забележи. Влезеше ли в

работилницата, нищо не можеше да го отвлече. Обикновено работеше по цяла нощ и губеше представа за времето.

Не спомена и дума за купона на Силвър. Само щеше да го разстрои и може би щеше да успее да я разубеди. Джордж и прочутата му дъщеря не си говореха вече трийсет години.

Е... Хевън не можеше да го упрекне. Може би и тя трябваше да спре да ѝ говори. Силвър се държеше, сякаш дъщеря ѝ не съществуваше. Не ѝ се обаждаше. Не се интересуваше за живота ѝ, когато се виждаха. Това ставаше два пъти в годината на вечеря в „Ла Скала“, винаги в присъствието на Нора. Не жена, а кучка.

Голяма работа! На кого ли му дремеше?

На нея.

Клариса Браунинг живееше в усамотена къща в Бенедикт Каньон. Беше я наела от млад режисьор, който възнамеряваше да работи една година в Европа. Къщата беше стара и мрачна, заобиколена от високи дървета и изоставена градина. Клариса харесваше прохладата, баните, непроменени от петдесет години, тъмната дървена ламперия по стените и общото мрачно излъчване на сградата.

Дори басейнът не беше обичайният калифорнийски тип. Нямаше устройство за подводен масаж. Нямаше плаващи надуваеми мебели. Почти винаги се пълнеше с листа, защото филтърът рядко не бездействаше. А водата бе ледена — нагревателят изобщо не работеше. Нощем наоколо виеха койоти и дребни диви животинки се гонеха по керемидите на покрива. Понякога в басейна се промъкваха и давеха змии.

Клариса обичаше да пали огън в камината на спалнята и свита на кълбо в дългата памучна нощница и с чаша какао за компания, да четете класика от богатата си библиотека. Представяше си, че е отново на Източния бряг.

Когато се прибра от студията в ранната съботна вечер, видя тъмнозеленото ферари на Джак Питън, паркирано отпред, и се зарадва. Той имаше собствен ключ и можеше да идва когато му скимне. Не й пречеше. Клариса никога не работеше вкъщи.

Седеше в спалнята и гледаше телевизия. Дали гледаше?

Погледна по-внимателно и видя, че спи.

Понаблюдава го мълчаливо — притихнал и неподвижен. Джак беше винаги в движение. Зелените му очи шареха, откриваха разни неща. Мускулестото тяло беше нащрек, острият ум щракаше.

Възбуждаше я. Винаги я беше възбуждал.

Когато се видяха за първи път, тя си помисли „хубав кучи син с голям член и нищо друго“. Но много бързо промени мнението си. Без съмнение беше надарен, но и нещо повече. Джак Питън притежаваше енергия, любознателност и ум като железен капан. Имаше бърза мисъл

и богат запас от думи да я формулира. Не беше никакъв рекламен красавец.

Веднага се озоваха в леглото въпреки предупрежденията на приятелите ѝ, че той чука и бяга. Не и от Клариса Браунинг. Нямаше намерение да бъде поредното име в дългия му списък.

Стъпка по стъпка се опитваше да го опознае. Не беше лесно. С целия си чар и сърдечност, при своята висока интелигентност Джек Питън не допускаше никого до себе си. Клариса го разбираше. Тя беше същата.

Замина за Калифорния да снима филм и когато започна редовно да я търси, тя поде играта и реши да се крие. Скоро стана очевидно, че Джек не понася да го отблъскват.

При следващата среща се разбраха, че си допадат достатъчно за по-трайна, сензационна връзка. Трайната сензационна връзка продължаваше повече от година. И двамата имаха полза от нея.

Клариса почисти лицето си от студийния грим, съблече се и застана над заспалия си любовник. Беше забравила случката с младия актьор сутринта. Тя беше бизнес. А Джек Питън значеше удоволствие. Чисто и неподправено удоволствие...

Потрепери в очакване на предстоящото. В леглото бе истински бог. Отгатваше по неведоми пътища всичките ѝ желаня и можеше да се сдържа неопределено време.

— Прост номер — каза един ден, когато го запита как го прави.

— Обясни ми — настоя тя.

— Приеми го като триумф на духа над материята — ухили се той.

Присъствието ѝ не го събуди. Изключи омразната телевизия (омразна за нея, обожавана от него).

— Как можеш да не гледаш „Хил Стрийт“? — питаше я той всеки вторник в десет вечерта.

Внезапната тишина го обезпокои и той се обърна настрани, без да се събуди, все още облечен в спортните дрехи, които носеше в съботни и неделни дни — джинси „Ливайс“ и пуловер.

Свали със зъби ципа на джинсите му.

Той отвори очи и посегна към нея.

Отблъсна ръцете му и смъкна джинсите. Както винаги, не носеше бельо. Склони глава над внезапно пробудилия се интерес от

негова страна.

— Предавам се — каза той и разпери ръце.

— Така си и мислех — промърмори тя.

Малко по-късно запушиха заедно една цигара и започнаха да обсъждат плановете си за вечерта. Имаха няколко възможности.

Предварителна прожекция на филм с Мел Брукс.

— Прекалено уморена съм да се смея — възпротиви се Клариса.

Официална вечеря, давана от филмовата индустрия в чест на възрастен актьор.

— Какво ще правим там? — запита Джак. — Та той и като млад си беше бездарник. Какво от това, че е остарял?

Вечеря в „Спаго“ с импресариото на Силвър.

— Той заслужава обяд — реши тя.

— Какво ти се прави? — обърна се той към нея и включи телевизора. — Да поръчам ли китайска храна?

Клариса изключи телевизора.

— Защо не отидем на купона на сестра ти?

— А? — Беше смаян. — Откъде знаеш за него?

— Имам покана.

— Но ти не я познаваш.

— Може би трябва да се запознаем.

— Защо?

— Защото ти е сестра, а аз не познавам никого от семейството ти. Нито баща ти, нито племенницата ти. Силвър Андърсън е интересна жена и ми се иска лично да я познавам.

— Глупости! — кресна Джак, скочи от леглото и се зарахожда из затъмнената спалня.

— Да не би да ни притеснява мисълта за една вечер в нейна компания? — пропя Клариса. — Да не би да се чувстваме непълноценни?

— Понякога не се чуваш какво говориш.

— Тъй ли? Моят психиатър ме е учил, че за да надвиеш страховете си, трябва да се изправиш срещу тях.

— И даваш по двеста долара на час за съвет, който би могла да получиш от всяка китайска врачка?

— Той много ми помогна.

— Нямам намерение да влизам в спор по този повод. Силвър не ме притеснява. Нещо повече, все едно, че не съществува.

— Тогава да отидем.

— Ако искаш да прекараш съботната вечер по този начин...

— Искам.

Предпочете да избегне разправиите. Клариса беше твърдоглава жена и наумеше ли си нещо, нямаше начин да я спре.

Не вярваше в скандалите. Вярваше, че целта се постига с напускане. Тихомълком. Ако се стигнеше до там.

Градската телевизия пое разносните по приема на Силвър Андърсън. Силвър бе пословично стисната и нямаше сила, която да я накара да изхарчи трийсет-четирийсет хиляди долара дори за самата себе си, въпреки че можеше да си го позволи.

Телевизията планираше голямо празненство за състава на „Палм Спрингс“ преди лятната ваканция, когато Нора им пошушна, че може би ще е по-добре да направят купон по случай рождения ден на Силвър.

— Имам нещо специално за вас — им беше казала тя. — Блясък. Стил. Звезди. Сензационно събитие за пресата с обилна информация.

Веднага прегърнаха идеята и след като се хванаха на въдицата ѝ, Нора се зае със Силвър.

Не беше трудно да я убеди. Особено когато разбра, че Градската телевизия ще плати всичко.

— Съгласна съм да бъда домакиня. Но когато купонът свърши, искам да ми сменят килимите в цялата къща. Скромно подаръче. Те могат да си го позволят. — Последва драматична пауза. — Нора, не забравяй, че тази година официалната ми възраст е четирийсет и пет. И нито секунда повече.

Нора не възрази. Предположи, че Градската телевизия положително ще смени килимите. Коя друга актриса би им осигурила световна реклама срещу едно дребно мошеничество? А отзвукът щеше да е сензационен. Без проблеми. Нора Карвел знаеше всичко за рекламата. Беше прегледала лично списъка на поканените, като добави внимателно подбрана група от филмовата индустрия, смесица от известни актьори, актриси, спортни звезди и добре обмислени важни особи от други области.

Облечена в костюм от меко люляково кадифе, с груби перли, които никак не отиваха на късата ѝ чорлава побеляла коса, Нора побърза да се върне в къщата на Силвър. Обвита от уханието на „Ма Гриф“ и цигарен дим, тя паркира в задния двор до Уес Мъни, който тъкмо се измъкваше от стария си линкълн.

— Ти кой си? — запита го остро, винаги нащрек за неканени шпиони от скандалните вестници и списания.

— Барманът. А ти коя си?

— Рекламата. Кажу ми на персонала, че ако някой пророни дума за видяното и чуто тук, няма да си намери място в този град. Ясно?

Уес кимна. Старата току-що му беше подхвърлила прекрасна идея да избичи някой допълнителен долар. Тя забърза към къщата, а той лениво се потътри по градинската пътечка към задната врата, която го въведе в огромна, гъмжаща от народ кухня.

— Барманът — представи се на възрастна китаяка, която го смрази с погледа си.

— Барът? — Обърна се към ципесто момиче в бяла униформа, което неопределено махна към една врата.

Мина през нея и се озова в къщата. Биваше я. Мраморни подове. Пухкави дивани. Луксозни стаи, водещи към други луксозни стаи. И накрая цяла стена от стъкло, гледаща към басейн с черно дъно. В отсрещния му край имаше кръгъл бар от черен мрамор.

Силно притесненият Роки му помахна.

— Слава Богу, че дойде, човече — обърна се към него през рамо, защото беше зает с разтоварването на кашони с алкохол. — Къде се мота досега?

— Едва намерих къщата — оплака се Уес. — Проклетият Бел Еър е като лабиринт. Ти ми каза „Беладжио“, а тя върви точно в двайсет шибани посоки. Имаш късмет, че изобщо стигнах дотук.

— Ще ме убиеш — заяви Роки, който приличаше на Силвестър Сталоун и тази прилика му беше дала името. — Само задник като теб може да се загуби в Бел Еър.

— А само задник като теб може да даде такова шибано упътване — не му остана дължен Уес. — Що бензин изхабих, докато карах насам-натам.

— Направи ми услугата да се хванеш за работа — изсъска Роки и бутна към него тежък кашон. — Остава само един час до взрива. — Понижи глас. — Това е смесен кашон. Приготвих го специално. Отнеси го в колата си, но без да те видят. Утре ще дойда да си го разделим.

— Защо пък в моята кола? — заядливо запита Уес.

— Защото ще дебнат мен.

Естествено. Много по-добре щеше да е да хванат добрия стар Уес Мъни да краде алкохол.

Гадняр е този Роки. Мисли го за формен идиот. Е, какво толкова? Ще пренесе кашона. Животът беше пълен с рискове и по някакъв свой перверзен начин той им се наслаждаваше.

Силвър отхвърли пет тоалета, преди да се спре на яркочервени копринени шалвари, свободно падащо горнище, бродирано със златни конци, и дълга перука в стил „Клеопатра“. Беше екзотична като египетска царица, особено като надяна върху ръкавите плътни златни гривни, окачи на ушите си гигантски кръгли обици и си сложи няколко пръстена с огромни брилянти.

Не беше близвала алкохол от месеци, но не защото се страхуваше от него като лекуваща се алкохоличка. Обичаше да изпива чаша ледено шампанско „Кристал“, което повишаваше настроението ѝ за вечерните изяви. Вдигна решително слушалката и по вътрешния телефон се обади в кухнята.

Икономът ѝ Владимир изблъска с лакът китайката, която се беше запътила да се обади. Тя едва не падна и изпсува на китайски грубите американски свини. Владимир, който разбираше малко китайски (благодарение на петгодишната си любовна връзка със сервитьор китаец, който за нещастие падна от кея в Санта Моника и се удави), не обърна внимание на обидата и изгука в телефона:

— Да, госпожо? — Английският му беше почти безупречен, с изключение на склонността му да произнася „в“ вместо „у“. — С какво мога да ви бъда полезен?

— С шампанско, Владимир. Много студено. Веднага.

— Да, госпожо. — Задържа за лакътя Уес, който тъкмо минаваше покрай него, устремен към задната врата с кашона задигнат алкохол, внимателно подбран от Роки. — Ей, ти! — кресна Владимир.

— Кой, аз ли? — отзова се невинно Уес и си помисли: „Край, пипнаха ме.“

— Шампанско. За госпожата. Pronto. (Pronto-то идваше от сервитьор италианец, който се радва на ласките му в продължение на две нощи и скимтеше: Pronto! Pronto!, всеки път, когато свършваше, а то ставаше доста често.)

— За коя госпожа? — търпеливо запита Уес, останал с впечатлението, че руският педал има предвид госпожа Вонг, която

свирепо ги гледаше, и Уес се зачуди за какви ли заслуги ѝ се полага шампанско.

— За госпожа Силвър — простена Владимир и укоризнено вдигна вежда пред невежеството на кретена. — „Кристал“. В кристална чаша. И провери дали е добре изстудено. Бързо, бързо!

— Сега се връщам — весело заяви Уес, щом осъзна, че още не го подозират. Отиде до колата си и остави кашона в багажника.

Като се върна в кухнята, Владимир изквича:

— Къде е?

— Кое?

— Шампанското за госпожата.

— А, шампанското... Сега отивам.

— Хайде де! — Владимир подскочи нервно. На младини беше учил балет, дълго преди да избере Запада и свободата.

Уес подигравателно изкозирува.

— Тъй вярно, капитане. Чашата е на път.

Мустангът, модел хиляда деветстотин шейсет и пета година, закашля и спря наред Колдуотър Каньон.

— Не мога да повярвам! — извреця Хевън.

— Божичко! — изстена Еди.

— Не може да бъде! — Хевън изскочи от колата.

— Божичко — повтори Еди и последва примера ѝ. — Когато те взех, работеше прекрасно.

— И какво ще правиш сега? — запита го със злоба в гласа.

— Какво ще правим — поправи я той.

— Ти си виновен — настоя тя. — Идиотската кола е твоя. — Ритна мустанга с острия връх на ботуша си.

— Недей — предупреди я Еди.

— Ще правя каквото искам — отвърна Хевън с детински инат в гласа и за потвърждение ритна отново колата.

— Я, стига — ядоса се той. — Какво ти стана изведнъж?

— Вкиснах се. Страшно се вкиснах.

— Да не мислиш, че на мен ми се танцува?

Вгледаха се с омраза един в друг. Хевън с щръкнала разноцветна коса. Еди с пригладена назад с брилянтин фризура в ретро стил.

— Това е гаф на гафовете — заяви тя безизразно.

Еди се запъти към капака.

— Не се тревожи. Ще я поправя. — Гласът му бе пообнадеждаващ от мислите.

С пресилена въздишка Хевън седна на тревата и промърмори под носа си:

— Как ли не ти повярвах.

Силвър мразеше да чака. Когато искаше нещо, го искаше веднага. От обаждането ѝ за шампанското бяха минали десет минути и вече нямаше търпение да го опита. С известно раздражение позвъни повторно в кухнята и Владимир, зает до гуша с китайските доставчици на храна, грабна слушалката.

— Да не би да ме караш да чакам, Владимир? — прозвуча стоманен глас.

— За нищо на света, госпожо.

— Тогава защо си още в кухнята?

— Барманът вече е тръгнал да ви го носи, госпожо — излъга Владимир.

— Искрено се надявам. — Тя тръшна слушалката.

Владимир измърмори под нос цветисти руски псувни.

Връщането към майчиния език винаги му помагаше в тежки моменти.

— Барман! — изкрещя неистово.

След пет минути успяха да открият Уес. Владимир му връчи сребърен поднос, кристална чаша, догоре пълна с ледено шампанско, и го изпрати горе да посрещне гнева на госпожата. Знаеше кога да се изтегля на задна линия.

Като си подсвиркваше песен на „Бийтълс“ и преодоляваше извитата стълба, Уес размишляваше върху странностите на съдбата. Сутринта се беше събудил в някаква къщичка в Долината с евтина изкуствена блондинка. А сега, с поднос в ръка, отиваше към спалнята на една от най-големите телевизионни звезди на Америка, която живееше в шибан дворец! Жалко, че нямаше да сподели и нейното легло. Въпреки че би предпочел Уитни Валънтайн Кейбъл. Парче и половина! Не че гледаше много телевизия — само спорта и някой

нощен филм, ако имаше настроение за това. Всъщност дори не можеше да си спомни как точно изглежда Силвър Андърсън. В паметта му изплува неясен спомен за едра мургава жена, взираща се в него от безброй корици на списания.

Във всеки случай го чакаше изненада. Силвър Андърсън се оказа наистина мургава, с дълга гарвановочерна коса и бадемови, силно изрисувани очи. Но не беше едра. Дори обратното — имаше дребна и крехка фигура, почти миньон. А красотата ѝ беше драматична и властна. Когато му отвори със замах вратата, преди да чукне втори път, той я огледа от главата до петите.

Изглежда го студено и рече хладно:

— Колко време е необходимо да се налее чаша шампанско и да се качи един етаж?

Мина покрай нея, влезе в приказна лилава спалня и започна да търси къде да остави подноса.

— Признавам, че не знам — весело обясни той. — Следващия път ще си взема хронометър.

— Моля? — Силвър не повярва на ушите си.

Той забеляза тоалетка с огледало и реши, че е подходящо място за подноса. Докато го оставяше, очите им се срещнаха в огледалото и за стотна от секундата погледите им се вкопчиха един в друг.

Силвър видя непокорен, привлекателен мъж, излъчващ известно безпокойство, с поза на непукист.

Уес се вгледа в хубава, малко по-възрастна от него жена и с непривична интуитивност усети призива и самотата, които излъчваше като аромат на парфюм. В комбинация със зрялата ѝ красота ефектът беше затрогващ.

Във въздуха се понесе силен полъх на сексуалност.

Знаеше, че не бива да изпуска момента, но първата крачка трябваше да е нейна. Ако не я направеше, той не смяташе да се изложи на риска да бъде отблъснат от някаква супертелевизионна звезда. Всичко можеше да се окаже плод на неговото въображение.

Все пак реши да я улесни и да провери как стоят нещата.

— Мога ли да сторя още нещо за вас? — Думите му бяха изпълнени с двусмислие.

Силвър не беше глупава. Последното нещо, от което имаше нужда в момента, беше да попадне в лапите на изпаднал барман.

Набързо го охлади с леден поглед и рязко „Не!“.

Моментът отлетя. Той излезе от спалнята на звездата и се върна долу.

Владимир го сондира:

— Остана ли доволна госпожата?

— Да — отвърна незабавно Уес. — Защо?

Руският педал очевидно бе очаквал, че тя ще му се накара. Големи яйца. Беше останал невредим.

Дали?

Първо правило: Усмиввай се пред фотографите.

Второ правило: Бъди чаровна пред телевизионните камери.

Трето правило: Прави добро впечатление на техническия персонал. Това са хората, които първи ще те направят известна, тъй че не ги забравяй.

Уитни Валънтайн Кейбъл ги знаеше наизуст. И така трябваше. Правилата бяха измислени от нея и им вярваше като в Бога.

Слезе грациозно от червеното порше на Чък Нилсън и позволи на фотографите да уловят най-слънчевата усмивка в Америка. Чък, който имаше момчешка хубост, въпреки че отдавна беше прехвърлил трийсет и петте, застана до нея и двамата позираха за снимки.

Репортерите трескаво щракаха. Снимката щеше да стане бижу. Цял свят би искал да я види. Преди една година Уитни Валънтайн Кейбъл и Чък Нилсън бяха сред сензациите — непрекъснати епични скандали и помирения, подправени с публични разправии и не помалко публични сдобрявания. След това скъсаха и Чък свали френска актриса — съпруга на английски режисьор, която беше прекрасна заместница, докато Уитни излизаше със серия различни мъже, които също бяха чудесни заместители. Изглежда, пак се бяха събрали. Мечтата на фоторепортера! Можеше да бъде надмината единствено от нов брак на Уитни с Манън Кейбъл.

Двамата влязоха бавно в резиденцията.

Междувременно дългата баровска лимузина, докарала Хауард и Попи Соломан, спря пред вратата. Хауард не смяташе, че трябва да кара нощем при положение, че можеше да ползва по всяко време лимузина на студията.

Фоторепортерите стояха апатично наоколо и с това наскърбиха Хауард и нанесоха смъртна обида на Попи.

Самотна светкавица улови вцепенените им лица. След това всички се втурнаха да снимат Майкъл Кейн и красивата му съпруга Шакира.

Хауард и Попи влязоха вътре и първият човек, когото видяха, беше Уитни, облечена в главозамайваща бяла рокля без презрамки. Размениха се холивудски целувки. Хауард вдъхна парфюма ѝ и се попита дали тя го желае толкова, колкото той нея.

— Обмислям един проект точно за теб — изломоти той с крива усмивка.

Погледът ѝ беше прям и заинтригуван.

— Наистина ли, Хауард?

— За сценария на Уайсман ли говорим? — намеси се Попи.

Изглежда я навъсено. По дяволите, какво бръщолевеше?

— Какъв сценарий на Уайсман?

Попи го хвана под ръка. Беше решила, че като съпруга на шеф на студия е длъжна да знае всичко.

— Сценарият на бюрото ти, скъпи. Вчера го прочетох. Уитни ще бъде чудесна в главната женска роля. — Залепи съпружеска целувка на бузата му. — Идеята ти е блестяща.

Без да знае, беше станал блестящ! Репликата му към Уитни беше просто номер да се усамоти с нея по-късно. Нямахше нищо конкретно предвид. И изведнъж изникна сценарият на Уайсман. Трябваше да накара някой да го прочете бързо вместо него и да открие има ли подходяща роля за Уитни.

Хауард не четеше сценарии. Щяха да му отнемат прекалено много време. Имаше няколко „рецензенти“, на чиито мнения вярваше. Те анализираха всеки отделен сценарий и му подготвяха резюмета в две страници. Във всеки случай Попи не беше между тях. Не би се доверил на мнението на Попи за клюкарската колона на „Варайъти“, камо ли за сценарий!

— Да, Уит — рече бързо той. — Искам да обсъдим нещата малко по-късно.

Уитни се усмихна. Не беше сбъркала в преценката си за Хауард. Интересуваше се от нея и като от жена. Чудесно.

Чък Нилсън застана до нея с две чаши портокалов сок. И двамата не пиеха алкохол — едно от малкото неща, които ги сближаваха.

На Хауард му стана неприятно да я гледа в неговата компания. Чък Нилсън беше негодник и се забъркваше в какво ли не. Падаше си по чуждите съпруги, а като киноактьор не можеше да се похвали с особени ангажименти. Никой не искаше да работи с него. Преди пет

години беше направил един-два успешни филма, но Холивуд се отличаваше с много по-къса памет.

Поздравиха се сърдечно. Мъжествени удари по гърба и леко обидни шеги. Попи сияеше. Тя все още смяташе Чък за звезда и дружеските му отношения с Хауард показваха колко разбира от кино.

Докато Попи разговаряше оживено с Чък, Хауард дръпна Уитни настрана.

— Какво търсиш пак с него?

Тя сви вероятно най-красивите рамене в света.

— Безизходица — прошепна. — Не можах да си намеря кавалер за тази вечер, а държах да дойда, за да те видя.

Самочувствието на Хауард регистрира бърз прилив. Хубав или лош, сценарият на Уайсман, ако трябва, щеше да бъде написан отново с подходяща роля за госпожица Уитни Валънтайн Кейбъл. А когато подписа договор със студия „Орфей“, той щеше да се погрижи Кейбъл да отпадне. Не му беше приятно да се сеца за Манън всеки път, когато някой споменеше името ѝ.

Извън оградата на имението на Силвър Андърсън Манън и Мелани-Шана се караха, затворени в синия ролс-ройс, задръстен в опашката от скъпи коли, чакащи достъп до приема. Бяха най-малко на осем коли разстояние от униформения пазач на входа и Манън кипеше от ярост.

— Ако бяхме дошли навреме, нямаше да попаднем в тази гълпа.

— Аз бях готова — протестираше Мелани-Шана, която не смяташе за нужно да поема вината за всичко.

— Тогава защо не ме накара да побързам? — кресна той.

Тя млъкна. Беше разбрала, че понякога мълчанието е единственият начин да се справя с честите му изблици на гняв. За света бракът с кинозвезда е истинска мечта. Но реалността беше различна. Разбира се, имаше си и добрите страни. Пари. Положение в обществото. И споделяне на леглото на мъж, с когото искаха да спят хиляди жени.

Но съществуваха и много недостатъци. Никакъв шанс за личен живот. Вечно присъствие на армия от хора, които угаждаха на всяко негово желание. Несекващи покани в очите на всички жени, с които се

запознаваше. Лоши настроения, пазени само за нея. Несигурност — болестта, от която страдаха всички актьори, от суперзвездата до изпълнителя на малки роли.

В момента Манън беше в зенита на кариерата си. Мелани-Шана с ужас си представяше какво я чака, когато звездата му залезе. Дано се зарадва, като разбере за бебето.

Но не беше сигурна.

И така, дойдоха всички:

Легендарна кинозвезда с изсечен профил, съпруга чужденка и мъртва кариера.

По-млада (но само с десет-двайсет години) кинозвезда с гадже старлетка и полумъртва кариера.

Продуцент женкар и светската му съпруга.

Невярна съпруга с обратния си мъж.

Моден млад актьор с още по-модна страст към кокаина.

Хубава млада актриса, която харесваше само други хубави млади актриси.

Нора беше доволна от реколтата. Всичко вървеше по мед и масло. Единственият лек гаф беше невявяването на Силвър до този момент. Късната поява при гостите не беше трагедия, но Нора би предпочела звездата да се стегне. Няколко пъти тича догоре да провери наред ли е всичко. Силвър, напълно облечена и готова, седеше до големия панорамен прозорец в спалнята, пушеше цигара и се взираше унесено във великолепния изглед. Лос Анджелис нощем, от височината на хълмовете, беше феерия от трепкащи светлини. Силвър изглеждаше хипнотизирана.

В девет часа (купонът започна в осем) Нора отново се качи.

— Кой дойдоха? — запита нервно Силвър.

— Всички — отвърна Нора. — Вече можеш да слезеш.

— След малко. Не ме притеснявай.

Нора реши, че е време да окаже натиск.

— Сега — натърти тя. — Иначе ще започнат да се разотиват.

Силвър въздъхна и послушно се изправи. Отиде до огледалото и се огледа в цял ръст.

— Нямах грешка — поласка я Нора.

Силвър въздъхна дълбоко.

— Надявам се. Твърде много труд полагам за това.

Огледа се за последен път от глава до пети и се запъти към вратата.

Силвър Андърсън имаше рожден ден. Не искаше да го пропусне.

— Сигурна ли си, че ти се ходи? — попита Джак, докато ферарито поглъщаше остриите завои на Бел Еър.

— Да — отвърна рязко Клариса. — Защо пък да не ми се ходи?

Усети, че го проверява, и му стана неприятно.

— Защото — заговори бавно той — купоните никога не са били между любимите ти развлечения. Особено шумните бляскави сборища, пълни с журналисти.

Тя поглади полата на костюма си от кафяв габардин.

— Не съм казвала, че ми е любимо развлечение. — Гласът ѝ беше равен. — Казах, че искам да се запозная със сестра ти. Сигурна съм, че разбираш любопитството ми.

Не. Не го разбираше.

— Никога не си ми казвал защо всъщност не се разбирате — настоя тя.

„Ще има да чакаш“, помисли той.

— Просто сме много различни — отсече кратко.

— Знам.

— Щом знаеш, няма какво да говорим.

— Както желаяш.

Мълчаха, докато стигнаха.

Когато Джейд се веселеше, тя обичаше да се потапя в настроението на вечерта. Знаеше, че нощ, прекарана в компанията на Антонио, не може да се нарече културно събитие. Приличаше повече на взрив, на опит да се прати светът по дяволите. Тъй че се облече съответно — черен тесен сатенен панталон, пъхнат в подходящи ботушки. Дълга черна риза, пристегнатата с широк колан в петдесет и пет сантиметровата талия. Лондонски изкуствени бижута — подарък от Марк, който имаше смайващ усет и избираше точно каквото трябва. Със закъснение се сети, че може би ги е избирала друга жена. Кой

можеше да знае? Без съмнение имаше любовници навсякъде. Тя беше само нюйоркската му връзка.

Събра буйната медноруса коса на върха на главата си, закрепил я с два фуркета и умело измъкна няколко кичура, които падаха свободно и артистично. Сложи си светлокафяв грим и подчерта раздалечените си, напръскани със златисти точки очи с кафяви сенки и дебел, мек молив. Добави златно червило с обилен слой глицерин върху устните си и беше готова, когато Антонио и трима негови приятели нахлуха в апартамента, отрупани с бутилки вино, цветя и отбрани китайски деликатеси, купени от ресторант „Чин Чин“ на булевард „Сънсет“.

— Мислех, че ще излизаме — отбеляза тя, когато видя, че се разполагат като у дома си.

— Да, да, съкровище — потвърди Антонио и инструктира придворните си: изпрати един в кухнята да затопли мезетата в микровълновата фурна, друг — на бара, да отвори виното, а трети — да подреди изобилието от пъстри цветя.

Джейд избухна в смях.

— Но това е инвазия — запротестира тя.

— Това е за добре дошла. — Антонио пусна кокетната си усмивчица. — Добре дошла в Лос Анджелис, *bellissima*.

— Няма ли да закъснеем?

Нацупи устнички.

— Много важно. Купонът е там, където е Антонио.

Приятелите му закимаха, пърхайки наоколо. Антонио целуна връхчетата на пръстите си.

— Видът ти е мечта, сага. Раздялата с любимия ти се отразява добре.

— Не ставай лош, Антонио.

— Но аз съм си лош!

— Дори много.

— Естествено!

Нора посрещна Манън със сърдечна прегръдка.

— Цар си — прошепна в ухото му.

— Ами, развалина съм — отвърна той. — Нямах представа колко време седях в проклетата кола, докато се добера дотук.

— Съжалявам.

— И аз.

Тя махна на един сервитьор.

— Какво ще пиеш?

— Уиски. Най-добре двойно.

Мелани-Шана стоеше мълчаливо до него. Никой никога не я питаше какво ще пие. Никой не даваше пет пари, важното беше да се погрижат за суперзвездата.

— Бих искала чаша бяло вино — каза тихичко на сервитьора.

Манън не спираше да ругае. Нора го слушаше съчувствено, шегуваше се и го ласкаеше, докато Мелани-Шана усети, че настроението му се оправя. Но само до мига, в който се появи Уитни, бившата му жена. Гореща, а след това студена вълна обля Мелани-Шана. Не бяха се срещали досега.

— Господи! — промърмори Манън на Нора. — Какво търси тя тук?

— Не знаех, че не си говорите.

— А, говорим си — прегракнало заяви той, въпреки че не беше сигурен. Последния път, когато се видяха, поведението ѝ бе подчертано хладно. Всъщност мина край него, без да го погледне. Е, можеше да я разбере. Току-що в „Пийпъл“ беше излязла негова статия, в която я наричаше старлетка кариеристка, а Чък Нилсън беше назован „изтъркан плажен тъпкач“.

Слава Богу, че поне се беше разделила с него. Тъкмо си го помисли, и Чък застана до нея; самата представа за неговата Уитни, отново в обятията на Чък Нилсън, вбеси Манън.

— По дяволите! — кипна той.

— Какво? — сепна се Мелани-Шана.

— Нищо — прозвуча враждебен отговор.

Щяха да се сблъскат очи в очи. Нямахше начин да я избегне.

Манън се стегна и се приготви за сблъсък.

— Тръгвам — обяви нервно Хевън, стана от тревата и изтупа шумата от дългото си палто.

— Как, ще прелетиш ли? — запита Еди, заровен безрезултатно в мотора на мустанга.

— Ще отида на автостоп — тръсна тя, вече твърдо решена да отиде на купона на майка си.

— Глупости, опасно е.

— Ах, татенце — подигра го Хевън. — Не знаеш ли, че мога и сама да се грижа за себе си?

Той се изправи.

— Да, да, качи се при някой от ония шантави масови убийци, които се разхождат наоколо, и ще те видя какво ще правиш.

— Хайде де, да не би всички коли да са претърпани с масови убийци, които мечтаят да им падна в ръчичките?

— Стига щуротии — ядоса се той. — Никъде няма да ходиш сама. Ще оставя колата и ще дойда с теб.

— Крайно време беше — изсумтя Хевън.

* * *

Уес се трудеше на пълни обороти. Колкото и да му платеше Роки, щеше да е малко. Беше обърнал две бири зад кулисите, но в общи линии се поддържаше трезвен. Е, така и трябваше. Наоколо ставаха толкова много неща.

На първо място, Роки беше отворил доходен страничен бизнес и продаваше скришом кокаин на някои студийни наркомани. Щом информацията се разпространи, работата потръгна. Роки го включи срещу комисиона и засега се справяха отлично.

Застанал на бара до басейна, Уес не можеше да наблюдава Силвър Андърсън, въпреки че беше видял драматичната ѝ поява в девет часа, хвърлила репортерите в транс.

— Омъжена ли е? — попита той Роки.

— Не. Духачът в кухнята ми каза, че всяка седмица сменя любовниците си.

— И кой е тази седмица?

Роки се оригна.

— За какъв, по дяволите, ме вземаш? За торба с клюки?

Млъкнаха, за да позяпат Уитни Валънтайн Кейбъл, която плуваше наблизко.

— Това се казва жена. — Роки млясна сладострастно с дебелите си устни. — Бих я ощастливявал, без да спра, по всички възможни начини.

— И аз.

След малко продаде един грам кокаин на Чък Нилсън. Засърбя го езикът да попита за Уитни, но се сдържа. Уес беше запознат с границите на фамилиарниченето.

Нора не може да повярва на очите си, когато видя Джак Питън да влиза с Клариса Браунинг. Трябваше само да го накара да застане до Силвър за снимка, и първите страници на световната преса щяха да са нейни. Братът и сестрата досега не бяха се снимали заедно.

Поздрави прочувствено Джак и се опита да го поведе в нужната посока. Отблъсна я с обичайния си чар.

— Защо не заведеш Клариса да се запознае със Силвър? Изгаря от нетърпение.

— А ти, Джак? Няма ли да честитиш рождения ден на сестра си?

— След малко, Нора. — Побутна леко Клариса към мястото, където стоеше Силвър. — Тръгвай. Нали затова дойде?

Зърна Хауард и се запъти към него.

— Само теб не очаквах да видя тук — смая се той.

— И аз не очаквах — съгласи се Джак. — Но поне се надявам да не е за дълго.

— Здравей, Манън — пропя Уитни със сребристия си глас. Устните ѝ бяха извити надолу, от ослепителната усмивка нямаше помен.

— Здравей, Уитни — кимна той отсечено. — Здравсти, Чък.

В миналото тримата бяха близки приятели. Живееха в съседни къщи на плажа и прекарваха цялото си време заедно. Манън дори си спомняше, че беше молил Чък да прави компания на Уитни, когато пътуваше на снимки. Каква ирония! Чък добре ѝ беше правил компания — вероятно още тогава се беше постарал да я вкара в добре посетеното си легло.

— Как я караш, приятел? — Друсан, както винаги.

Уитни ненавиждаше наркотиците. Как е могла да се събере пак с него?

— Познавате ли жена ми? — запита Манън със стегнато гърло и представи Мелани-Шана, която моментално загоря, че моментът е

напрегнат.

— Мелани — рече Чък с леко олюляване. — Какво неочаквано удоволствие! Колко си красива. Моят стар приятел винаги се е отличавал с добър вкус.

— Благодаря.

Манън я сграбчи за лакътя. За какво, по дяволите, му благодареше?

Уитни започна да се измъква. Изглеждаше ослепително хубава, както обикновено. И Мелани-Шана беше хубава, но всяка жена бледнееше пред Уитни.

Чък усети, че Уитни иска да се махне, и покорно я последва.

— Радвам се, че се видяхме, приятел — обърна се той към Манън. — И ми беше приятно да се запознаем. — Дари Мелани-Шана с изгарящ поглед. — Ела ни някога на гости.

— Мръсен тип — измърмори Манън, докато се отдалечаваха.

— Изглежда приятен човек — започна Мелани-Шана, но от половин дума разбра, че е направила грешка.

— Исусе Христе — вдигна Манън очи към небето. — Няма ли най-сетне да научиш нещо?

* * *

Силвър с удоволствие играеше ролята на домакиня звезда. Обикаляше, усмихваше се и флиртуваше. Позира за снимки със състава на „Палм Спрингс“. Цитира духовити реплики пред Джордж Кристи от „Холивуд Рипортър“. Бъбреше с приятели и познати. По едно време инструктира Нора да изгони журналистите. Непрекъснатите им въпроси и яркото осветление на телевизионните екипи, разположени до вратата — по-навътре не ги пуснаха, започваха да я дразнят.

— Искам да те снимат с Джак — засуети се Нора.

— С кого?

— С брат ти.

— Божичко, той какво дири тук?

— С Клариса Браунинг е.

— Хм, вкусът ѝ трябва доста да е западнал.

Когато ставаше дума за роднини, Силвър не беше сърдечен и прекрасен човек. Веднъж Нора я запита защо.

— Не сме близки.

Най-меко казано.

Нора наблюдаваше Джак Питън. Непрекъснато внимаваше между него и сестра му да има големи групи гости. Очевидно нямаше намерение да контактува с нея.

— Искаш ли да обядваме заедно? — Дланите на Хауард бяха станали лепкави от пот, докато наблюдаваше как Уитни обмисля отговора си.

— За филма, който смяташ да ми предложиш, ли ще говорим?

— За него и за... хм... други неща.

— Какви други неща, Хауард? — подразни го тя и извитите ѝ надолу устни се разтвориха в широка усмивка.

— Не ме карай да говоря сега за това, миличка. Струва ми се, че и двамата от известно време вървим в една посока.

— Съгласна съм да обядваме. Ще доведе и импресариото си — реши тя мило.

— Ще го доведеш през трупа ми.

— Значи ли това, че присъствието му не е наложително?

— Кога? — запита я задъхан.

— Ще ти се обадя.

Хауард се огледа. Попи и Чък Нилсън стояха до бара.

— Какво си се хванала пак с тоя смрадлив наркоман Нилсън? — заинтересува се Хауард, като се понаведе над гладкото ѝ, нежно, загоряло тяло.

— Удобен ми е.

— Освен това е луд.

— Мога да се справя с него.

— Дано!

Прекъсна ги Нора.

— Хауард, само за момент. Уитни, скъпа, журналистите умират от нетърпение да те снимат със Силвър.

— Идвам — каза нежно Уитни и целуна Хауард по бузата.

— Имай търпение — прошепна тя. — Ще ти се обадя в понеделник.

— Какво си говорихте с Уитни? — запитва Манън.

— „Орфей“ иска да прави филм с нея — отвърна Хауард. Не беше пълна лъжа. Според Попи имаше подходящ сценарий, освен това „Орфей“ беше той, а той я искаше. По дяволите дваисетгодишната му дружба с Манън.

В каньона Хевън и Еди се качиха в микробус с млада двойка, която отиваше в Холивуд да гледа първия си порнофилм. Поканиха ги да им правят компания.

— И дума да не става — отсеке Хевън, когато се озоваха на булевард „Сънсет“, макар че през целия път им беше давала надежди.

На автобусната спирка до хотел „Бевърли Хилс“ стопираха две момичета, които отиваха на купон на плажа. Слязоха в Бел Еър при Уест Гейт и вървяха пеша петнайсет минути, преди да махнат на полицейска кола, която ги качи на хълма и ги остави точно пред вратата на имението на Силвър Андърсън.

— Бива си го местенцето — възкликна Еди, докато Хевън информираше скептичния пазач коя е.

— Да. Не е лошо.

— Защо не живееш тук? — заинтересува се той, когато получи благословията на пазача и тръгнаха по алеята за коли към къщата.

— Не знам. При дядо ми харесва повече — измънка тя. Не искаше да признае пред него, че майка ѝ не я бе поканила да живее при нея. Не че би приела.

— Как бих си поживял тук!

Като доближиха до къщата, чуха музика и тракане на прибори и чаши.

— Предполагам, че вечерята е сервирана — пошегува се Хевън. — Силвър си пада по такива официалности.

— Сигурна ли си, че сме подходящо облечени? — Еди неспокойно опипа осеяното с капси черно кожено яке.

— Какво ни пука? — озъби се Хевън. — Трябва да е доволна, че изобщо дойдох.

Влязоха в къщата. Среccнаха двама фотографи, които тъкмо излизаха. Щяха да си счупят вратовете да я гледат, но беше свикнала. С щръкналата разноцветна коса, тежкия грим и дрехите за екскурзия приличаше на кръстоска между Туистед Систър, Род Стюарт и Шер.

Носеше червена микророкля, изрязана на стратегически места. Огромното палто се влачеше подире ѝ. Беше обута в черни ботушки с връзки върху раиран като зебра чорапогащник. Евтини пластмасови дрънкулки допълваха впечатлението за коледна елха. На едното ѝ ухо имаше четири дупки с четири различни обици.

— Майко мила — задъха се Еди, като спряха и се огледаха.

— Истински замък!

— Да — рече Хевън уверено. — А аз съм гостуващата принцеса.

Преди да тръгнат към десет часа за приема, Джейд, Антонио и приятелите му унищожиха четири бутилки червено вино и всички китайски деликатеси. Компанията на Антонио представляваше живописна група: гримьор с ориенталски очи, подстриган като паж, фризьор с най-мършавото тяло, което Джейд беше виждала, и студент по актьорско майсторство, който очевидно бе новата любов на Антонио. Студентът, който изпи само една чаша вино, караше кадилака на Антонио. Влязоха в Бел Еър при Уест Гейт и тутакси се загубиха. Разнесоха се пискливи крясъци: „Оттук!“, „Не! Оттам!“, и възражения: „Надолу по хълма, не нагоре. Движим се в кръг.“

Джейд нямаше представа къде се намира. Все едно, че беше в чужбина. От стереоуредбата гърмеше гласът на Ал Джаро.

След един час съвършено случайно попаднаха на къщата. Пазачът пред вратата ги изгледа с подозрение.

— Пръсни парфюм, миличка — прошепна Антонио драматично, — иначе ще се дрогира само от въздуха в колата.

Джейд се подчини и пръсна малко „Опиум“. Кадилакът бе обвит в облаци дим от марихуаната, пушена съвместно от Антонио и другарчетата му.

Пазачът намери името на Антонио в списъка на поканените и им махна да влизат.

Когато Хевън и Еди нахлуха нафукано на купона, Джек тъкмо беше убедил Клариса да си тръгват. На излизане се сблъска с блудната си племенница и се закова.

— Не може да бъде!

— Вуйчо! Какво търсиш тук?

— Един Бог знае. По-важно е ти какво търсиш.

— Представа си нямам. — Сви рамене. — Следобед идеята ми се стори готина. — Изкиска се. — Това е Еди. Говорила съм ти за него. Пея с групата му.

Джак официално се ръкува с тъмнокосото момче и веднага им представи Клариса.

Хевън се впечатли. Беше чувала за връзката на Джак с известната актриса, но не я беше виждала. Клариса изглеждаше развеселена от момичето.

— Значи вие сте Хевън. — Изглежда я от главата до петите:

— Какво необикновено име^[1].

— Да. Аз съм.

— Много ми харесва косата ви.

— Благодаря.

— И палтото.

— Купих го в „Мелроуз“.

— Трябва да ме заведете там някой път.

— Божичко! Аз вас?

Клариса кимна.

— Ако някога имате малко свободно време, ще си напазаруваме и после ще обядваме заедно.

— Олеле, ако аз съм свободна?

— Силвър знаеше ли, че ще дойдеш? — прекъсна ги Джак.

— Предполагам. Нора ме покани.

Джак се озадачи. Не можеше да допусне, че Силвър се е затъжила за дъщеря си. До този ден не беше забелязала съществуването на Хевън, защо ли бе го сторила сега? Може би на рождения си ден е решила да се промени. Щеше да е истинско чудо!

— Ние си тръгваме. Опитайте се да се позабавлявате, въпреки че не сте попаднали на най-подходящото място.

Хевън го дръпна за ръкава на сакото.

— Вуйчо, колата на Еди се повреди долу в каньона. Как да се върнем в Долината?

Беше досадна, но я обичаше.

— Това мой проблем ли е?

— Вече да — изкиска се тя. В едно беше сигурна — вуйчо ѝ няма да я изостави, нещо, което не можеше да твърди за майка си.

Джак бръкна в джоба си и извади пачка банкноти. Отдели две по петдесет долара и рече:

— Накарай Нора да ти извика такси. И не се застоявай. Часът ти за прибиране все още е дванайсет, нали?

— Да.

— Не го нарушавай.

— Няма.

— А ако докараш косата си в нормален вид, някоя вечер ще те заведем на ресторант.

— Какво значи нормален вид? — запита невинно тя.

— Това, което ти не си. — Потупа я нежно по бузата. — Но все пак те обичам, дечко. — Кимна на Еди и произнесе отчетливо: — Грижи се за нея или ще си имаш работа с мен.

— Да, господине — отвърна Еди и застана мирно.

— Нали е страхотен? — промълви Хевън, загледана след него. — Знаеш ли, и тя е мила. Не се надува и не продава фасони на кинозвезда. Как мислиш?

Еди не я слушаше. Очите му щяха да изхвъркнат. Зяпаше по звездите и се наслаждаваше на всеки миг.

— Как ти се стори племенницата ми? — обърна се Джак към Клариса, прегърна я нежно през раменете и двамата тръгнаха към колата.

— Стори ми се объркано малко момиченце.

— Има нужда от майка — процеди Джак, — но никога няма да я получи. Силвър живее само за себе си.

— Може би е длъжна да го прави. Създала си е определен образ и всеки ден трябва да го поддържа.

— Много си умна за актриса.

Подаде квитанцията на момчето, което скочи на крака.

— Веднага ще я докарам, господин Питън.

— Колко сте груб, господин Питън — подразни го тя.

Той се вгледа в продълговатото бледо лице и напрегнатите ѝ очи.

— Като ви заведеа вкъщи, ще видите какво значи грубост, госпожице Браунинг.

Тя кимна с приятно предчувствие.

Момчетата на паркинга не очакваха нови гости и вече обслужваха напускащите приема, когато пристигна Антонио с групата

си.

— Всички ли се разотидоха? — запита той, като скочи от колата и плесна ръце.

— Не, господине — успокои го едно от момчетата с вид на сърфист. — Само няколко души.

— Мииилички! — Беше зърнал Джак и Клариса.

Те се впуснаха да поздравят известния фотограф. Както винаги, беше заобиколен от ексцентрична група, която тъкмо се изнизваше от колата. Между тях се открояваше страхотно момиче, което Джак беше виждал някъде. Пусна ѝ класическия разсъбличащ поглед и моментално съжали, защото Клариса имаше набито око.

Момичето беше високо и стройно, с прям, предизвикателен поглед, сладострастно тяло и събрана на върха на главата медноруса коса. Очите ѝ се плъзнаха равнодушно покрай настойчивия му сигнал, сякаш не съществуваше. Джак беше свикнал на повече внимание.

— Колата ви, господин Питън — рече момчето и отвори вратата.

— Божествено е, че ви виждам отново — въздъхна Антонио. — Каква изненада!

Джак седна във ферарито, изрева с двигателя и потегли прекалено рязко. Клариса сложи ръка на бедрото му.

— Към къщи — каза хладно. — И спри да мислиш за мацката. Нали вече не си жребец на годината?

Колко добре го познаваше.

— Да се махаме оттук — изсумтя Манън.

— Готова съм, когато кажеш — послушно се отзова Мелани-Шана, която бързаше да останат насаме, за да му съобщи радостната новина.

Манън вече не издържаше да съзерцава бившата си съпруга през стая, пълна с гости. Толкова силно искаше да си я върне, че загуби представа за всичко останало. Нямахше сили да я гледа в компанията на типове като Чък Нилсън.

Реши утре рано сутринта да се обади на адвоката си и да му продиктува условията за развод с Мелани. Не искаше да я ощетява — беше мило момиче, но не му подходеше. Нещата трябваше да се решат с един замах, каквото и да му струва това. Трябваше му

спокойствие, за да се съсредоточи изцяло върху проблема как да си върне Уитни.

Нора първа забеляза Хевън. Поне реши, че е тя. Кой друг би се появил в такъв вид? Устреми се към нея, загубила ума и дума, а това рядко ѝ се случваше.

— Едва те познах.

Хевън дръзко се ухили и се завъртя. Дългото палто замете пода.

— Не съм ли рядък екземпляр? — гордо заяви тя. — Еди също.

Еди кимна. Очите му не спираха да оглеждат стаята.

— Изключително рядък — отбеляза сухо Нора. Не беше виждала Хевън повече от година. Детето очевидно се беше променило. Силвър щеше да припадне.

— Еди и аз основахме своя група — заразправя Хевън. — Той свири на китара. Аз пея и пиша песните. Имаме още две момчета — барабани и втора китара. Ако ми беше казала, можехме да дойдем да посвирим тази вечер.

— Нямаше да е уместно — бързо изрече Нора. — Видя ли се с май... въъ... със Силвър?

— Не. — Хевън заскуба щръкналата си коса, за да се увери, че няма някой клепнал кичур.

— Ще те заведе — предложи Нора. Знаеше, че срещата трябва да стане, и прецени, че ще е по-добре да присъства.

— Добре — съгласи се небрежно Хевън. — Хайде, Еди.

Последваха Нора през стаята и излязоха в покрития с шатра вътрешен двор, където Силвър седеше на централното място на маса за десет души. Разказваше някакъв виц и всички гости на масата я слушаха с напрегнато внимание в очакване на края.

— Не мога да позная Елвис — приключи Силвър, едва сдържаща смеха си, — но оня в средата е Уили Нелсън!

Цялата маса избухна в смях. Нора използва момента да привлече вниманието ѝ.

— Виж кой е дошъл!

Силвър се извърна грациозно, готова да поздрави поредния влиятелен гост или звезда. Като видя Хевън, видимо пребледня.

— Велики Боже! На какво приличаш? Изглеждаш ужасно!

Единствено Нора забеляза болката, проблеснала по лицето на Хевън. Замени я бунтарско изражение, кехлибарените очи се втвърдиха и тя изтърси:

— Боже, мамо, кога ще се промениш! Толкова си старомодна!

На Силвър това не й хареса. Скочи на крака, за да попречи на гостите да чуят продължението, и тихо рече:

— А ти си все така груба.

— Семейна черта, майче — войнствено отвърна Хевън.

— Не ме наричай така — изсъска Силвър и погледна красноречиво Нора. „Не ти ли казах?“ Нора сви рамене.

— Елате, деца. Ще ви заведа да хапнете. Но Еди не се остави да го отстранят така лесно. Протегна ръка на Силвър и изблея с треперещ глас:

— Госпожо Андърсън, във възторг съм от вас и ви смятам за най-най-добрата.

Това беше новост за Хевън, която го стрелна с мръсен поглед. Еди. Нейният Еди. Нейният довереник и приятел. А от днес следобед и любовник. Да се държи като омаян почитател. И то не с друг, а с майка й! Обзе я ярост.

Еди стоеше тъпо и мазно ухилен, докато Силвър го дари с царствено ръкостискане и дори успя да докара на лицето си чаровна усмивка.

— Боклук — промърмори Хевън и започна да се измъква.

— Няма ли да честитиш рождения ден на майка си? — напомни Нора натъртено.

— А, да, честит рожден ден, мамо. — Втурна се към бара, без да изчака Еди. Какъв кретен!

Хауард беше купил от познат млад актьор целофанено пакетче първокачествен перуански кокаин — поне така твърдеше актьорът. И тъй като доставчикът му в студията — шантава асистентка на продуцентите, не бе напълно надеждна (имаше дни, в които дори не си даваше труда да се появи), реши да приеме предложението на актьора за „голяма сделка“. Хауард не подозираше, че плаща два пъти повече, отколкото беше платил актьорът на един от барманите за същото количество. Извърши дискретно покупката — под палма до езерото.

— Не е за мен — обясни на актьора, който и без това не даваше пет пари. — За един приятел е.

Почувства се по-сигурен с кокаин в джоба. Толкова сигурен, че реши да намери място, където да смръкне малко, просто да се оживи.

Откри до съблекалнята на плажа свободна тоалетна и изтръска солидно количество от белия прах. Не че имаше нужда от него, просто искаше да опита новия източник и да се увери, че кокаинът е първо качество.

— Дай ми водка с мартини — поръча Хевън на бармана. Не беше пила подобно нещо, но словосъчетанието ѝ се струваше достатъчно елегантно.

Роки я огледа внимателно. Имаше вид на наркоманка. Носеше различни видове стока, не само кокаин. Докато смесваше коктейла, промърмори:

— Може да получиш всичко каквото поискаш, ако носиш пари.

— Какво?

— Пари.

Досмеша я. Силвър, с всичките си превземки, беше допуснала търгаш на наркотици зад бара си!

— Не съм в настроение — заяви надменно. Изведнъж си спомни парите, които вуйчо Джак ѝ даде, и помисли: „А защо не? Таксито до Долината положително няма да струва сто долара.“ — Промених решението си. Имаш ли хапчета?

— Колко?

— Три-четири.

— Приличаш на рок звезда, а купуваш като дете.

Хевън опря ръце на бара.

— Наистина ли приличам на рок звезда? — запита напрегнато.

Роки влезе в ролята на Силвестър Сталоун и отвърна:

— Да, хубавице.

Тя го загледа. Беше мускулест, със среден ръст, леко подпухнали очи, смешен крив нос и въздълъг черен перчем. Прецени го като възрастен, най-малко трийсетгодишен, но какво от това? Еди се държеше като кръгъл идиот. Беше останал в свитата на Силвър и Хевън с бърз поглед установи, че още попива всяка нейна глупост със зяпнала уста.

— Благодаря. Аз съм певица, само че никой не иска да слуша песните ми.

— Бедната хубавица — пропя Роки съчувствено. Напоследък си падаше по все по-младички. Тази изглеждаше направо малолетна. Ако не беше толкова дрогиран, щеше да започне да я сваля веднага. — Имам приятел в грамофонния бизнес — добави той, като се сети, че може да я запази за друг път.

— Тъй ли? — запита тя обнадеедена.

— О, да, да, да. Разбира се. Добро приятелче е. Мога да го накарам да... въъ... прослуша записите ти.

Кехлибарените ѝ очи светнаха.

— Настина!

— Ще направя каквото мога. — Намигна двусмислено.

— Два пъти бренди — поиска дебел мъж с твърде впит пояс и взет под наем фрак.

— Веднага — отзова се Роки любезно. Надраска телефона си на салфетка и ѝ го пробута. — Обади ми се. Мога да ти стана импресарио. Аз съм човек, който раздвижва нещата.

Тя взе салфетката и я пъкна в джоба си. Вероятно беше мошеник. Рано в живота си беше разбрала, че повечето хора са мошеници.

Антонио и групата му пърхаха около Джейд и не я пускаха да излезе от омагьосания им кръг.

— Ти си ново лице тук — предупреди Антонио. — Тъй че, сага, щеш не щеш, ще се грижим за теб.

— Хайде, хайде — засмя се тя. — Аз съм последният човек, който се нуждае от защита. Не забравяй, че съм от Ню Йорк.

— Тук е пълно с красиви жени, но ти, *bellisima*, си нещо специално.

Джейд не можа да не се усмихне. Ласкателят Антонио. Голяма част от най-добрите му снимки бяха станали по този начин.

— Добре, добре. Виждам, че съм обсадена — въздъхна с негодувание. — Само че искам текущ коментар за всичко и всички. Коя е тази? — Посочи Хевън, облеганата предизвикателно на бара пред водката с мартини.

— Коя ли е наистина? — зачуди се Антонио. — Друго ново лице, и то без козметична операция.

— Изглежда съвсем не на място тук — продължи Джейд. Вече беше забелязала, че купонът е пълен с безупречно поддържани жени със скъпи, шити по поръчка дрехи.

— Вярно — съгласи се Антонио. — И е тъй млада. Хосе! — Щракна с пръсти на гримъора с фризура на паж и ориенталски очи. — Доведи младата дама. Има особена индивидуалност. Може би ще я снимам.

Хосе скочи на крака. Джейд се усмихна.

— Не спираш да колекционираш образи — заразмишлява тя.

— Това прави живота по-вълнуващ.

Джейд огледа покрития с шатра вътрешен двор, пълен с маси. Вечерята беше свършила и сега гостите подскачаха и танцуваха под звуците на оглушителна диско музика. Антонио беше завзел отделна маса и продължи да ѝ сочи хората, които гъмжаха наоколо. Знаеше клюки за всички.

— Тази взема хероин. Онзи е двуженец. Онази снима порнофилми. Този не го вдига, ако не участват две жени.

— Стига! — Джейд вдигна ръка. — Достатъчно.

— Защо? — Антонио чистосърдечно се огорчи от липсата ѝ на интерес. — Всичко е самата истина.

— Не ме интересува.

— Щом ще живееш тук, трябва да знаеш тези неща, скъпа — отбеляза той намусено.

— Защо?

— Защо... тя пита защо... — Млъкна, тъй като Хосе доведе Хевън на масата им.

Момичето наистина беше оригинал. Много хубава. И млада. Излъчваше бляскава, трептяща младост.

Силвър искаше вечерта да свършва. За щастие гостите бяха започнали да се разотиват. Нищо друго не можеше да я зарадва повече. Изпитваше силно желание да удуши Нора. Нима тази тъпачка наистина очакваше, че ще се зарадва при вида на Джек? Да не говорим

за Хевън, която пристигна с огромно закъснение и приличаше на изпъдена от рок концерт.

Беше се борила дълго и имаше право да си върне титлата суперзвезда. Тази вечер трябваше да увенчае триумфа ѝ, а всичко бе съсипано от брат ѝ и дъщеря ѝ. Настроението ѝ се развали само като ги видя. И какво, по дяволите, си въобразява Нора, че толкова е спечелила, като ги е поканила?

Попи Соломан я потупа по рамото, за да се сбогува.

— Трябва да обядваме заедно — залигави се тя.

— Прекалено съм заета — отрязва я Силвър. След това се сети, че Попи е женена за Хауард Соломан — шефа на „Орфей“, и добави: — Може да вечеряме.

Нямаше причина сега, когато отново беше звезда, да не се завърне триумфално на големия екран.

— Ще дам вечеря в твоя чест — обеща Попи.

— Колко мило! — Силвър значително затопли отношението си към пълничката блондинка с розово-бяло лице. Досега почти не бяха разговаряли, но и двете разбираха ползата от вечеря в чест на Силвър Андърсън.

— Ще наредя на секретарката си да се свържи с твоята — рече Попи, добре запозната с холивудския протокол.

— Прекрасно — реагира грациозно Силвър и се обърна към следващия гост, който си отиваше.

[1] Името в превод означава рай. — Бел.прев. ↑

Уес го болеше глава. Хвърли поглед на останалите гости и пожела всички да си отидат. Беше уморен и отегчен. Не беше взел наркотик, въпреки че Роки беше дрогиран до козирката.

Роки беше опасен приятел. Вървеше твърдо към големи неприятности и Уес нямаше намерение да се накисва. Продажбата на малко кокаин под тезгяха не беше кой знае какъв грях, но щом Роки разбра, че има повече клиенти, отколкото можеше да обслужи, се обади някъде по телефона и изпрати Уес на външната врата да получи стоката. Там го чакаше черен тип в дълга бяла лимузина, който беше твърдо решен да влезе на купона.

— Няма начин — рече Уес. — Това е частна сбирка.

— Хайде, човече, сигурно можеш да ме вкараш — заувещава го обитателят на лимузината. — Ще има и нещичко за теб. Обожавам тази Силвър. Тя е висока класа.

— Съжалявам — отсече твърдо Уес, прие стоката и забърза навътре, преди пазачът да стане подозрителен. Роки вече беше силно друсан и се отдаде изцяло на черния си бизнес, а Уес трябваше да се грижи за всичко — от „маргарита“ до дайкири със замразени ягоди. Вкисна се. Роки правеше големите пари, а той вършеше цялата работа. По дяволите!

Роки го третираше като лакей, а не като приятел, който честно се е наел да му помага.

На Уес не му харесваше да прави питиета на богати тъпаци и техните дами, ако можеха да се нарекат така. Повечето жени имаха малки усти с тънки устни, а всеки, който малко разбираше от жени, знаеше, че те са тесни и отдолу. И само чакат да ги свалят. Мъжете бяха прекалено заети с големите си сделки и страстта си към наркотиците и нямаха време да обслужват старите дами. При това не бяха нито стари, нито дами.

Уес разбираше тези неща. Достатъчно беше работил по баровете, за да чуе какво ли не.

Работата в бара на някой клуб беше друго нещо. Там сам си беше началник. Имаше влияние и авторитет, дори малко власт. Докато присъствието му зад бара на частен купон го правеше наемен работник. Слуга. На разположение на всички.

Уес реши, че няма да прави повече услуги. Не беше момче за всичко.

— И тъй — продължи Хевън. — Еди формира групата, а аз пиша и пея песните. Не можете да си представите колко сме добри.

— Как се казва групата? — попита Джейд.

— „Плъхове“ — намеси се Еди. Божичко, как се забавляваше! Не само се бе запознал със Силвър Андърсън, ами сега седеше на една маса с фантастичния фотомодел, дето участваше в най-секси рекламата по телевизията! Чудо голямо, че Хевън не го поглежда.

— „Плъхове“! — повтори Джейд с отвращение.

— Не е хубаво, миличка — прекъсна я Антонио, без да обръща внимание на Еди, съсредоточен единствено върху Хевън. — Трябва ви име, което хората ще харесат и запомнят.

— „Хевън и момчетата“ — предложи Джейд.

— Не! Не! Измислих! — възкликна Антонио. — „Божествени тела“! Какво име! „Божествени тела“! Щом Антонио ви казва, това е името.

— Не знам... — Хевън наклони глава встрани, зарадвана от вниманието.

— А аз — намеси се Еди. — Не мога да участвам в група, наречена „Божествени тела“. Звучи като че ли сме трупове. Името ни е „Плъхове“ и няма да го сменяме. Никой досега не се е оплаквал.

Антонио го прекъсна с едно махване на елегантно маникюрираната си ръка.

— Тази вечер нещата се променят — заяви той. — Аз, Антонио, реших да помогна на младата дама да успее. — Усмихна се доброжелателно на Хевън. — Ще стане голяма звезда, също като майка си.

— Ей, ама вие дори не сте чули как пея — запротестира Хевън, преизпълнена с възторг от внезапния обрат на събитията и малко уплашена, че няма да се окаже на висотата на очакванията на дребния смешен човечец.

— Няма нужда — подсмихна се Антонио като чеширския котарак от „Алиса в страната на чудесата“. — Когато Антонио реши да снима някого, въпросното лице става звезда. Антонио има нюх за талантите!

Кухнята на Владимир беше почти опразнена. Китайските готвачи си бяха отишли. Мотаеха се само няколко сервитьори и барманите, които обслужваха последните гости, на които май хич не им се тръгваше, макар че госпожа Силвър се беше оттеглила най-малко преди час.

Владимир държеше под око сервитьорите и барманите. Краят на купона беше най-опасното време. Точно тогава по незнайни пътища изчезват бутилки, пособия от бара и кашони с цигари. Владимир проверяваше на задната врата всички, които си тръгваха. Провери два пъти един сервитьор, който приличаше на Роб Лоу. Изпрати му няколко сигнала и младежът отвърна.

— Искаш ли да пийнем по нещо в апартамента ми? — подмами го Владимир.

— Естествено — реагира сервитьорът.

— Добре! — Владимир беше очарован. Цяла вечер не сваляше очи от него. — Мини през двора и чакай пред гаража. — Усмихна се тържествуващо и го избута навън.

Инструкциите на Силвър Андърсън бяха недвусмислени: „Никакви гости в моя дом.“ Но тя едва ли смяташе стаите над гаража за свой дом.

— Чао, шефе — прекоси Уес усмихнатата кухнята. — Тръгвам си.

Владимир го измери с орлов поглед. Нямаше видими признаци за контрабанда.

Уес се изниза през задната врата. Повечето от педалите, които поддържаха големи, богати къщи, не можеха да различат собствения си задник от дупка в земята. Руският духач го проверяваше само защото купонът беше свършил, а в началото беше минал спокойно покрай него с пълен кашон алкохол и той не обели дума. Тъпак.

И Роки не беше по-добър. По някое време Уес успя да направи един-два собствени удара с втората доставка кокаин, а Роки дори не забеляза. Когато се събудеше на сутринта, може би щеше да се усети, а

може би — не. Тъй му се пада на човек, който проспива собствения си бизнес.

Влезе в колата и пое дълбоко въздух. Беше уморен. Изтощен. Чакаше го нов ден. Неделя. Реши да го проспие.

На сутринта след приема:

Силвър Андърсън се размърда към обяд, оправи тъмносинята си маска за сън и отново потъна в прекрасни сънища за себе си.

Джак Питън стана в седем, проплува двацет дължини в задръстения с листа басейн на Клариса и отиде в хотела си, където се залови за работа върху някои идеи, свързани със следващата група интервюта.

Клариса Браунинг изчака да чуе, че колата му тръгва, стана и прекара самотен ден в учене на новата си роля. Обичаше уединението.

Хауард Соломан изплува от съня. Чувстваше се ужасно. Смръкна кокаин и изигра три сета наказателен тенис с кинозвезда, друг шеф на студия и служителка, която и двамата искаха да чукат.

Попи Соломан покри лицето си с подхранващи кремове, подложи се на пълен масаж, измайсторен от садистична жена с благ глас и жестоки ръце, и прекара остатъка от деня в клюкарстване по телефона.

Джейд Джонсън стана в десет. Облече си анцуг. Отиде до кафенето, закуси (сливов сок и датски сладкиш), купи си вестници и няколко списания и прекара деня сама.

Манън Кейбъл се вдигна от леглото в осем. Обади се на адвокатата си в осем и петнайсет и проведе дълъг разговор на тема как да се отърве от Мелани-Шана.

Мелани-Шана Кейбъл излезе от спалнята в девет, отиде направо в кухнята, където Манън говореше по телефона, и му събщи, че е бременна.

Остатъкът от деня мина в дълги спорове.

Уитни Валънтайн Кейбъл се събуди в надуваемото водно легло на Чък Нилсън в къщата му в Малибу. Правиха любов — много го биваше. След това погълнаха огромна закуска, плуваха в океана и лениво се пекоха на плажа.

Уес Мъни се събуди от телефонен звън в единайсет часа.

— Който и да си, изчезвай — изломоти в слушалката.

Беше жена. Естествено. Защо ли не можеха да му устоят?

Насили го да я покани. Тя дойде и Уес горчиво съжали, защото беше прекалено уморен и не можа да го вдигне, а тя беше твърдо решена на поне три оргазма.

Разделиха се с недобри чувства и той веднага легна да си доспи.

Хевън прекара деня в облаците, като планираше с какъв блестящ тоалет да замае главата на великия Антонио, когато отидеше да я снима, както ѝ беше обещал.

Владимир изпрати младия сервитьор рано сутринта и прекара остатъка от деня в мъчителни терзания. Не познаваше последното си завоевание, а улиците гъмжаха от болести. Как можа да е толкова непредпазлив?

Привечер се облече в червено, излезе и след като кръстоса Санта Моника, прибра шестнайсетгодишно избягало от къщи момче, което му стори неописуеми неща с огромния си език.

Силвър Андърсън би припаднала, ако знаеше какво се върши над гаража ѝ.

За щастие не знаеше.

Изнизаваше се още една ленива неделя.

Някъде в Средния запад...

Някога през седемдесетте години...

Момичето бе принудено да понася нежеланото внимание на баща си в продължение на две години. След първото му нападение се научи да го избягва, доколкото е възможно, а и когато майка ѝ се прибра от болницата, стана по-трудно да ѝ налита.

Но все пак той успяваше. Въпреки болката и страха ѝ. Повалеше я, където можеше, и я насилваше.

Срамуваше се да се довери на някого, защото се смяташе за виновна, че го е изкушила. Затвори се в черупката на уединението. Нямаше желание да се сприятелява с никого и не общуваше със съучениците си. Когато можеше, не ходеше и на училище. Намери си скривалище в гората — голям дъб с хралупа, в която можеше да се промъкне. Седеше в нея часове наред, свита на кълбо, обгърнала с ръце коленете си, с неясни мисли в главата.

Обичаше майка си. Не искаше да я нарани.

Мразеше баща си. С радост би го убила.

Малко преди да навърши петнайсет години, дойде първият ѝ мензис. Кръвта я обърка и шокира. Беше като през първата нощ, когато легна отгоре ѝ и проникна със сила в нея. Сега кръвта се връщаше. Мръсна кръв. Знак, че е много омърсена.

Когато баща ѝ откри, изломоти пиански:

— Трябва да внимаваме. Не бива да забременяваш. В никакъв случай.

Но не внимаваше и едва когато коремът ѝ започна да се издува, с ужас разбра, че в нея расте бебе.

Не знаеше към кого да се обърне и какво да прави. Майка ѝ пак беше зле и се върна в болницата. Баща ѝ си намери любовница и я доведе в къщата. Беше едра жена с големи друсаци се гърди и груб, дрезгав смях.

Момичето се свиваше в леглото и слушаше животинските им звуци.

Когато майка ѝ умря, жената се пренесе за постоянно. Същата нощ, в три часа, двамата се качиха при нея. Бяха пияни и злонамерени, тръгнаха да дирят удоволствие. Жената гледеше как мъжът отметна завивката от леглото на дъщеря си и раздра тънката нощница върху младото тяло.

Момичето започна да пици, но звукът на изтерзания ѝ глас замря, когато затисна устата ѝ с дланта си. Хвърли се с грухтене върху нея и започна грубо да я насилва — проникваше в нея с брутална сила, а жената грачеше окуражително и искаше още.

Момичето усети, че му прилошава. Заблъска тежкото му тяло и го замоли да спре. Тежестта му я смазваше, не можеше да диша. Причиняваше ѝ болка.

Когато започнаха контракциите, със смразяващ ужас разбра, че става нещо страшно. Продължаваше да се бори, но напразно. Стана още по-зле.

Когато той се задоволи, с нея се зае жената. Използва всичко, което ѝ хрумна, да я измъчи докрай.

Най-сетне всичко свърши. Двамата се извлякоха от стаята, прекалено пияни дори да я погледнат.

Тихичко, потънало в невероятна болка, момичето се довлече до къщичката на двора. Тялото му се разкъсваше от напъни и гъсти струи

кръв се застичаха по бедрата.

Гърчейки се на пода съвсем сама, стана свидетелка на раждането на собственото си дете. Само че това не беше дете, а четиримесечен зародиш и когато момичето събра сили да стане, го уви в един пешкир, занесе го при любимото си дърво и го зарови до него.

След това ѝ оставаше само едно.

Спокойно взе тубата с бензина, която стоеше под кухненската мивка, и го разля около цялата малка дървена къща.

Драсването на първата клечка не беше трудно...

ВТОРА КНИГА

Холивуд, Калифорния

Юни 1985 година

— Какво очаквате от живота, госпожице Андърсън? — запита английската журналистка — жена на средна възраст с крехък вид и боядисана в жълто коса. Беше неуспяла актриса, неуспяла певица и неуспяла новелистка. Накрая се бе спряла на седмична колона в лондонски ежедневник и бе прословута с убийственото си неодобрение към преуспели актриси, певици и новелистки. Атакуваше ги със слово когато и както можеше.

Силвър докара на лицето си многозначително изражение.

— Щастие — рече с копнеж. — След трийсет години на сцената смятам, че го заслужавам.

Журналистката, която носеше несполучливото име Синди Лу Плантър и приличаше на преоблечен като жена мъж, се наклони към нея да потърси следи от козметична операция по лицето и очите. Уви, нищо, с изключение на маска от равен, умело положен грим. По-късно, когато пишеше статията си, щеше да отбележи:

„Силвър Андърсън съществува под петсантиметров слой фон дю тен. Въпреки трийсетгодишната си гонитба на артистична слава тя продължава неуморно да търси щастието. Може би шансовете ѝ да го намери щяха да бъдат по-големи, ако остърже част от грима си.“

— Напълно го заслужавате — съгласи се охотно Синди Лу Плантър. Отровата се лееше от перото, не от устата ѝ. Беше прекалено страхлива да обижда знаменитости в лицето.

— Благодаря — усмихна се достолепно Силвър. — Много сте мила.

„По дяволите, къде се губи Нора?“, мислеше тя. Тая Плантър започваше да лази по нервите ѝ с фалшивата си усмивка и баналните

въпроси. На всичкото отгоре миришеше на пот и стаята бе започнала да се увонява.

„Нора!“, призова наум Силвър.

Като по чудо Нора се появи. Времето на Синди Лу Плантър беше изтекло и тя най-добре знаеше как да я разкара.

Силвър стана и приятелски се ръкува с журналистката. Знаеше, че е кучка, в и извън печата. Но какво от това? Някой беше казал: „Щом изписват правилно името ти...“ Така си беше. А госпожица Плантър едва ли бе способна на нещо повече.

Силвър се оттегли в спалнята си, докато Нора се отървяваше от журналистката. Беше последното за деня интервю, предназначено за Англия. Скоро щяха да пускат „Палм Спрингс“ по британската телевизия и търсеха незабавна реклама. Английската фирма, откупила сериала, искаше Силвър да отиде в Лондон за една седмица, но тя не беше убедена. Англия будеше смесени спомени. Тя бе свидетел на най-дълбокото ѝ падение и въпреки фантастичното си завръщане не беше сигурна, че иска отново да се озове там. Поради това домът ѝ гъмжеше от английски журналисти.

Нора се втурна в стаята.

— Край — обяви триумфално.

— Слава Богу! — Силвър лениво се протегна. — И никой да не е посмял да каже, че печеля лесно парите си.

Нора не можеше да не се съгласи. Силвър никога не почиваше. Енергията ѝ беше неизтощима. Двайсетгодишните не можеха да стъпят на малкия ѝ пръст.

— Довечера е откриването на новия ресторант и обеща на Фернандо да отидеш — напомни ѝ Нора. — Трябва ли да идвам с теб?

— Денис ще ме заведе — въздъхна Силвър.

Денис Денби бе последният от дълга върволица придружители. Беше трийсетгодишен, умерено красив, син на известен продуцент и светската му съпруга. Денис имаше собствена рекламна агенция, беше забавен и болезнено амбициозен. Представяше се прилично и в леглото. Но имаше сериозен недостатък — от двајсет и първата си година насам системно преспиваше с всички омъжени жени в Холивуд, минали трийсет и петте. Бе вманиачен на тази тема и на Силвър не ѝ се нравеше мисълта, че е пореден номер в много дълъг списък.

Излизаха от няколко седмици и без съмнение беше представителен придружител. Проблемът се състоеше в това, че не можеше да го приеме на сериозно.

— Не ти ли омръзна? — сякаш прочете мислите ѝ Нора.

Силвър се засмя.

— Когато чинията е празна, обираш и трохите. — Кимна мъдро и добави: — Особено ако си гладна.

Нора примижа от удоволствие. Сексуалният апетит на Силвър Андърсън бе легендарен още от времето, когато не бе прието жените да изискват равни права в леглото. Силвър винаги се беше противила на установената практика, свързана с половия живот на мъжете. Ако някога напишеше автобиография, щеше да прилича на „Кой кой е“ за известни и привлекателни мъже, макар и не без гордост да подчертаваше, че никога не е спала с мъж заради кариерата си.

— Коя съм аз, че да съдя за глада ти? — цинично отбеляза Нора. — Но все пак близането на чинията ми изглежда малко прекалено.

Силвър вулгарно се изсмя.

— Не чинията е това, което ближа!

Нора беше единственият човек, който можеше безнаказано да я критикува. Силвър обичаше пиперливата откровеност на рекламната си агентка, която считаше и за добра приятелка. Израснала в средите на шоубизнеса, Силвър не бе намерила време да изгради приятелства. Стотици, а откак беше отново звезда, дори хиляди познанства. Но никой от тях не я ценеше като личност. Всички целяха единствено да попаднат в лъчите на славата ѝ с надеждата, че ще огреят и тях. Денис Денби бе прекрасен пример за това. Обожаваше да излиза с нея. Разтапяше се от вниманието, фотографите и почитателите.

Не я обичаше. Нищо лошо в това, и тя не го обичаше. Използваха се взаимно за собствени цели.

Силвър се помъчи да си спомни кога за последен път е била влюбена и не можа. Бяха минали години, откак бе изпитала опияняващата тръпка от това да е с някой само защото...

Беше на четирийсет и седем години. Твърде опитна, твърде помъдряла, твърде известна.

* * *

Уес Мъни така и не разбра как се случи, че точно той трябваше да кавалерства на Реба Винограцки, неговата хазяйка, и да я изведе на вечеря. „Чист късмет“, мислеше той, докато навличаше единствения си костюм и се мъчеше да скрие протритите места около яката на не по-малко единствената бяла риза.

Миналата седмица Реба се бе отбила сама, без да влачи със себе си мексиканската прислужница или дебелия син. Събра старите наеми, които ѝ дължеше, пошари из къщата, просна се на дивана и му довери какъв мръсник е мъжът ѝ. Беше го хванала в леглото със секретарката му и беше вдигнала грандиозен скандал.

— Ще осъдя долния му кучи син да ми даде и последния цент, който е припечелил — заяви тя. — Ще наема най-добрия адвокат в Америка!

— Чудесно — отвърна Уес и пожела час по-скоро да опразни дивана му от наболите с косми крака и отмъстителната си физиономия.

— Той е влечуго — съскаше тя. — По-низък и от влечуго!

Гневни сълзи се затъркаляха по наплесканите с руж бузи.

Естествено, добрият стар Уес трябваше да я утешава. Кой знае как, утешаването завърши с това, че се оказа легнал отгоре ѝ, зает с проучването на интимните части на жената, която караше нов мерцедес, искаше само пари в брой и наричаше съпруга си по-низък от влечуго кучи син.

Не че имаше нещо против, но не получи дори отстъпка в наема. Само покана за откриването на някакъв ресторант, в който беше инвестирала. Вече знаеше, че Реба изпитва страст към парите и секса. В тази последователност.

Не трябваше да се забърква с нея, но вече бе късно.

Пристигна, облечена за случая с най-тясната възможна зелена лъскава рокля, проститутски сандали с каишки около глезена и тънки токчета и палто от сребрист визон. Боядисаната ѝ червена коса беше сплетена на върха на главата като птиче гнездо, а грубото лице и стоманените очи бяха неумело наплескани с най-доброто, което можеше да предложи „Елизабет Арден“. Миришеше на „Синя трева“.

— Здравей, моряче — рече тя с отблъскваща похотливост и той усети дъх на алкохолни излишества.

— Здравей, Реба — отговори на поздрава ѝ и се зачуди как ще успее едновременно да се откопчи от нея и да извоюва отсрочка за

наема.

Публиката в студиото жужеше в приятно очакване. Джак Питън отново беше на линия, а зрителите много си падаха по него. За разлика от Карсън, Летърман и Мърв, той не седнаше зад бюро. Работеше на квадратна маса за двама, на която слагаше госта си, като го сондираше и оспорваше в продължение на цял час. За разлика от Донахю, не вилнееше над публиката с хипнотичната скорост на ураган. Седеше непринудено, понякога разхлабваше възела на връзката си (винаги носеше връзка) или си събличаше сакото. Караше гостите си да се чувстват удобно. Дори толкова удобно, че понякога (почти винаги) забравяха за любопитната и напрегната публика и нахалната камера, и бърбеха, сякаш са насаме с Джак.

Открехваше ги постепенно и предпазливо. Канеше само по един гост седмично, имаше време да прочете всички предварителни материали и да реши какви въпроси да задава. Не се поддаваше на никакви влияния. Решаваше винаги сам.

Тази вечер гост му беше очилат филмов продуцент, който рядко даваше интервюта. Беше гений, диктатор и маниакален егоцентрик. Пласт след пласт Джак го разголваше, разкриваше и причините, поради които беше станал това, което е.

Публиката затаи дъх. Попиваше всяка дума от разговора на четири очи. Джак Питън им поднасяше истината и тя го уважаваше за това. Беше идеалната американска комбинация — остър ум и красива външност. Притежаваха я и братята Кенеди, а на Джак Питън беше намеквано, че стига да пожелае, може да има добро политическо бъдеще. С удивителната популярност и бързата си ориентация беше идеален кандидат за изборна длъжност. Една група, притежаваща солидни капитали, вече му беше заявила готовността си да го подкрепи, ако пожелае да се кандидатира за Сената.

— Глупости — бе първоначалната му реакция. Но когато му обясниха докъде може да го издигне популярността му, престана да бъде толкова скептичен. Оттук и усилието му да укроти поведението

си по женска линия. Можеше да се окаже полезно в случай, че вземеше решение да се пробва в политиката.

Предаването вървеше към своя край. Джак забеляза сигнала „времето изтича“ и внимателно прекъсна госта си, който разкриваше повече неща за себе си, отколкото можеха да се научат след десет години анализ.

Публиката спонтанно заръкопляска. Усети вълна на неподправено одобрение. Сигналът за аплодисментите дори не беше подаден.

Джак благодари на госта си, който не спираше да говори. Ръкуваха се. Първа камера се изключи и осветлението отслабна. Докато вървяха надписите, се виждаха силуетите на двамата мъже.

Предаването свърши.

Джак изпита силно желание да стане и да изтича направо под душа, но не беше толкова лесно. Най-трудното бе да се отърве от госта. В продължение на един час той му беше разбиращ, заинтересован и внимателен приятел, който измъкваше от него неща, които може би никога не беше споделял, още по-малко на публично място. Сега с това беше приключено, но с много малко изключения всички искаха да говорят още.

Най-трудно беше с жените. Повечето настояваха да довършат разговора в леглото и навремето не възразяваше. Сега много внимаваше и единственото му отклонение от правия път, откак ходеше с Клариса, беше дребничка, закръглена киноактриса, която демонстрира такова напористо желание за любов, че нямаше сърце да ѝ откаже. Докато се любиха, тя непрекъснато се извиняваше. След това му поднесе чиния хранителна супа от леща и го изпрати при Клариса с обещанието да не казва нищо. За щастие изпълни обещанието си и понастоящем беше омъжена за учител на кучета. Нейният избор му се стори подходящ.

Продуцентът на Джак, Олдрич Пейн, както обикновено му се притече на помощ и му направи знак да се покрие, докато върне госта на земята от висините на Питън.

Джак не се поколеба. Върна се в гримьорната си и влезе под душа, който го спаси от всякакви мисли.

След половин час, облечен и освежен, седеше в контролната стая и гледаше записа на предаването. Олдрич обикновено се

присъединяваше към него и двамата насаме си правеха жалейка, ако предаването беше слабо, или празнуваха, ако беше сполучливо.

Най-важният елемент беше гостът. Ако го биваше — предаването излизаше. Ако беше тъпанар, всичко пропадеше.

Тази вечер беше бижу, което ги зарадва. Щяха да имат отличен рейтинг за седмицата. Обикновено бяха в десетката на най-харесваните програми.

— На бас, че ще влезем в петицата — рече Олдрич, сияещ от самодоволство.

Джак се съгласи. Да се намери подходящ гост, с когото да проведе своя час, не беше никак лесно и когато успееше, както тази вечер, наистина се чувстваше удовлетворен. Особено ако се окажеше прав, което току-що беше доказал. Никой от екипа не искаше да канят саможивия очилат филмов продуцент. Бяха сигурни, че няма да проговори. Каква ирония! Та те едва успяха да го накарат да млъкне.

— Ще се видим утре — каза Джак и тръгна към колата си.

Олдрич му помахаше за довиждане. Бяха добър екип. Олдрич притежаваше търпението, което липсваше на Джак, а Джак беше движещата сила. Когато започна излъчването на „Очи в очи с Питън“, Джак беше настоял да доведе Олдрич за продуцент. Бяха работили заедно в „Ритъма на Питън“ в Хюстън и Джак знаеше, че изборът му е добър. Олдрич пристигна с жена си и децата в Лос Анджелис и шест години по-късно седмичната им едночасова програма беше похаресвана от всякога.

На магистралата за Бевърли Хилс Джак пхна касета в уредбата и заслуша Арита — личната му асистентка, която четеше част от пощата. Имаше очарователен звънлив глас и съответна усмивка. Беше я открил, докато работеше в Чикаго. По онова време единствената ѝ работа беше да прави и сервира кафета в студиото. Джак усети нейните възможности и ѝ издейства работа като асистент-режисьор. Когато се премести в Лос Анджелис, той ѝ се обади и я попита има ли интерес да стане дясната му ръка.

— Джак, сладък, готова съм да ти стана какво ли не! — възторжено отвърна тя и взе първия самолет. Беше чернокожа, тежеше сто и десет килограма и всички я обожаваха. Включително и Джак, който се кълнеше, че не би се справил без нея нито ден.

Движението беше по-натоварено от обикновено и когато найсетне се добра до Холивуд, беше изтощен. Обади се от колата на Клариса и ѝ каза, че закъснява.

— Гледа ли ме? — Интересуваше го повече мнението ѝ, отколкото дали ще получи похвала.

— Защо да те гледам? — отвърна сериозно тя. — Нали скоро ще те видя.

Едно от нещата, които го вбесяваха у Клариса, беше, че изобщо не се интересува от работата му. При това знаеше, че той би искал да го гледа. Умишлено ли целеше да го ядоса с упорството си?

— Слушай, много съм уморен. Ще спя в хотела тази вечер.

Гласът ѝ съвсем леко се изостри.

— Щом желаеш.

— Да. Не съм кой знае каква компания.

— Много добре.

Никакви „ще ми липсваш“, „ще ти разтрия гърба“ или „ще се погрижа за теб“.

Дали пък точно това не го привличаше към Клариса? Нейната отчужденост? Ненатрапчивото ѝ отношение? Или му харесваше да е с нея, защото е спечелила „Оскар“, а не е някаква холивудска кукличка?

Поклати глава. Не беше обезумял от любов. В интерес на истината никога не му се беше случвало. Беше на трийсет и девет години и му вървеше в живота. Преживя кратък брак, който го изплаши до смърт, и през ръцете му минаваха легиони от жени. А не познаваше любовта.

Любов.

Вероятно въобще не съществуваше.

— Добър вечер — поздрави Денис Денби.

— Добър вечер — подигравателно изрече Владимир.

Денис вдигна насмешливо вежди.

— Мога ли да вляза?

Владимир неохотно му разреши. Отнасяше се към госпожа Андърсън като към своя собственост и този придружител не му се струваше най-подходящ за нея. Владимир предпочиташе мъжа от миналия месец — хаплив, отракан нюйоркчанин, който непрекъснато пускаше шеги и солидни бакшиши.

Денис Денби влезе в библиотеката и започна да си сипва питие.

Като вървеше нападателно по петите му, Владимир го изтласка с лакът.

— Това е моя работа — заяви той и се зае с чашата. Не че гореше от желание да прислужва на Денис, но фамилиарниченето му в къщата на госпожата вбесяваше Владимир.

Денис застана пред най-близкото огледало и започна да се оглежда изучаващо. Беше хубав, макар и не много. Роден и израснал в Бевърли Хилс, с добри маниери, изискан стил и екстравагантен вкус по отношение на облеклото. Тази вечер носеше патешко жълто сако върху ситно раирана риза, черен копринен италиански панталон и лачени обувки. На всеки друг това облекло би изглеждало странно, но Денис съумяваше да го носи с достойнство.

— Ще съобщиш ли на госпожица Андърсън, че съм тук? — обърна се той към Владимир, докато поемаше от ръката му чашата с питието.

Владимир се попита дали Денис Денби не го дава двупосочно и реши, че вероятно да. Бедната госпожа. Вероятно не подозира. Може би трябваше да ѝ направи дискретен намек, въпреки че придружителите рядко се задържаха повече от месец и времето на този беше почти изтекло.

— Тъкмо бях тръгнал — отвърна Владимир. Подигравателното изражение твърдо се залепи на лицето му.

Денис реши да поговори със Силвър за иконома ѝ. Очевидно не умееше да се държи. Само тя можеше да избере руснак да се мотае из къщата ѝ.

Реба настоя да шофира.

— А, още ли си с мерцедеса на приятелката си? — сухо попита Уес.

Реба измъкна от жабката дъвка и я пъкна в устата си.

— Ще ти издам една малка тайна, Уесли — рече тя доверително. — Колата е на мъжа ми. Не исках никой да знае, защото... е, сам разбираш, обикалям да събирам наеми. В интерес на истината обаче, машинката е на онова гадно копеле, но скоро ще бъде моя. — Дъвчеше неспирно дъвката и силно поруменя. — Само да посмее да посегне на нея, ще му размажа ташаците.

Уес пребледня, като си представи как изпълнява закана си.

— Изнесе ли се?

— И още как.

— Значи си сама?

Стрелна го подозрително, докато мощната кола се носеше надолу по Пайко в посока, обратна на брега.

— Не, Уесли, не съм сама. Имам син, прислужница и немска овчарка. В никакъв случай не може да се каже, че съм сама. И последното нещо, от което се нуждая, е ново съжителство.

— Да съм ти го предлагал?

Продължи да дъвче дъвката.

— Може да си, може и да не си. Знам, че съм примамлива, особено предвид издръжката, която ще получа. Ще взема всичко, без да броим колата и къщата. — Спря и се замисли.

— Ще бъда много... търсена.

— Не се съмнявам — увери я той. „Но не и от мен.“

Свали от кормилото едната си ръка и го потупа по коляното.

— Това не значи, че не ми харесваш. Но не мога да намаля наема ти. Имам нужда от пари, тъй че дори не си прави устата.

— Не съм си я правил.

— Казвам ти го за всеки случай.

Реши отново да развие херпес. Най-добре още утре. За да смени темата, попита:

— С какво се занимава твоят старец?

Колата изрева надолу по Пайко. Мълчанието трая само секунда.

— Мафиот е — отвърна Реба и злобно добави: — Тъй че, ако полицията пожелае да пропее, винаги съм готова.

Уес едва не се задави. Определено се налагаше веднага да си смени квартирата.

Големият спор за колата се проведе вън от дома на Силвър. Дали да отидат с лъскавото порше на Денис, или да вземат белия ролс-ройс на Силвър? Спряха се на ролса с Денис зад волана.

Силвър носеше червен, купен от „Адолфо“ костюм с бежова дантелена блуза. Големи рубини украсяваха изящно шията и ушите й. За разнообразие беше сложила елегантна къса черна перука.

— Трябваше да ме предупредиш, че ще дойдеш в жълто — с леко раздражение отбеляза тя.

— Цветовете ни не се бият, а се допълват.

— Хммм... — Присви очи. — Жълтото излиза на снимка по-добре от червеното. Да не би вече да свикна да се гледаш на корицата на „Нашънъл Инкуайърър“?

Денис самодоволно се засмя. Тя не грешеше. Беше изчислил как ще излезе на снимка облеклото му. Жълтата преса обожаваше Силвър Андърсън. Където и да се появеше, изпадаха в екстаз. А той искаше да изпъква до нея, а не да стои на заден план като бившите й придружители.

Ресторантът, в който отиваха, се казваше „Градина на насладите“ и беше собственост на любовника на Фернандо — фризьора на Силвър, и на две негови приятелки лесбийки. Силвър прие да отиде, за да им направи услуга. Присъствието й на откриването щеше да гарантира максимална реклама и вероятен успех на заведението.

Ах, тази власт... Толкова й допаднаше.

* * *

— Говори се, че Силвър Андърсън ще дойде — сподели Реба.

Уес не повярва и за секунда. От къде на къде Силвър Андърсън би удостоила с честта на присъствието си педерастко сборище като „Градина на насладите“? Огледа навалищата в залата, боядисана на розово-бели райета като захарна пръчка.

— Съмнявам се.

— Така или иначе — започна Реба с укор в гласа, като небрежно отметна палтото от визон от раменете си, — чаках да ми донесеш нейна снимка с автограф за сина ми.

— Друг път.

Реба му подхвърли палтото, сякаш ѝ беше лична камериерка.

— Ти дори не я познаваш — отбеляза с упрек. — Дай го на гардероб и не забравяй да вземеш номерче. Не искам да изчезне.

Уес си проби път през тълпата от педали и стигна до вратата, където момиче с черни кожени дрехи пое визона и му подаде номерче.

— Силвър Андърсън ще дойде всеки момент — сподели тя възбудено. — Нали е прекрасна в „Палм Спрингс“?

— Не бих пропуснал и една-едничка серия — излъга той и му се прииска да се махне. Защо всички го занимаваха със Силвър Андърсън? Сякаш му пукаше ще дойде или не. Нищо, че беше влизал в спалнята ѝ — факт, които, ако се разчуеше, би предизвикал масови инфаркти наоколо.

Когато се върна при Реба, тя се наливаше с евтино розово шампанско и разговаряше с дребно човече с огромен щръкнал бял перчем и съответстващи вежди.

— Бойс — рече тя, образец на добри маниери, — запознай се с Уесли.

— Страаашно си падам по оръфани яки — изви гласче Бойс. — Напомнят ми за „Порок в Маями“.

— Страаашно си падам по такива фризури — светкавично реагира Уес. — Напомнят ми за порок в древна Елада.

Бойс навири глава като скокливо пони и се извърна.

— Не бъди груб — изсъска Реба свирепо. — Това е приятелят на фризьора на Силвър Андърсън.

Уес се плесна по челото с престорен ужас.

— Исусе Христе! Защо не ме предупреди?

Устата на Реба заприлича на тънка кървавочервена ивица.

* * *

С непомръдваща от лицето усмивка и Денис под ръка, Силвър плуваше през тълпата към бара.

Морето от хора се отваряше пред нея. Тя беше кралицата и бяха готови да ѝ се прекланят.

Фотографите яростно се блъскаха да се доберат до нея и с лакти и ритници отхвърляха всеки, който им препречваше пътя до заветната снимка.

— Дайте път! Дайте път, моля — крещеше Бойс, който досега беше виждал Силвър само един път и беше толкова опиянен от близостта ѝ, че за малко да припадне. Оглеждаше се отчаяно за любимия си Фернандо.

— Това място е невъзможно — пошепна Денис на ухото ѝ. — Да се обади ли за маса в „Спаго“?

Усмивната към почитателите си, тя ги поздрави с царствен жест.

— Силвър — пропищя съвсем младо момче в прозрачен кафтан. — Колко си красива! Обичаме те! Обожаваме те!

— Да, обади се — просъска тя на Денис. — Ще пием по едно на крак и ще се махаме.

Фернандо се материализира отнякъде и за малко да се хвърли в краката ѝ.

— Ти дойде!

— Естествено, миличък. Знаеш, че няма да те подведа. Но те предупреждавам, че мога да остана не повече от десетина минути.

— Толкова си лоялна. — Очите на Фернандо се изпълниха с радостни сълзи. Беше успял да докара Силвър Андърсън и сега колкото и малко да останеше, той бе героят на вечерта.

Денис се измъкна да се обади в „Спаго“ и да ги предупреди за предстоящото посещение на Силвър. Тълпата около нея се сгъсти. Фотографите продължаваха да се блъскат и боричкат.

— Дайте път — отчаяно се молеше Бойс. — Ще смажете госпожица Андърсън! Моля ви!

Усмивката на Силвър леко се втвърди. Не виждаше наоколо бодигардове, а Фернандо и Бойс не ѝ вдъхваха сигурност.

— Силвър! Силвър! Силвър! — Тълпата за откриването се залюля от радост и се сгъсти още повече. Ругатните на фотографите се издигаха над глъчката.

— Не се тревожи — заяви Фернандо с разтреперан от паника глас. — Веднъж да се доберем до бара, и си в безопасност.

В безопасност? В безопасност! Сега не беше ли в безопасност?

Силвър започна да се ядосва на себе си. Това пусто нейно мекосърдечие. И защо Фернандо не се беше подготвил за появата ѝ?

Чудновато, сякаш излязло от филм на Фелини лице се изпречи на пътя ѝ. Не можа да разбере мъж ли е или жена. Гласът, който заговори, определено беше нисък.

— Прелестна богиньо на кучките! Пей за мен! Умолявам те!

Като по даден сигнал блъскането, ръчкането и напънът да се доближат до нея и да я докоснат станаха истински напористи и опасни. Паническите писъци на Фернандо процепиха въздуха, а между фотографите и група с кожени дрехи и вериги започна бой.

Силвър се уплаши. Щяха да я убият от любов! Боже мой! Къде се загуби Денис? И защо въобще беше дошла?

Уес усети от самото начало, че става неприятно. Когато човек работи като барман, той се научава за част от секундата да преценява обстановката. Винаги трябва да си отваря очите на четири за назряващ скандал и да държи под око най-близкия изход.

— По дяволите! — изруга той на себе си. Беше притиснат в тълпата, а Реба не се виждаше никаква. Когато започна боят, разбра, че трябва да се измъква. За него не беше здравословно да се бие — винаги отнасяше ударите. Положението на Силвър Андърсън беше още по-окаяно, защото, ако някой не се намесеше бързо, щеше да бъде смазана от тълпата.

С измъчена въздишка и светкавична преценка на обстановката разбра, че само той е в състояние да стори нещо. Бедната жена беше на път да попадне под краката на навалищата.

— По дяволите! — повтори Уес и се впусна в действие. — Полиция! — извика властно и успя да причини леко затишие, което му даде достатъчно време да грабне Силвър за ръката и да изрече на

дрезгава скоропоговорка: — Ако искаш веднага да се махнеш, тръгвай с мен и не губи време с въпроси.

Не можеше да отрече самообладанието ѝ. Разбра го от половин дума и му позволи да отвори със сила път през кипящата гмеж към задния вход, без да даде време на някого да реагира.

Втурнаха се през вратата и хукнаха навън към паркинга.

— Къде е колата ти? — запита той задъхано.

Посочи безмълвно белия ролс, паркиран пред главния вход. Той я блъсна на мястото до шофьора, грабна ключовете от занемелия пазач, скочи вътре и точно когато тълпата, биещите се и изпадналият в истерия Фернандо се изсипаха от вратата подире им, рязко потегли.

Седмици наред Хевън се мъчеше да се свърже по телефона с великия Антонио. Вярно, знаеше, че е световноизвестен фотограф и тям подобни щуротии, но на купона на Силвър той я беше поканил на масата си и пожела да я снима, без да го е молила за нищо. Той излезе с какви ли не бляскави идеи, като ѝ говореше колко е млада и съвременна, каква невероятна външност има и как просто е длъжен да я фотографира.

Говно.

Поредният лъжец, беше срещала достатъчно такива в живота си. Само че на този нямаше да му се размине толкова лесно. Беше ѝ обещал нещо и щеше да го гони до дупка, докато изпълни обещанието си.

След купона Еди се чувстваше неловко, защото го беше видяла как върти към звездите пълни с обожание очи. Яд го беше също така, че Антонио не пожела да снима и него. Мъчеше се отново да изглежда хладнокръвен и не пропускаше да я ухапе, че Антонио не отговаря на многобройните ѝ обаждания.

— Подозирам, че в крайна сметка не си новата Мадона — подиграваше я той.

— Той иска да ме фотографира, а не да подписва договор за плочи — троснато отвърщаше тя.

— Да, наистина. И кога?

— Скоро.

— Това го каза и миналата седмица.

— Е, и?

Неприятно му беше, че Хевън не искаше вече да спи с него. Веднъж, и толкоз. Не ѝ хареса кой знае колко, пък и не искаше постоянно да трепери, че е забременяла. Стигаше ѝ, че вече не е девствена. Повече никой не можеше да ѝ се подиграва.

Един ден скочи в друсливия шевролет на Джордж и подкара през каньона към студиото на Антонио на булевард „Бевърли“. Не отиде на училище, за да предприеме акцията.

Училището и без това беше досада. Често, вместо да си губи там времето, се мотаеше по кината и магазините. Веднъж мина през хълма в Холивуд и прекара цял ден в „Тауър Рекърдс“ на булевард „Сънсет“. Какво изживяване беше! Докато двама съмнителни типове не се опитаха да ѝ пробутат наркотици и да я убедят да отиде с тях в някакъв мотел. „Що не се чукате сами?“, беше реагирала тя, след което започнаха да я преследват още по-упорито.

Хевън се ласкаеше от мисълта, че умее да се грижи за себе си. Животът със Силвър, от раждането до десетгодишната ѝ възраст (плюс-минус периодите, когато биваше оставяна на бавачки или на странната порода „приятели“ на майка ѝ), я беше накарал да израсне бързо. В по-голямата си част това бе време на упадък и Хевън го помнеше добре. Помнеше хапчетата, наркотиците, алкохола и мъжете. Особено мъжете. На практика всяка седмица се сдобиваше с нов „чичо“.

Тогава дойдоха най-страшните дни, точно преди болестта на Силвър. Вече нямаше мъже, нямаше кой да им помогне, когато избягаха от евтиния лондонски хотел, защото не можеха да си платят сметката. Слава Богу, че се появи Бенджи. Положително не беше редовен, защото все не можеше да реши мъж ли иска да бъде или жена. Но се оказа много отзивчив — прибра ги, без да му мигне окото.

Бенджи беше човекът, който ѝ каза, че тя има известен вуйчо в Америка. Помогна ѝ да го открият и той веднага долетя на помощ. От този момент нататък животът ѝ се промени. Със Силвър беше свикнала да живее в безредие и сама да се грижи за себе си. Вуйчо Джак я отведе при дядо ѝ в Калифорния и изведнъж заживя в нормална къща с редовни часове за хранене и икономка, която да пере дрехите и да оправя леглото ѝ. Наложиха се да тръгне и на училище. Всичко бе много странно и трябваше да се учи на доста неща. Дядо Джордж беше много добър, но за всички беше ясно, че живее в свой собствен свят. Вуйчо Джак се оказа бомба. Правеше опити да прекарва част от времето си с нея, но никога не ѝ беше достатъчно. Като разбра, че е много зает, се помъчи да влезе в положението му.

Силвър не пожела да я прибере при себе си. Което ни най-малко не учуди Хевън.

Старичкият шевролет се задъхваше в каньона и задържаше цялото движение зад себе си. Разрешаваха ѝ да го кара само до

училище и обратно и тя трескаво се молеше таратайката да не последва примера на единия мустанг и да не закъса. Вуйчо Джак беше обещал да ѝ купи кола за седемнайсетия рожден ден. Как ли ще го дочака? По-добре да започне да печели сама. Ключът беше Антонио. Ако я снима, ще стане известна и тогава може би някой от кретените в компаниите за грамофонни плочи, на които изпращаше записите си, ще ги прослуша.

Уви. Антонио не беше в студиото.

— Отиде на външни снимки — обясни скучаеща секретарка. — Трябваше първо да се обадите.

— Обаждах се — натърти Хевън. — Десет пъти!

— Опитайте единайсети път — посъветва я онази. — Антонио е крайно зает.

Хевън се върна в Долината потисната, но не и разколебана. Щеше да се свърже с него. Неизбежно. А тогава щяха да се случат много неща.

Объркани мисли се въртяха в главата на Силвър. Човекът, който я караше с ролса, можеше да се окаже убиец, почитател (пази Боже!), да я отвлече и какво ли не...

Хвърли му страничен поглед. Профилът му беше интересен — брулен и мъжествен. А властността, която излъчваше, докато я измъкваше от тълпата, беше доста... хм... смееше ли да го признае? Възбуждаща.

— Мога ли да се поинтересувам кой сте? — попита надменно тя.

— Наричайте ме Робин Худ — отвърна той.

— Робин Худ е грабил богатите, за да дава на бедните. Това ли смятате да направите?

Намали газта.

— Колко мило. Наистина мило. Правиш добро и ти сервират лайно.

Стори й се, че дочува неуловима следа от груб английски акцент. Може би беше репортер. Загледа го внимателно. В лицето му имаше нещо познато.

— Все пак бих желала да знам кой сте — повтори отчетливо тя. — И къде точно смятате да ме отведете.

Погледна я. Очите му й харесаха. Пълни с житейска мъдрост и тъй възбуждащи.

— Слушайте, госпожо, стори ми се, че ви грози малката неприятност да ви стъпчат до смърт. Сещате ли се какво искам да кажа?

— Май се сещам.

— Тъй че реших да се направя на добрия самарянин и да ви измъкна. — Отби голямата кола на банкета. — Ако желаете, веднага ще ви върна.

— Не е нужно — бързо рече тя.

Той подкара отново.

— В такъв случай ще ви закарам у вас. Надявам се, че ще ми дадете пари да се върна с такси при дамата си. Вероятно вече е

извикала полиция, защото избягах с ключовете от колата и номерчето на визоненото ѝ палто.

— Да не сте забравили портфейла у приятелката си? — запита го хапливо.

— Не. Просто не нося портфейл.

— И къде държите парите си?

— Там, където ми вършат най-много работа.

Силвър се засмя.

— Но кой сте вие? — Зададе въпроса за трети път.

— Наричайте ме Уес. И не си правете труда да се представяте, знам коя сте.

— Нима? — Той не усети сарказма ѝ. — В такъв случай ползвате предимство. Аз съм известна, а вие очевидно не сте. С какво се занимавате, Уес?

Отдавна не беше се чувствал така добре. Отдавна не беше разговарял с истинска жена. Исусе, как ухаеше само!

— С какъв парфюм сте?

— „Джорджо“. Харесва ли ви?

— Ако не се задуша.

Тя отново се засмя.

— С какво се занимавате все пак?

Ролсът беше истинска мечта. Зад волана се чувстваше като у дома си.

— С едно — друго.

Дано не е актьор. Отгатна мисълта ѝ.

— Но не съм актьор.

— Как познахте какво мисля?

— От само себе си се разбира. — Зави по „Феърфакс“ и се отправи към „Сънсет“.

— Изглежда, знаете къде живея — кисело отбеляза тя.

— Да, но ще трябва да ми помогнете, като стигнем Бел Еър. Винаги се губя там.

— Откъде знаете къде живея? — настоя тя.

— Купих си звездна карта^[1]. Вие фигурирате на нея.

— Глупости.

Отново я стрелна с поглед. Изглеждаше по-различна от вечерта на купона. Изведнъж се сети.

— Отрязали сте си косата — възкликна той.

Лицето му определено ѝ се стори познато.

— Познаваме ли се отнякъде?

— Не съвсем.

— Шегувате ли се?

Беше обърквана. Носеше се в нощта, затворена в колата, задяваше се с някакъв непознат (с позната физиономия), а изобщо не бе разтревожена. Дори ѝ беше забавно.

— Дълга ви голяма благодарност. Случката беше отвратителна.

— Вече виждам заглавията. „Петстотин педеруги върху Силвър Андърсън. Звездата се поддава на натиска.“

Не можа да не се усмихне.

— Хомосексуалното братство не обича да го наричат така — пропя тя. — Изразът не е вежлив.

— Извинете.

Опита се да реши какво да прави. Трябваше ли да позволи на този освежаващо невпечатлен от нея мъж да я отведе у дома? Дали да не го накара да спре и да го изгони от колата? Можеше съвсем спокойно да шофира сама. А може би трябваше да се върне да прибере Денис? Бедният Денис. Сигурно е бесен.

Понякога Владимир, когато беше сигурен, че госпожата ще се забави, си позволяваше да влиза в спалнята ѝ. Прислужниците, секретарката, новият ѝ асистент и Нора Карвел си бяха отишли.

Владимир затанцува из личните владения на госпожата и пусна водата в луксозната вана с приспособление за подводен масаж. Съблече се гол, влезе в тоалетната ѝ стая и избра къса къдрава перука, която нахлупи върху пшениченорусата си коса. Порови из разнообразната ѝ козметика и взе да се гримира. Когато свърши, беше постигнал невероятна илюзия. От разстояние приличаше на Силвър Андърсън.

— Кажете — примоли се Силвър. — Къде сме се срещали?

— Бях на рождения ви ден — правдиво обясни Уес.

— Ах, разбира се. — Реши, че го е забелязала в претъпканата стая и още тогава я е привлякъл. Защото не можеше да отрече, че го намира изключително привлекателен. В сравнение с него Денис Денби приличаше на пеленаче. Този даваше вид на мъж. — С кого бяхте?

— С Роки.

Ясно, бил е с групата на Силвестър Сталоун. Отдъхна си.

— Добре, Уес. Щом сме стари приятели, можеш да ме закараш вкъщи и там ще те почерпя. Това е най-малкото, което мога да направя. Не знам какво щеше да стане, ако не бяха бързите ти рефлексии.

Усети подчертаната покана в гласа ѝ. „Божичко, нима пак успях?“, помисли той. Но този път беше улучил десетката.

[1] Карта за туристи, на която са нанесени домовете на всички големи кинозвезди. — Бел.прев. ↑

— Видиш ли силна жена, значи е лесбийка — обърна се Хауард към най-близките си сътрудници, насядали в стаята, между които имаше и две жени. Те си размениха яростни погледи, но не отвориха уста. Трудно беше да се задържиш на висок пост, без да пропуснеш по нещо край ушите си. Всички знаеха, че Хауард Соломан е дрогиран от сутринта. Най-добре да не обръщат внимание на женомразките му забележки.

— Не смятам, че е лесбийка — намеси се кръглоликият директор на продукцията. — Според мен се нуждае от едно яко чукане.

В стаята се разнесе кикот. Говореха за шведската звезда, участваща във филма на „Орфей“, който се снимаше в Бразилия. Създаваше им много проблеми и филмът закъсняваше заради нея.

Хауард се изправи, с което даде знак, че съвещанието е привършило.

— Ако тя не се залови за работа в най-скоро време — завърши той, — лично ще отида там и ще ѝ запуша устата с хуя си. Тогава ще млъкне веднъж завинаги.

Нов кикот. Нова размяна на отвратени погледи между жените.

— Шегувам се, момичета — рече Хауард приятелски и потупа едната по задника.

Изчака кабинетът да се опразни и звънна на секретарката.

— Търсил ли ме е някой?

— Орвил Гузбъргър за обяда, който отлагате три пъти. Манън Кейбъл спомена нещо за Лае Вегас следващата събота и неделя и каза, че ще се сетите за какво става дума. И импресариото на Бърт Рейнолдс.

— Добре, добре. Не ме свързвай с никого, докато не ти се обадя.

— Да, господин Соломан.

Хауард влезе в личната си баня и заключи вратата. Измъкна от скривалището кокаиновите запаси и изсипа една част върху четвъртито огледалце. С трепереща ръка го поднесе към носа си и смръкна първо с едната, после с другата ноздра. Господи! Закари К. Клингър щеше да

пристигне всеки момент в Холивуд, а той беше развалина. Но временно. След две минути се овладя и се почувства готов да раздава шутове от Холивуд до Бостън и обратно. Вдигна телефона до тоалетната чиния и се обади на секретарката.

— Резервирай ми маса в „Мортън“ за утре вечер. За осем души. Настоявай за предната кръгла маса. Кажи им, че ще доведе Закари Клингър.

— Да, господин Соломан.

— Обади се на Фред в бижутерийния магазин на „Родео“ и помоли Люси да избере нещо подходящо за жена ми. Всъщност ѝ кажи да се спре на няколко неща и ако има възможност, утре да мине отгук.

— Кога утре, господин Соломан? Целият ви ден е зает.

— Намери прозорец. Важно е.

— Да, господин Соломан.

— Изпрати ли сценария на Уитни Валънтайн?

— Да, господин Соломан.

— Кога?

— Тази сутрин, господин Соломан. Точно както наредихте.

Затвори телефона, бръкна в аптекката и глътна хапчета против киселини. Проклетите съвещания винаги разбъркваха стомаха му. Не знаеше защо, но беше роден да управлява студия. Нищо не можеше да го извади от релси, дори оная шведска путка, дето му струваше цяло състояние.

Пое дъх, натисна копчето на директния телефон и се обади на Уитни. Между двамата още не се беше случило нищо. Обядваха веднъж — и толкова. Понякога, реши той, очакването е по-приятно от консумирането.

Никой не се обади на директния ѝ телефон, което значеше, че не си е вкъщи. Представи си как язди без седло, с развята коса и дълги лъскави бедра. Може би плуваше в океана. Уитни не признаваше луксозните басейни. Беше дете на природата.

Ако искаше да открие Попи, знаеше точно къде да я търси — в Бистрото. Обядваше там почти всеки ден на своята специално запазена маса и председателстваше своя кръг скъпо облечени приятелки. Ако не беше в Бистрото, значи пазаруваше в „Сакс“, „Магний“, „Лина Лий“, „Гучи“. Лесно можеше да бъде проследена.

Веднъж Попи му беше заявила, че да си съпруга на шеф на студия никак не е лесно. Трябваше да се посвети на благотворителна дейност, да прави впечатление на хората и да се придържа към извънредно строги стандарти.

Божиите заповеди на Попи гласяха:

Не бъди дебел.

Не бъди зле облечен.

Не сядай на неподходяща маса в ресторант.

Не допускай да бъдеш пренебрегван от влиятелни хора.

Списъкът на последните се променяше всяка седмица в зависимост от широк диапазон фактори.

Попи винаги успяваше да ги научи.

Хауард нямаше желание да открива жена си. Щеше да я види покъсно, на вечеря. Ако му се приискаше или ако представата за Уитни в леглото го разгорещеше, щеше да прави любов с нея.

Закари К. Клингър пристигаше в града и трябваше да е готов за среща с него.

Манън Кейбъл винаги бе мечтал да стане баща и когато Мелани-Шана изтърси новината, че е бременна, остана възхитен. За около шейсет секунди. След това в главата му нахлуха последиците. Как можеше да има дете от Мелани-Шана? Уитни беше голямата му любов и искаше тя да е майка на децата му.

— Сигурна ли си? — попита той.

Изглежда го по особен начин.

— Да, напълно. Лекарят потвърди.

Не знаеше какво да каже. За първи път, откак се помнеше, не можа да намери думи. Как би се развел при това положение? Абортът беше изключен. Манън имаше непоклатимо мнение по въпроса.

— Не се ли радваш?

— Радвам се — отвърна той и се постара да демонстрира всичкия ентузиазъм, на който беше способен в момента. — Много се радвам.

На другия ден се срещна с адвокатата си за съвет.

— Щом не искаш да махне детето, значи си с вързани ръце. Ще трябва да изчакаш края на бременността плюс още няколко месеца.

Ако я напуснеш по-рано, антирекламата ще те съсипе.

Манън мрачно осъзна, че адвокатът е прав. Можеше да си представи заглавията:

„Манън Кейбъл в необикновен любовен триъгълник!
Суперзвездата захвърля бременна съпруга заради
бившата!“

Да, жълтата преса щеше направо да онанира за негова сметка.

Трябваше да се съобразява и с мнението на Уитни. Как ли щеше да се отнесе към развоя на събитията? Едва ли би го възприела като чезнец от любов по нея. Не бяха разговаряли от доста време. Бе решил да го стори като свободен мъж.

— Ще понесеш тежък финансов удар — продължи да пророкува зловещо адвокатът. — Сигурен ли си, че не искаш да го махне?

Сигурен беше.

Замина с Мелани-Шана за Ню Йорк, където трябваше да довърши озвучаването на последния си филм. В самолета Мелани-Шана кроеше безброй планове.

— Ще преобелираме втората стая за гости. Ще направим стените жълти. Или сини. — Не можа да реши. — Как мислиш, Манън? Жълти или сини?

Поклати глава. Не искаше да участва във всичко това. Колкото по-настрана стоеше от тази бременност и бъдещото бебе, толкова по-добре.

Като влязоха в къщата, Силвър успя по-подробно да огледа Уес и това, което видя, ѝ хареса. Беше висок, а тя предпочиташе едри мъже. Косата му беше дълга, кестенява, без фризура и помади, каквито ползваха повечето мъже напоследък. Очите му бяха необикновени — лешникови, с тъмnozелени отблясъци. Беше подчертано мъжествен и тя усети как хормонът я удря — нещо, което отдавна не ѝ се бе случвало. Особено не ѝ се случваше с Денис Денби, който беше възбуждащ и непредсказуем като яйцата с шунка за закуска.

— Налей си нещо за пиене — рече тя и насърчително го побутна към бара в нишата. — Ще се върна веднага.

— Да приготвя ли и нещо за теб? — вежливо запита Уес.

— „Столи“ — подхвърли му тя през рамо, докато се изкачваше по парадната стълба. — С лимон и без лед.

Вероятно си беше спомнила, че е барман. Поне така прозвуча.

Той взе кристална чаша, сипа два пръста водка, добави още един за мярка, взе резен лимон от малка сребърна чинийка и майсторски го изви от вътрешната страна на чашата. За себе си наля студена бира. Трябваше да е сигурен, че всичко ще тръгне добре.

Блаженстващият в центъра на огромната вана Владимир представляваше необичайна гледка. Седеше като глътнал бастун, гол, с перука и пълен грим, а водата бълбукаше и се въртеше около него. Надянал беше на главата си слушалките на малък уокмен. Музиката, която се изливаше в ушите му, беше ранен албум на Силвър Андърсън и той пееше с нея, като съвършено имитираше гласа ѝ.

Толкова беше унесен, че не забеляза как самата Силвър влезе в спалнята и се вцепени.

— Какво, по дяволите, става тук? — възкликна тя поразена.

Не я чу. Пристъпи напред, издърпа слушалките от главата му и ги запрати на другия край на банята.

— Госпожо! — пропищя той ужасен и се изправи.

— Владимир? — Не можеше да повярва на очите си. Той се опита да закрие с ръце най-интимните части на тялото си, като бълваше потоци руски ругатни, без да постигне някакъв забележим успех, защото беше надарен като бик.

— Боже мой! — Силвър му подхвърли една хавлия и каза ледено: — Излез от ваната ми и се покрый.

— Госпожо! Госпожо! — виеше той. — Ще ми простите ли? Какво да направя, за да заслужи прошката ви?

— Като начало можеш да свалиш перуката ми. И да се махнеш оттук.

Владимир ридаеше.

— Уволнява ли ме госпожата?

Силвър случайно улови отражението си в едно огледало и веднага го забрави. Беше се качила в спалнята да се подготви за това, което се надяваше да прерасне в интересна вечер, а не да спори с очевидно шантавия си иконом.

— Утре ще говорим — заяви хладно. — Имай добрината да изчистиш банята. Веднага! След това върви в стаята си и да не си мръднал оттам!

Той се измъкна покрай нея с наведена от срам глава.

* * *

Уес остана разочарован, като видя, че Силвър не се е преоблякла. Представял си я беше черно-прозрачна, negliже, с копринени чорапи, колан за жартиери (Спокойно, момче, спокойно. Още не. Не разваляй всичко.) и чехли с високи токчета. Вместо това тя се появи със същия моден червен костюм и строгата дантелена блуза.

— Фу! — възкликна тя. Лицето ѝ бе порозовяло. — Току-що изживях много чудновата случка. Подай ми чашата. Трябва да пийна нещо.

Подаде ѝ водката и зачака обяснението. Тръшна се на дивана и отпи от алкохола.

— Икономът ми Владимир се е побъркал — заяви тя. — Очевидно клиничен случай.

Уес добре го помнеше — надут „болшой“, който се зазяпваше по сервитьорите.

— Какво се е случило? — запита с интерес.

Тя изрита обувките си и се наслади на момента.

— Заварих го в собствената си вана. Нахлупил една от перуките ми. Наплескан с гримовеите ми. Запял моя песен, с моя глас!

Уес избухна в смях.

— Какво?

Не можа да не се усмихне.

— Чу ме добре.

— Облечен ли беше?

— За жалост не!

Заляха се в смях.

— Изглеждаше невероятно — продължи тя през смях. — А когато се изправи във ваната, целият покрит с мехурчета...

— И с грим и перука — продължи Уес.

— Да! Да! Ще го помня, докато съм жива! Поддаде се на настроението ѝ. Представи си Владимир като герой на подобна сцена.

— А ти какво направи?

— Бях твърде смаяна да направя каквото и да било. Божичко! Беше толкова... толкова... нелепо!

Смехът ѝ беше заразителен. Не можеха да спрат да се смеят. Това не беше хладната кучка богиня, която вестниците описваха с такова страхопочитание. Беше една сърдечна и забавна жена.

— Предполагам, че от утре ще си търси работа — най-сетне успя да проговори Уес.

— Не се знае — отговори тя. — Може би ще го оставя да се навърта наоколо и да ме забавлява.

Продължиха да се смеят, докато чуха звънеца на външната врата.

Силвър се намръщи.

— Кой ли може да е? Ще попиташ ли вместо мен? — Вдигна слушалката на домофона и му я подаде.

— Резиденцията на Силвър Андърсън — изрече равно той.

— Денис Денби — изрече разтревожен глас.

Прикри слушалката с ръка.

— Денис Денби.

— Само той ми липсваше! Май ще е по-добре да му отвориш.

Загледа я настойчиво.

— Трябва ли?

— Смятам, че ще е по-добре да го поканим.

Заговори в множествено число. Значи не смяташе да го гони. Натисна послушно копчето, а тя надяна обувките. След минута зачервеният Денис Денби стоеше пред вратата. Прегърна Силвър, изгледа свирепо Уес и каза:

— Слава Богу, че си добре!

Освободи се от прегръдката му.

— Чувствам се отлично, Денис. — Посочи Уес. — Благодарение на господин...

— Мъни — услужливо се обади Уес. Силвър повдигна учудено вежди. — Стара английска фамилия — непринудено обясни той.

— Твърде необичайна — отбеляза тя.

— Е, да. Не само името ми е необичайно.

— Тъй ли? — усмихна се тя.

— Поне така твърдят. — Тази жена имаше огнени очи — от погледа ѝ бликаше неудържима сексуалност. Уес беше сигурен, че правилно разчита посланията.

Денис също забеляза подмолния им диалог и бързо се намеси:

— Да, наистина, много мило от страна на господин... ъъ, Мъни, че те е докарал вкъщи. Въпреки че не беше необходимо. Всичко беше под контрол.

— Под чий контрол, Денис? — Тонът на Силвър беше язвителен. — Ти ли контролираше тълпата, когато беше на път да ме стъпче до смърт?

— Не преувеличавай, скъпа — рече Денис снизходително. Допусна две груби грешки. Първо, беше я нарекъл „скъпа“ — покровителствено обръщение, което тя не понасяше, и, второ, беше поставил под съмнение способността ѝ да прецени ситуацията.

— Наистина си много тъп, Денис, скъпи. Признай, че въобще не можа да разбереш какво стана.

— Бях на телефона — обясни той, без да обърне внимание на оскърблението. Погледна часовника си. — Имаме маса в „Спаго“. — Обърна се към Уес и добави: — Тъй че... господин Мъни ще трябва да ни извини.

— Господин Мъни няма да ни извини — отчетливо пророни Силвър. — Защото ние, ти и аз, Денис, скъпи, няма да ходим никъде. А по-точно — взе Денис под ръка и го изведе от стаята — ти си отиваш вкъщи, а аз довършвам чашата си с господин Мъни, който с поразително присъствие на духа прецени какво става и ме изведе, преди да бъда стъпкана!

— Силвър — запротестира Денис. — Защо се сърдиш?

— Не се сърдя — отвърна тя и продължи да го избутва към външната врата. — Просто ми писна от теб.

— Но ти не можеш да останеш сама в къщата с този... с този човек — не се предаваше той. — Кой е той? Знаеш ли нещо за него?

— Знам, че е храбър, Денис, скъпи, нещо, което не мога да твърдя за теб! Лека нощ!

Затвори вратата, без да слуша възраженията му, и се върна при бара.

Уес я погледна.

— Значи се справихме с чалнатия руснак и с нафукания приятел? Какво ли следва сега?

Тя се усмихна бавно и прелъстително. Усмивка, която Америка обичаше да мрази.

— Все ще измислим нещо, нали?

Кой беше той да ѝ противоречи?

Джейд лесно се настрои на ритъма на Лос Анджелис. Струваше й се, че ще го намрази, но само след месец реши, че й харесва. Можеше да прави толкова много неща, и то при разкошно време.

С книгите, плочите и другите си лични вещи скоро се почувства у дома и единственият облак на хоризонта беше Кори. Държеше се особено, нещо в живота му не беше в ред, но очевидно нямаше намерение да го споделя с нея. Беше го видяла един-два пъти. „Много съм зает, обясняваше той, с тази нова работа, настаняването и какво ли не.“

Сигурно се настаняваше, но тя не знаеше нито къде, нито с кого. Когато го питаше, отговаряше уклончиво.

— Ще ти видя ли най-сетне очите? — настоя един ден.

— Естествено — отвърна весело той. — Много скоро. Щом споменеше Марита, брат й се затваряше в черупката си.

— Как е Кори-младши? — интересуваше се тя за осемнайсетмесечния си племенник.

— На Хаваите е.

— Кога ще отидеш да го видиш?

— Скоро.

Всичко беше „скоро“. Кори я ядосваше. Оплака се на майка си.

— Той изживява тежък период — поясни тя съчувствено. — Остави го на мира. Сам ще те потърси.

Остави го на мира, но не я потърси.

Далеч по-приятно беше, когато „Клауд Козметикс“ нае Антонио да прави снимките за кампанията в пресата. Известен видео режисьор, Шейн Диксън, щеше да снима рекламите за телевизията и Джейд беше заета с пробите за фризура, дрехи и грим. Трябваше да изглежда като самото съвършенство.

Работата с Антонио винаги беше удоволствие. Не само добре се забавляваха, но и снимките бяха произведения на изкуството.

Джейд все по-често започна да излиза с него и артистичните му приятели. Ходеха по модни ресторанти, весели купони, а в събота и

неделя често осъмваха в частния клуб „Грамп“.

Излизането с компания се оказа отлична терапия. В продължение на години Марк Ранд имаше изключителни права. Сега беше свободна да избира.

Стараше се да не мисли за него. Щом мисълта се промъкнеше в главата ѝ, тя незабавно я прогонваше. Край на връзката. Finito.

По време на обиколките на града с Антонио и приятелите му бяха изникнали няколко предложения от сексуално естество. Продуцент с жълтеникава кожа, лоши зъби и хлътнали очи ѝ направи предложение, което с лекота отхвърли. Постоянно дрогиран пуерториканец ѝ довери, че е най-сексапилната жена, която бил виждал. Френски търчи-лъжи в торбести джинси и ушита по поръчка фланелка я осведоми, че познава всички, които могат да я направят звезда.

Мъже. Не искаше и да чува за тях. Тогава се запозна с Шейн Диксън и си помисли: „Е, от време на време може.“ Имаше нужда от някой, който да отвлече мислите ѝ от Марк.

Шейн Диксън беше дребен, начумерен, тъмнокос и брадат. Хареса ѝ, че не се превзема като другите. Известно време кръжаха един около друг. Направи пробните снимки с разсеян професионален маниер. Искаше да постигне определен ефект и нямаше намерение да изхаби дори метър филм, докато не го видеше с очите си.

В крайна сметка я покани на вечеря да си поговорят за това, което искат да осъществят. Заведе я в „Нюклиъс Нюанс“ на булевард „Мелроуз“ и цяла вечер ѝ обяснява защо телевизионните реклами са единствените истински филми.

— При снимането на двучасов филм имаш възможност да провалиш всичко, да започнеш отново и пак да го провалиш. В рекламния филм или видеоклипа трябва да постигнеш всичко за две минути. Няма място за грешки.

— Женен ли си? — запита тя. Кожата ѝ беше настръхнала, нервите — напрегнати. От дълго време се движеше между мъже и отново искаше да се почувства желана.

— Да — отвърна той и посегна към ръката ѝ през масата. — Но живеем разделени. Тя не ме разбира.

Нима още продължаваха да използват тази реплика? Не повярва на ушите си.

Покани я в апартамента си. Тя отказа. Един женен мъж ѝ стигаше.

И изведнъж късно следобед, когато току-що се беше върнала от снимки и искаше само да хапне нещо и да легне да поспи, по телефона се обади Марк.

— В града съм — обяви той. — Всъщност съм долу във фойето. Джейд, трябва да поговорим. Мога ли да се кача?

Който е казал, че всички котки си приличат в тъмното, трябва да е бил глух, ням и сляп. Всичко беше различно — от тихите стонове на екстаз до дрезгавите искания (Силвър не се стесняваше да му казва какво ѝ е най-приятно) и скъпо парфюмираната плът. Все едно да караш бентли след поредица вехти тойоти.

Уес смени позата и остави Силвър да мине отгоре. Имаше опнато и гъвкаво тяло на девойка. Стегнати гърди, твърди бедра (но не от стомана като на шведката) и плосък корем. Отдаваше се на секса с неприкрито удоволствие, на каквото не беше свикнал. Реба лежеше по гръб като риба на скара. Другите жени говореха мръсотии за ефект. Когато обаче Силвър му каза: „Наеби ме яко, Уес“, тя имаше предвид точно това. И той го направи. Харесваше им.

Тя се наведе и приближи към устата му зърното на гърдата си, без да намали бясното темпо на ездата. Засмука го послушно. Дори вкусът ѝ беше друг.

Усети, че приближава върховното пътешествие. През главата му проблясваха мисли, всичко беше станало толкова бързо.

Денис си отиде.

Разговор.

Нищо сериозно.

„Да се качим горе.“

Поканата дойде от нея.

Той прие.

Като влязоха в спалнята, той я сграбчи.

Отвърна на целувката му със зъби, език и поощрително потупване по набъбналите му части.

— Идвам веднага.

Едва ли точно сега беше моментът да ѝ каже, че е безработен барман, който живее в съборетина във „Венеция“ и се задоволява с непривлекателни, но извънредно признателни жени.

Когато се върна в спалнята, изглеждаше нов човек. Изчезнала беше късата, буйна фризура — едва сега той разбра, че е била с перука.

На мястото ѝ имаше дълга до раменете естествена тъмна коса. Беше свалила тежките изкуствени мигли и изглеждаше по-млада и по-крехка. Носеше късо кимоно.

— Ето я истинската Силвър Андърсън — рече тя без следа от смущение. — Надявам се, че не си разочарован.

Разочарован ли? Беше приятно изненадан. Взе ръката ѝ и я насочи сама да се убеди.

— Усецаш ли ме като разочарован мъж?

Засмя се ниско и безсрамно.

— Усецам те като мъж и това ми стига.

И тръгнаха.

Той свърши така експлозивно, че тялото му се разтнесе като бърз влак.

— Исусе Христе!

Силвър беше тясна и не го пускаше от плен.

— Какво общо има той? — попита тя задъхана.

* * *

Унизеният Владимир изчисти банята на Силвър и избяга от къщата в убежището си над гаража. Как можа да бъде толкова непредпазлив? Поклати глава. Не, това не беше невнимание, а нещастен случай. Просто го хванаха. Обикновено когато госпожата излизаше, отсъстваше най-малко три часа. Този път се беше върнала след един.

Лоша работа, Владимир. Трябваше да внимаваш. Сигурен бе, че ще го изгони. На сутринта щеше да последва ясно формулирано уволнение от страна на личния ѝ асистент, придружено с чек за обезщетение от счетоводителя.

Беше покрусен. Как силно желаше да затвори очи, да ги отвори и да открие, че всичко е било лош сън.

Преди да отиде при Силвър, беше работил за един обратен телевизионен продуцент, който живееше на върха на „Холивуд Хилс“. А преди него — при семейство пенсионери, които пред света олицетворяваха свършената домашна идилия, а зад затворените врати

и прозорци развличаха любовниците си — педераста и лесбийки, по време на безкрайни съботно-неделни оргии.

Какво ли не знаеше Владимир. Като иконом имаше достъп до аладинови пещери, пълни с тайни. За какво ли му бяха? И кой би му повярвал?

Сигурен беше, че ще липсва на Силвър. Беше ѝ служил вярно три години. Познаваше вкусовете ѝ. Преценяваше настроенятията ѝ и никога не смущаваше самотата ѝ. Охраняваше уединението ѝ, поддържаше идеален ред в къщата и беше дискретен по отношение на любовниците ѝ.

Отвори гардероба и трагично заоглежда дрехите си. Притежаваше два костюма — син и кафяв. Няколко ризи, малко спортни дрехи и черен водолазен костюм. Не че се увличаше от подводен спорт — беше му подарък от бивш любовник, двуметров черен юначага, който обожаваше гмуркането. Владимир живя с него два месеца, някъде между обратния продуцент и идеалната холивудска двойка. Предпочиташе да живее в своя част от приказните имения, които обслужваше.

Нежно попипа плата на дългия до глезените лилав халат, извезан с мъниста, скрит в дъното на гардероба. Един ден Силвър му даде куп стари дрехи за някаква благотворителна организация. Като провери съдържанието му, се натъкна на него и, естествено, го запази. Защо не? Беше като по мярка за него.

Извади куфара си изпод леглото и започна да го пълни безразборно. Щеше да напусне бързо и гордо, щом го уведомят за уволнението. В края на краищата по рождение беше руснак и имаше чувство за достойнство.

Уес протегна ръка над спящата Силвър към панталона си, захвърлен безцеремонно на пода, и измъкна от задния джоб смачкан пакет „Камъл“. Запали. Дръпна замислено от цигарата и се зачуди какво ли ще стане сега. Да легне с Великата Звезда беше едно — оправи я и край. Въпреки че не беше голо оправяне. Между тях възникна взаимно привличане, което доведе до изключителен секс. Но какъв ли щеше да е следващият ход? Не беше в състояние да я заведе

на вечеря в „Чейсън“, а да хапват на крак в „Кентъки Фрайд Чикън“ не изглеждаше уместно.

Уес имаше проблем. Току-що беше правил любов с наистина много известна жена и ако ѝ беше харесало наполовина от това, което показва, можеше да очаква нещо повече от кратки срещи. Какво трябваше да ѝ каже? Истината? Или да поизлъже?

Изпращаше към тавана кръгчета дим и разглеждаше спящата Силвър Андърсън. Старицата изглеждаше чудесно, а беше виждал жени на всякаква възраст. Някои след секс имаха вид, сякаш са играли седем рунда с Джо Фрейзър, особено ако бяха надхвърлили трийсет и петте. Е, Силвър положително не беше момиченце, но държеше фронта.

Тя отвори очи, като че ли усетила погледа му. За миг му се стори, че ще попита: „Ти кой си?“

Не попита. Изгледа го дълго и одобрително, протегна се като котка и стана от леглото, горда с голотата си.

Очевидно смяташе тялото си за нещо много специално, личеше по наперения начин, по който се запъти към огледалната врата на банята. Кой беше той да спори с нея?

Дръпна още веднъж от предизвикващото рак удоволствие, стана от леглото и я последва.

Съвещанието беше в разгара си. Веднъж в месеца Джак и екипът му се събираха да обсъдят евентуалните гости на следващите предавания. Обменяха предложения, идеи и списък на хора, който Олдрич наричаше „горещата стотица“. Съставен беше от личности от всички области — политика, музика, театър, спорт, кино, издателска дейност и тъй нататък. Предаването се излъчваше само двайсет и шест седмици в годината и кандидатите не можеха да са повече от това число. Поради това борбата на импресариите да вкарат своя клиент беше ожесточена. Често им предлагаха подкупи, които неизменно биваха отхвърлени. „Очи в очи с Питън“ можеше да продаде филм, книга или друго събитие по-бързо от всички останали телевизионни предавания. Заявките се правеха няколко седмици предварително и Джак имаше достатъчно време да проучи материалите за всеки гост.

— Защо да не поканим Манън Кейбъл? — попита Арита. Никой не се учуди. Задаваше този въпрос всеки месец, защото знаеше, че Джак и Манън са близки приятели.

— Пак ли започваш? — простена Джак. — Хиляди пъти съм ти казвал, че непрекъснато го каня и той все отказва.

— Няма да откаже, ако аз се заема с него — пошегува се Арита с напевния си глас. — Ще прекара най-щастливите моменти в живота си. — Лицето ѝ засия при тази мисъл. — Не бива да се съмнявате.

— Ще му го съобщя — заяви Джак.

— Повтаряш това всеки път — оплака се Арита. — Как е възможно да се явява непрекъснато при Карсън, а ти не можеш да го навиеш?

— Възможно е, защото всъщност аз не го искам — непринудено отвърна Джак. — Познаваме се прекалено добре и от твърде дълго време. Няма да се получи нищо.

— Ще се получи. Само стой и гледай къде ще отиде рейтингът ни.

— Хайде да поговорим сериозно — намеси се Олдрич. — От Еди Мърфи имаме твърдо да. Дайан Кийтън не иска да се ангажира. Ако решим, можем да поканим Ейприл Крофърд. А какво ще правим с Фонда?

— Прекалено силно залитаме към шоубизнеса — недоволно изкоментира Джак. — Трябва да търсим равновесие между развлечение и информация. Сложете Ейприл Крофърд в резервите. Тъкмо сега Фонда е твърде на шумяла. Какво ще кажете за Мейлър? Току-що излезе новата му биография. Много е интересна. Преди години в Чикаго направих триминутен разговор с него. Може би е назрял моментът да поговорим отново.

— Бих предпочела Принс — въздъхна Арита. — Какъв тип! Малко е дребничък за мен, но бих се справила. Дупето му е направо възхитително!

Олдрич не ѝ обърна внимание.

— Ще пусна един от изследователите да проучи Норман Мейлър. Нека разбере какви са му намеренията.

— Добре. — Джак се отблъсна от заседателната маса. — Ще поговорим пак в понеделник. Сега трябва да се видя с един човек за къщата.

Олдрич и Арита едновременно издигнаха вежди и глас и запитаха в хор:

— Къща ли?

Той се ухили.

— Не се безпокойте, не е нещо сериозно. Просто реших, че ако наема къща на плажа за лятото, ще мога да си почина добре.

— Страшно ще си починеш — промърмори саркастично Арита. — С всички онези млади мацки, които ще разнасят дупетата си по зелената площ пред къщата и ще се плацикат в басейна ти.

— Ще отида в Транкас. Далеч от влудяващите тълпи.

Трябваше му цял час да стигне с колата от телевизионното студио. И то в спокоен петъчен следобед, без натоварено движение. Докато открие отклонението от магистралата, паркира ферарито и се спусне по грубите каменни стъпала, изсечени в стръмната канара, вече се беше разколебал в предимствата на идеята си.

Но щом влезе в къщата, промени мнението си.

Введе го служителката от агенцията за недвижими имоти. Беше на четирийсет години, разведена и специално за случая бе облякла костюмче от жарсе, твърде тясно за пищните ѝ форми. От развълнуваната плът се издигаха вълни от поне половин шише парфюм. Не всеки ден ѝ се случваше да развежда Джек Питън.

Приветства го възторжено. В живота беше два пъти по-хубав, отколкото на малкия екран. Прямите му зелени очи я хвърлиха в екстаз.

— Сам ли сте? — попита, когато се окопоти.

— Да. Защо? Не биваше ли?

— Не, не, просто... — Не довърши мисълта си. Повечето знаменитости се движеха със свити от угодници и беше изненадана, че Джек Питън предпочита да е сам. — Заповядайте — любезно го покани тя, като се сети за правилата на добро поведение. — Собствениците днес ги няма. След три седмици заминават за Европа и ми заръчаха да ви уверя, че личните им вещи — дрехи и тем подобни, ще бъдат съхранявани на друго място. В момента личи, че къщата е обитавана, но сигурно разбирате, че няма как. Всъщност винаги съм смятала, че...

Джек мина покрай нея и се озова във фантастична овална стая със стъклени стени. Отвън имаше просторна тераса със стъпала, водещи надолу към пусто скалисто заливче и Тихия океан в цялото му великолепиe.

За човек, който нямаше отношение към понятията къща и дом, изпадна в телешки възторг.

Служителката рецитираше добре заучените слова, но той не я слушаше. Приблужи се до стъклената стена и видя, че може да се плъзга и да отваря изцяло стаята към терасата.

Излезе. Беше ясен и ветровит ден с големи вълни и чисто синьо небе.

— Мястото е напълно уединено — продължи служителката, като го последва навън. — Идвала съм няколко пъти и не съм срещнала жива душа.

Забеляза вкопана вана с гореща вода, яма за печене на скара и маса за пинг-понг.

— Няма ли тенис корт? — пошегува се той.

— Всъщност собствениците имат намерение да построят — обясни неспокойно жената. Засмя се нервно. — Но не преди пътуването си.

Загледа се в синевината. Вълните и звукът на прибоя действаха хипнотично.

— За колко време я дават под наем?

— За шест месеца с възможност за закупуване, ако решат да останат в Европа.

— Ще я взема — рече решително той.

— Но, господин Питън, вие дори не сте разгледали къщата.

— Видях всичко, което ме интересува.

— Действате необмислено, но разумно. Това е най-хубавата къща в Транкас. Две семейства вече са готови да я наемат. Очакват да им се обадя по телефона, за да изпратят чековете си.

— Докато аз съм налице. — Извади чековата си книжка от вътрешния джоб. — Къщата е наета.

На път за Бевърли Хилс хвърчеше от възторг. Първата къща в живота му! Е, само наета за лятото, но имаше усещането, че би я купил, ако собствениците останат в Европа и решат да я продадат.

Отиде право в „Бевърли Уилшър“, изкъпа се и се преоблече. Клариса беше завършила филма и беше заминала за Ню Йорк. Беше пожелала да я придружи, но той измънка нещо за „много работа“ и тя отлетя сама.

Преди да тръгне, се спречкаха — нещо, което подсъзнателно отбягваше от месеци. Присъстваха на прожекция в Академията и след това довършиха купона в „Трамп“. Журналистите ги последваха с удоволствие. За нещастие там бяха три негови бивши гаджета, и трите известни дами, които сърдечно го поздравиха, докато фоторепортерите се блъскаха да не пропуснат дори секунда.

— Страшно ми е неприятно — избухна Клариса. — Лошото при теб, Джак, е, че привличаш твърде много внимание.

— Аз? Ами ти? Ти държиш „Оскар“ на лавицата си.

— Но не търся реклама.

— Аз също.

— Глупости. Наслаждаваш се на всяка минута. Просто блаженстваш.

— Това е пълна безсмислица и ти го знаеш много добре.

Седяха в колата и пътуваха към къщата ѝ. Ръмеше и улиците бяха хлъзгави.

— Мисля си нещо — изрече бавно тя.

— Какво?

— Искам да се омъжа.

Ферарито нагази в локва и занесе. Насрещната кола наду клаксона. Наложиха се да се концентрира до крайност, за да овладее волана.

Клариса остана невъзмутима.

— Искам да имам дете — заяви тя.

Той преглътна. Не стигаха кошмарите на брака, а сега и дете! Като мереше внимателно думите си, каза:

— Никога не сме говорили за това.

— Знам — отвърна безизразно. — Все пак трябва да вземеш под внимание факта, че сме заедно повече от година. Връзката ни или трябва да се развие, или да свърши.

— Това ултиматум ли е? — напрегна се той.

Продълговатото ѝ лице беше мъртвешки бледо в светлините на нощта.

— Казвам ти, че не можем да продължаваме така. Искам по-голям ангажимент от твоя страна.

Беше като треснат. Госпожица Независимост внезапно пожела да го обвърже!

— Никога не съм мислил за брак — призна откровено той.

— Много добре ми е известно. И аз не съм. Ние сме самотници...

— Досега не си се оплаквала — прекъсна я.

— И сега не се оплаквам — продължи тя все тъй с равен тон. — Просто предлагам да се променим. — Извърна глава и се загледа в неумолимия дъжд. — И двамата нямаме никакво семейство. Може би трябва да опитаме да пуснем корен.

Едва потисна желанието си да се изсмее. Говореше, сякаш ставаше дума за градина!

— Аз си имам семейство — възрази Джак. — Баща ми и Хевън.

— Често си ми повтарял, че баща ти живее в свой собствен свят. А племенницата ти... — Сви рамене. — И без това не ѝ обръщаш внимание.

— Все пак са ми семейство.

— Не говоря за такъв вид семейство и ти добре го знаеш. — Помълча, после тихо продължи: — Не искам да решаваш сега. Утре заминавам за Ню Йорк. Няма да се върна, докато не ми събщиш решението си.

Едно нещо не можеше да ѝ се отрече — не подбираше думите по деликатност.

Нямаше представа как ще постъпи. На Източния бряг Клариса щеше да се порадва на свободата си. Доброто му поведение бе продължило твърде дълго, имаше нужда от почивка. А един уикенд в Лае Вегас с Манън и Хауард бяха най-добрият начин за отпразнуване на събитието.

Хауард имаше право да ползва самолета на студията. Не виждаше причина да се откаже от услугите му до Лас Вегас и обратно, а едва след това да го изпрати в Ню Йорк да вземе Закари Клингър, който пристигаше да го тормози. Този човек го влудяваше. Вече на два пъти отменяше в последния момент две твърдо договорени посещения. Явно обича да държи хората на нокти.

Когато Манън предложи да отидат в Лас Вегас, Хауард подскочи от радост. И то каква! Имаше нужда от разтоварване. Събота и неделя, прекарани без Попи, му се струваха празник.

Попи не беше във възторг.

— Роузлайт и аз ще дойдем с теб — твърдо заяви тя.

— И дума да не става — възрази Хауард. — С вашия багаж самолетът няма да може да излети!

— Не ни ли искаш? — нацупи се Попи.

— Искам ви, мила — излъга той. — Само че няма да мога да ти обърна достатъчно внимание и ще скучаеш.

— Защо?

— Защото пътуването е делово, сладурче. Обясних ти го хиляда пъти.

— Какви делови въпроси решават хората тъкмо в Лас Вегас? Не могат ли да ги решат в Лос Анджелис? — запита тя подозрително.

— Колко пъти да ти обяснявам? — Преглътна раздражението си и й разправи отново защо отива с Манън във Вегас. Беше съчинил твърде оригинална история за стар комарджия с печална слава, който живее близо до Вегас и не иска да пътува. Манън бил решил да се срещне с него, за да филмира историята на живота му. Разбира се, в „Орфей“. Попи знаеше, че Хауард отдавна преследва Манън да участва във филм на „Орфей“, и най-сетне повярва.

— Ще ми липсваш — рече сълзливо тя, сякаш Хауард заминаваше не за два дена, а за два месеца.

— И ти, съкровище.

— Какво ще правя по цял ден сама?

— Похарчи някой долар.

Изглежда, предложението ѝ допадна, защото видимо се разведри и му даде възможност да се измъкне от къщи без повече пререкания.

На път за летище „Бърбанк“ смръкна кокаин на задната седалка на лимузината и когато се качи в самолета на студията, беше в блестяща форма.

— Приятно пътуване — кротко рече Мелани-Шана. Манън не можеше да не признае, че разбира от жени. Мелани-Шана, дали поради бременността или по друга причина, изглеждаше олицетворение на блестящо здраве, когато се сбoguва с него на прага на имението им на булевард „Сънсет“. За миг забрави Уитни.

— Какво ще правиш, докато ме няма? — За първи път се сецаше да я попита.

— Не знам, ще измисля нещо. Може да понакупя някои бебешки неща.

— Чудесно. — Целуна я по бузата. Тя обърна лицето му към себе си и го целуна по устните. Вкуси свежия ѝ черешов дъх и нежно я отблъсна.

— Ако продължаваш, ще изпусна самолета — пошегува се той.

— Мислех, че самолетите чакат големи звезди като теб — отбеляза кисело тя.

Знаеше, че ѝ е нужен. Посланието беше недвусмислено. Поколеба се. Не бяха правила любов от седмици. Струваше му се нередно поради бременността ѝ.

— Трябва да тръгвам — рече решително той. — Забавлявай се добре.

Тя го гледаше как се втурва към дългата лимузина, качва се и изчезва.

Съпругът кинозвезда замина за уикенда и щеше да ѝ липсва. Щеше да прекара времето си в тревоги какво ли прави. Когато ставаше дума за кинозвезди, жените нямаха срам. Неизреченото послание „Готова съм, ако поискаш“ винаги висеше във въздуха.

Мелани-Шана се прибра вкъщи с надеждата, че няма да поиска.

Чу телефона. Икономката мексиканка се обади преди нея.

— За вас, госпожо.

Мелани-Шана се учуди кой ли може да я търси. Избягваше всякакви приятелства, искаше да е винаги свободна за Манън. В началото, когато я доведе в Холивуд, съпругите от Бевърли Хилс се надпреварваха да я канят по обеда, благотворителни сбирки, модни ревюта. Отказваше вежливо на всички, докато накрая я оставиха на мира.

— Ало — обади се нерешително тя.

— Здравей, сладурано — звънна гласът на Попи Соломан, който не можеше да се сбърка. — Да знаеш, че не приемам никакви откази. Мъжете ни ни изоставиха и затова утре ще обядваме в Бистрото, а после ще пообиколим „Родео“.

— О, Попи, не смятам, че...

— Вече казах, скъпа, не приемам никакви извинения. Ще обядваме заедно и толкоз.

— Добре дошъл на борда — поздрави го Хауард. Манън се ухили. Всякакви мисли за Мелани-Шана и трогателната ѝ свежест бяха излетели от главата му.

— За мен е удоволствие да летя с вас, господин Соломан.

— И нека пътешествието ни бъде благословено. Господи, каква нужда имам от малко смяна на климата!

— Кой ли няма — съгласи се Манън и се отпусна в коженото кресло.

Вътрешността на самолета беше оформена като луксозна заседателна зала — кожа и месинг, полирани маси и кръгъл бар. Имаше и две привлекателни стюардеси — австралийка и червенокоса англичанка. И двете носеха тесни бежови поли от габардин с подходящи сака с колани и малки значки на десния горен джоб, на които можеше да се разчете КЛИНГЪР, ИНК.

— Мога ли да ви предложа нещо, господин Кейбъл? — попита австралийката.

— Какво имате предвид? — Стандартните отговори се удаваха на Манън. Обичаше двусмислиците.

— Водка, уиски, ром, перие, сода, севън-ъп, кока...

— Стига! — Засмя се. — Уиски с много лед.

— Да, сър. — Усмихна се и се отдалечи. Манън се загледа в задника ѝ. Под целомъдрения габардин се криеше нещо твърде обещаващо.

— Къде е Джак? — обади се Хауард.

— Не знам. Закъснява ли? — Манън се протегна.

Хауард погледна часовника си.

— Няколко минути. Вероятно е на път за насам. Ходил да оглежда някаква къща.

— Каква къща?

— Ами с четири стени и прозорец.

Стюардесата австралийка донесе на Манън питието му, ленена салфетка и сребърна чинийка с ядки. Като потисна импулса си да я опципе по задника, той отново се обърна към Хауард:

— За какво му е притрябвала къща? Да не е намислил нещо сериозно?

— Знаем ли?

— „Юнивърсъл“ иска да се снимам заедно с Клариса — небрежно подхвърли Манън. — Не съм сигурен обаче, че лесно ще работя с нея. Как смяташ?

— Смятам, че трябва да направиш филм за „Орфей“ — с глас на обидено дете заяви Хауард. — За Бога, нямаш ли капчица приятелско чувство?

— Предложи ми нещо, приятелю, и тогава ще говорим.

— Мръсно актьорско племе — ядоса се Хауард. — Докато пълзите нагоре, дупе давате и за една реплика. Когато успеете, ставате невъзможни задници. А пък ако, не дай Боже, станете звезди, до такава степен се вгвонявате, че само като отворите уста, и засмърдява! Помни, че не съм те забравил... приятелю!

— И ти си незабравим — засмя се Манън.

Джак ги накара да чакат дващсет минути.

— Движението беше кошмарно — рече той, преди някой да му направи забележка.

— Какво чувам за някаква къща? — попита Манън.

— Видях. Одобрех. Наех.

— Хайде да си чешем езиците, като излетим — нетърпеливо отсече Хауард. — Достатъчно дълго чакахме тази събота. Ако не си

отлепим задниците, ще я прекараме в проклетия самолет. — Вдигна слушалката и нареди на пилота: — Всички сме на борда. Да излитаме!

Обикаляха се предпазливо като недоверчиви тигри. Джейд не искаше да го вижда, но когато ѝ каза, че е долу във фоайето, стори ѝ се дребнаво да не му позволи да се качи. Тъй че го пусна. И ето го в пълния му блясък. Марк Ранд. Английският задник.

Искаше да го запомни за цял живот такъв, какъвто го остави в банята си при последната им среща, но нямаше да може. Марк изглеждаше добре. Много добре. Носеше безупречен син блейзър, бяла риза с отворена яка, тънък колан от змийска кожа и син панталон с остри като бръснач ръбове. Кестенявата му коса беше трогателно разчорлена и имаше лек загар.

— Толкова се радвам, че те виждам — рече той ентусиазирано и тръгна да обикаля апартамента и да разглежда книгите, картините и украшенията.

Нямаше време да се подготви за срещата и не беше сигурна как да подходи.

— Много бързо се премести — продължи той. — Когато се върнах да поговорим, просто се беше изпарила.

— Кога се върна, Марк? — интересно колко време му беше трябвало.

— След като... ъъ... се скарахме, се прибрах в Англия. — Спря до маса, отрупана със стъклени чаши и бутилки с алкохол. — Имаш ли нещо против да пийна чашка?

— Пийни — хладно разреши тя, без да посегне да му налее. — Само че не много, защото имам среща.

Загледа я с честен поглед.

— Обещавам да не те задържам, Джейд. Ще ти кажа това, за което съм дошъл, и си тръгвам.

Отчетливият му английски акцент отново я привлече. Наблюдаваше уморено как си сипва уиски и го разрежда с малко сода.

— Не искаш ли и ти? — попита вежливо той.

— Не, благодаря — отвърна официално тя.

— Е, добре. — Отпи от чашата. — Когато се върнах, теб те нямаше. Не беше оставила адрес и беше заклела всички познати да не казват къде си. — Позволи си бегла усмивка на триумф от собствената си интелигентност. — Но аз те издирих.

— Досещам се — рече тя и се помъчи да се съсредоточи върху кривите му зъби с надеждата, че ще спре да мисли за всичко останало. Усети с огорчение, че ѝ става горещо.

— Чух за договора ти с „Клауд Козметикс“. Голям удар. Поздравявам те.

— Благодаря.

Сивите му очи се постараха да задържат погледа ѝ.

— Много ми липсваш, Джейд. — Английският акцент натежа от искреност.

По дяволите! Защо и тя да не го признае? Беше лъжец, измамник и кучи син, но ѝ липсваше.

Челюстта ѝ се стегна. Трябваше да се отърве веднага от него, преди да е направила нещо, за което да съжалява.

— Когато се разделихме, веднага се върнах в Лондон — продължи той. — В самолета премислих всичко и дълбоко се засрамах от начина, по който се опитвах да те мамя.

— Ако това е извинение, приемам го — заяви тя и скочи от дивана. — Работата е там, Марк, че имам среща и ако не започна да се обличам... — Замлъкна в очакване да схване намека.

— Развеждам се с Фиона — изрече драматично той. — Вече се посъветвах с адвоката си и започваме веднага.

Ето ти тебе бомба. Шест години беше слушала само: „Когато децата пораснат.“ Какво ли беше предизвикало тази промяна?

— Разбрах, че да те моля за прошка не е достатъчно — тържествено продължи той. — Не мога да очаквам да възстановим отношенията си току-така. Това е моята лула на мира. Когато се разведа, желая да станеш моя жена.

Занемя. Никога не бе очаквала подобно нещо.

Той се засмя самодоволно и продължи:

— Знам, че си изненадана, и не настоявам за незабавен отговор. Просто искам да разбереш колко държа на теб и колко те обичам.

Божичко! Марк, преливащ от искреност, с кривите си английски зъби, разчорлената коса и позата на загубено малко момче, направо я

влудяваше.

Признай си, Джонсън! Омаяна си от този човек. Искаш да увиснеш на врата му. Защо не го направиш?

Пое дълбоко дъх.

— Трудно ми е да смея всичко наведнъж. — Заговори, като се мъчеше да изглежда не особено впечатлена. — Хайде да поговорим утре, когато ще съм имала време да... помисля.

Той кимна и присмехулно вдигна вежда.

— Това е официално предложение, Джейд. Дошъл съм, както се казва, с шапка в ръка. Моля те, не ме наказвай за миналото. Нека се погрижим за бъдещето. Нашето бъдеще — добави натъртено той.

Изпрати го до вратата.

— Отседнал съм в „Л'Ермитаж“. Защо не ме посетиш довечера, след... срещата?

— Ще ти се обадя.

Хвана я за раменете и я погледна в очите.

— Постъпих като глупак. Вече няма да рискувам да те загубя отново. Прощаваш ли ми?

Искаше да му прости, но нещо я спираше. Вече не беше милата, прекрасна и доверчива Джейд. Щеше да провери всяка негова дума, преди да се ангажира.

Наведе се към нея. Долови лъх на мента от устата му и аромата на одеколона му.

— Толкова време не сме се виждали. Искам да те докосна... да погала прекрасното ти тяло. Искам да се любим, Джейд. Сигурно и ти го искаш. — Притегли я към себе си и започна да я целува.

За миг позволи на настойчивите му устни да се притиснат върху нейните, добре познатият му език проникна в устата ѝ. Бедрата ѝ почувстваха натиска на желанието му. Дося ѝ се да прати всичко по дяволите. Марк се върна и нищо друго нямаше значение.

Но не го направи. Обади се наранената ѝ гордост. Нямаше да допусне да нахлуе отново в живота ѝ и да се разпорежда с него. С върховно усилие се освободи.

— Моля те, Марк, иди си в хотела. Ще се видим утре.

Беше разочарован, но решен да се държи като джентълмен.

— На закуска?

— На обяд.

— Къде ще се видим?

— Ще дойда в хотела.

— С кого е срещата ти, Джейд? Знаеш колко съм ревнив. — Изрече го с усмивка, но знаеше, че се измъчва. Марк имаше нагласата на собственик.

— С един приятел — небрежно отвърна тя.

— Защо не я отмениш?

— Не ме насилвай.

— Липсваш ми.

— Утре.

Затвори вратата под носа му. Виеше ѝ се свят. Шест години беше очаквала този момент, а сега не знаеше какво да реши...

Започна нервно да се разхожда из стаята. Нямаше никаква среща. Шейн се беше обадил да се видят, но тя отказа под предлог, че е уморена. Импулсивно се обади на Антонио. Беше споменал, че ще пътува някъде за събота и неделя. Нямаше нищо против да отиде с него. Беше готова на всичко, само и само да избяга от Марк, докато премисли нещата. Антонио още беше в студиото.

— Къде ще ходиш? — запита тя.

— В Лас Вегас, bella. Искаш ли да дойдеш?

Не се поколеба.

— Твърдо.

Двайсет минути бяха достатъчни на Уес да се върне в реалността. Толкова траеше пътят между имението на Силвър в Бел Еър и съборетината на плажа в квартал „Венеция“. Силвър му беше дала „резервната кола“, както я наричаше. Лъскав червен спортен мерцедес 350 SL, класически модел.

— Никой не я използва — заяви небрежно тя, когато го изпрати сутринта след страстната любовна нощ. — Ако искаш, можеш да я докараш довечера и да останеш за вечеря.

Не можеше да се нарече потайна по отношение на желанията си. Хареса му, че не го остави в неведение. Очевидно беше свикнала да командва парада, и то с удоволствие.

— Не знам дали съм свободен за вечеря — лениво отвърна той.

Очите ѝ го предизвикаха.

— Ами освободи се.

— Току-що го направих.

По нейна молба ѝ остави телефонния си номер и отпрати с червения мерцедес. Какво пътуване! Имаше усещането, че е попаднал в романтичен филм. Но как да остане там? Когато разбереше, че е само безработен барман, едва ли щеше да изпадне във възторг. В момента нямаше представа кой е и какъв е. Как ли да задържи това положение?

Паркира мерцедеса в странична уличка и забърза към къщи. Силвър очевидно му се доверяваше. Все пак му даде колата си. Въпреки че една кола положително нямаше значение за нея. Ако той изчезнеше с нея, щеше да получи застраховката. Всички богати хора се застраховаха. А тя положително не си знаеше парите.

Почувства нарастващо въодушевление. Може би накрая късметът му беше проработил и беше на прага на съвсем друг начин на живот?

На външната врата намери забодена бележка. Кратка и по същество.

„Плащай или се махай до утре до обяд!“

Реба беше бясна, задето я заряза снощи. Дали е успяла да прибере драгоценното си кожено палто, номерчето за което още беше у него? Горката стара Реба, сигурно кипеше от злоба.

— Това куче ваше ли е?

Уес се обърна и видя съседката си, скованата жена, която го подлудяваше с класическата си музика посред нощ. Беше дребно кокалесто същество, грозновата, с опъната назад кафява коса и бабешки очила. Нямаше грим и изглеждаше към дванайсетгодишна в торбестите панталони и тениска. Няколко пъти се беше опитвал да я заговори, просто така, по съседски, но тя всеки път го бе отминавала.

— Трябва да се засрамите — продължи ядосано, без да изчака да разбере негово ли е кучето или не. — Бедното животно стоя и скимтя пред вратата цяла нощ. Тоест докато аз го прибрах. Предната му лапа е порязана и аз я промих и превързах, доколкото можах. Трябва да го заведете на ветеринар.

Уес погледна кучето, което кротко седеше до момичето. Беше същото, което го следваше по петите от известно време насам, след като го видя на плажа. Помияр с глупави доверчиви очи. Хвърляше му от време на време по някой кокал, колкото да го остави на мира.

— Кучето не е мое — отрече енергично той. — Никога не съм го виждал. — Нямаше намерение да хвърля пари по ветеринари.

— Лъжец — обвини го тя. — Виждала съм ви често заедно.

— Колко често?

— Какво?

— Добре, добре. Мъкне се понякога подире ми, но не е мое. Можете да го задържите. Безстопанствено е.

Момичето се задъха от ярост.

— Негодник! Как може да се отказвате от кучето си? Как може да сте толкова... толкова... безотговорен?

Видя, че зърната на гърдите ѝ се заострят под фланелката. Ако направеше стария секретарски номер — да махне очилата и да пусне косата си, можеше да стане хубавичка.

— Кой, аз ли съм безотговорен? А какво да кажем за вас с идиотската музика, която пускате нощем и никой наоколо не може да мигне?

Изглежда го злобно и рече:

— Последното нещо, което ви вълнува, е сънят. Та вие въобще не се прибирате.

— Да не би да ме следите?

— Имам по-интересни занимания.

Кучето трогателно изскимтя и вдигна бинтованата си лапа.

Тя се успокои.

— Разберете, не отидох на работа, за да ви чакам. Мислех, че кучето е ваше, а вие казвате, че не е. Защо не обединим усилията си и не го заведем на лекар?

— Ами заведете го, не ви преча. — Посочи бележката на вратата.
— Имам свои грижи.

Погледна бележката, сетне него.

— Е, вие можете да укротявате нашата свирепа хазяйка. Често сте го правили.

— Изглежда, знаете много повече за мен, отколкото аз за вас.

— Наблюдателна съм.

— Забелязвам.

Тя не се усмихна, но свали очилата и той забеляза, че очите ѝ са леко кривогледи, което ѝ придаваше затрогващ вид. Беше съвсем млада. И при по-внимателно взирание доста хубавичка, точно както бе предположил. Накара го да се почувства старец. Загледа се как върти очилата в детските си ръце.

— Ако заведем кучето на лекар, ще платите ли половината? — попита тя нерешително. А ако решим да го запазим, можем да делим разходите за храната му.

— Нещо ми подсказва, че не сте твърде разточителна — отбеляза той.

— Ами не, не съм — притеснено призна тя.

— Нямах намерение да вземам куче.

— Половин куче — поправи го.

По дяволите! Защо се държи като говедо?

— Добре, добре — предаде се той. Лицето ѝ светна от облекчение. — Как се казвате? Сега, като сме партньори по куче, мога да знам.

— Юнити.

— Уес. — Протегна дружелюбно ръка. — А как ще наречем помяра?

Сянка от усмивка освети лицето ѝ.

— Ами така.

— Как така?

— Помияр. Подхожда му идеално.

Той се засмя. Беше забавно малко същество и доста храбра.

— Съгласен. Докато живея тук, ще делим куч... Помияр. Разбрахме ли се?

Тя кимна. Не подозираше, че той скоро ще се изнесе.

Силвър поздрави хората от екипа с необичайна приветливост. Седна на стола за гримиране, наклони глава назад, притвори очи и промърмори:

— Направи ме божествена!

— Хмм — изкоментира личният ѝ художник гримьор Раул.

— Някой е прекарал забележителна нощ и това не съм аз.

Изкикоти се като младо момиче.

— Изтощена ли изглеждам?

— Точно обратното.

Нов кикот.

— Добрият секс е винаги за предпочитане пред съня.

— Господин Денби заслужи репутацията си, така ли?

— Да не се шегуваш?

— Нима е някой нов?

— Истински мъж.

— Ох, как харесвам истински мъже.

— Кой не ги харесва? Само че рядко се срещат. — Разказвай!

До обед новината за новия любовник на Силвър Андърсън обходи студиото. Всички искаха да узнаят кой е, но след първоначалния си разговор с Раул тя млъкна.

— Толкова съжалявам за снощи — преживяваше Фернандо, докато решише косата ѝ. — Тълпата щеше да се изтрепе. Бойс много се разстрои.

— Все пак оцелях — сухо отбеляза Силвър.

— Чух за това. — Фернандо я сондираше за информация. — Познаваме ли го?

— Ох! — Отдръпна се от четката в ръката му. — Внимавай, моля те!

— Съжалявам!

— Има за какво.

Загледа лицето си в огледалото, докато Фернандо пърхаше около нея като екзотична перната птица. Уес Мъни. Необикновено име. Необикновен мъж. Изобщо не изпитваше страхопочитание към нея. Обожаваше такова отношение. Не приличаше на Денис Денби, който се оказва чиста загуба на време.

Уес Мъни. С какво ли се занимава? Откъде беше? Дали е женен? Или разведен? Имаше ли деца?

Миналата нощ не бе подходяща за разузнаване на биографии. Беше нощ на бурен сладострастен секс. Усмихна се на все още пресния спомен.

Сутринта нямаха време за разговори. Обадиха ѝ се рано и трябваше да бърза. Тази вечер щеше да го поразпита.

Появи се Нора да обядват заедно.

— Май съм пропуснала новата страница в живота ти — кисело процеди тя.

Силвър примигна.

— За какво става дума?

— Не се превземай. Кой е той? И какво иска?

Силвър изискано хапна от салатата.

— Нищо ли не ти убягва? Няма ли вече тайни на този свят?

— По-добре да публикуваш тайните си на цяла страница във „Варайъти“, отколкото да ги споделяш с Раул. Всички знаят, че снощи си мърсувала. А големият въпрос е с кого. Защото е публична тайна, че клетият стар Денис е в немилост.

Силвър се усмихна. Обожаваше вниманието и догадките, които предизвикваше интимният ѝ живот.

— Нека се чудят. Запознах се с един мъж, и то какъв.

— А, с голям хуй!

— Нора!

— Не ми се прави на шокирана. И аз навремето си съм видяла туй-онуй... разбира се, преди да сменя резбата.

— Казва се Уес Мъни.

— А има ли ги въпросните пари, които афишира с името си?

— Не знам.

— Да пусна ли по следите му адвокатите?

— Нямам намерение да се омъжвам за него.

— Актьор ли е?

— Не се излагай.

Нора запали цигара от фасата си.

— Какво да кажа на новинарите?

— Нищо.

— Ще те побъркат.

— Не ми е за първи път.

— Харесва ти, нали? — Задави се в пристъп на кашлица. Силвър се усмихна сияйно.

— Бях стигнала до дъното. Сега съм отново на самия връх. Защо да не ми харесва?

Хотел „Форум“ посрещна Джак, Хауард и Манън с цялото си великолепие. Настаниха ги в шестстайния президентски апартамент, разпрострян върху целия най-горен етаж, със спални и тераси, просторен хол, до който се стигаше по няколко стъпала надолу, вана с подводен масаж за осем души и малка кинозала.

— Харесва ми — обяви Хауард. — Струва ми се, че мога да ръководя студията, без да излизам оттук.

Манън се тръшна на огромния, покрит с пухкави кожи диван.

— Не е лошо — потвърди той. — Ако нямаме достатъчно легла, това ще свърши работа.

Джак се запита какво търси тук. През целия път в самолета Хауард и Манън си говориха за жени. Човек можеше да си помисли, че са селяни, които за първи път отиват в града без съпругите си. Хауард Соломан — шеф на студия „Орфей“, и Манън Кейбъл — суперзвезда. С единствената мисъл в главата си да свалят.

Джак беше сигурен, че отдавна ги е надраснал, и това не го тревожеше. Тревожеше го мисълта, че се съгласи да дойде. Груба грешка. Трябваше да знае какво точно може да очаква.

Хауард подскачаше наоколо като топка за тенис.

— Много ми харесва! — Продължи да възклицава. — Страхотно е! Никакви телефони. Никакви съпруги. Никакви досадници. — Телефонът иззвъня и Хауард грабна слушалката. — Да?

Джак мислеше за Клариса. Как ли се чувстваше? Не беше наясно липсва ли му, или не.

Хауард поговори бързо в телефона и остави слушалката с усмивка.

— Беше Дино Фоничети. Той и Сузана довечера организират купон в наша чест. Какво ще кажете?

Дино Фоничети беше син на Джоузеф Фоничети — собственик на хотел „Форум“. Дино беше женен за Сузана — дъщеря на легендарния певец Карлос Брент.

— Чудесно — каза Манън в един глас с Джак, който възкликна:
— Ужас!

— Как така „ужас“? — развика се разгорещено Хауард. — Нали дойдохме да купонясваме?

— Аз дойдох да си почивам — решително заяви Джак.

— Не съм забравил времето, когато единствената ти почивка беше между краката на някоя мадама! — Хауард се засмя, възхитен от шегата си. — Щом не искаш, не идвай. Манън и аз ще им покажем едно-друго. Нали, Манън?

Манън снизходително кимна.

Джак се помъчи да си представи какво би станало, ако Манън надуши, че Хауард иска да чука Уитни. Едва ли щеше да бъде толкова любезен.

— Отивам да се поразходя — рече той. — Ще заложа една петдесетачка на черно, ще загубя и ще си лягам. Имах тежък ден.

— А аз да не би да съм се пекъл на слънце? — възнегодува Хауард. — Моят ден беше лудница от начало до край. Въпреки това съм готов на всичко.

— Приятна вечер — усмихна се Джак.

— Ще ти разкажем утре какво си изпуснал. Ще има да рониш сълзи в портокаловия си сок.

Джейд започна да съжалява, задето тръгна, от момента, в който самолетът се отлепи от пистата. Антонио имаше нов приятел — изтупан дизайнер, и не можеше да отлепи ръце от него. С тях пътуваше и навъсен мъж фотомодел с дълга до кръста грива. Джейд не знаеше пасивен ли е или активен, пък беше и датчанин и не знаеше дума английски, тъй че скоро го забрави.

Лас Вегас не бе по вкуса ѝ. Разбра го в мига, в който пристигнаха. Комарът никога не я беше привличал, а задухата по улиците беше убийствена.

Хотелите бяха бляскави замъци на хазарта, хората — туристи, а шумът от въртящите се рулетки — неспирен. Надяваше се, че Антонио няма да се обиди, ако вземе обратния самолет рано на другата сутрин.

„Да, да. Тъкмо да стигнеш навреме за обяда с Марк. Кого искаш да излъжеш?“

Антонио беше резервирал стаи в хотел на име „Форум“. Ако трябваше да се посочи образец на лош вкус, хотелът щеше да вземе първа награда. В стаята си Джейд откри вибриращо легло, дебели златисти килими, огледален таван и порнофилми по хотелската телевизия.

— Вечерта ще ходим на купон. Приятелите ми Дино и Сузана го организират.

Джейд едва не се прозя в лицето му. Чувстваше се изтощена. Може би два дена сън в леглото щяха да решат всички проблеми.

— Май ще го пропусна.

— Изключено — възкликна Антонио. — Дошла си да се забавляваш. Добре! Значи ще се забавляваш.

— Добър вечер, господин Питън.

— Здравсти, Джак!

— Здравейте, Джак Питън.

— Знам кой сте.

— Божичко! По-красив сте, отколкото на екрана!

Поздравите и забележките го заобикаляха, докато усети, че ще се удави в море от ласкателства.

— Харесваш ли Бет Мидлър?

— Висока ли е Мерил Стрийп?

— Пуши ли Дъстин Хофман?

— Какво представлява отблизо Ан-Маргрет?

Въпросите валяха от всички страни, докато залепи на лицето си пресилена усмивка, с която затърси най-близкия изход.

— Здравей, аз съм Черил. Искаш ли да се повеселиш?

— Ела в стая седемстотин и три след десет минути.

— Толкова искам да спя с теб. Аз съм ти голяма почитателка.

— Ей, телевизионната звезда, искаш ли да го вдигнеш? Жените не се стесняваха. Бяха агресивни с поканите си.

Дребничка блондинка с огромни гърди, едва прикрити от лъскава синя вечерна рокля, го следваше неспирно. Накрая беше принуден да се обърне и да й каже:

— Слушай. Спи да ме преследваш. Не ме интересува. Ясно?

— Ти пък за кого се мислиш! — кресна войнствено тя.

— Знам за кого се мисля — измънка той, блъсна летящата врата и се озова в тишината и спокойствието около големия плувен басейн.

Извън хотела беше пусто. Минаваше десет и къпещите се и загарящи хора отдавна си бяха отишли. Загледа се в небето. Звездите грееха отмъстително. Утрешният ден щеше да бъде забележителен. Манън беше споменал нещо за наемане на лодка на езерото Мийд.

Какво правеше той тук? На теория звучеше прекрасно — почивка със стари приятели. Но беше осъзнал, че вече не е един от тях. Искаше други неща, самоцелните пиянства и свалки не го привличаха. Май щеше да звънне на Арита да му прати телеграма, че го викат спешно в Лос Анджелис. Идеята не беше лоша.

— Здравсти, красавице.

— Искаш ли да пийнем по едно?

— Какво ще кажеш да хапнем?

— Наблизо ли живееш?

— Майчице! Сигурно съм умрял и съм в рая на путките!

Джейд не обръщаше внимание на подвикванията. Беше свикнала да привлича внимание. Ню Йорк я беше научил да се справя с тези неща. „Не обръщай внимание на досадниците и скоро ще се разкарат.“

Но в Лас Вегас се оказаха доста по-настойчиви. Озъби се на някакъв мъж, който ѝ подвикна особено неприлична фраза.

— Изчезвай, задник такъв!

— Само между краката ти, маце!

Отмина бързо. Разходката из казиното, за да усети атмосферата, не се оказа особено блестяща идея. Във Вегас сама жена вечер очевидно значеше „на разположение“. Последва знака КЪМ БАСЕЙНА и излезе навън.

— Обичам да духам — пошепна в ухото на Хауард скъпа проститутка в прозрачна рокля от шифон. — Това е любимият ми секс. А на теб?

Хауард, който нямаше представа, че жената е проститутка, щастливо кимна.

— Щом обичаш, кой съм аз да те разубеждавам?

Жената се усмихна. Зъбите ѝ не бяха безупречни, но всичко останало граничеше със съвършенството. Дълги крака, големи гърди,

дълга коса.

— Обичам мъже, които лесно се съгласяват — рече тя и се облегна на него. А ти си тоолкова привлекателен. Съвсем моят тип.

Хауард усети, че еднооката змия потрепва. Мадамата си я биваше. Окупира го от момента, в който седна до него на купона на Дино и Сузана.

— Нали не си актриса? — попита я подозрително.

— Не — отвърна тя и поклати с укор глава. Въпреки че, ако истината излезеше наяве, щеше да се разбере, че е доста по-добра актриса от пухкавите отрепки, които гледаше по телевизията. — Работя в областта на движимите имоти. А ти с какво се занимаваш?

Занасяше ли го? Може би да, може би не. В края на краищата лицето му не говореше всекиму кой е.

— Бизнесмен съм — обяви той предпазливо. Нямахше защо да знае много.

— Обииичам делови мъже — замърка тя. Скъпо маникюрираната ѝ ръка се плъзна по бедрото му. — Защо не се усамотим някъде?

Хауард с готовност се съгласи. В Холивуд нямаше време да кръшка. Е, разбира се, винаги можеше да се възползва от несекващия поток актриси, търсещи роля, но мисълта, че жените спят с него само заради кариерата си, не му допаднаше. А в Холивуд, ако легнеш с някого, на другия ден всички научаваха. Много мъже просто не обръщаха внимание, правеха го и не им пукаше за последствията.

Хауард не смееше. Попи би го убила.

— Извинявай за момент. Сега се връщам.

Дино Фоничети разговаряше с група гости. Хауард го дръпна настрана и посочи жената.

— Познаваш ли я?

Дино погледна към другия край на стаята. Дали я познаваше? О, да, разбира се, беше незаменима сексуална партньорка на всички по-важни гости на хотела и ѝ плащаше солидно да ги забавлява.

— Да, много е мила. Напълно почтена. Не е състезателка.

— Състезателка ли? — Дори Хауард не знаеше този израз.

Дино се подсмихна.

— Да, състезателка. Жена, която скача от легло в легло.

И Хауард се засмя.

— Не си тръгваш, нали? — попита Дино.

Хауард му намигна.

— Ще се върна след малко. — Посочи Манън, който играеше покер на маса, отрупана с пари. — Кажете му, че ще се видим по-късно или сутринта.

Дино кимна с разбиране.

— Не сме ли се срещали някъде? — заговори я Джак.

Джейд, седнала на трамплина, въздъхна тревожно. Беше ѝ дошло до гуша от този въпрос.

— Я се разкарайте.

— Моля?

— Чухте ме добре.

Дори не го погледна. Той настоя.

— Ей, не ви свалям. Помня ви от... тъ... купона на Силвър Андърсън. Казвам се Джак Питън.

Не подскочи от възторг, а се извърна бавно към него. Явно все пак знаеше кой е.

Джак реши, че може би, в крайна сметка, Вегас няма да се окаже пълен провал. Наблюдава я десет минути и се сети, че я е виждал у Силвър. Беше с групата на Антонио.

— Не съм ви забелязала — каза тя, въпреки че мигновено го позна.

— Вие бяхте там.

— Заедно с половин Холивуд.

— Искате ли да пийнем по нещо и да обсъдим въпроса?

Избухна в смях.

— Господин Питън, имате ли представа колко пъти тази вечер отхвърлих подобна покана? Учудвате ме. Не можете ли да измислите нещо по-оригинално?

Той пусна усмивката убиец и рече:

— Предложете нещо по-оригинално и ще го направя.

— Ами например: „Какво прави едно мило момиче като вас в този скапан град?“

Той кимна.

— Добре е. Оказва въздействие. Ще опитам.

Отстъпи три крачки назад и бързо се приближи.

— Извинете, госпожице...

Тя се включи в играта.

— „Госпожице“ е достатъчно.

— Госпожице? Да?

— Какво прави мило момиче като вас...

— Жена — прекъсна го тя.

— Жена?

— Момиче звучи покровителствено.

— Хайде, хайде, вие сама го казахте.

— Проверях дали сте достатъчно интелигентен да го промените.

— По-леко с обидите!

Изправи се и заяви:

— Не го вземайте навътре, господин Питън. И без това не мога да пийна нищо с вас тази вечер. — Ослепителна усмивка измъкна жилото от думите ѝ. — Много харесвам предаването ви, само че майка ми ме е учила никога да не разговарям с непознати, а в интерес на истината, може да сте много известен, но за мен сте непознат.

Отдалечи се бързо и изчезна, преди той да успее да отговори нещо.

Като влезе в хотела, Джейд спря да помисли. Какво търсеше мъж като Джак Питън в десет и половина вечерта до басейна на хотел „Форум“ и работа ли му беше да заговаря момичета... жени? Беше опасно красив. Прекалено опасно за нея. Имаше достатъчно грижи в момента и последното нещо, от което се нуждаеше, беше връзка за една нощ с мъж с репутацията на жребец. Освен това си беше създала желязно правило да отбягва известните мъже — самолюбието им беше колкото Аляска. А точно това не ѝ трябваше сега.

— Свали го, Хауард — напевно рече жената.

— Кое? — изломоти потният Хауард. Беше се заровил между дългите крака, големите гърди и гъстата коса, гол като новородено бебе и точно толкова щастлив.

— Кечето. То те потиска.

— Какво кече? — запита с негодувание.

— Това — тръсна тя и с триумфален жест изтегли драгоценния сноп коса. Размаха го във въздуха и го захвърли на пода.

— По дяволите! — избухна той.

Жената подскочи в леглото и едрите ѝ гърди се раздрусаха.

— Изпразвам се с плешиви мъже — обясни тя. — Много са секси. Хайде да правим шестдесет и девет.

— Не съм плешив.

— Натам вървиш.

— Много благодаря!

— Хайде да направим шестдесет и девет.

— Няма.

— Защо?

— Защото...

— Какво? Не обичаш ли да лижеш?

Не ѝ отговори.

Тя сви рамене и гърдите ѝ се повдигнаха.

— Ти губиш — отрязва и се сети за момичето, с което щеше да го направи по-късно.

Манън Кейбъл спечели петдесет хиляди долара. Купонът се разгаряше. Разпъди жените като досадни мухи и се върна сам в апартамента. В хола Джак си сипваше пиене. Вратата към спалнята на Хауард беше плътно затворена.

— Знаеш ли какво? — рече Манън. — Струва ми се, че вече съм стар да ловя мацки.

— Искаш ли една глътка? — попита Джак, докато си наливаше уиски.

— Коняк.

— Веднага.

— Това място гъмжи от проститутки. С коя се прибра Хауард? Джак намери бутилка „Курвоазие“.

— Не бях на купона. Разхождах се отвън.

Манън включи телевизора и запредъвква.

— Имам красива жена и красива бивша жена. Дойдох тук да чукам, но честно казано, за какво ми е?

— Мен ли питаш? — Джак му подаде коняка. — Хайде утре да се приберем у дома.

— А Хауард?

— Какво Хауард? Той е пълнолетен. Ще се оправи.

Манън задържа чашата между ръцете си и разклати кехлибарената течност.

— Странна работа. Навремето бихме дали дясната си ръка за подобно нещо. Сега го имаме, а кому е нужно? Кому е притрябвало?

— На Хауард — засмя се Джак.

— Да. Можеш да отделиш едно момче от Колорадо...

— Но не можеш да отделиш Колорадо от момчето! — Джак довърши изречението на Манън и в този момент рекламата на Джейд за кафето се появи по телевизията. — Ей! — възкликна той. — Ето откъде я познавам.

— Коя?

— Момичето по телевизията.

Загледаха се в екрана. Джейд в супермаркет купуваше буркан с кафе. Облечена в шорти и тениска, с вдигната на върха на главата коса, приличаше на мечтата на всеки мъж за най-близка съседка. Следващ кадър. Джейд вкъщи пие кафе. Разтваря го... Мечтае... Джейд на карибски плаж излиза от морето в бели бикини, тялото ѝ е загоряло и гъвкаво, медната коса е разпусната, несресана и дива. Показва се от водата, същинска принцеса на амазонките. Какво тяло! „У нас или у вас?“, пита с впит в камерата дълъг предизвикателен поглед. Край.

Джак беше хипнотизиран от рекламата.

— Налегна ме сладострастна нега. Имаш ли представа коя е?

— Мислех, че ти знаеш.

— Искам да знам. Тя е тук, в хотела. Току-що я видях.

Манън се ухили.

— Това да не е любов от първа реклама? Да уведомя ли Клариса?

— Я се разкарай!

Хауард изникна от спалнята и се затътри към тях с тупето в ръка. Облечен беше в бяла хотелска хавлия и изглеждаше като пребит. Две ярки любовни следи красяха шията му.

— Чашка — примоли се пресипнало той.

Джак му подаде бутилката уиски.

— Цигара — изломоти сподавено.

Манън му подаде пълен пакет „Марлборо“.

Хауард пое дълбоко дъх.

— Мисля, че прекарвам чудесно — проговори с натежал от умора глас. — Путката ѝ е като прахосмукачка. Ако утре не съм умрял, събудете ме.

С тези думи се повлече към спалнята.

— Да живее Вегас — сухо пророни Джак.

Реба пристигна по обед. Отключи със собствен ключ и застана с ръце на кръста и буря на лицето пред леглото, в което хъркаше Уес.

Той не помръдна под зловния ѝ поглед, способен да пробие стена.

Реба ритна крака на леглото и кресна:

— Смрадливо лайно!

Уес отвори едното си око и усети надвисналата беда. Щеше да е най-добре да хване бика за рогата. Седна бързо и рече:

— Исусе! Радвам се да те видя. Не можах да разбера какво стана снощи. Закарах Силвър Андърсън у тях и веднага се върнах, но ти си беше отишла. — Загледа я с укор. — Защо си тръгна без мен?

Тя зяпна като смаяна риба. Не очакваше да чуе подобно нещо.

— Реба, Реба — продължи той да кове горещото желязо. — Ти избяга и аз се оказах на сухо. Трябваше да пренощувам у един приятел. Прибрах се едва сутринта.

Намръщена, тя потропваше с орловите си нокти по ръба на леглото.

— Не знаех, че ще се върнеш. Помислих, че си ме зарязал.

Направи усилие да изобрази обида.

— Как можа?

— Ами всичко говореше именно за това — оправда се тя.

— Може и да е така, но поне ти би трябвало да ме познаваш по-добре. Ключовете на колата и номерчето на палтото ти бяха у мен. Щях да си потроша краката да бързам да се върна. — Млъкна, за да не прекали. — А ти как се прибра?

— Винаги си нося резервни ключове — призна Реба.

Той се протегна и се прозя.

— Радвам се, че си добре. Снощната сцена беше истински цирк. Трябваше да измъкна онази нещастница оттам, преди да е загазила сериозно.

Реба седна на крайчеца на леглото.

— Предполагам, че ти дължа извинение — рече неловко тя. — И през ум не ми мина, че познаваш Силвър Андърсън.

— Казах ти, че сме стари приятели.

Тя се оживи.

— Много бих искала да се запозная с нея.

— Всички искат.

— Защо не отидем на вечеря тримата? — предложи с надежда.

Той протегна ръка към цигарите и небрежно подметна:

— Може и да отидем. — Изгледа я сурово. — Каква беше онази мила бележка, която ме чакаше на вратата, когато се прибрах сутринта? Що за гадост?

— А! — смути се тя. — Ама ти наистина ми дължиш пари, Уесли.

— И ще ти платя. Следващата седмица. Но не обичам да ме пъдят.

Реба облиза кокетно яркочервените си устни.

— Смяташ ли, че бих го направила?

Той поде играта. В края на краищата не му се искаше да остане на улицата.

— Не знам какво би направила с мен, ако ти падна в ръчичките.

Реба се засмя похотливо и се понамести по-близо до него.

— Искаш ли да научиш, Уесли?

— Не мога, миличка — светкавично реагира той. — Трябва да излизам. Имам среща с един човек, който ми предлага работа. Нали все пак искаш да си получиш наема?

Тя стана.

— Не че те насилвам, Уесли, но сега, когато съм сама, не мога да си позволя финансови загуби.

— Напълно те разбирам — сериозно изрече той.

Тя стисна устни и промълви:

— Следващия път, когато излизам...

— Ще ме поканиш.

— Ще си помисля — закачливо се закипри тя.

— Вечно твоят ще те чака.

Реба се накани да тръгва и в гласа ѝ прозвучаха делови нотки.

— Моля те, обади ми се, щом приготвиш парите.

— Не знам телефона ти. Би ли ми го дала?

Обмисли предложението му и отказа.

— Не се тревожи. Ще намина другата седмица.

— Чак тогава — закачи я той с дружелюбно намигване.

Щом тя си тръгна, Уес взе указателя и се обади на най-близкия ключар. Не можеше да допусне Реба Винограцки да влиза и излиза от дома му когато пожелае.

— Поведението ти е осъдително — строго говореше Нора. — Въпреки това, след един ден размисъл, госпожица Андърсън е решила да не те уволнява, макар че лично аз не проумявам защо. — Тя дръпна от цигарата.

Владимир стоеше с наведена глава. Лицето му пламна от облекчение.

— Госпожа Силвър е много добра — промърмори той.

— Естествено. Дано отдаваш дължимото на този факт.

— Да.

— И внимавай.

— Да, да — измъкна се той признателно от стаята.

— И да знаеш, че си в пробен период — подвикна му Нора. —

Тъй че отваряй си очите на четири, синко!

Не ѝ отговори. Нора звънна в спалнята по телефона.

— Готово.

— Слава Богу! — възкликна Силвър. — Така мразя сцените!

— Ще слезеш ли, или аз да се кача?

— Нито едното, нито другото, скъпа Нора. Смятам да взема дълга гореща вана. Уес ще дойде в осем. Благодаря, че ми свърши черната работа. Ще се видим в студиото.

— Не искаш ли да остана и да се запозная с новото момче чудо?

— Не е нужно — отчетливо отвърна Силвър. — Освен това той не е момче, Нора, той е мъж.

— Колко е годишен?

— Не съм го питала.

— Петдесет? Шейсет?

— Не се излагай.

— Деветнайсет? Двайсет?

— Пеленачетата не са по вкуса ми.

— Подскажи ми нещо.

— Лека нощ. Нора.

И това ако не беше покана да се разкара! Нора взе чантата си и купчината снимки, които Силвър беше подписала за раздаване на почитатели. Почувства се уморена след дългия ден. Защо Силвър никога не се уморяваше? Поклати глава и се отправи към апартамента си в западен Холивуд и самотната вечеря пред телевизора.

Горе Силвър се отпусна в парфюмираната вана. Франк Синатра ѝ правеше серенада от една касета. Обичаше Франк. И той не се предаваше. Щеше да участва в играта до сетния си дъх, също като нея.

Обличането се оказа проблем. Не можеше да се яви със същия костюм, а нямаше друг. Не можеше да сложи и единствената бяла риза, защото не лъхаше на свежест.

Уес прегледа гардероба си. Потискаща гледка. Притежаваше два чифта изтъркани джинси и един черен панталон от габардин с отварящ се цип. Две сини ризи с не по-малко протрити яки от бялата. Няколко безлични пуловера, кожено яке „бомбър“ и излиняло спортно сако с големи старомодни ревери. Не беше поклонник на модата. Обикновено навличаше каквото му падне, без много да се замисля.

Но срещата със Силвър Андърсън изискваше размисъл.

Погледна часовника. Беше седем без четвърт, а се бяха разбрали да отиде в осем. Беше споменала също така, че ще прекарат вечерта в дома ѝ, тъй че тази вечер нямаше да се чуди какво ще стане. Значи джинсите ще свършат работа. Може би със синя риза, ако можеше да скрие липсващото копче на едната или лекето на другата, и износеното кожено яке. Разбира се, утре пак трябваше да мисли. Ако имаше утре.

Изкъпа се, откри малка кутия с талк, забравена от някакво гадже, и щедро напудри тялото си. Бельото не беше проблем, защото не носеше.

Тегли си една контра, облече избраните дрехи и бе готов.

* * *

Силвър все не можеше да реши как да изглежда — семпла или издокарана? А може би нещо смесено? Отхвърли няколко тоалета и се спря на много широк черен панталон от копринено жарсе под черно сако с широки рамене. Парфюмира се и събра на тила хубавата си черна коса.

Когато видът ѝ я удовлетвори, слезе долу и изненада Владимир в кухнята.

Той скочи и застана мирно.

— Да, госпожо? Желаете ли нещо, госпожо?

Посещенията ѝ в кухнята не бяха особено чести. Опита се да забрави, че го беше виждала гол, в пълния му руски блясък.

— Да, Владимир. Бих искала чаша шампанско. Освен това искам да сложиш масата за вечеря. За двама. Извади най-хубавите прибори и сервизи. След това се обади на „Трейдър Дик“ и поръчай вечеря за двама. Като докарат храната, остави съдовете на горещата плоча в трапезарията и се прибери в покоите си. С други думи, не искам да се мяркаш тук до сутринта.

— И масата ли да не раздигам, госпожо?

— Глух ли си, Владимир?

— Не, госпожо.

Остави го да действа и подбра още песни на Синатра, които да пусне на сложната стереосистема. Намали осветлението, за да бъде по-благоклонно към лицето ѝ.

Отдавна не беше изпитвала подобно нещо към мъж. Уес Мъни вълнуваше кръвта ѝ. Нямахше търпение да го види.

Точно когато тръгваше, на вратата се почука. Уплаши се да не е Реба. Нищо чудно да се върне.

— Да — извика той.

Ключалката беше надлежно сменена. Поне нямаше да се втурне вътре неканена.

— Зает ли сте?

Позна гласа на съседката. „Божичко, и тя ли смята да ме пощури?“, помисли Уес.

— Тъкмо излизам — високо отвърна той. Мълчание. Сигурно е разбрала намека. Изключи телевизора в спалнята, взе ключовете от

мерцедеса на Силвър от масата и тръгна.

Отвън на стената стоеше подпряна Юнити с новопридобитото им куче.

— Здравсти — поздравява тя.

— Здравей — отвърна той.

Беше разпуснала меката си кестенява коса, която се виеше около сърцевидното лице. С всяко свое посещение ставаше все по-хубава.

— Заведох Помияра на ветеринарен лекар.

— Браво.

— Не се ли интересувате какво каза?

— Какво каза?

— Прегледа лапата му, почисти я и сложи нова превръзка.

— Това ли е всичко?

— Да.

— Прекрасно. Ако не се лъжа, ти вече беше направила всичко това.

— Да, но трябваше да сме сигурни.

— Колко?

— Вашата половина е девет долара.

— Да не искаш да кажеш, че е взел осемнайсет долара за прегледа на една лапа?

— И за напръскване с препарат против бълхи.

— Какво напръскване? Какъв препарат? Не сме се договаряли за подобно нещо.

— Трябваше. Бедното животно направо се гърчеше.

Уес поклати глава. Имаше само петдесет долара и сега трябваше да се раздели с девет от тях, защото идиотското куче имало бълхи. Исусе! Ако даваха награда за глупак на годината, положително щеше да я спечели.

Неохотно порови в тънката пачка и измъкна една петарка и четири омачкани едnodоларови банкноти.

Тя взе парите, преди да взриви следващата бомба.

— Купих му нашийник и каишка.

— Ти, изглежда, си едно щедро малко същество.

— Значи ли това, че няма да искате да платите половината?

— Виж какво — започна търпеливо той. — Аз съм разорен. Нямам пукнат цент. Бих искал да ти помогна, но не съм в състояние да

дам повече от девет долара за едно куче.

— А храната?

— Исусе!

— Обещахте да платите половината.

— Колко?

— Вашата част е един долар и петдесет и седем цента. Взех пакет „Грейви Трейн“. Смятам, че ще му стигне за една седмица.

— Но ако не стигне — рече свирепо Уес и посегна пак към тънката пачка, — помярът ще си стои гладен.

Тя прие още два долара и започна да търси да му върне рестото.

— Няма нужда — отсече той недоволено. — Приспадни го към нашияника и каишката.

— Това значи, че участвате в тях с пет процента.

Не можа да не се засмее. Кучето залая. Потупа го енергично по главата.

— Оправихте ли се с чудовищната ни хазяйка? — заинтересува се тя.

Той кимна.

— Казах ви, че няма да се затрудните.

— Е, човек трябва да има подход към нея.

— Убедена съм, че подход не ви липсва.

Флиртуваше ли с него? Не можа да разбере. Божичко, колко млада беше. Твърде млада, за да флиртува.

— На колко си години? — не можа да се стърпи той.

— По-възрастна съм, отколкото изглеждам — отвърна загадъчно тя.

Изглеждаше около дванайсетгодишна, тъй че това не го ориентира.

— Щастливка. Аз пък съм с десет години по-млад, отколкото изглеждам.

Момичето почти си позволи да се усмихне. Уес не можа да отгатне какво се крие зад очилата й тип „Джон Ленън“.

— Е, трябва да тръгвам — обяви той. — Довиждане.

Отдалечи се с бърза крачка и я остави пред вратата си.

Самотна малка фигурка. Нямаше ли приятели?

Какво му влизаше в работата? Хайде, Уесли, размърдай си задника. Звездата чака.

В Бистрото — елегантен ресторант на Бевърли Хилс, жуженето на разговорите позаглъхваше, докато богатите и прочутите се оглеждаха един друг. Попи Соломан имаше маса в покритата градина. Освен Мелани-Шана беше поканила още две жени и докато чакаше гостенките си, посръбваше „Перие“ с лимонов резен и инвентаризираше останалите клиенти.

Присъстваше добре познат продуцент — добре познат с клептоманските си наклонности.

Присъстваше и жена му — английска роза с отдавна повехнал цвят.

Присъстваше млад сценарист, чиято единствена слава бе свързана с неизменното състояние на алкохолно опиянение.

Присъстваше актриса, ненавършила двайсетте, която от легло на легло твърдо се придвижваше по нанадолнището.

Разпръснати между тях, седяха звездите, истинските величия на Холивуд. Попи регистрира две оттеглили се знаменитости и една полуоттеглила се полужнаменитост. Забеляза Чък Нилсън с импресариото си. Махнаха си с ръка.

Мелани-Шана пристигна преди другите две жени. Беше зачервена и бълваше извинения.

— Закъснях ли? Извинявай, надявам се, че не си ме чакала дълго.

Попи отметна назад дългата си руса коса. Гъстите кичури бяха най-привлекателното ѝ качество и тя грижливо ги поддържаше чисти, лъскави и прекрасно ухаещи на скъпи шампоани и балсами.

— Не си закъсняла — увери я, след като хвърли едно око на обсипано с брилянти часовниче. — Идваш точно навреме.

— Слава Богу — въздъхна Мелани-Шана.

Попи призова с царствен жест сервитьора.

— Какво ще пиеш, мила?

Тя хвърли бърз поглед към чашата на Попи.

— Каквото и ти.

— Не, не. Трябва да е нещо с алкохол. И аз ще си поръчам след малко. — Попи щракна с пръсти на сервитьора. — Донеси на госпожа Кейбъл една „Мимоза“.

Мелани-Шана се поколеба, преди да попита:

— Какво е това „Мимоза“?

— Шампанско с портокалов сок — обясни снизходително Попи, сякаш всички трябваше да знаят. Преди да се омъжи за Хауард и да се образова, и тя нямаше понятие.

Мелани-Шана отново се смути.

— Манън не обича да пия — извинително смотолеви тя.

— „Мимозата“ трудно може да се нарече алкохол. Ще ти хареса.

Попи критично загледа гостенката си. Беше много хубава по чисто тексаски начин. Имаше разкошна коса и кожа, раздалечени очи и тяло, което привличаше вниманието на мъжете. Но не можеше да се сравнява с Уитни, която беше не само главозамайваща красавица, но и звезда. Подобни неща имаха решаващо значение. Попи се попита откъде ли я беше изкопал Манън. Всеки път, когато ходеше на снимки в Тексас, се връщаше женен.

— Знаеш ли, мила, ние никога не сме имали възможност да си побъррим. Искам да ми разкажеш всичко за запознанството си с Манън.

Мелани-Шана сви рамене.

— Вестниците бяха пълни с това. Мислех, че всички знаят.

— Аз не знам. Нямам време да чета вестници при моята заетост с благотворителност и грижите около Хауард и Роузлайт. Толкова е палава, метнала се е на баща си. Трябва някой път да дойдеш да я видиш.

— С удоволствие.

Сервитьорът постави пред Мелани-Шана „Мимозата“. Тя отпи изискано и съжали, че е дошла. Дамските обеди винаги я караха да се чувства неловко, сякаш е с бримка на чорапогащника или с изгризани нокти.

— Чудесно — рече весело Попи. — Ето ги и момичетата. „Момичетата“ се оказаха две жени на неопределена възраст, въпреки че отдавна бяха прехвърлили петдесетте. Айда Уайт беше четвърта съпруга на супер импресариото Зепо. Беше като облицована с цимент, за да се скрият ставите ѝ, имаше бледа кожа, стряскащо бяла коса,

опъната в стегнат кок, костюм „Ив Сен Лоран“ и безизразен поглед. Злите езици твърдяха, че е вечно дрогирана, предпочела живот в страната на бляновете пред съжителство със съпруг женкар. Зепо беше прочута холивудска фигура, добре известен с острия си език и петсантиметровия си член, предлаган по един или друг повод на всяка актриса в западния свят.

Втората жена беше съпруга на продуцента Орвил Гузбъргър. Беше едра, с майчински обноски, опъната по хирургичен път кожа на лицето и гръмовен глас. Наричаше се Кармел. Съпругът ѝ беше поедър и гласовит дори от нея.

— Познавате ли се? — зачурулика Попи между унищожаващите фризури, целувки и писъците „Изглеждаш прекрасно!“, които си размениха жените. — Мелани, скъпа — продължи Попи, която обожаваше да се прави на домакиня (това я караше да се чувства тъй важна и заета). — Нека ти представя Айда, съпругата на Зепо, знаеш го, Зепо Уайт. И съм сигурна, че си се запознавала вече с Кармел Гузбъргър. Съпругът ѝ е продуцент. — Попи никога не пропускаше да афишира някого. — Момичета — рече щастливо тя, — най-сетне успяхме да измъкнем на бял свят съпругата на Манън. Представяте ли си? Тя никога не излиза. На всяка цена трябва да я направим наша приятелка.

— Познавам Манън от времето, когато получаваше под сто долара на роля — прогърмя Кармел.

Дрогираната Айда добродушно вметна:

— Беше възхитителен тогава. Толкова... толкова духовит...

— И любимец на жените, доколкото съм чула — изкиска се Попи. — Твърде млада съм, за да имам свои спомени, но слуховете... О, Боже!

Мелани-Шана се усмихна вежливо. Знаеше за миналата репутация на Манън, нямаше защо да ѝ я натриват в носа. В края на краищата това е било отдавна, още преди Уитни. На гърлото ѝ заседна буца, като се сети за предшественицата си. Миналата седмица отвори чекмеджето на нощната масичка на Манън, за да потърси аспириин. И там, с лице нагоре, лежеше снимката на Уитни и Манън в рамка. Само двамата, в бледи цветове, застанали прегърнати, с унесени погледи.

Първата ѝ реакция беше да строши рамката в земята и да скъса снимката. Мразеше Уитни Валънтайн Кейбъл. Ако не беше тя, Манън

щеше да е неин. Защото в дъното на душата си чувстваше, че той все още принадлежи на бившата съпруга.

Сервитьорът донесе напитките и Попи вдигна чашата си с „Перие“.

— Сега, когато всички сме заедно — весело започна тя, — бих искала да вдигна тост.

Айда взе двойната си водка. Кармел вдигна чаша бяло вино. Мелани-Шана посегна към втората „Мимоза“.

— За нас — обяви Попи. — Просто защото го заслужаваме!

Дамите отпиха.

— И за Мелани. — Попи беше в стихията си и нямаше намерение да спира. — Да стане една от нас.

Представляваха странна четворка: Мелани-Шана — тъй млада, хубава и очебийно не на мястото си. Попи — покрита до веждите с най-скъпи дрехи, парфюми и гримове, но не достатъчно шик, за което бе виновна прическата ѝ, Айда — напълно отсъстваща, и Кармел, която по възраст можеше да бъде майка на Мелани-Шана и Попи.

— Веднъж за малко да се чукна с Манън — спомни си Айда унесено.

— Шът — намеси се предупредително Попи. — Няма защо Мелани-Шана да слуша това.

— Зепо му беше импресарио — продължи тя, без да ѝ обръща внимание. — Веднъж пътувахме заедно по време на външни снимки. Още не бях омъжена за Зепо, но вече здраво ме преследваше.

— Зепо преследваше всичко, което диша — отбеляза гръмогласно Кармел.

— Както и Орвил — не ѝ остана дължна Айда в пристъп на просветление. — Спомням си времето, когато нито една актриса не смееше да влезе в кабинета му, защото настояваше да му духат, както си седи на бюрото.

— Не може да бъде! — ахна Попи.

— Трябваше да се намеси Гилдията на киноактьорите — добави Айда. Мисълта ѝ отскочи назад. — Веднъж за малко да се чукна с Манън.

— Да, ама не си, тъй че дай да сменим темата — изрева Кармел.

Попи се изкикоти. Обожаваше двете стари холивудски дъртофелници, никога не знаеше какво ще изтърсят в следващия

момент. А посвоему и двете бяха влиятелни. Или поне съпрузите им бяха, което ги издигаше в ранг.

В Холивуд имаше определен тип жени, които вярваха, че щом са омъжени за известни, богати и властимащи мъже, всички ги обичат и са кралици на Холивуд.

Разбира се, всички ги обичаха, докато траеше бракът им. Щом се разведат — край. Поканите изведнъж секваха и верните приятели изчезваха като дим в мъгла. Тъжно, но факт. Приятелите оставаха при известните, богати и властимащи съпрузи. Приятели.

Айда и Кармел бяха от тези жени. За тяхно щастие браковете им се бяха запазили и не бяха изживели унижението да бъдат отхвърлени.

Чък Нилсън, седнал в другия край на ресторанта, не сваляше очи от Мелани-Шана и слушаше разсеяно импресариото си Куин Латимор. Вниманието му се прехвърляше от едната маса на другата.

— Чък, слушаш ли ме изобщо? — раздразни се Куин.

— Да — отговори Чък, — но трябва да пусна една вода. Веднага се връщам.

Беше забелязал, че съпругата на Манън става и се отправя към тоалетната. Изчака я да излезе.

— Здравей, хубавице.

Тя се стресна и се изчерви, с което му се стори още по-годна за чукане.

— Чък Нилсън — напомни й той.

— Да, знам.

— Кога ще ми погостуваш на плажа?

— Моля?

— На плажа. В Малибу. Не помниш ли? Поканих те да дойдеш.

— А, да.

— Само не пощурявай от възторг.

— Ще ни бъде приятно да ви посетим.

Повдигна вежди.

— „Ни“?

— На мен и Манън.

Чък се ухили момчешки.

— Знаеш ли, не е нужно да го водиш.

Тя понечи да тръгне към масата си.

Задържа я за лакътя. Уитни напоследък му правеше номера, затова искаше да ѝ натрие носа и да я сложи на място. Държеше се прекалено независимо. Ако започнеше връзка с новата жена на Манън, щеше да побеснее.

— Ето телефона ми. — Набута в ръката ѝ кибритена кутия с надраскан номер. — Обади ми се.

Мелани-Шана се усмихна неопределено. Не знаеше какво да прави. Ако Манън научеше, щеше да го убие.

— Извинете — рече тя и отдръпна ръката си.

— Обади се — повтори Чък след нея.

— Е — рече Попи, като се наслаждаваше на всяка дума — виждам, че нашият местен плажен жребец те е включил в обхвата на действието си. Какво кръвосмешение!

— Покани ни с Манън в Малибу — неловко обясни Мелани-Шана.

Попи се ухили всезнаещо.

— Да, да!

— Наистина.

— Този е разгонено куче — обяви Кармел. — Орвил снима веднъж с него. Спал е с всички жени на снимачната площадка, включително и с партньорката си.

— А коя беше тя? — Попи внимаваше да не пропусне пикантната клюка.

— Не знам. Една от онези плоскогърди кукли с изцъклени очи. Всички ми изглеждат еднакви. Омъжи се за някакъв ветеринар, дресьор на кучета или нещо подобно. Не помня точно.

Очите на Попи светнаха.

— Сигурно знаеш страхотни истории.

Айда събори чашата с водка върху покривката и се престори, че не забелязва.

— Аз знам най-хубавите истории — заяви със странно безизразен глас. — Аз знам всичко.

— Трябва да напишеш книга — залигави се Попи.

— Ще напиша — отвърна разсеяно Айда. — Когато имам време.

Цяла вечер вървяха в една посока. Към леглото. Шампанското беше студено.

Храната — превъзходна.

Разговорът — лек.

И двамата мислеха за секс.

След вечеря Силвър предложи да си изпият коняка горе.

Уес взе бутилка „Дьоламен“ с две чаши и я последва по витото стълбище.

Не мина много време и се затъркаляха безгрижно по огромното двойно легло.

Силвър Андърсън нямаше задръжки в леглото. Уес знаеше от личен опит, че повечето жени над трийсетгодишна възраст (сецаше се само за едно изключение — висока, тънка порнозвезда, която поглъщаше мъжете цели) имаха невероятни комплекси за тялото си. „Не съм ли прекалено слаба? Не съм ли много дебела? Отпусната ли съм? Имам ли стрии? Бюстът ми не е ли увиснал?“ Велики Боже! Можеха да продължават до безкрайност.

Не забеляза нищо подобно при Силвър Андърсън. Не беше на двайсет и две години и не даваше пет пари. Имаше стегнато, мускулесто тяло с твърди гърди и зърна. Окосмяването ѝ отдолу беше малко редичко и това беше единственото му разочарование, защото предпочиташе по-буйна растителност. Но не беше особено важно, а и го улесняваше, когато прилагаше френски технологии. Устата му не се пълнеше с неприятни косъмчета, от които не можеше да се отърве.

Силвър обичаше да я ближат. Не възразяваше и тя да го прави. Някои жени в такива моменти се държаха, сякаш вършат услуга на услугите. Не и Силвър. Навеждаше се и помпаше със солиден ритъм.

Тази вечер бе изживял един разтърсващ оргазъм и след няколко минути почивка започна да ѝ връща комплиментата. Не бързаше и тя не възрази.

Обърна я по гръб, подложи възглавници под дупето ѝ, разтвори краката ѝ и се залови за работа. Френската любов не беше между

любимите му занимания, но я вършеше умело. Езикът му проникваше, натискаше, търсеше. Търсеше златното находище и го намери.

Тя реагираше прекрасно, с подходящо озвучаване.

Той обикновено не предлагаше подобно обслужване. Всъщност си спомняше само две жени, с които го беше правил: шведката със стоманените бедра и Вики — едничката му любов. Е, човек трябваше да държи в запас и нещо специално. Не би го направил на Реба Винограцки и за сто хилядарки. За двеста — може би, но това все пак бяха много пари.

Силвър свърши бурно — притискаше таза си към лицето му и едва не го удави с обилно бликащата течност. Усети тръпката ѝ и разбра, че е свършил добра работа.

Претърколи се и изтича до банята. Изплакна си устата. Пусна една вода и се върна в спалнята.

Силвър седеше в омачканото легло, загърната с чаршаф около гърдите. На лицето ѝ грееше усмивка на пълно задоволство.

Усмихна ѝ се закачливо. Без много приказки се хвърли до нея, посегна за цигари, запали две едновременно и ѝ подаде едната.

Пушиха мълчаливо в идеална хармония. Когато изгаси цигарата, тя посегна към слабините му под чаршафа и нежно ги замасажира.

„Боже, пак ли?“, помисли той. Но се издигна до висотата на положението.

Беше за предпочитане пред всякакви разговори.

Яхтата на езерото Мийд беше тежкарска работа с две палуби и униформен екипаж. Беше собственост на Джоузеф Фоницети, но рядко я използваше, тъй че синът му Дино обикновено командваше на нея в празнични дни.

Тази събота той и жена му Сузана даваха обед за отбран кръг гости.

Присъстваше Хауард Соломан, потопен в тежък махмурлук, със зачервени очи и поло пуловер, който прикриваше белезите по врата му.

Тук беше и Манън Кейбъл с кобалтовосините очи, пепеляворусата коса и хапливия, самокритичен хумор.

Беше и Джак Питън, изпитващ очевидно неудобство.

Плюс три приятелки на Сузана. Две разведени и една търсеца плячка. По десетобалната система биха получили оценки от три до шест и половина.

Присъстваше и Ди Ди Дайони — красива тъмнокожа певица, понастоящем приятелка на Карлос Брент. Носеше черни очила, през които наблюдаваше всички.

И самият Карлос Брент — бащата на Сузана, станал легендарен приживе.

И добре подбраната му свита.

Антонио с приятеля декоратор и неговия дългокос приятел датчанин.

Заедно с Джейд Джонсън.

Непоклатима група.

Джак беше дошъл само за да се срещне с Карлос Брент. Искаше да го покани в предаването, а резултатите чрез посредници обикновено биваха незадоволителни. Когато забеляза Джейд, усети пръста на съдбата и се зарадва. Бързо засече с кого е дошла и не откри конкуренция. Клариса беше в Ню Йорк. Нима не заслужаваше малко разнообразие?

Отправи се към нея без колебание, но по пътя го спря Антонио, който искаше да демонстрира близост.

Джейд му се усмихна отдалече. Добър признак. Явно чарът на Питън не бе заслабнал.

— Коя е? — запита той Антонио, като я посочи.

— Да не искаш да кажеш, че не познаваш Джейд? — Фотографът не можа да скрие почудата си. — Как е възможно?

— Коя е? — повтори Джак.

Хитрият италианец моментално забеляза ловната искра в погледа му и реши, че неговата bella Джейд заслужава да бъде ухажвана от един Джак Питън.

— Това е Джейд Джонсън. Най-известният фотомодел. Никоя друга не може да стъпи на малкия ѝ пръст.

Джак се почувства пълен идиот. Разбира се. Знаеше името. И лицето. Само че всеки път изглеждаше различна.

Надяна си очила и потърка двудневната четина по брадата си. Джейд Джонсън. Много известна в професията си. Сигурно го мислеше за първокласен нерез, тръгнал за лесна свалка. Нищо чудно, че не му обърна внимание.

Джейд Джонсън. Чувал бе името ѝ стотици пъти. Поклати глава и се усмихна. Предизвикателство за неговата неотразимост. Отдавна не му се беше случвало.

Приятелките на Сузана не можеха да се нарадват на късмета си. Бяха три принцеси на Бевърли Хилс със стегнати дупета и жадни очи. Сузана ги беше поканила във Вегас, за да възобновят познанството си. Бяха завършили заедно гимназия преди повече от дванайсет години.

— Във Вегас може да се запознаете с известни мъже — беше ги изкушила Сузана.

Известните мъже бяха едно, а Манън Кейбъл и Джак Питън — съвсем друго. Те бяха самата известност.

Естествено, Хауард се развихри. Потеше се в пуловера с висока яка, но ги сваляше енергично и вече бе готов да свали и панталоните си, стига да му разрешат. Тези два дни, отделен от семейния уют, беше направо пощръклял.

Триото приятелки не му обърна внимание. Нито една не искаше да става актриса. Словосъчетанието „шеф на студия“ не им правеше впечатление. Така че Хауард с налудничавото гримасничене и величествения подход не постигна нищо.

Манън започна да разказва вицове и скоро привлече вниманието на околните. Карлос Брент се приближи и започна след всеки виц или анекдот на Манън да казва свой, още по-смешен. И двамата се наслаждаваха на своята знаменитост.

Джак се спря до Джейд, която се бе надвесила над парапета, загледана в хладната зелена вода.

— Акули ли търсиш? — попита непряно.

Тя се изправи и го погледна. Отблизо, на ярката дневна светлина, беше пронизващо красива. Съвсем леко загорялата ѝ кожа беше мека и сияйна, напръсканите със златисти точки очи гледаха с омайна прямота. Но най-хубавото нещо беше силната ѝ квадратна челюст, която премахваше заплахата на съвършенството и я правеше едновременно уязвима, силна и леко агресивна.

Джак едва сподави дивото си желание да протегне ръка и да я докосне.

Тя прекара ръка през кичур буйна медноруса коса и огледа гостите на Дино и Сузана.

— Ако търсех акули, нямаше да гледам във водата. Нали?

Хареса му начинът, по който изрече това „нали?“ в края на изречението.

— Виждаш ли онзи човек? — посочи тя Хауард, който се беше присламчил към приятелката на Карлос Брент и ѝ обещавахе да я направи звезда.

— Какво е направил? — полюбопитства Джак.

— Когато за първи път дойдох в Холивуд, май беше преди десетина години, беше импресарио, много шик със златните си верижки и безупречен загар. Господи, как ми досаждаше. Преследваше ме около дивана в апартамента на хотела и ден и нощ настояваше да изляза с него. Антонио ми каза, че сега е шеф на студия. Направо съм шокирана. Той е абсолютен мръсник! Познаваш ли го?

Джак внимателно обмисли отговора си. Нямаше да е много полезно да признае, че е дошъл във Вегас с мръсника Хауард. Пък и не можеше да отрече, че човек лесно би го взел за пълен задник, ако не го познава отблизо. Реши да измести темата и попита:

— А ти защо беше в Холивуд?

— За пробни снимки. Дежурният бълвоч. Трябваше ми десет минути да разбере, че всичко това ме отвращава. Искане само да си бъда

господар.

Жена, която разсъждаваше точно като него. Стилът ѝ му допадна.

— Извинявай, че снощи не те познах.

— Това не е задължително — пошегува се тя. — Добрият модел продава продукта, не себе си.

— Чувам, че си най-добрата.

— Кой ти каза? — Помълча. — Чакай да се сетя. Дали случайно не е великият Антонио?

— Бързо включваш.

— Само когато бягам от Хауард Мръсника. Най-добре ще е да му викаме Мръсник Numero Uno. — Наклони глава. — Да не би да ме намираш прекалено жестока?

— Не е толкова лош, ако го опознаеш отблизо.

— Аха! Значи го познаваш.

— Виноват.

Джейд си помисли, че очите му са много секси. Бяха смайващо зелени и тъй напрегнати, че щеше да се удави в тях.

— Почти не гледам предаването ти — глупаво изтърси тя само за да не си помисли, че е много впечатлена.

Изглежда я с хладна насмешка.

— Не съм те питал, но ако държиш да ми развалиш настроението, продължавай.

— Не съм искала такова нещо...

— Хайде де!

Тя се засмя.

— Наистина не съм.

Погледите им се срещнаха и за секунда останаха приковани.

Тя усети удар като от електрически ток, той също. И двамата не можеха да го отрекат.

— Какво ще правиш довечера? — попита Джак.

Джейд не се поколеба. Понякога обичаше рисковете.

— Ще вечерям с теб.

Обичаше прямите жени. Всичко в нея му харесваше.

Проблемът беше неотложен. Трябваше да се реши веднага. Имаше нужда от пари, за да плати на Реба, да поеме своя дял от кучето и евентуално да изведе Силвър, въпреки че вечерите, прекарани в дома ѝ, много му допадаха и не се натискаше да я кани.

Още една нощ на необузвано сладострастие. При това страхотна. По някое време го беше запитала с какво се занимава. „Търговия на алкохол“, бе отвърнал непринудено той. Не беше настояла за подробности. Сигурно си помисли, че е собственик на „Джони Уокър“.

Сега се връщаше във „Венеция“ рано сутринта с нейния мерцедес.

„Харесва ме! Тя ме харесва!“, мислеше той и се чувстваше като Сали Фийлд при получаването на наградата „Оскар“.

Ако изиграеше козовете си правилно, можеше всеки момент да се премести да живее при нея. Имаше силното усещане, че на Силвър ѝ се иска да има мъж в къщата. Беше подхвърлила няколко дебели намека, че всички я използват и колко би се радвала, ако има мъж, на когото да повери работите си. И то само след две страстни нощи. Нещата май се подреждаха благоприятно.

Но това не решаваше напирания проблем да спечели бързо пари.

Обикновено когато имаше подобна нужда, се хващаше на работа. Една седмица в препълнен бар плюс някое дребно мошеничество му носеше осемстотин-деветстотин долара. Точно от толкова се нуждаеше в момента. Само че сега не можеше да си позволи да изчезне за цяла седмица, беше твърде рано и Силвър не беше хлътнала чак дотам, че да го чака. Единствената му друга възможност беше Роки, който вероятно щеше да го насочи към нещо съвсем незаконно. Но нямаше друг избор.

На вратата му имаше прикрепен с лепенка плик. Пак ли Реба!

Отвори го и прочете детските драскулки, пълни с правописни грешки.

„Помияр и аз помислихме, че ще можеш да дойдеш да хапнеш с нас довечера. Ще готвя 7 часа.

С любов Юнити.“

С какво бе заслужил това наказание? Не можеше да отиде. Силвър вече го беше ангажирала. Щастieto бе търсена стока.

— Обади се Попи Соломан — съобщи Нора между два пристъпа на кашлица. — Искa да даде вечеря в твоя чест. Каза, че сте се разбрали.

— Гласът ти е ужасен — смърри я Силвър. — Няма ли най-сетне да се погрижиш за тази кашлица?

— Не кашлицата ще ме отнесе, а ковчегът — пошегува се Нора с погребална физиономия.

— Много смешно — сряза я Силвър. Седяха в гримьорната ѝ в студиото. Беше обедна почивка и Силвър си почиваше на дивана с вдигнати крака и две възглавници под главата. — Изтощена съм — обяви тя. — За Бога, хвърли ми витамините!

Нора послушно ѝ ги даде. Силвър глътна цяла шепа. Прозя се дълго и сладко.

— Струва ми се, че и снощната вечер е била печеливша — кисело процеди Нора.

Силвър затвори очи.

— Ммм...

— Кога ще се запозная с възхитителния господин?

— Скоро.

— Кога?

— Ами на вечерята на Попи Соломан.

— Едва ли възнамерява да ме покани.

— Кажй ѝ, че си част от уговорката. Знаеш, че обичам да си ми подръка.

— Трябва да ми плащаш извънреден труд за тези вечери — изхриптя Нора.

— Добре. Пиши ги за сметка на студиото.

— Не мисли, че няма да го направя.

Почукване на вратата обяви обеди. Внесоха подноса за Силвър. Задушени моркови, нарязани чушки, суров карфиол и тънки кръгчета краставица в малка чинийка.

Изгледа ги с отвращение.

— Какво не бих дала за голям, тлъст и сочен сандвич — въздъхна тя с копнеж.

— Да ти поръчам ли?

— Луда ли си?

Роки знаеше точно в какви лайна да забърка Уес. Беше чул, че трябва да се осъществи едно предаване на пари, за което щяха да платят скъпо.

— Не искам да имам нищо общо с това — рече Роки. — По хълмовете на Лоръл Каньон се вихри война между две групи. Положението е напрегнато, но ако търсиш бързо да спечелиш, ще ти посоча човека, към когото да се обърнеш.

Щом Роки не искаше да се замесва, значи работата е дебела, а Уес предпочиташе в такива случаи да стои настрана. Въпреки това прие. Нямаше богат избор, а парите му трябваха незабавно.

— Отивам в службата — рече Нора. — Ще се гушкаш ли довечера с жребеца на годината?

— Не виждам защо да спирам точно когато ми потръгна.

По-възрастната жена поклати глава.

— Не разбирам откъде намираш сили. По цяла нощ секс, по цял ден работа, междувременно интервюта. Това ме подсеща, че трябва да прегледаме програмата ти за следващата седмица. „Базар“ иска да прави централен материал и корицата с теб, а...

Силвър махна с ръка.

— Не сега, Нора. Нямам настроение.

Щом Силвър не искаше да говори за корици, значи е хлътнала до ушите.

— А по-късно?

— По-късно ще съм заета. Много заета.

Работата се състоеше в следното. Някакъв непослушен рок певец и петнайсетгодишната му приятелка се бяха затворили в отдалечена къща сред хълмовете на Лоръл Каньон. Дължаха пари. И то много.

— Не искат да плащат — обясняваше му същият тъмнокож чешит, когото Уес не пусна на купона на Силвър. Беше нисък мъж, с озъбена усмивка и огромни черни очила с бели рамки. — Ти трябва да прибереш гущерите. Ще се отблагодарим. Ще платим много.

Срещата се осъществяваше на задната седалка в лимузината на негъра, в дъното на подземния паркинг на супермаркета в Санта Моника. Между тях и шофьора, беше спуснато дебело непрозрачно стъкло.

Когато Уес му се обади, той предложи да се видят веднага, уреди срещата по обяд и Уес едва успя да пристигне навреме.

— Какъв е проблемът? — запита той. Прибирането на пари не му изглеждаше кой знае колко сложно.

— Щом искаш истината, ще ти я кажа. Момчето е непослушно. Преби последния човек, когото изпратих. Открадна ми кокаина. Задържа ми парите.

— И?

— За мен такова положение е неприемливо. Мотото ми е „без проблеми“. Не искам да имам нищо общо с онова момче. Абсолютно нищо.

— Искаш да кажеш, че няма да ме посрещне с целувка и торба долари.

— Няма да се учудя. Все пак не ти плащам хиляда долара за нищо.

— Ясно.

— Това лошо момче колекционира оръжия. Кукличката му е само петнайсетгодишна. Не искаме да имаме вземане–даване с тях. Тъй че изпращаме теб да прибереш парите. Ако сгазиш лука — ние сме чисти.

— А какво те кара да мислиш, че ще даде парите точно на мен? — цинично запита Уес.

— Увери ни, че ще ги даде. Бил ги приготвил. — Извади от джоба си копринена кърпичка и си избърса лицето. — Носиш ли ютия?

— А, не — рече бързо Уес. Тая няма да я бъде.

Мъжът направи гримаса.

— Лично аз не давам пет пари. Става дума за твоята сигурност. Ако искаш работата, трябва да носиш ютия. За всеки случай, нищо повече.

Уес млъкна и се замисли. От една страна — всичко беше пределно ясно. От друга — вонеше по-силно от умряла риба.

— Не разбирам — проговори накрая той. — Защо плащаш хилядарка за толкова лесна работа?

— Не ме разпитвай като прокурор. Приемаш ли, или не? Очевидно съгласието му нямаше да е най-умното решение на света — дори Роки беше отказал. Но съдбата беше на негова страна. Уес Мъни винаги успяваше да се измъкне.

— Приемам — реши се той.

— Довечера.

— Довечера не мога.

— Точно в девет или никога.

По дяволите! Можеше да се обади на Силвър, че ще закъснее. Или още по-добре — можеше да отхвърли предложението и да поиска пари от нея. На заем. Нищо сериозно.

Естествено, щеше да последва „сбогом, Уесли“, без никакви колебания.

— Най-напред парите — заяви той.

— Нямаш проблем.

Подозренията му се засилиха. Кой идиот дава пари, преди работата да е свършена?

Мъжът му връчи малък пистолет с тъпо дуло и шумолящ плик с нови стодоларови банкноти.

— Не те ли е страх, че ще изчезна с тях в неизвестна посока?

— Ако го направиш, значи си луд. — Мъжът свали очилата и го изгледа смразяващо.

— Няма такова нещо — бързо реагира Уес.

Онзи му подаде листче с написан адрес.

— Девет часа. Там знаят. След това ми донеси парите. Ще те чакам.

Уес кимна. Дълбоко в сърцето си чувстваше, че прави груба грешка.

Две силни струи бял прах в ноздрите, и Хауард се почувства истински мъж. Беше на върха на щастието. Отдавна не бе прекарвал така добре, както сега, във Вегас.

Облегна се на хладния мрамор на стената на банята и зачака наркотикът да завладее цялото му тяло. Когато се върнеше на купона, щеше да е дяволски неотразим.

Беше твърдо решен да посочи на Манън къде лежи приятелският му дълг. Как се осмеляваше да му отказва да се снима във филм на „Орфей“! Говнян актьор. Звезди или не, всички бяха говна. Манън му беше приятел, а човек правеше жестове за приятелите си. Подписването на договор с „Орфей“ беше един от тях.

Докато мислеше за принципите на приятелския дълг, въобще не се сети, че е настървен да вкара бившата жена на Манън в кревата си. Изключителната Уитни. Ставаше му само при мисълта за нея. Коего го наведе на мисълта за Попи, от която неизменно му омекваше.

Хауард се засмя с глас, облегнат на умивалника, и наплиска лицето си със студена вода.

Беше на поредния купон в събота вечерта, продължение на честването на Карлос Брент.

Карлос също криеше потенциални възможности. Не се беше снимал във филм от десет години и Хауард твърдо възнамеряваше да го закове. Вярно, че в миналото бе претърпял няколко провала, защото беше певец, а не драматичен артист. Блестяща идея осени Хауард — да му предложи мюзикъл в стила на четирийсетте години. Носталгия по миналото. Щеше да допадне на всички!

Защо ли никой досега не се е сетил за това, недоумяваше Хауард. Касовият успех направо избождаше очите! Щеше да наеме млад и популярен режисьор сценарист, едно от онези деца чудо, дете само чакат по-тлъст бюджет. И опитен продуцент, който да държи всичко под око. Орвил Гузбъргър беше идеален за случая. А за главната женска роля ще вземе Уитни Валънтайн!

Хауард беше тъй въодушевен, че трябваше да се изпикае, преди да се върне при гостите.

Току-що беше измислил филма на годината.

— Някои от филмите ви ме отвращават, толкова са мъжкарски. А вие играете ролите на сексистки нерез — говореше една от приятелките на Сузана Фоничети с надеждата, че негативният ѝ подход ще впечатли Манън достатъчно, за да я покани в апартамента си да дообсъдят въпроса.

Той примижа с невъзможно сините си очи, след което ѝ намигна.

— Ще ви призная нещо, скъпа. Вие сте напълно права.

— От друга страна — добави бързо тя, — има филми, в които сте наистина прекрасен. Квинтесенция на златокосия герой, долитащ на кон от запад.

— Трябва да решите най-сетне какво съм — заговори Манън с подчертан тексаски акцент. — Нерез сексист или проклет златен герой.

— И двете — драматично заяви тя, убедена, че е най-интелигентната жена под слънцето. — И сте ненадминат!

— А вие сте прекалено впечатлителна. Извинете. — Помота се наоколо, за да открие Карлос. Състезанието по мръсни вицове му беше далеч по-приятно от приказките на шантавите женски, които се навъртаха из Вегас.

По изключение не му се чукаше. Мъчно му беше за дома. Извън къщи се чувстваше задължен да разиграва театри. „Насам, да видите кинозвездата. Вижте как ходи, говори, яде. Опитайте да го завлечете в леглото си.“ По дяволите, беше му омръзнало. Имаше усещането, че присъства на долнопробен филм, в който играе главната роля.

— Манън, добре ли си? — Редом изникна Сузана Фоничети, по баща Brent. Типична щерка на суперзвезда от Бевърли Хилс. Холивудските отрочета имаха две възможности — да пропаднат напълно или да продължат със същия начин на живот, докато са живи. Сузана беше от вторите. Беше семе на холивудско величие и го знаеше. И то как!

— Добре съм, мила — рече той и широко се усмихна. — Къде е татко ти?

Сузана се изкикоти.

— Говориш, сякаш съм на четиринайсет години.

— Не изглеждаш много по-възрастна.

— Ласкател!

Взе го под ръка и го заведе на ъгловата маса, където се беше разположил Карлос. Свитата се размърда да стори място на Манън.

— Чувал ли си вица за поршето и заека?

Карлос се заля в гръмогласен смях.

— Дали съм го чувал? Та аз съм го измислил, човече!

Светлината на свещите в малкия италиански ресторант хвърляше топъл отблясък. Разговорът също, защото Джак откри, че Джейд е информирана събеседница и внимателна слушателка. Говореха за всичко — от политиката на Рейгън до празните клюки. Междувременно здраво похапнаха — тънки резени сирене и домати, последвани от великолепен телешки медальон, гарниран с италианска паста и лек сметанов сос.

— Искаш ли нещо за десерт? — попита Джак, когато количката се доближи.

Джейд се усмихна.

— Защо не?

Сервитьорът им посочи различни деликатеси и тя избра сладкиш със сирене, поръсен с настърган шоколад.

— Луда съм по шоколада — призна виновно. — Имам всички симптоми на принудителното въздържание.

Той се засмя.

— Напълно те разбирам. Моето падение е сладоледът. Готов съм на всичко за една богата мелба.

Сервитьорът целуна връхчетата на пръстите си.

— Предлагаме най-добрия сладолед в града — заяви той. — Правим го тук, в ресторанта. Имаме ванилов, черешов, ромов, бананов, ягодов...

Джак го прекъсна.

— Убедихте ме. Една порция бананов.

— С горещ шоколадов сос?

— Да.

— А орехи?

— Сложете всичко.

— И две капучино?

— По-добре да се отдам на разгула и да пия черно кафе с малко амарето — рече Джейд.

— Аз също. — Джак ѝ се усмихна през малката маса. — Знаех си, че ще ме тласнеш към порока.

Отвърна на усмивката му.

— Само един ликьор ли ти трябва?

— Ликьор и потупване по гърба. — Разглеждаше я внимателно. Беше една от най-приятните вечери, които беше прекарал с жена от дълго време насам. Не бе осъзнал доколко е сериозна Клариса. Би предпочела да си пререже гърлото, отколкото да погълне такава вечеря. Не само че беше вегетарианка, но и не близваше захар и алкохол, което правеше кулинарното им общуване безкрайно постно. — Надявам се, че ти е приятно — искрено изрече той.

— Много. Ти си прекрасен събеседник. — Тъй си и беше. Но дори да бе темерут, щеше да ѝ стига само да го гледа. Тези очи. Тези настойчиви зелени очи. И усмивката, и гарвановочерната коса, която падаше на яката точно докъдето трябва. Беше виждала много красиви мъже, предимно модели и обратни. Джак Питън беше нещо друго — забавен и умен, с оттенък на цинизъм. Караше я да забрави с лекота Марк Ранд.

Кафето и ликьорът пристигнаха заедно със сладоледа на Джак. Тя се облегна на масата и гребна от шоколадовия му сос.

— Ммм... — промърмори и се облиза. — Фантастично!

— Обвързана ли си с някого? — ни в клин, ни в ръкав запита той.

Помълча, преди да отговори, защото сама не знаеше. Марк Ранд искаше да се върне в живота ѝ. Не беше казала нито „да“, нито „не“, беше избягала, за да не се наложи да му отговаря. Дойде тук да обмисли по-нататъшните си действия, а вместо това прекарваше чудесна вечер. Какъв отговор би могла да му даде? Не беше толкова просто.

— Не знам — тихо рече тя.

Загледа я насмешливо.

— Как така?

Тя взе чашата ликьор и я изсипа в кафето си.

— Много е сложно. Бях обвързана, и то сериозно. Сега не съм сигурна.

— Би ли искала да поговорим за това?

— Не.

Потънаха в мълчание.

— А ти? — наруши Джейд паузата.

Да. И какво да ѝ каже? Че е получил предложение за женитба? Крайно неуместно.

— Ами имам нещо с Клариса Браунинг — заговори предпазливо той. — Срещаме се вече повече от година. В момента е в Ню Йорк.

Тя пийна кафе. Това не беше новина за нея. Антонио я беше осведомил преди срещата.

— Тя е прекрасна актриса.

— Това да — съгласи се той.

Погледнаха се в очите и помежду им засвяткаха искри.

— Искам да спя с теб — заяви той.

— Знам — отвърна тя, потънала в очите му.

— Е?

— Не смятам, че сме идеалната двойка. И двамата имаме ангажименти.

Продължи да я гледа настойчиво.

— Искаш ли ме толкова силно, колкото аз теб?

— Да.

Изрече го, преди да се усети.

Уес знаеше, че попада в някакъв капан, но не можеше да разбере какъв.

Обади се на Роки да го подпита.

— Не ме забърквай — отсече Роки. — Аз само ти посочих човека колкото да ти помогна. Съветвам те да си пазиш задника и да си отваряш очите на четири от начало до край.

Това силно го успокои.

После се обади на Силвър в студиото.

Хриплив глас нелюбезно обяви:

— Гримьорната на Силвър Андърсън. Какво обичате?

— Бих желал да говоря с нея.

— В момента е на снимки. Кой се обажда?

— Уес Мъни. Трябва да й съобщя нещо важно.

— Ще го запиша и ще й го предам.

По дяволите! Искаше да говори лично с нея.

— Хайде, казвайте — изхриптя гласът.

— Бихте ли й предали, че възникна нещо важно и довечера ще закъснея? Ще направя всичко възможно да бъда при нея към десет и половина.

— Разбрах.

— Кажете й, че съжалявам, но е неизбежно.

— Добре.

— Кажете й, че ако можех, щях да го отменя.

— Какво е това? Роман с продължения? Записвам съобщение, а не пиша книга.

— Извинете. А, да, казвам се Уес Мъни. М, Ъ, Н...

— Знам как се пише Мъни.

— Благодаря.

— Ще й предам съобщението.

Потърка хрущяла на носа си. Смешно, винаги когато беше притеснен или напрегнат, усещаше тъпа болка между веждите.

Беше запечатал хилядарката в плик и сега трябваше да реши къде да го скрие, докато свърши работата.

Изчака да чуе, че Юнити се връща от работа, и почука на вратата ѝ. Когато му отвори, препасваше престилка около детската си талийка.

— Подранил си — предупреди го тя. — Вечерята ще е готова най-рано след един час. Ще правя задушено.

Обичаше задушено. Всъщност това беше единственото ядене, което майка му готвеше.

— Няма да мога да дойда на вечеря — заяви със съжаление той, като се сети за бележката на вратата си.

Избягна погледа му.

— Няма нищо. — Усети разочарованието ѝ.

— Много късно ме извести.

— Поканих те. Нямах възможност да дойдеш. Разбрах. — Гласът ѝ бе безизразен.

— Не ме забравяй следващия път — настоя той.

— Няма — унило го увери тя.

Появи се кучето и размаха опашка. Уес се наведе и го потупа.

— Как е лапата? — Хвърли поглед към апартамента ѝ. Същите мебели под наем, същите потискащи шарки по стените, същата тясна кухничка. Вкусът на Реба бе като задника ѝ. Какво работиш?

Беше се заела да чисти моркови.

— Сервитьорка в бар.

— Сериозно? И аз понякога работя в барове.

— Тъй ли? — Изглеждаше напълно незаинтересувана.

— Къде?

— Където сваря. Търся и намирам. А ти?

— На булевард „Холивуд“ в бара на Тайто.

— Не го знам.

— Защото не искаш да го знаеш.

Извади плика с парите от джоба на коженото си яке с надеждата, че може да ѝ се довери. Нямахше избор, тъй че се налагаше да се обърне към нея.

— Мога ли да оставя това при теб за няколко часа?

— Какво е то? — запита подозрително.

— Спестяванията ми — отговори саркастично. — Какво друго може да бъде?

Поглади престилката и го погледна ядосано. Леко кривогледите очи й придаваха безпомощен вид.

— Това са важни документи, които не мога да оставя вкъщи. Тъй че, ако не възразяваш...

— Ще си лягам рано — каза тя и взе плика. — Ако се прибереш след десет, ще трябва да си го прибереш утре сутринта, преди да тръгна за работа.

— Кога излизаш?

— Утре смяната ми е от единайсет до три. Ще изляза в девет и петнайсет.

— Чудесно. — Силвър обикновено го изритваше в седем, преди да тръгне за студиото. Щеше да прибере парите към осем, ако довечера закъснееше. — Много съм ти благодарен за услугата.

Тя кимна, сложи плика настрана и продължи да чисти морковите.

— Добре — рече той и тръгна към вратата. — Приятна вечеря... И още нещо, Юнити.

— Какво?

— Направи ми още една услуга. Не изпускай плика от очи.

— Обади се твоят приятел — рече Нора. — Звучи като истински чаровник.

— Какво искаше? — запита Силвър, като се стараеше да прикрие внезапния си интерес.

— Тялото ти. Каза, че не е спал с жена като теб!

— Благодаря ти, Нора. Знам това. Какво искаше?

— Ще закъснее. Няма да може да те посети преди десет вечерта.

— По дяволите!

— Моля?

— Мразя да чакам. Знаеш го добре.

Нора запали четирийсет и петата си цигара за деня.

— Каза, че е свързано с някакъв бизнес.

— Какъв е този бизнес посред нощ?

Нора сви рамене.

— Не питай мен, аз съм пощенска кутия.

— Ще питам него. — Разрови се в огромна чанта, извади тефтерчето с телефоните и го подаде на Нора.

— Свържи ме, моля те.

Нора възрази.

— Аз съм тук да се грижа за рекламата, не за любовниците ти. Къде е асистентът ти?

— За Бога, Нора. Всеки от тях е по-трагичен от предишния. Знаеш, че го уволних.

Нора недоволно намери телефона на Уес Мъни.

— За двойна работа трябва да ми плащаш две заплати.

— Ще ти купя подарък — великодушно заяви Силвър.

— Например луксозен апартамент в Маями. Смятам да се пенсионирам.

Нора набра номера и зачака. Обади се телефонен секретар. Подаде слушалката на Силвър.

— На телефона е Уес. Няма ме. Ще се върна. Оставете името, номера и времето на обаждането си. Давайте... сега!

Сигналът изписука веднага.

— Уес — мразеше телефонните секретари, чувстваше се глупаво, докато говореше на машината, — тъ... Защо ще закъснееш? Много ми е неприятно. Моля те, обади ми се, преди да дойдеш.

— Така му се пада — отбеляза саркастично Нора.

— Скъпа, имай добрината да млъкнеш — величествено изрече Силвър и се върна на снимките.

Уес подкара по „Сънсет“ от плажа до другия му край. Беше с мерцедеса на Силвър и се придържаше към дясното платно със скорост доста под разрешената. Нямахше защо да го спират, докато е въоръжен. Самата мисъл за това го караше да се изпотява.

Исусе! В какво се беше забъркал и защо?

Знаеше добре правилото, че пистолет се носи, за да се използва. Но нямаше намерение да го прави. Където и да било. Това беше твърдото му намерение. Ако младежът започнеше да му създава ядове, щеше да отстъпи и бързо да се измъкне.

Лоръл Каньон се виеше покрай „Сънсет“, обграден от хълмове, и се простираше чак до Долината. Къщата, която търсеше Уес, заедно с

още няколко имения се намираше на частен път между магистралата и върха на хълма. Номерата бяха изписани на пощенските кутии. Имаше и надпис „ЧАСТНА СОБСТВЕНОСТ. ДОСТЪП ЗАБРАНЕН. ВЪОРЪЖЕНА ОХРАНА! ЗЛО КУЧЕ!“

Сърдечно посрещане, няма що!

Нагоре по хълма беше тъмно и трябваше да си свети с фенерче от страничния прозорец на колата, за да се увери, че е попаднал където трябва.

Зави по страничен път, като караше бавно и търсеше номера. Когато го видя, го подмина, за да огледа обстановката. След него имаше само една къща, отвъд която хълмовете представляваха стръмен пущинак.

Обърна с усилие колата, като през цялото време мислеше и кроеше планове. Не искаше да отива с колата до вратата, да паркира и да застане като удобна мишена, ако нещата тръгнаха на зло. Трябваше да може, ако се наложи, да си тръгне бързо, което никак не му се искаше, но човек трябва да е готов на всичко.

Отмина номера и следващите два. Всички имаха собствени алеи за коли, които се виеха нагоре по хълма. От частния път не се виждаше нито една къща.

Инстинктивно подкара по алеята на друг номер. Не беше от грижливо гледаните алеи на Бевърли Хилс, а с надвиснали дървета и гъсти храсталаци като в дивата провинция.

Приближи се до къщата в стил ранчо с няколко коли, паркирани отпред. Угаси светлините, обърна и подкара обратно към частния път. Като стигна до средата, отби мерцедеса зад някакви храсти, изгаси мотора и се измъкна. Прибра ключовете в джоба си и погледна часовника. Беше девет без пет. Тъмнокожият му бе казал да се яви точно в девет. Нямахше да закъснее.

Тръгна бързо и безшумно, беше съобразил да си обуе маратонки. Надолу по пътеката, после нагоре по частния път до номера, който му трябваше, и поредния надпис предупреждение за въоръжена охрана и зло куче.

Възхити се от собствената си предвидливост и се закатери по стръмния баир към къщата. По дяволите! Тези действия в стил „стражари и апаши“ го караха да се чувства като във филм за Джеймс Бонд!

Стигна къщата, но не чу нито звук. Само един прозорец на горния етаж светеше. Отвън зърна сребристо мазерати, черен джип и стар син микробус. Някъде из хълмовете взе да вие койот.

Доближи с трепет входа. Путкава работа, помисли си той. Настръхналите косъмчета по врата му подсказаха, че е нещо доста по-сложно. Посегна към оръжието. Беше на мястото си в джоба му. Не че щеше да му потрябва. Както каза тъмнокожият, просто мярка за сигурност в случай на неприятности.

Какви неприятности?

Натисна уверено звънеца. Беше точно девет часът.

Тишина. Нищо. Никой не отваряше.

Позвъни отново.

Същото.

Отстъпи крачка назад и погледна към осветения прозорец. Никакво движение.

По дяволите!

Като притеглен с магнит, протегна ръка и натисна дръжката. Вратата се отвори. Просто така. Дълбоко в себе си го знаеше. Вътрешният му глас крещеше: „Не влизай, глупако. Размърдай си задника и изчезвай!“

Някъде отдалеч се чу вой на полицейски сирени. Хармонираха с тъжния плач на самотния койот.

Като влезе в къщата, се сети за Силвър. За гърления ѝ смях, поддържаната кожа, горещото ѝ пулсиране...

Исусе! Знаеше, че е капан.

По средата на стълбището беше проснато тялото на мъж. Кръвта шуртеше като чешма и беше образувала локва на килима във вестибюла. Беше прострелян в главата.

Против волята си, Уес пристъпи в къщата; по тялото му пробягваха тръпки.

Тялото на млада жена лежеше на прага на една стая. Лицето ѝ бе обърнато към пода, а ветрилото от руса коса — опръскано с кръв.

Усети как в гърлото му се надига жлъчка и докато се обръщаше да избяга, мярна сянка с вдигната ръка и оловна тръба, насочена към него.

— Исусе Христе... не... — простена той и вдигна дясната си ръка да се предпази.

Твърде късно.
Мракът го погълна.
Уес Мъни временно остана извън играта.

Някъде по средата на пътя между ресторанта и хотела Джейд промени решението си. Колкото и да я привличаше Джак Питън, връзките за една нощ не бяха в стила ѝ. Освен това съществуваха твърде много усложнения. Не беше решила какво да отговори на Марк. А и Джак беше признал, че е силно обвързан с Клариса Браунинг. Както винаги, всичко беше много объркано.

Когато му каза, той го прие с философско свиване на раменете.

— Изглежда, не ни е дошло времето.

Докосна го леко с ръка по бузата. Усещаше, че бяха станали близки непознати.

— Нещо такова.

Разбра я напълно и се разделиха като добри приятели, без да уговарят нови срещи.

На другия ден в самолета за Лос Анджелис Антонио изгаряше от любопитство.

Тя беше сдържана.

— Вечеряхме. Говорихме. Той е направо страхотен.

— А после, красавице? Любихте ли се?

— Не е твоя работа — твърдо отсече тя.

Антонио се нацупи. Мразеше да го държат настрана от събитията.

Почти през целия път Джейд мислеше за Джак Питън. После се сети за Марк. И разбра, че значи нещо за нея. Не всичко беше свършило.

Марк беше оставил няколко съобщения на телефонния ѝ секретар. Кори също се беше обаждал и това приятно я изненада. Обади се първо на него.

— Какво става, братче? — попита весело.

— Нищо. — Нямахме настроение. — Мислих си за теб. Искам да те заведа на обяд.

Погледна си часовника. Беше неделя, шест вечерта.

— Малко е късничко за обяд — рече непринудено тя. — Хайде да вечеряме заедно.

— Не мога. Ангажиран съм.

„Кога ли не си ангажиран?“, искаше да му каже. „Не помниш ли колко близки бяхме?“

— Къде ще ходиш? — попита малко напрегнато.

— Ами на прием... делови прием.

Понякога наистина я вбесяваше. Ако тя отиваше на прием и знаеше, че той е сам, щеше да го покани да отиде с нея. Но на него очевидно и през ум не му минаваше подобно нещо.

— Знаеш ли, аз още не съм видяла къде и с кого живееш — заяви тя и продължи бързо, за да не му даде време да я прекъсне. — Знам, че според теб не одобрявам поведението ти. Признавам, че се разстроих, като ми каза, че си се разделил с Марита. Но аз те обичам и това, което правиш... си е твоя работа. Кога ще ме запознаеш с нея?

— Коя нея?

— С приятелката си, твърдоглавецо.

Последва дълга пауза. Очевидно предложението ѝ не го въодушеви.

Лошо. Беше чакала достатъчно. Имаше право да види жената, разбила семейството на брат ѝ.

— Виж какво, ще ви поканя на вечеря другата седмица. Аз черпя. Удобно ли е в петък?

Мълчание.

— Бих ли могла да получа някакъв отговор? — настоя тя.

— Трябва да проверя. Ще ти се обадя утре — проговори найсетне той.

Божичко! Човек можеше да помисли, че го кани на погребение!

— Обещаваш ли?

— Обещавам.

Затвори телефона и пусна Брус на уредбата. Спрингстийн нямаше грешка, винаги ѝ оправяше настроението.

Осъзна, че трябва да направи нещо и с Марк. Посегна пак към телефона.

— Лорд Ранд замина днес по обяд — уведомиха я от хотела.

— Сигурни ли сте?

— Напълно, госпожо.

— Остави ли телефон, на който да бъде намерен?

— Момент, моля. Ще проверя.

Не можеше да се каже, че отговорът ѝ го вълнува особено. Какъв ентузиазъм. Каква решимост. Какво копеле!

„Не бъди несправедлива, Джонсън. Ти беше тази, която се измъкна.“

Телефонистката се обади.

— Не е оставил телефон.

— Благодаря.

Затвори слушалката и се зачуди къде ли е. Беше му погодила номер, а той ѝ го върна. Английски задник. Знаеше колко мрази подобни игрички.

Джак не можеше да вини Джейд, задето промени решението си. В края на краищата това беше естествено право на всяка жена и той винаги се бе старал да постъпва като джентълмен в подобни случаи. Само че това не променяше факта, че все още я искаше. А когато Джак Питън искаше, той получаваше.

Върна се в празния апартамент и се обади на Клариса в Ню Йорк. Бе отседнала при приятелка във Вилидж. Големите хотели и луксозните апартаменти под наем не я привличаха.

— Обичам да живея между обикновените хора — беше му казвала. — Във Вилидж никой не ми обръща внимание. Мога да ходя където си искам, без някой да ме познае.

Положително. Никой не можеше да забележи Клариса извън екрана. Обади се самата тя.

— Здравей, скъпа — рече той. — Седя сам и мисля за теб.

Гласът ѝ бе приглушен.

— Кой се обажда?

Исусе! Да ходиш с една жена повече от година и тя да не познае дори гласа ти по телефона!

— Фил Донахю — сухо отговори той.

— Боже мой, Джак. Тук е два и половина през нощта. Къде си?

— Никога няма да повярваш.

— Опитай.

— Лас Вегас.

— Пиян ли си?
— Виждала ли си ме някога пиян?
— Щом си във Вегас...
— Трезвен съм. И ми липсваш. Реших просто да те чуя.
— Пиян си. И ме събуди. Наистина, Джак, понякога действаш, без да мислиш. Смуцаването на нощния сън нарушава биоритмите ми.
— Говориш като истинска калифорнийка.
— Какво?
— Нищо.
— Ще се опитам пак да заспя. Обади ми се утре, ако искаш.
Е, не заслужаваше ли наградата Мис Романтика на годината?
Наля си чаша коняк. Изпи го замислено, взе студен душ и си легна.
Като не върви, не върви.

Хауард не успя да свали най-хубавата от трите приятелки на Сузана и се спря на дребна червенокоса дама с огромни силиконови цици и глуповата усмивка. Когато я заведе в апартамента и я разсъблече, дори той се отврати от двете неописуемо големи друсливи топки плът. Приличаха на течен цимент, преди да се втвърди, и имаха вид на гигантски пъпеши с по една черешка отгоре.

— Боря се с една простуда — заяви той и се направи, че киха. — По-добре си върви.

— Нека се борим заедно — помоли тя. — Разполагам с най-доброто лекарство.

— Не — настоя той. — Не ми е добре. Май имам температура.

Докато се обличаше неохотно, тя му призна, че пише сценарий заедно с една приятелка.

— Мога ли да ти го изпратя? — попита с надежда.

Все същият капан.

— Да, разбира се.

Щом си отиде, потърси снощната жена. Отговори телефонен секретар, но след пет минути се обади самата тя.

— Ела — рече той. — Да продължим недовършеното от миналата нощ.

Тя се поколеба.

— Заета съм.

— Кое може да те направи незаета?

Тя реши, че може да му поднесе истината.

— Вземам хиляда долара на нощ. Снощи беше за сметка на хотела. Какво ще кажеш? Може и с кредитна карта.

Той се разгневи.

— Проститутка ли си?

— Не, Мери Попинс. Не можа ли сам да разбереш? Искаш ли ме, или не?

Тресна слушалката. Хауард Соломан не спеше с проститутки. Хауард Соломан никога в живота си не беше плащал за това!

Какъв кретен е този Дино Фоничети. С кого си въобразяваше, че има работа?

След купона Манън се върна във великолепната къща на Карлос Брент. Свитата ги последва, а по пътя се присъединиха няколко заблудени души.

Карлос го разведе из имението, което имаше шестнайсет спални, напълно оборудвано студио за звукозапис, два басейна с олимпийски размери и собствено игрище за голф.

— Това е малкото ми убежище — хвалеше се той. — Истинският ми дом е в Палм Спрингс. Бих искал в най-скоро време да ми погостуваш с хубавата си жена.

— Нямам нищо против — добродушно се съгласи Манън.

— Гледал съм я по телевизията. Страхотна е!

Кога ли бяха давали Мелани-Шана по телевизията?

— Уитни Валънтайн Кейбъл — продължи замислено Карлос. — Каква красавица!

Манън се навъси.

— Ние се разведохме.

Карлос се смая.

— Мъж, който би изпуснал такава кобилка, трябва да е луд!

Манън кимна. Някои твърдения не можеха да се отрекат.

Самолетът на Клингър излетя от Лас Вегас по-рано от очакваното. И тримата пътници бяха на борда, нетърпеливи да се приберат в Лос Анджелис.

Пред очите му плуваше синкава мъгла. Усети убийствена болка в главата. Когато отвори очи, нямаше никаква представа къде се намира.

По дяволите! Трябваше да спре с тези познанства за една нощ. Събуждането в леглата на непознати жени започваше да му дотяга.

Само че не се намираше в легло. Беше на пода. В дясната си ръка стискаше пистолет. И... Божичко, синкавата мъгла се вдигна и той проумя, че е в голяма опасност.

Опита се да стане, като се мъчеше да координира мислите и действията си. Изтърва пистолета.

Намираше се във вестибюла на къщата в Лоръл Каньон в компанията на двата трупа, които беше успял да зърне преди удара.

Усети как му прилошава, довлече се до близката тоалетна и повърна. В окото му се стече кръв от пукнатата глава и разбра, че трябва веднага да се маха оттук. По незнайни причини беше попаднал в капан и нямаше намерение да се мотае наоколо, докато разбере защо.

С бърз поглед към часовника установи, че от влизането му в къщата бяха минали седем минути. Явно черепът му бе от бетон.

Наоколо цареше зловец покой. Тишината пищеше в ушите му: бягай!

Още му се виеше свят и му се гадеше, но се наведе и взе пистолета. Носеше отпечатъците му, естествено. Човекът, който го бе фраснал по главата, очевидно точно това е целял.

Дали с него бяха убити жертвите?

Вероятно.

„Не искаме да намерят връзка между нас и непослушното момче и гаджето му.“

Разбира се, връзка нямаше. Убиват и двамата, след това изпращат малоумния глупак да поеме вината. Залавят малоумника с окървавени ръце, а онзи се измъква, без някой да направи връзката.

Мамка им!

Бяха го купили за хиляда долара. Идеалният балама. Кой би повярвал на думите на Уес Мъни?

Сърцето му биеше толкова бързо, че едва се осмели да помръдне, за да не се пръсне. Мрачно се постара да си припомни всички кримки, които бе гледал. Отпечатъци от пръсти. Изтрий отпечатъците.

Мушна пистолета в джоба си. Нямаше смисъл да го чисти сега. Той беше важна улика и трябваше да се отърве от него както подобава, за да е абсолютно сигурен, че никой никога няма да го свърже с него.

Втурна се като луд в тоалетната, грабна шепя хартиени кърпички и изтри всичко, до което евентуално се бе докосвал.

Бягай! Бягай! Бягай!

Входната врата още беше открехната. Избърса старателно дръжката. И звънеца. По дяволите! Чу звука на приближаваща кола и се хвърли тежко в гъсталака.

Сърцето му туптеше така, че можеше да го издаде.

След секунди само се появи полицейска кола на пълна скорост и закова пред отворената врата, като изскърца със спирачки. Уес зърна вътре двама полицаи, които сякаш не бързаха да напуснат закрилата на колата.

Всичко съвпаднаше.

Вкарай идиота в клопката.

Обади се в полицията.

Откриват идиота с оръжието на убийството в ръка. Какво значение има, че е ударен по главата и в безсъзнание? Нали стиска оръжието, с което са пречукани и двамата? Натикай го в панделата и хвърли някъде ключа от килията му.

С върховно усилие си наложи да диша бавно и равномерно. Щом влезе в къщата, цялата околност щеше да загъмжи от полиция. Трябваше веднага да се измъкне.

Откъслечни мисли се носеха в главата му. Много полезно щеше да е да се отърве от пистолета. Но как да рискува?

Към кръвта, която капеше в околото му, се прибави пот. Пълзеше бавно по влажната земя, скрит от дебелия дървета и храсталаците, които шибаха лицето, косата и тялото, впираха се и раздираха кожата му.

Уес Мъни не беше набожен. Но сега реши, че молитвите може да му помогнат, и започна трескаво да ги реди.

Един от полицаите излезе от колата. Беше висок и плещест, точно каквито трябваше да бъдат полицаите. Каза нещо на партньора

си, но Уес не можа да го чуе. За щастие вече доста се бе отдалечил от това, което щяха да открият.

И другият полицай излезе от колата. Двамата се посъветваха, преди да извадят пистолетите и да се приближат до вратата. Бяха с гръб към него.

Като прецени момента, реши, че вече може да се изправи, да се промъкне в сенките и да побегне с всички сили далеч от мястото на престъплението.

Тичаше надолу по алеята, сякаш го гонеше самият дявол. Продължи по частния път. После нагоре по другата алея, където така предвидливо беше скрил колата. Трескаво измъкна ключовете от джоба си. Запали двигателя. Не прекалено рязко! Не привличай внимание!

Дишането му беше затруднено, а гърлото му смъдеше, сякаш току-що бе напуснал горяща сграда. В гърдите усещаше остър бодеж, а главата го цепеше непоносимо. Не знаеше, че е в толкова лоша форма.

Подкара бавно надолу по алеята и стигна частния път, като едва се удържаше да не натисне педала на газта до пода. Когато стигна Лоръл Канън, направи остър десен завой и си позволи да поеме дъх. Извади с треперещи пръсти пистолета от джоба и го напъха под празната предна седалка. Надолу по хълма имаше достатъчно голямо движение и той се вмъкна между една хонда и един джип. Отново си позволи да поеме дъх.

Когато преполови баира надолу, видя откъм „Сънсет“ една зад друга две полицейски коли. Профучаха нагоре с надути сирени и святкащи буркани.

Отби встрани да им направи път заедно с другите коли. Като дишаше тежко, извади от жабката книжни носни кърпички и попи челото си. Кръвта бе започнала да засъхва и приличаше на желирана маса.

Усети нов напън за повръщане, но не посмя да спре.

Беше в безопасност. Временно.

Само че какво, по дяволите, трябваше да прави оттук нататък?

Силвър за кой ли път погледна сърдито часовника. Минаваше девет. Не беше свикнала да я карат да чака и най-малко подобните на Уес Мъни можеха да си позволят подобно нещо.

Обзета от внезапна ярост, тя се обади на Денис Денби. Беше си вкъщи. Щеше да е много учудена, ако отсъстваше.

— Онази маса в „Спаго“ — замърка тя — дали ни чака още?

Денис, който се опитваше да се свърже с нея от деня на погрома в педерасткия ресторант, не се поколеба.

— За теб, прекрасна Силвър, всичко е възможно.

— Ела да ме вземеш след петнайсет минути — нареди тя.

Дойде с една минута закъснение, което заслужаваше уважение, тъй като междувременно беше успял да се отърве от гостенката си (четирийсет и пет годишна съпруга на режисьор с гарвановочерна коса и тайна страст към млади момчета), да се обади в „Спаго“ и да поиска маса веднага. Не беше лесно, но като чува името на Силвър Андърсън, склониха. И да се облече. Носеше бяло спортно сако от „Биджан“, италиански панталон и бледорозов кашмирен пуловер.

— Простила си ми! — възкликна той и целуна ръката ѝ — жест, който по негови наблюдения се практикуваше успешно от Джордж Хамилтън.

— Не съм била сърдита. — Беше небрежно-елегантна във велурения костюм с панталон, прибрана назад коса и с пълен снимачен грим на лицето.

— Не се обаждаше, когато те търсех — изтъкна той.

— Скъпи Денис, трябва да разбереш, че нямам време да отида до тоалетната.

Той разбираше. Силвър Андърсън беше много заета жена.

На хълмчето досами модния „Спаго“ стоеше група фоторепортери и почитатели в очакване на знаменитости. Тъй като знаменитостите винаги влизаха през задния вход, вероятността да издебнат хубава снимка беше минимална.

Силвър реши Денис да кара ролса. Почитателите се скупчиха на входа на паркинга и заподвикваха с копнеж името ѝ. Махна им с ръка като кралица и се шмугна в ресторанта през задния вход. Денис послушно подтичваше след нея.

Преди да стигнат готовата вече маса, минаха през парад от усмивки, целувки и приятелски поздравии. „Спаго“, с дискретната си атмосфера, умопомрачителни пици и невероятния избор от десерти, беше любим ресторант на знаменитостите. А Волфганг Пък — главен

готвач и собственик, и мургавата му съпруга Барбара се грижеха всички да се чувстват удобно като у дома си.

— Направо обожавам начина, по който са подредени тук цветята — отбеляза Силвър, когато най-сетне седнаха.

— И аз — съгласи се Денис.

— Това е най-приятният ресторант.

— Съгласен съм.

Кога ли не беше съгласен? Непрекъснато ѝ поддакваше. Можеше да прави с него каквото си иска.

С Уес Мъни не беше така. В него имаше нещо... нещо неуловимо... затаена опасност.

Потрепери от възбуда. Пък и не беше прочетен вестник. Поне за познатите ѝ жени. А никак не бе изключено половината от жените в ресторанта да са минали през ръцете на Денис.

Тази вечер щеше да даде урок на Уес. Трябваше да разбере с кого си има работа. Изрично бе наредила на Владимир, ако се обади господин Мъни, да го осведоми, че е излязла, и да ѝ се обади на другия ден. А ако лично се появи в дома ѝ, да го отпрати.

Нека разбере, че не е единственият ѝ избор, че и други мъже имат голям член и убедителен език.

Усмихна се при мисълта за тези части от анатомията му.

— На какво се усмихваш? — разтревожи се Денис.

Силвър взе филийка хляб, загледа я с копнеж и я постави обратно.

— Нищо, което да те интересува, скъпи Денис. Ще поръчваме ли? Умирам от глад.

* * *

Мъжката тоалетна в бензиностанция на „Сънсет“ му разкри образ, който го потресе. От огледалото го гледаше мъж с див поглед, разчорлена коса и издрано лице. Дрехите му бяха мръсни и разкъсани, а на темето, където го бяха ударили, имаше гадна подпухнала като сюнгер рана.

По-добре, отколкото да лежи с куршум в черепа.

Усети как жлъчката отново се надига в гърлото му, започна да се дави, но не изкара нищо от стомаха си. Изми се набързо. Не заприлича на Пол Нюман, но трябваше да се примири с това. Изглеждаше като сдъвкан и изплют.

Затърси из джобовете си пакета с цигари и откри два непознати предмета. Голям целофанен пакет с бял прах, който подозрително напомняше кокаин, и пачка смачкани хилядадоларови банкноти на обща стойност двайсет и две хиляди.

По дяволите! Очевидно бяха част от капана. Искане да го помислят за търговец на наркотици.

Започна люто да псува и натика всичко обратно в джоба. Точно навреме, защото влязоха двама мексиканци, свалиха си циповете и започнаха да се облекчават.

Излезе бързо навън и отиде до телефонния автомат. Първата му мисъл беше да се обади на Роки. Какво ли знаеше приятелчето му?

Поигра си с монетите. Да се обади ли? Да не се ли обажда?

Незнайно откъде изникна проститутка с оранжеви мрежести чорапи и почти нищо друго.

— Искаш ли да идем в града на любовта?

Не й обърна внимание. Май нямаше да е много умно да се обажда на Роки. В края на краищата той го забърка в тази каша.

Замисли се дали да се прибере вкъщи. Не беше ли опасно? Разбира се, че не. Какво повече биха могли да му сторят?

Ами можеха да дойдат да си потърсят парите. Сумата не беше дребна. Щяха да дойдат да си приберат и кокаина — струваше най-малко хиляда и петстотин долара.

Нямаше намерение да се разделя нито с едното, нито с другото. Беше спечелил тези пари. Плюс хилядарката, скрита при Юнити.

Не, връщането вкъщи в момента не беше добра идея.

Замисли се за други възможности. И тогава се сети за Силвър Андърсън. Никой нямаше да отиде да го търси в къщата й. При Силвър щеше да е в безопасност.

— Ще дадем вечеря в чест на Силвър Андърсън — обяви Попи, докато четкаше дългата си коса пред огледалото на тоалетката.

Хауард, който преди малко се беше върнал от Вегас и лежеше в леглото, обграден от вестници, документи и листчета с неизпълнени текущи задачи, я погледна, сякаш бе подивяла.

— Защо? Та ти едва я познаваш.

Попи продължи да разресва обилните руси кичури.

— Политика, сладурче. Някой ден може да ти потрябва за участие във филм. Малко светски отношения никога не са излишни.

— Изплюй камъчето.

Тя се наведе към огледалото и заразглежда изнежената си кожа.

— Ще организирам вечерята в задната стая на „Чейсън“. Кого искаш да поканя?

Доколкото познаваше Попи, списъкът на гостите отдавна беше готов.

— Пет пари не давам. Колко души смяташ да каниш?

— Осем семейства. Но искам и ти да участваш в подготовката, Хауард.

Вечеря в чест на Силвър Андърсън. Братчето Джак отпаднаше веднага. Манън можеше да дойде, но ако поканеха Манън, нямаше да могат да поканят Уитни, а му се искаше да я види.

— Не знам. Ти си царицата на светските събития. Ще измислиш нещо.

Това беше отговорът, който тя очакваше да чуе. Остави четката и потопа върхчетата на пръстите си в бурканче със скъп крем. Започна леко да го втрива около очите.

— Ами ние и Силвър с кавалера си, надявам се, че ще е Денис, толкова е чаровен, ставаме две двойки. След това семейства Уайт и Гузбъргър. Може би Оливър Ийстърн. Манън с Мелани и...

— По-добре да поканиш Уитни — прекъсна я Хауард. — Още ми се иска да я ангажирам за сценария, който ти е харесал.

Попи свърши с масажа и крема.

— Уитни пак излиза с Чък Нилсън — осведоми го тя. — Знам, че не го обичаш. А и вече споменах на Мелани за вечерята. Не мога да се отрека от поканата си. От друга страна, и дума не може да става да поканим едновременно Манън и Уитни. — Обърна се и го погледна въпросително.

Той вдигна яката на пижамата. Беше съобразил да покрие любовните следи по врата си с грим, който намери на тоалетната масичка на Попи. Все пак не можеше да легне с поло пуловер.

— Изключено — отсече той.

— Божичко. — Бебешкият гласец потрепери. — Нали не съм направила някое лошаво гафче?

Не можеше да я понася, когато се правеше на малко момиченце.

— Ами ще дадем друга грандиозна вечеря — заяви великодушно той. — Можеш да заплануваш специална вечер, посветена на Манън и онази, как ѝ беше името...

Попи размисли и реши, че идеята в крайна сметка не е толкова лоша. Щеше да си спечели солидна репутация с даването на малки изискани вечери, може би един път седмично. Всички щяха да драпат да присъстват.

— Възхитително! — възкликна тя, скочи и се устреми към него. Коленичи на леглото и окончателно разбърка разхвърляните книжа. — Кое е това умничко момченце?

Той надникна в деколтето на розовия пеньоар. Чифт идеални цици с размер 36 Б наперено го чакаха. Негови цици. Беше платил за тях. Не приличаха на чудовищните образувания на червенокосата във Вегас. Бяха жизнени и бойки. Нито твърде големи, нито твърде малки. Точно по мярка. Преди да си ги направи, Попи го запита за предпочитанията му. „Точно колкото шепата ми“, беше отвърнал той и тя се съобрази с изискванията му.

— Прииска ми се, Хауи — пошепна тя с престорен свян.

Доця му се да отговори: „А на мен никак.“ Само че не го стори. Струпа книгата настрана, изгаси лампата и посегна към едно от притежанията си. Наперено притежание с размер 36 Б.

— Вчера обядвах с Попи Соломан — съобщи Мелани-Шана на Манън.

Той спря наред лицевата си опора.

— От къде на къде?

— Тя ме покани.

— Ясно. И какво искаше?

— Просто да се сприятелим.

— Естествено!

— Наистина.

— Всичко, което прави Попи Соломан, има някаква цел.

— Ако е имала някаква специална причина да ме кани, въобще не я спомена.

— Ще я спомене.

— Какво искаш да кажеш?

— Ще видиш.

Продължи с лицевите опори, а след това се прехвърли на машината, имитираща в домашни условия ски ходене, и се зае с мускулите на ръцете си. Мелани-Шана тъжно го наблюдаваше. Беше толкова красив и тя страшно го обичаше. Но с всеки изминал ден той се отдалечаваше от нея въпреки бременността ѝ. Нямаше факти, с които да го потвърди, но интуицията едва ли я лъжеше.

— Позабавлява ли се във Вегас? — попита дружелюбно.

— Не. Отвратително беше.

Тогава защо отиде?

Не можеше да му зададе този въпрос. Манън правеше каквото си иска, а тя нямаше право да разпитва.

— След обяда обиколихме с Попи магазините — продължи изповедта си тя.

Манън беше загубил интерес.

— Хубаво — измърмори разсеяно.

— Заведе ме в „Джорджо“ и си открих сметка.

— Радвам се.

Колко ли щеше да се зарадва, попита се тя, когато разбере, че е похарчила няколко хиляди долара. Попи я беше насърчила. „Харчи му парите, за Бога!“, съветваше я настойчиво. „За какво, мислиш, че ги печели?“

И Мелани-Шана харчеше, без да пита, за първи път, откак се бяха оженили.

Манън пухтеше и пръхтеше, започна обилно да се поти. Мускулите му играеха.

— Попи ни покани на вечеря, която дава в чест на Силвър Андърсън.

— Стига с тая Попи. Мислех, че не обичаш да ходиш по обеда, магазини и тям подобни глупости.

— Не беше глупост. Забавлявах се. Запознах се с интересни жени.

— С кои? — запита той недоверчиво.

— С Айда Уайт... с Кармел Гузбъргър.

Манън избухна в смях.

— Тия дърти кранти! Божичко, дете, наистина си намерила страхотна компания. Тези лелки са толкова преситени, че няма да им трепне окото дори ако Рейгън се разходи гол из „Родео“ и си запали пръдната.

Мелани-Шана сви устни. Понякога Манън я третираше като малоумна и това бе започнало да ѝ омръзва. Надсмиваше се и критикуваше всичко, което правеше. Вече наистина започваше да ѝ писва. Жените на обяда бяха коментирали някакъв пресен скандален развод. Съпругата поискала и получила половината от всичко, което притежавал съпругът милиардер. Попи беше намигнала закачливо. „Такъв е законът на Калифорния. Толкова е справедлив. Обичам го!“ След това се беше навела заговорнически към Мелани-Шана. „Нали не си подписвала предбрачен?“

„Какво е това предбрачен?“

Попи се изсмя с глас, след което ѝ обясни.

Мелани-Шана вече знаеше силата си и ако Манън не променеше отношението си, тя щеше да промени своето и да го принуди да престане да се отнася с нея като с парцал.

— Госпожа Андърсън отсъства — твърдо обяви Владимир в домофона.

— Знам — отвърна безизразно Уес. — Но колата ѝ е у мен и ме помоли да ѝ я върна.

— Ах... — страдалчески въздъхна Владимир.

— Ах... — изимитира го Уес.

Последва пауза, през която Владимир обмисляше как да постъпи. Госпожата не беше споменала нищо за колата. Очевидно щеше да си я иска. Освен това изгаряше от любопитство да види кой беше изместил отвратителния Денис Денби от леглото ѝ. Натисна копчето, за да отвори вратата на имението, и тръгна към входа на къщата. Когато Уес пристигна с мощния червен мерцедес, Владимир вече го чакаше.

Уес спря колата и изскочи от нея.

— Здравсти, приятел — поздрави той иконома и се опита да се шмугне покрай него в къщата.

Владимир се извиси в целия си ръст от метър и седемдесет и два сантиметра и му препречи пътя. Беше шокиран от неспретнатия му външен вид.

— Извинете, господине — заяви величествено той, — но госпожата нареди да ѝ се обадите утре. Тази вечер ще отсъства.

— Тъй ли? — Уес прецени положението. Безпомощен лакей педераст. Никакъв проблем. — Предполагам, че ще се наложи да я изчакам. Тя няма да възрази.

Без повече церемонии той се провря покрай занемелия от ярост Владимир и се отправи към библиотеката и барчето, където се зае да си налива тъй нужната му напитка.

Владимир нахлу след него с уронен престиж и тъмночервено лице.

— Какво си въобразявате! — властно запита той. — Не можете да влизате тук без разрешението на госпожа Силвър.

Уес гаврътна половин чаша неразредено уиски. Усети благодатната топлина, която се плъзна от стомаха по цялото му тяло.

Хвърли застрашителен поглед на иконома.

— Къде пише?

— Аз ви казвам! — Владимир се вгледа в нахалния натрапник. Лицето му бе обезпокоително познато. — Тук аз отговарям за всичко. Ще бъдете ли тъй добър да напуснете къщата?

Уес се отпусна в едно кресло. Честно казано, не му беше до пререкания. Просто не му достигаха силите.

— Няма да мръдна оттук, слънце мое. И не се навирай между шамарите. Трай и си гледай кефа.

— Какво? — изпухтя Владимир.

— Спокойно. Отпусни се. Остави се на течението.

Владимир усети как го завладява мигрена. Той щеше да понесе отговорността за това. Сигурен беше. Госпожа Силвър щеше да побеснее и да го уволни, особено след онзи случай в банята. Не знаеше какво да прави. За физическа разправа не можеше да става и дума. Мъжът изглеждаше направо необуздан. Истински побойник.

Прокара пръсти през пшениченорусата си коса, докато се мъчеше да реши как да се справи с неприятното положение.

Уес се облегна на креслото и затвори очи.

— Чувствам се смачкан — промърмори той. — Ако имаш капка ум, ще ме оставиш на мира. Стой настрана и всичко ще се уреди. Ще говоря с господарката ти. Не се тревожи.

Потъна в лека дрямка, с която нямаше сили да се бори.

Владимир го загледа. Не сваляше очи от него. Паметта му работеше, но не можа да си припомни къде беше срещал този тип.

Още малко... още малко... Отговорът му убягваше.

— Е, Денис — запита войнствено Силвър, — защо посрещаш поражението като скопен бик? — Беше погълнала половин бутилка шампанско, боднала от салатата с омари, опитала десерта (ябълков сладкиш с главозамайващ карамелен сос) и беше в настроение да спори.

— Моі? — запита Денис с напевна нотка в гласа.

— Да не си двупосочен? — подозрително се интересува тя. Никога досега не беше се замисляла, но тази вечер маниерът му навяваше на подобни мисли.

Той реагира рязко. Прекалено рязко.

— Пияна ли си? — кресна. — Как се осмеляваш? Как можеш... точно ти... да ме обвиняваш в хомосексуални наклонности? Би трябвало да ме познаваш по-добре.

— Кротко, Денис — успокоително заговори тя. — Някои от най-добрите ми приятели са обратни. Разликата е, че нямам желание да спя с тях.

— Крайно съм засегнат — сурово реагира той. — Как би се почувствала, ако и аз ти задам същия въпрос?

Очите ѝ се зареяха из ресторанта. Денис Денби я отегчаваше. Всичко в него беше тъй сладникаво. Лице, дрехи, разговор.

— Да сменим темата — рече кротко тя.

— Защо? — Гледаше я злобно. — Да не би да те настъпих по мазола? Да не би ти да го даваш в двете посоки?

Усмивката ѝ можеше да замрази цяло езеро.

— Поискай сметката и ме изпрати до вкъщи. И ако имаме късмет, вече никога няма да се видим.

Владимир не се осмели да безпокои госпожа Силвър в ресторанта. Направи това, което му се стори най-разумното — смути покоя на Нора в апартамента ѝ.

— Какво искаш? — раздразнително се изрепчи тя. Беше я прекъснал по средата на телевизионния сериал и сандвича с пиле.

Владимир обясни затруднението си.

Нора беше раздвоена. Сериалът ѝ харесваше, а сандвичът бе превъзходен. От друга страна, възможността да хвърли едно око на новото гадже на Силвър се оказа силно изкушение.

— Да не искаш да кажеш, че е нахлул в къщата и е заспал? — Не вярваше на ушите си.

— Госпожа Силвър ще обвини мен — хленчеше Владимир.

По дяволите... Изключи телевизора, включи телефонния секретар, отхапа огромен залък от сандвича и потегли.

Владимир я поздрави на входа.

— Още ли спи? — беше първият ѝ въпрос.

— Да — просъска Владимир, все още бесен от неописуемата натрапчивост на недодялания тип. Денис Денби поне се обличаше

прилично и имаше вид на преуспял. Оня изглеждаше, сякаш се е въргалиял по улицата. Понякога на Владимир му се струваше, че госпожа Силвър има извънредно лош вкус.

Нора забърза към библиотеката. Гледката, която представляваше Уес, проснат на креслото и кротко похъркваш, я вцепени.

— Това ли е екземплярът? — гръмогласно попита тя.

Владимир, който вървеше по петите ѝ, кимна.

— Ще го изгоните ли, преди да се върне госпожата? — запита с надежда.

Уес продължаваше да спи, без да чува разговора около себе си. Нора го доближи. Този едър, подчертано мъжествен и мърляв тип въобще не отговаряше на очакванията ѝ. На вид сякаш доскоро бе копал ями, а това не бе в стила на Силвър. Или може би точно това е стилът ѝ?

Намести очилата си и духна дим към него.

— Извинете — заговори с дрезгавия си тютюнджийски глас. — Тук не е хотел.

Той отвори око с лешников цвят и се взря в нея.

— Здравсти, скъпа. — Мина на лондонския диалект, с който говореше като дете. — Искаш ли да ми разтриеш гърба?

Владимир цъкна с език от отвращение.

Уес се прозя и се протегна с широко разперени ръце.

— Знам, че ти би го направил с удоволствие — обърна се той към Владимир, — само че аз няма да ти се дам.

Нора се намръщи. В никакъв случай не беше типичният ерген от Бевърли Хилс. Нито пък холивудски жребец. Имаше усещането, че го е виждала и преди.

— Срещали ли сме се някъде? — попита тя.

Той отново бавно се протегна. После ги загледа — лакея на Силвър и старицата по рекламата ѝ. Предположи, че искат да го изхвърлят.

— Къде е Силвър? — заинтересува се той, за да спечели време. — Каза ми да дойда тук, а я няма.

— Кога ви каза да дойдете? — изграчи Нора.

— Последния път, когато говорихме.

— И кога беше това?

Исусе! Само тази сцена му липсваше. Загледа нахално лесбийката.

— Не е ваша работа.

— Всичко, което върши Силвър Андърсън, е моя работа — кисело го срязва тя. — И предлагам да размърдаш дебелия си задник, преди госпожица Андърсън да се прибере и да те завари тук.

Не можа да понесе „дебелия задник“. С кого си въобразява, че разговаря дъртата му брантия? Какво право имаше да го пъди? Единственият човек, който би могъл да го стори, беше Силвър.

— Я духай в гъза си — нагло рече той.

Нора се стресна.

— Моля?

— Чу много добре.

— Ако не напуснете веднага къщата, господин... Мъни — Нора говореше бавно, като мереше всяка своя дума, — ще извикам полицията и тя ще ви изгони както се полага.

Той се изправи.

— Можеш да постъпиш както искаш. Силвър ме покани. И няма да мръдна оттук, докато тя не ми каже.

— В такъв случай нямам друг избор — строго пророни Нора.

Той не се трогна.

— Хайде, давай. Жълтата преса ще даде бал в твоя чест.

— Да. Предположих, че равнището ти е точно такава. Готов си на всичко за пари. Улучих ли?

— Улучи гъза ми, старо. Не обичам да ме заплашват, когато съм персонално поканен гост.

Владимир наблюдаваше разгорещената сцена като зрител на Уимбълдън. Наслаждаваше се на всеки миг! Как щяха да се възхитят всички в кръчмата. Във всеки случай беше по-интересно от Денис Денби.

— Господин Мъни — много бавно заговори Нора, — ще си отидете ли тихо и мирно, или да се обадя в полицията?

— Защо не се обадиш на Силвър и не ни спестиш цялата тази суматоха? — предложи той.

Идеята ѝ беше минала през ума. Въпреки че би предпочела да го извлекат с белезници. Беше обзета от спонтанна ненавист.

— Щом настоявате — сухо изрече тя. Обърна се към Владимир и му нареди да се обади в ресторанта, където вечеряше Силвър.

Междувременно Уес взе чашата и се отправи към барчето. Имаше нужда да поеме още малко алкохол. Държеше се по-спокойно, отколкото се чувстваше. Стомахът му гореше, главата още го болеше. Ами ако Силвър му кажеше да се разкара? Пък и последното нещо, от което се нуждаеше, беше среща с полицията.

Напълни си чашата. Усецаше краката си кухи. Дори да се наливаше цяла нощ, нямаше да усети нищо. Включително и удоволствие.

Изведнъж станаха три неща едновременно. Владимир отдалечи слушалката от ухото си и обяви:

— Госпожата е на път за вкъщи.

Силвър се втурна в стаята, зачервена и видимо пийнала, следвана от Денис.

Нора, която наблюдаваше как Уес си сипва уискито, подскочи, защото се сети къде го беше виждала, и възкликна:

— Вече знам откъде те познавам. Ти беше един от барманите на рождения ден на Силвър!

— Да, да — заприглася Владимир и едва не подскочи във въздуха от възбуда. — И аз го помня!

Силвър погледна Уес. Уес погледна Силвър.

Настъпи драматична пауза.

— Ще наема къща на плажа за лятото — заяви Джак. Хевън, която разсеяно зяпаше от прозореца на ферарито му, изведнъж наостри уши.

— Къща на плажа! Ура! Близко ли е до плажа на мускулите?

Той се засмя.

— Не. Дори никак. Намира се в Транкас. И е отдалечена и тиха, с две думи, харесва ми.

Как ли изглеждаше едно отдалечено и тихо място? Сигурно тъпо. Защо вуйчо Джак не беше наел нещо в центъра на Малибу, където се събираха всички интересни хора?

— Искам да дойдеш с мен. Можеш да си доведеш и приятелка.

Тя започна да се върти на горещата кожена седалка.

— Звучи ужасно... — Затърси точната дума и додаде: — ... самотно.

— Нищо подобно. Съвсем наблизко има магазини и ресторанти. Освен това ще се радвам, ако ми правиш компания.

Господи! Имаше поне седем приятелки, които биха умрели да правят компания на вуйчо ѝ. Не можеше да се оплаче от липсата на обожателки въпреки възрастта си.

— А Клариса? Ще бъде ли и тя?

— Не знам — отвърна честно той. Трябваше да взема решения, а не беше в настроение за тях.

— Ами, вуйчо, мисля, че ще бъде чудесно — реши тя. — Кога мога да дойда? И за колко време?

— Ако искаш, за цяло лято.

— А дядо?

Той се усмихна.

— Едва ли ще забележи.

Усмихна се и тя. И двамата познаваха добре Джордж.

Понякога се чувстваше много близка с вуйчо си. Като тази вечер. Обади ѝ се в неделя привечер и каза:

— Току-що се върнах от Вегас и ми се е дояла китайска храна. Познаваш ли някой, който изпитва същите щения?

— Аз! Аз! — реагира тя, без да ѝ мигне окото, че връзва тенекия на Еди.

— Ще те взема след един час.

Верен на думата си, се яви точно след час и се понесоха главоломно към ресторанта на Мадам Ву на булевард „Уилшър“, където вуйчо ѝ беше поръчал предварително страхотни китайски вкусотиини. Сега я връщаше къщи, а на нея не ѝ се прибираще. Би дала мило и драго да остане да живее с него.

— Как върви музиката? — запита небрежно той. В ресторанта бяха обхванали училището, живота у дома и гаджетата.

— Добре — отвърна апатично тя. Честно казано, въобще не вървеше. Пееше от време на време на училищни купони, и толкоз. — Изпратила съм касетки на всички грамофонни фирми. А те непрекъснато ми ги връщат с говняния си формален отговор. — Загледа го с надежда. — Бих искала да дойдеш да ме слушаш следващия път.

Той кимна. Знаеше много добре, че ѝ беше обещавал многократно, но непрекъснато възникваше нещо по-важно. Реши, че трябва непременно да отиде. Хевън го интересуваше и трябваше да ѝ отдели повече време, особено сега, когато беше започнала да израства.

— Не си слушал дори записите ми — добави тя с упрек.

— Защо не ми дадеш една касетка? Ще я пусна по пътя към къщи.

— Обещаваш ли?

— Смяташ ли, че ще те излъжа?

Не смяташе, но досега не беше проявявал никакъв интерес към това, което върши.

Когато се прибраха, Джордж се беше заключил в работилницата си.

— Няма да прекъсвам заниманията му — рече Джак. — Ще му се обадя да му кажа, че ще дойдеш при мен за през лятото.

— Обещаваш ли?

Целуна я леко по бузата.

— Какво ти става тази вечер? Не вярваш на нито една моя дума.

Тя се засмя самодоволно.

— Просто искам да съм сигурна.

Когато отиде да му занесе касетата, той беше тръгнал.

По средата на пътя, в Каньона, докато слушаше Били Холидей в колата, той се сети, че не дочака Хевън да му донесе записа. Не че гореше от желание да я слуша. Ами ако пееше фалшиво? Нямахте да поеме отговорността да ѝ го каже. Ами ако пееше като Силвър? Пази Боже! Гласът на сестра му не го очароваше. Напомняше му за майка им и за това как го беше зарязала като дете — по същия начин, по който Силвър беше изоставила Хевън.

Мислите му се пренесоха към Клариса, която още беше в Ню Йорк. Липсваше ли му? Не му ли липсваше? Още не можеше да реши.

После се сети за Джейд Джонсън и какво би станало, ако не беше променила толкова бързо решението си. Една нощ на страхотен секс. Може и повече... Как биха могли да са повече, докато не уреди отношенията си с Клариса?

Поклати глава, усили чувствения глас на госпожица Холидей и продължи към хотелския апартамент, който наричаше свой дом.

Уес не обичаше преките сблъсъци. Открай време ги мразеше. Особено когато видът му не беше в най-добрата си форма и знаеше, че околните го смятат за говно.

Силвър го гледаше, без да мига. Беше сърдита — искрици светлина се отразяваха в очите ѝ и отскачаха в него. Но се владееше. Не се поддаваше на външен натиск и се държеше на висота.

— Здравей, Уес — рече спокойно тя, обърна се към Нора и добави: — Не знаех, че имаме късна среща.

Нора, която познаваше настроенията ѝ по-добре от всеки друг, се приготви да изчезне незабавно.

След това Силвър прикова Владимир с леден поглед.

— Какво правиш тук? Не съм ти звъняла.

— Госпожо Силвър... — започна сърцато Владимир. — Този човек е натрапник. Аз...

— Лека нощ, Владимир. Можеш да се оттеглиш в стаите си. Тази вечер няма да си ми нужен.

Той се измъкна от стаята.

Нора се изкашля.

— И аз май ще си тръгвам.

— Добре — отсече Силвър.

— Владимир ме извика — започна да обяснява Нора. — Смяташе, че е възникнал проблем.

Силвър я прекъсна с махване на ръка.

— Подсети ме да добавя съответната сума към чека ти.

Нора се обиди. Искеше само да бъде полезна.

— Ще съобщя в телевизията — изхриптя тя. — Плащат ми те, не ти.

Взе си чантата и последва Владимир навън. Силвър Андърсън се движеше по тънък лед. Нищо чудно, че не искаше да показва Уес пред хора. Оказа се дребен авантаджия, барман! Като се разчуеше, а това беше въпрос на време, целият град щеше да се смее.

Денис Денби пристъпи напред, решен да отстоява позициите си.

— Силвър, кой е този човек?

Беше забравила, че стои зад нея, следвайки я като гладно пале.

— Денис, скъпи — каза царствено тя. — Знам, че те поканих да влезеш, но сега те каня да излезеш. Моля те, прояви разбиране. Ще ти се обадя утре, обещавам ти.

И взе да го изблъсква от стаята, без да спира да говори.

— Какво става тук? — изскимтя той. — Мислех, че между нас има нещо.

Целуна го леко по бузата, като продължи да го избутва.

— Кой е казал, че няма?

Остави се неохотно да го изпъдят.

— Има ли нещо между теб и този човек? — прозвуча последният му плачлив крясък.

— Не ставай глупав — твърдо отсече тя и затвори вратата под носа му.

Спря във вестибюла, преди да се върне в библиотеката при Уес, и се постара да събере мислите си. Думите на Нора не бяха ѝ убягнали. На рождения ден на Силвър... един от барманите. И възбуденото потвърждение на Владимир.

По дяволите! Защо не ѝ беше казал?

Ами ако ѝ беше казал?

Поклати глава. Ако ѝ беше казал, щеше да му даде пътя, без да се замисли.

Тръгна решително към библиотеката и остана на четири очи с последния си любовник. Сложи ръце на кръста и го измери с подчертано хладно изражение.

— Е? — Гласът ѝ бе леден.

Той запали цигара преднамерено бавно, без да става от креслото.

— Наистина ми писна да се отнасят с мен като с последна дрипа.

— Не него му било писнало! — Заразхожда се нервно напред-назад. — А как според теб се чувствам аз?

— В какъв смисъл?

— Господи! Не се прави, че нищо не е станало.

Той духна дим към нея и се изправи.

— Смятам да си тръгвам. Чувал бях за сърдечно посрещане, но това надмина всичко.

Огледа го от главата до петите и просъска:

— Приличаш на скитник.

— Съжалявам, госпожо Силвър — отвърна саркастично той. — Не бях планирал да ме бият, преди да дойда тук.

Изглежда го уморено. Дори в този вид не беше загубил магнетизма си. Силен, мъжествен. Знаеше, че трябва да го прогони — от къщата и от живота си.

Но защо? Само защото беше барман? Кой е казал, че Силвър Андърсън трябва да се ръководи от някакви правила? Можеше да прави каквото си иска.

— Бих предпочела да беше по-откровен с мен.

— Защо?

— Защото нямаше да допусна да бъда унижавана пред хората, които работят за мен.

— Унижена ли се чувстваш?

— Да.

Той опипа почвата.

— Колко унижена?

Усети закачливостта в гласа му, но не се поддаде.

— Върви по дяволите, Уес Мъни — рече и се отправи към барчето.

Изпревари я и застана преди нея до напитките.

— Какво ще обича госпожата? Чаша от любимото ѝ шампанско? Едно „Столи“? Разрешете да ви предложи един от специалитетите си — дайкири с ягоди и капка бенедиктин. Ще ви дам и ядки.

Успя да я спечели с представлението си и не можа да прикрие сянката на усмивка.

— Изглеждаш ужасно — каза троснато.

— Преживях ужасна вечер.

— Един душ ще те оправя.

— Това покана ли е?

— Знаеш, че не ми е приятно да се явяваш неканен тук.

— Но ти ме покани.

— А ти отмени срещата.

— Отложих я.

— Не обичам да ме карат да чакам.

— Понякога си струва.

— Кога понякога?

— Да ти покажа ли?

Много по-късно, след разгорещения секс и студения душ, Уес се промъкна долу, докато Силвър спеше, и включи телевизора в кухнята. Отвори хладилника и се нахвърли върху плато студени колбаси, без да спира да търси с дистанционното управление канала за новини.

Когато го намери, едва не се задави. Убийствата бяха новина номер едно. Хубава руса говорителка разказа случката:

„Звездата на хевиметъла Чърнел Луфтханза и петнайсетгодишната му приятелка Гунила Сакс късно снощи са били открити мъртви — застреляни в отдалечено жилище в Лоръл Каньон. Оръжието, с което е извършено престъплението, не е открито. Засега полицията не подозира никого. Чърнел Луфтханза стигна до върха на славата си в края на шейсетте години със своя състав «Рам Бам Уам». Известен е с...“

Изключи рязко телевизора. Щом името му не се споменаваше, подробностите не го интересуваха.

Вдигна бързо слушалката и набра телефона на Роки. След няколко позвънявания чу уникалния му боксьорски глас.

— По дяволите, къде се губиш, човече? — запита той. Откъде ли знаеше, че не си е вкъщи?

— Вкъщи съм — отвърна предпазливо.

— Не може да бъде!

— Защо?

— Защото онези те тър... — Роки си прехапа езика.

— Търсят ли ме? — довърши изречението Уес.

— Предполагам. — Гласът на Роки беше неприветлив. Не искаше да води този разговор.

— Какво се е случило, приятел? — Уес знаеше, че няма да получи пряк отговор.

— Тъпанар нещастен — избухна Роки, — що ти трябваше да ги трепеш?

— А?

— Много добре ме чу, кретен такъв.

— Хайде де — реагира недоверчиво Уес. — Да не мислиш, че аз съм ги очистил?

— Разнесе се слух, че не само си ги очистил, но си и избягал с петдесет хилядарки в брой и много бял прах.

— Каква глупост!

— Това се говори. Сега те търсят.

— Къде?

— Навсякъде.

— Кой ме търси?

— Яки момчета.

— По дяволите!

— А... ти къде си?

Опитът на Роки да звучи непринудено беше трогателен. Не само че го търсеха, но вероятно бяха определили и цена за главата му. Роки не би имал нищо против да прибере сумата.

— В Аризона — бързо реагира той. — Дойдох да се лекувам.

— Най-добре не мърдай оттам. — Роки замълча и след малко рече бързо: — А какъв е телефонът ти? Ще ти се обадя, ако чуя нещо.

— Няма нужда, аз ще те потърся.

Остави замислен слушалката. Ако се беше прибрал вкъщи, вероятно вече щеше да се е присъединил към Чърнел Луфтханза и Гунила Сакс в райската градина. А не беше готов да служи за тор на доматиите. Още не.

Отвори пак хладилника и извади една студена бира. Избърса кутията, преди да я доближи до устата си, защото беше чувал, че кучетата обичат да пикаят върху бирени кутии.

Добре. А сега? Какво да прави оттук нататък?

С какви алтернативи разполагаше?

Ню Йорк. Там имаше доста приятели. Но беше много студено. Е, не толкова, колкото на дълбочина два метра.

Флорида и Вики.

Нямаше връщане назад. Вероятно бе станала дебела омъжена жена с две деца и уютен дом, за който така мечтаеше.

Добре. Нямаше семейство. Тъй че какво, по дяволите, да прави?

Силвър тихо влезе в кухнята. Движеше се плавно на чехлите с високи токчета, голотата ѝ бе покрита с пенъоар в прасковен цвят.

— Хмм... — промърмори тя. — Какво виждам? Среднощен гладник ли ме е посетил?

Автоматично посегна към извивката на задника ѝ и напълни шепата си.

— Страхотна си — отбеляза. Чарът му работеше на автопилот.

— И други са ми го казвали.

— Тъй ли? Кои други?

— Половин Америка.

— Глупаци.

— Внимавай, барманче!

— Не, ти внимавай.

Придърпа я към стола си и разгърна пенъоара ѝ. Притисна уста към храстчето ѝ и вмъкна езика си.

Тя послушно разтвори крака, за да улесни достъпа му.

Близането на Силвър Андърсън не беше тежка работа. Половината от удоволствието му идваше само от мисълта, че е вкарал езика си на една от най-известните жени в Америка.

Тя ловко изви ханш, като се наслаждаваше на всяка секунда от специалното му и опитно внимание. След крайно задоволителния оргазъм се усмихна и рече:

— Беше сефте, господин Мъни. Никой досега не ми го беше правил, докато съм права.

— Водила си затворен живот — отбеляза той и си взе парче шоколадова торта от мразилното.

— Ще си счупиш зъбите — предупреди го тя. Той се хвърли в един стол.

— Щом не ги счупих в пътката ти, шоколадът не може да ме уплаши.

— Грубиян!

У старата Силвър Андърсън имаше нещо момичешко. Не можа да не се засмее.

— Пошегувах се.

Тя бързо се озова на колене пред него и започна да го гали с устни. Ако някой му бе казал, че тази нощ ще може да го вдигне още веднъж, щеше да го сметне за луд! А той стана. И то бързо като на младо момче. Тя си знаеше работата. Уес едва не проби тавана на

кухнята. Беше забравил всичките си грижи. Временно. Когато свърши, тя му се усмихна и рече лаконично:

— Държиш ме будна.

— Не знам кой кого — ухили се той.

— Влияеш ми зле. Имам нужда от сън. Както знаеш, не съм на деветнайсет години.

— Ами, не може да бъде!

— Много смешно. Утре на снимките ще приличам на дърта вещица.

— Можеш да изглеждаш само красива.

— Ласкател.

— Но ти харесва.

— Не отричам, барманче.

— Искаш ли да се оженим? — Изрече го, преди да помисли какво говори.

Тя вдигна насмешливо вежди.

— Моля?

Щом бе започнал, по-добре да довърши.

— Можем да скочим в самолета до Вегас и да го направим там.

Тя се уви плътно в пенъоара и избухна в смях.

— Защо, за Бога, да се омъжвам за теб?

Светът се сгромоляса отгоре му. Беше твърде уморен за разни игрички.

— Да — заговори горчиво. — Защо ли би поискала да се омъжиш за мен? Добър съм да те чукам до посиняване, но за брак? Права сте, богата госпожо, аз съм просто един нехранимайко. Ще задигна парите ви и ще изчезне яко дим. Върви по дяволите!

Стана и тръгна чисто гол из кухнята. Обърна се гневно към нея и продължи:

— Никога в живота си не съм предлагал брак на жена. А ти какво направи? Изсмя се в лицето ми, сякаш съм някакъв палячо. Добре, ще ти кажа едно нещо — не ми трябват парите ти. Не ме интересува славата ти. Просто ми се стори, че двамата си допадаме. На теб ти е добре с мен. На мен ми е добре с теб. Защо да не извървим пътя до края?

Не беше подготвена за такава реакция. Това бе последното нещо, което бе очаквала. Уес беше бесен като огромно животно, затворено в

клетка. И толкова смешен — носеше се из кухнята, а внушителните му препоръки се вееха насам-натам.

Брак. Хмм... Всичките й опити в тази насока се бяха оказвали фатална грешка. Брак. Хмм... Може би щеше да е забавно. И, разбира се, новина за първите страници.

Уес грабна още една кутия бира от хладилника и я отвори толкова яростно, че фината пяна опръска пода.

— Не знам нищо за теб — разумно изтъкна тя.

— Ще ти кажа всичко, което трябва да знаеш.

— Колко мило.

Не обърна внимание на сарказма.

— Аз съм свободен и пълнолетен. Нямам пукнат грош и съм потънал в неприятности с едни типове, които смятат, че им дължа пари, които не им дължа. Не съм свързан с нищо и никого. Не страдам от венерически болести. Няма да ти бъда бавачка, но ще се грижа за теб и за интересите ти. Не съм някакъв шибан гений, но знам много хватки и ми сече пипето — можеш да научиш много от мен.

Тя отвори уста да каже нещо, но той я спря с вдигане на ръка.

— Не искам нищо от теб. Не ми трябва нито къщите ти, нито колите ти, нито парите ти. Нищо не ми трябва. Ще подпиша всяка проклетата хартийка, която адвокатът ти сложи пред мен.

— Щом нямаш пукнат грош, може би ще ме осветлиш по въпроса: с какви средства смяташ да се издържаш? — запита кисело тя.

Изгълта бирата.

— Не възразявам да плащаш сметките ми. Нямам никакви мъжкарски комплекси на тази тема.

Избухна в смях.

— Е, благодаря и за това!

Отиде до нея, грабна я за талията и я притегли към себе си.

— Не мислиш ли, че ще бъдем ненадмината двойка?

— Но аз губя всичко и не печеля нищо — запротестира отпаднало тя.

Той потърка белега под лявата си вежда с една ръка и притисна задника й с другата.

— Не, печелиш. Печелиш мен. И знаеш ли какво, богата госпожо?

Беше абсурдно, но усети топлината на желанието отново да пълзи по тялото ѝ. Гласът ѝ бе пресипнал.

— Какво?

— Ще те направя най-щастливата жена в Холивуд.

Някъде В Средния запад...

Някъде през седемдесетте години...

Момичето оплака баща си и приятелката му, както беше редно. Прибра я семейството на фермер съсед, докато цялата околност недоумяваше кой ли би могъл да извърши такова отвратително престъпление — да подпали къщата на човека и да изгори всичко и всички в нея.

— Говори се, че се е ронел като прегоряло пиле — чу момичето стопанката на къщата да споделя с една приятелка. — Добре, помисли си. Надявам се, че дълго се е мъчил. Надявам се, че е умрял хиляди пъти.

Никой не я заподозря. Точно обратното, за първи път в живота си беше обградена със симпатия и съчувствие от страна на повечето хора, които я заобикаляха.

Фермерът и жена му имаха четири деца и уговорката, че остава временно при тях, беше напълно разбираема. Спеше в една стая с дъщерите му, но се държеше настрана от тях. Сестрите, едната на седемнайсет, другата почти на осемнайсет години, гледаха на нея като на натрапница. Въпреки че беше по-малка от тях и в по-долен клас, бяха чули, че е затворена в себе си и необщителна, и им се струваше особена. Имената им бяха Джесика-Мей и Сали и мислеха и говореха единствено за момчета.

— Джими Стюбън е голям сладур — казваше Джесика-Мей.

— На мен ми харесва Гормън — присъединяваше се Сали. След това с часове обсъждаха качествата и недостатъците на двете момчета.

От време на време се взираха в нея и войнствено питаха:

— На теб харесва ли ти някой?

Тя не отговаряше, а те се заливаха в кикот и започваха да си шушукат нещо.

Жената на фермера беше добросърдечна. Съпругът беше груб и безцеремонен, с червена коса и съответстваща брада. Двамата им

синове — на десет и дванайсет години, бяха малки разбойници, които ден и нощ вършеха пакости. Момичето се нагоди към семейния им живот и зачака шерифът да открие някой от братята и сестрите ѝ, за да я приберат. Не изпитваше никакви угризения във връзка с извършеното. Баща ѝ и намацаната му с грим курва го заслужаваха.

Парите в дома на фермера не достигаха и скоро ѝ казаха да си намери работа, за да внася по малко в домакинството. Започна да работи в събота и неделя като касиерка в единствения супермаркет в градчето. Шестнайсетият ѝ рожден ден дойде и отмина. Не каза на никого. Никой не се интересуваше от това.

Нощем лежеше в стаята на двете сестри и час подир час гледаше тавана и се чудеше какво ще стане с нея. Нямахше намерение да остава в града и започна тайно да пести бакшишите, които получаваше. След като навърши шестнайсет години, тялото ѝ започна най-сетне да разцъфва. Гърдите ѝ наедряха, талията се очерта. Внезапно заприлича на жена, а момчетата в училище започнаха да ѝ обръщат много повече внимание от преди. Особено едно момче — Джими Стюбън, започна да я преследва навсякъде. Беше на седемнайсет години, с черна коса и атлетично тяло. Момичето се стараше да не му обръща внимание, защото знаеше, че Джесика-Мей го харесва. Но беше много настойчив — непрекъснато я канеше на срещи и се мотаеше около супермаркета, когато беше на работа.

Една вечер му разреши да я изпрати. Сграбчи я в храстите близо до къщата на фермера и се опита да я целуне. Тя се разпищя толкова силно, че той избяга.

Но не се предаде и въпреки че интуицията ѝ подсказваше, че греши, започна да го харесва и тя и не след дълго станаха неразделни. Джесика-Мей беше бясна. Всеки ден настояваше пред майка си да изгони нежеланата квартирантка.

— Няма къде да отиде — изтъкваше добрата женица. — Никой не може да открие роднините ѝ. Ние сме богобоязливи хора. Трябва да я задържим поне докато стане на седемнайсет.

Джесика-Мей правеше всичко възможно да ѝ трови живота. Слагаше умрели мишки и хлебарки в леглото ѝ, драскаше по страниците на тетрадките ѝ, режеше копчетата на дрехите ѝ и я хулеше. Викаше на помощ сестра си Сали, която се отзоваваше с удоволствие. И двете искаха да ѝ видят гърба.

Джими Стюбън беше единствената ѝ утеха. Отнасяше се добре към нея. Водеше я на кино и на пикници и говореше с нея, сякаш бе нормално човешко същество. Накрая, когато поиска да правят любов, не можа да му откаже. Една студена вечер в старата ръждива кола на баща му тя му позволи да смъкне блузата и тънкия ѝ сутиен. Той докосна благоговейно гърдите ѝ и заговори колко много я обича. След това вдигна полата ѝ и вкара в нея мъжествеността си.

Беше вцепенена от страх и безпокойство. Очакваше да е същото, както с баща ѝ, само че, кой знае защо, с Джими се получи по-различно и изведнъж усети, че се отпуска и му отвърща с повече чувство, отколкото беше изживявала през целия си живот.

— Страхотна си — пхтеше той. — Много те обичам!

И тя го обичаше. През следващите няколко месеца правеха любов и планове за нещо по-сериозно.

— Ами ако забременея? — запита го притеснено тя една вечер въпреки дълбокото си убеждение, че след преживяното с баща си никога няма да забременее отново.

— Ще се оженим — заяви галантно той. — Ще живеем в замък и аз ще бъда твоят принц!

След шест седмици разбра, че наистина е бременна. Каза на Джими, а той на баща си. Два дни по-късно Джими напусна града и повече не ѝ се обади.

Джесика-Мей и Сали разтръбиха новината. Изпратиха я в дом за самотни майки на осемдесет километра от градчето. Домът се поддържаше от монахини — строги, неусмихващи се жени, които изискваха непрестанно уважение и подчинение. Шейсетте бременни момичета ставаха в пет сутринта, разкайваха се два часа на колене в невероятно студената църква с бетонен под и вършеха домакинска работа до обяд, когато им даваха по паница супа, филийка сух хляб и чаша мляко. Следобедите бяха време за учение, тъй като повечето не бяха навършили осемнайсет години. Лягаха си в седем вечерта.

Веднъж на две седмици идваше да ги прегледа лекар с цветущо лице и врат на бик. Имаше си кабинет в сградата. Някои от обитателките ѝ го наричаха килия за изтезания. Момичето трепереше от посещенията му. Не мигваше по цяла нощ преди дните на пристигането му. Караше прашна затворена кола и обикновено го придружаваше медицинска сестра с кисело лице, която предпочиташе

да прекарва времето си в пиене на билков чай с монахините. Докторът нямаше нищо против. Когато момичетата едно след друго му се представяха, той ги посрещаше с неизменното:

— Съблечи се. Легни на стола. Сложи краката в халките.

Не ги поглеждаше в лицето и не знаеше имената им.

Извикваше ги по номера и когато някоя постъпваше в болницата да ражда, той я зачеркваше в списъка си и добавяше към освобождения номер ново име. На момичето се падна номер седем. Седмицата не ѝ носеше щастие. Не беше ходила досега на гинеколог, дори не знаеше какво значи това, но една дебела червеночоса ѝ каза, че истинските гинеколози не са като този.

Докторът най-напред нахлузваше гумени ръкавици на кокалестите си ръце. После пъхваше показалеца си в буркан с вазелин и го забиваше в легналото на масата момиче. Не го махаше по пет, а понякога и по десет минути. Ровеше, бъркаше, причиняваше болка — не беше никак внимателен. Понякога навеждаше глава, вземаше фенерче и надничаше вътре безкрайно дълго. Веднъж пристигна с шапка, която напомняше миньорските, с прикрепено отпред фенерче. Това изобретение му даде възможност едновременно да гледа и да пипа. Понякога забравяше да си сложи ръкавиците. Най-лошо беше, когато им вкарваше дървен спекулум и го разтваряше широко. Момичето спря да диша, за да не изпици от болка, а когато му го каза, той отсече:

— Не ставай глупава. Позволила си на гаджето си да проникне в теб и да си прави удоволствието. Ако не беше го направила, нямаше да си тук сега.

Следваше преглед на гърдите. Дълга процедура на опипване, пощипване и извиване. Когато свършваше, казваше деловито:

— Слизай от стола. Дай да те видя.

Момичетата трябваше да изтърпят развратния поглед на кървясалите му очи. Веднъж в месеца им правеше снимка с „Полароид“.

— За архивите — обясняваше той.

— Ако разберат какво прави дъртият мръсник, ще му отнемат разрешителното или ще го накажат по друг начин за гадни перверзии — каза една осемнайсетгодишна. Но всички бяха единодушни, че няма

смисъл да се оплакват. Монахините имаха добрия доктор за светец и не искаха да чуят и дума против него.

Момичето изтърпя бременността, както беше търпяло целия си живот. Държеше се настрана и мълчеше.

— Тъпа, надменна кучка — рече ѝ кокалеста брюнетка. — Да не се смяташ за нещо повече от нас?

Не се смяташе. Знаеше. Един ден щеше да остави мизерното начало на живота си далече зад гърба си и щеше да постигне нещо.

Когато се роди бебето, малко след седемнайсетия ѝ рожден ден, веднага го взеха за осиновяване. Кърми го шест дни и ѝ го отнеха.

— Подпиши тук — заповяда огромна сестра с изпъкнали очи и косми по брадичката.

— Мисля да не...

— Нямах избор.

Тя подписа и беше изпратена от болницата в дом за кърмачки. Докато беше там, научи, че Джесика-Мей е забременяла от Джими Стюбън и щели веднага да се оженят. За Джесика-Мей не му се полагаше изгнание. Сватбата беше весела, с четири шаферки и торта на два етажа. Момичето прочете описанието в местния вестник. Имаше и снимка на щастливата двойка. Джесика-Мей в бяла рокля, която майка ѝ беше ушила. Джими Стюбън също изглеждаше добре, макар и малко недодялан в наетия официален костюм.

Момичето изчака да навърши осемнайсет години, преди да предприеме нещо. Чакаше тихо и търпеливо. Една нощ, когато луната беше пълна и светеше като фар, взе велосипед от дома за кърмачки, открадна бидон с бензин от местната бензиностанция и въртя педалите единайсет километра до къщата, в която живееха Джесика-Мей и Джими Стюбън с новороденото си бебе.

Безшумно и внимателно разля бензина около дома им. Драсването на първата клечка не беше трудно...

ТРЕТА КНИГА

Холивуд, Калифорния

Август 1985 година

Попи Соломан беше сменила пет тоалета. Изпаднала в паника, тя просто не можеше да реши какво да облече. Коя рокля? На „Валентино“? На „Шанел“? На „Сен Лоран“? Тропна с крак и издаде сърцераздирателен писък. Хауард се втурна тичешком от банята си в стаята ѝ за обличане. Беше по шорти, без тупе, с привичното си маниакално изражение и следи от бял прах между носа и горната устна. Изкрещя нервно:

— Какво, по дяволите, става тук?

Попи, по прозрачен бежов чорапогащник и неопикуема огърлица от брилянти, с вдигната в сложна фризура руса коса, се нацупи.

— Женичката ти не знае какво да облече — изскимтя жално тя.

— Велики Боже! — изрева той. — Помислих, че някой те коли! — Размаха опасна на вид ножица. — Щях да си отрежа оная работа!

— Що ще ножицата около оная ти работа? — запита тя с интерес.

— Косих трева — отвърна саркастично той. — А ти какво си помисли?

Попи въздъхна. Не беше в настроение за глупостите на Хауард.

— Трябва да ми помогнеш, сладурче. — Вдигна от пода тъмнорозово творение на „Бил Блас“. — Кажи ми честно, коя рокля да облека?

— Най-скъпата — кисело подхвърли той.

— Не помня сметката за всяка покупка — отвърна остро тя. — Моля те, бъди разумен и ми съдействай. Иначе ще закъснеем.

— Не можеш да закъснееш за вечеря, на която си домакиня — напомни ѝ той.

— Точно така!

Двайсет и пет минути по-късно, след като му се наложи да изтърпи мини модно ревю, изборът бе направен — шикарен къс жакет на „Оскар де ла Рента“, нашарен като калейдоскоп с блестящи

мъниста, върху дълга рокля от черно кадифе. Беше му струвал близо шест хилядарки, а още не бе го обличала!

— Благодаря ти, сладък. — Прегърна го и едва тогава забеляза, че е по шорти. — Обличай се, Хауард — скара му се тя. — Ако закъснеем заради теб, ще те убия!

Затвори се на сигурно място в банята си, като мърмореше застрашително. Попи наистина го влудяваше! Десет пъти промени датата и мястото на вечерята, както и списъка на поканените. Сега всичко беше уговорено. Интимна малка сбирка за седемдесет и пет човека. Тази вечер. Въпреки че още не можеше да проумее защо точно те даваха изискан сватбен прием в чест на Силвър Андърсън и тайнствения ѝ жених в залата на втория етаж на Бистрото. Той познаваше Силвър съвсем бегло, а и Попи не беше близка с нея. Разбира се, две минути след като се ожени за Попи, разбра, че тя съчетава по най-свиреп начин качествата на човек, драпащ към висшето общество, и тотално неуважение към звездите. Лично на него не му пукаше. Щом това я правеше щастлива...

Посегна към тупето и го забодя на място с две фиби, след което среса отгоре истинската си коса.

Телефонът до тоалетната чиния иззвъня. Вдигна слушалката и заканително рече:

— Да?

— Господин Клингър ви търси, господин Соломан.

Защо ли Закари К. Клингър го търсеше вкъщи в събота вечерта? Този човек беше най-непостоянното лайно, което познаваше. Седем пъти беше го заплашвал, че ще долети при него за лична среща, и седем пъти се беше отказвал. Прекрасно. Хауард нямаше нужда от него. Справяше се чудесно и без Закари К. Клингър да диша във врата му. „Орфей“ беше в отлична форма. Подготвяше три филма, които бяха почти готови за снимки. Единият беше блестящата идея на Хауард за ретро мюзикъл с Карлос Брент и Уитни Валънтайн в главните роли. Уитни още се запознаваше със сценария, възстановка на оригинална класика. Продуцент щеше да бъде Орвил Гузбъргър.

— Здравей, Закари — заговори той с най-дружелюбния тон, който можа да докара, в очакване на поредната отмяна на обещаното за понеделник пристигане.

— Имам изненада за теб, Хауард — заяви Закари. Говореше със зловещ шепот, малко като Марлон Брандо в „Кръстникът“.

— Знам, знам — отвърна весело Хауард. — Няма да успееш да дойдеш в понеделник. Не се тревожи, Зак. — Използва уверено съкращението на името му. — Ние те разбираме. Тук всичко върви като по часовник.

— Но аз съм тук — обяви Закари. — Искам да се видим довечера.

— Ти си тук? — повтори пресипнало Хауард. — Наистина?

— Долетях преди петнайсет минути.

— Тъй ли? — Хауард усети, че тялото му се покрива с пот. Само тази изненада му липсваше. След няколко месеца размотаване дъртият пръдльо реши да се появи точно вечерта, когато Попи организираше празненство в чест на Силвър Андърсън. — За Бога, Зак, да беше ме предупредил по-отрано.

— Защо? — благо запита Закари.

Хауард знаеше, че кроткият му глас е признак на необуздана ярост. Когато Закари К. Клингър искаше нещо, никой не възразяваше. Беше легендарен в това отношение.

— Тъх... Жена ми. Попи, дава... тъх... официална вечеря. В чест на Силвър Андърсън. — Засмя се нервно. — Нали ги знаеш жените! Ако не отида, ще ме замъкне при адвоката си още утре преди закуска!

— Нямах проблеми — рече Закари с разбиране.

Хауард пое дъх.

— За щастие имам официални костюми и на двата бряга — продължи Закари. — Което значи, че ще мога да дойда и аз. Къде и кога?

За част от секундата Хауард занемя. Къде? И кога? Попи беше прекарала три дни в разполагане на гостите по масите. Цели три дни! Появата на Закари К. Клингър щеше да я хвърли в бяс, от който вероятно никога нямаше да се съвземе. А той, Хауард Соломан, щеше да го чувства на гърба си седмици, месеци, а може би и години наред!

— Страхотна новина, Зак — успя да продума все пак. — Сам ли ще дойдеш?

— Да.

— Добре, добре. В осем часа в Бистрото. С папийонка... е, ти ги знаеш тия работи.

— Знам ги. — Пауза. — И още нещо, Хауард.

— Кажу ми, Зак!

— Не ме наричай Зак. Името ми е Закари или господин Клингър. Избери едно от двете и се придържай към него.

Телефонът се затвори.

— Кучи син! — изкрещя Хауард.

Попа никога вече нямаше да му духа!

Хевън нервно надзърна в третия комплект снимки, подаден ѝ от една от асистентките на Антонио. Не можеше да повярва, че образът, който видя в черно и бяло, е тя. Снимките бяха главозамайващи.

— Харесват ли ти? — запита я приличащата на лесбийка асистентка.

— Фантастично — едва пое дъх Хевън. — Това наистина ли съм аз?

— Да. Антонио няма равен, когато работи с камерата. Разбира се, трябва да намери и подходящ модел, а ти си точно такава.

— Мислите ли? — реагира скромно Хевън.

— Погледни внимателно. Излъчваш индивидуална неповторимост. Камерата може свободно да си играе с теб и никога няма да се разочарова.

Хевън се вгледа почтително в снимките. Вярно беше. Успехът ѝ се дължеше не само на Антонио. Индивидуалността ѝ бликаше от очите и придаваше живот на фотографиите. С малка помощ от страна на гримьора, фризьора и един невероятен стилист, които си бяха свършили отлично работата.

Радваше се, че прояви настойчивост и не се отказа от обещанието на Антонио да я снима. Трябваше ѝ доста време, но накрая успя да се настани пред камерата му и резултатите бяха главозамайващи! Беше се забавлявала по време на снимките точно колкото и той. Пусна да гърми рок музика и я поощряваше да се движи в такт и да се забавлява.

Когато Хевън подписа договора, постави едно ограничение — независимо от това къде ще публикува снимките, да не споменава, че е

дъщеря на Силвър Андърсън.

— Вепе — рече той и това беше всичко. Вярваше му. Оле-ле! Как ли щеше да позелене Силвър, когато видеше снимките!

— Какво ще прави с тях?

Асистентката отвърна:

— Нямам представа. Радвай се, че ги хареса. Много е специален в това отношение.

— Мога ли да си поръчам няколко?

— Шегуваш ли се? Антонио никога не дава снимките, които прави. Съжалявам.

Хевън се замисли дали не може да открадне някой негатив. Какъв беше смисълът да се снима и да не може да получи нито една снимка?

— Е — смили се асистентката, — ще го питам за плановете му. Обади ми се след две седмици.

Хевън напусна неохотно студиото наполовина въодушевена, наполовина разочарована. Все пак беше отбелязала някакъв напредък. Колко други шестнайсетгодишни момичета можеха да позират на великия Антонио? И колко от тях можеха да прекарат лятото на плажа с прочутите си вуйчовци? Тази мисъл я караше да не усеща земята под краката си, въпреки че мястото, избрано от Джак, не ѝ се струваше особено привлекателно. Всичко интересно ставаше в Санта Моника. Все пак... къщата сигурно бе страхотна и нямаше търпение да я види. Вуйчо ѝ беше върхът — само как я покани въпреки огромната си заетост.

Майка ѝ дори не беше се обадила да се поинтересува как смята да прекара лятото.

Майка ѝ...

Понякога се питаше кой е баща ѝ и ако го познаваше, дали би го обичала. Или щеше да е като Силвър?

Страхуваше се да попита за името му. Анонимността бе за предпочитане пред поредното отритване.

Спря в големия магазин на ъгъла на „Ла Сиенега“ и „Бевърли“ и въодушевено накупи цял куп плажни масла и кремове. Тази вечер в шест часа вуйчо Джак щеше да дойде да я вземе и лятото на плажа започваше. Както беше предсказал Джак, дядо Джордж почти не реагира. Дори му стана приятно. Чакаха я шест седмици пълна

свобода! Ако можеше да пораздвижи и кариерата си, всичко би било идеално.

Докато караше през хълма, се сети за Еди. Какъв скапаняк! Не харесваше вече нито свиренето му, нито самия него. Може би и двамата имаха нужда от тази раздяла.

Когато се прибра, завари къщата празна. Дядо ѝ беше в работилницата, а икономката я нямаше. Обади се на една–две приятелки, не научи нищо ново и започна да си стяга багажа.

Какво ли щеше да ѝ трябва за шест седмици на плажа? Бикини, шорти, бюстиета, тениски, панталони. Видя дългото си палто, закачено в гардероба. Преди няколко месеца ѝ бе любима дреха, но след рождения ден на Силвър не го беше облякла нито веднъж. Измъкна го и го навлече. Страшно ѝ отиваше, защо го беше изоставила?

Защото ѝ напомняше за нежната ѝ майчица. За грижовната майчица, която наскоро се беше омъжила за трети път, а дори не си беше направила труда да ѝ съобщи. Беше прочела за сватбата на Силвър Андърсън във вестниците — като всички обикновени американци.

Завъртя се пред огледалото и огромното палто я обгърна. Не изглеждаше твърде подходящо за плажа. Много топлеше.

Бръкна с ръце в дълбоките джобове и напипа смачкана салфетка. На нея пишеше РОКИ и някакъв телефон.

За миг я загледа неразбиращо. Роки ли? След това се сети. Типът от рождения ден на Силвър, който сервираше на бара и имаше приятел в бизнеса със записи. Беше го забравила напълно, особено след като се добра до Антонио и успя да го накара да направи обещаните снимки.

Набра номера, без да мисли. Никой не се обади.

Внимателно сгъна салфетката и я мушна в ъгъла на куфара. Роки. Щеше да му се обади и да разбере наистина ли има такъв приятел. В края на краищата скоро щеше да навърши седемнайсет. Младостта си отиваше.

Обгърнатата от мека кожена рокля от „Дона Каран“, Джейд пристигна в „Айви“ преди брат си. Още не можеше да повярва, че той не промени датата на срещата им в последния момент, както беше правил седмици наред. Тъй като винаги беше зает за вечеря, най-сетне успя да го притисне да обядват заедно. Радваше се, но се и опасяваше. Ами ако не хареса новата му приятелка? Ами ако момичето не я хареса?

Един коктейл „Блъди Мери“ ѝ се стори добра идея. Поръча и се облегна. От съседната маса ѝ се усмихна мъж. Кимна сдържано. Лицето ѝ беше толкова известно, че всички я имаха за своя позната. Реклама и пак реклама. Какво ли щеше да стане, когато кампанията на „Клауд Козметикс“ се изсипеше върху нищо неподозиращата публика? „Клауд“ се опитваше масирано да надмине „Ревлон“ и „Есте Лодер“, взети заедно. Ликът ѝ щеше да се появи на всеки телевизионен екран, във всички реклами за печата, на корицата на всеки проспект, смятаха да завладеят огромните крайпътни места за окачане на реклами из цялата страна.

„Клауд Козметикс“ вече беше известна и преуспяваща международна компания. Името Джейд Джонсън щеше да стане синоним на „Клауд“, защото беше не само лицето, рекламиращо новите продукти, а и личността, която щеше да ги продава. Имаше запланирана обиколка из цялата страна, с множество лични изяви и куп други неща. Марк никога не би ѝ разрешил да подпише подобен договор.

— Твърде много публичност и шумотевица — щеше да обяви той. — Пази личния си живот, той е една от най-ценните ти придобивки.

Като се замисли за Марк, разбра, че ако е искал да възбуди интереса ѝ, беше свършил добра работа. Винаги си е бил умен и хитър английски задник. Откак я посети изневиделица в Лос Анджелис, не беше чула дума от него.

Нали точно това искаше, Джонсън? Нали затова избяга с такава скорост в Лае Вегас?

Не беше сигурна. Може би той наистина се развеждаше с лейди Фиона. Може би наистина се е променил.

Да, да!

— Джейд?

Погледна нагоре и възкликна:

— Бевърли! Не мога да повярвам на очите си!

Оттласна се от масата, скочи на крака и прегърна старата си приятелка Бевърли д'Амо — тъмнокожа и екзотично красива със стигащата под кръста дебела, гарвановочерна плитка и остри скули.

— Виж ти! Джей Джей! — проехтя гласът на Бевърли. — Чий го крепиш тук, момиче?

Няколко глави се обърнаха към тях. Езикът на Бевърли никога не беше се отличавал с изисканост.

— Търсих те — каза Джейд. — Телефонният ти секретар ме осведоми, че си в Перу или нещо подобно.

— Снимах филм, миличка. Истинска житейска драма! Говняна история. Пипнах дрисък още първия ден и клечах почти през цялото време в кенефа. Две минути на екрана, два месеца в кенефа!

Джейд се усмихна.

— Не си се променила. Същата стара лоша Бевърли.

— Ами да. Този град може и да е върхът, но Бронкс е в кръвта ми.

— Напуснала си Бронкс на петнайсет години — напомни й Джейд.

— Е, и? Нали корените ми са оттам?

Джейд се засмя и рече:

— Защо не седнеш, не млъкнеш и не си поръчаш нещо за пиене?

Бевърли направи гримаса.

— Не мога. Ще обядвам с импресариото си. Много важен обяд. Ще обсъждаме кариерата ми, нали разбираш? — Тя махна към другия край на залата.

Джейд поклати глава.

— Кариеристка! Но въпреки това те обичам. Искаш ли да вечеряме заедно?

— Не, тази вечер не мога. Ще присъствам на много шикарен малък купон в чест на Силвър Андърсън. Ще присъстват само седемдесет и пет най-близки нейни приятели!

— И както подразбирам, ти си една от тях.

Бевърли пусна див и писклив смях в стил „Еди Мърфи“.

— Очите дори не съм виждала на оная кучка! Но, Джей Джей, аз съм купонясващо животно! Не си забравила, нали?

Как би могла да забрави? Беше започнала кариерата си на модел заедно с Бевърли и известно време бяха известни като „Ужасната двойка“, заради грубите шеги, които си позволяваха. Джейд пазеше най-светли спомени за дивата и прекрасна госпожица Д’Амо.

— А утре вечер?

— Миличка, извади късмет. Ще ходим на яхта. Къде е Негова светлост лордът?

— Почина.

— Малко му е.

— А, значи и ти си знаела за него?

— Всички знаеха, че хуят му застава мирно, щом излезеш от стаята.

— Благодаря, че ми каза.

— Ще поговорим утре. Пълна съм до ушите с клюки.

— Нямам търпение да се видим.

— Обади ми се утре. Чао!

Джейд наблюдаваше как Бевърли се промъкна между масите и се настани при трима мъже. Гръмкият ѝ смях кънтеше из малкия интимен ресторант.

Продължи търпеливо да чака, като си пиеше коктейла. Братчето Кори и гаджето закъсняваха. Направи знак на сервитъора и си поръча още един „Блъди Мери“.

Кори се появи след двацет минути с изражение, което тя определи като „гузно“. Като бяха малки, винаги изглеждаше така след някоя пакост.

— Какво става, братче? — запита тя, решена да не коментира закъснението му, за да не развали настроението по време на обяда.

Поздрави я напрегнато и неспокойно огледа ресторанта. Към масата им се приближи красиво русо момиче и Джейд вътрешно се мобилизира, готова за запознанството.

Момичето бързо отмина. Зад него вървеше извънредно красив млад мъж с крехка фигура, тъмна, къдрава коса и трапчинка на брадичката.

Кори сложи свойски ръка на лакътя на младежа.

— Норман — рече той с неестествен глас, — запознай се със сестра ми Джейд.

Норман имаше сърдечна усмивка и златен „Ролекс“ на китката. Протегна приятелски ръка и се представи:

— Норман Гузбъргър. — Маниерът му бе приятен. — Очарован съм да се запозная с вас. Аз съм тайнственият съквартирант. Съжалявам, че се виждаме едва сега, но вие най-добре познавате брат си.

Досега мислеше, че го познава, но вече не беше толкова сигурна, защото очевидно Кори и Норман Гузбъргър бяха нещо много повече от съквартиранти.

Влязоха в Бистрото със самочувствието на двойка на годината, каквато всъщност и бяха. Силвър Андърсън и новият ѝ съпруг Уес Мъни.

Фотографите, дебнещи край входа, откачиха, когато се появиха с лъскавата лимузина. Силвър беше с блестяща дълга рокля от златно ламе и с широка усмивка. Уес носеше наскоро купен официален костюм и бяла копринена риза с копчета за ръкавели от злато и брилянти — сватбен подарък от Силвър.

Не беше свикнал с внезапните атаки на фотографите и за малко не се спъна. Улови здраво Силвър за ръката и я вкара вътре с мрачно изражение.

— Какво има? — запита го тя със закачлива усмивка.

— Тези хора са истински зверове — оплака се той. — Не им позирай, само ги насърчавай, дрипльовци нещастни.

— Очарователно! Каква изключително живописна дума.

— Повярвай ми, много добре им подхожда.

Тя намести горницето на роклята си, преди да се изкачат по стълбите до залата на втория етаж, където щеше да е тържеството.

— Трябва да свикваш, мили — подхвърли небрежно. — Където и да отиде Силвър Андърсън, журналистите са по петите ѝ. Понякога е забавно, но най-често не е. Просто оголвам зъби и ускорявам крачка.

— Аз не мога.

— Скоро ще се научиш.

— На колко се обзалагаш?

— Ще видим.

Бяха женени точно от пет седмици. Сватбата бе в Лае Вегас. Бърза, тиха и съвсем тайна. Толкова тайна, че дори пресата не надуши какво става и Силвър, неузнаваема с дълга руса перука и тъмни очила, успя да подлъже възрастната двойка в църквата до момента, когато погледнаха в регистъра и видяха името ѝ. Докато новината обиколи телевизионните екипи и вестникарите, Силвър и младоженецът бяха заминали в усамотена къща на Хаваите, отстъпена им от продуцента

на „Палм Спрингс“. Прекараха няколко прекрасни седмици, изолирани от света, доволни от възможността да се отпуснат и опознаят по-добре. Всъщност почти цялото време прекараха в леглото. По-късно Силвър, в пристъп на откровеност, довери на Нора:

— Беше съвършен меден месец. Секс, сън, секс, храна и секс, секс, секс!

Нора, както винаги, не можа да не се учуди на енергията ѝ.

След като Силвър реши, че да, ще се омъжи за Уес, всичко си дойде на мястото като идеално планирана шахматна игра. Каза само на Нора, на адвокатата си и на продуцента на „Палм Спрингс“. Заедно успяха да ѝ осигурят лишена от публичност сватба. Не беше лесно, но успяха. Най-вече защото Уес не беше свързан с нея в очите на обществото, пък и никой не го познаваше.

Естествено, всички се постараха да я разубедят. Тя изслушваше по една минута дежурните фрази: „Кой е той? Не знаеш нищо за него. Сигурно го прави заради парите ти“ и тъй нататък, и тъй нататък. Тогава много вежливо им заявяваше да бъдат така добри и да не се бъркат в личния ѝ живот. Което и направиха. Макар и неохотно.

Съвсем разумно накара адвокатата си да подготви документ, изключващ Уес от подялба на имуществото ѝ в случай на развод. Той жизнерадостно го подписа.

— Имаш ли семейство, на което би желал да съобщиш? — заинтересува се тя малко преди церемонията.

Той поклати глава.

— Не. Идвам при теб чист и свободен от всякакви майки, бащи, братя, сестри, деца и бивши съпруги.

— Хммм... Идваш и чист и свободен от всякакви земни блага.

— Е, и аз имам нещичко, но не ми се занимава точно сега. Ще си прибера всичко, когато се върнем.

Времето на сватбата беше отлично избрано. След още един ден снимки Силвър излизаше в тримесечна ваканция, защото през лятото сериалът спираше да се излъчва. Смяташе да участва във „Филми на седмицата“, но за щастие не беше подписала договор.

Няколко дни след предложението му Силвър Андърсън стана госпожа Уес Мъни. Всъщност Уес Мъни стана господин Силвър Андърсън, защото такъв беше законът на Холивуд. Запомняше се известното име. Тъй че шофьори на лимузина, портиери и носачи се

обръщаха към него с „господин Андърсън“. Хич не му пукаше. Беше в безопасност. Вече не беше никой, за една нощ Уес Мъни бе станал някой.

Сега бяха пак в Лос Анджелис, все още относително непознати един за друг, макар че той вече знаеше, че любимата ѝ храна е червен хайвер, който той не понасяше. Любимият ѝ алкохол бе шампанското, от което той получаваше тежък махмурлук. А любимата ѝ сексуална поза — всичко, всякога, навсякъде.

Случилото се му приличаше на дива фантазия. Непрекъснато му се струваше, че ще се събуди и ще се намери на пода на къщата в Лоръл Каньон с пистолета в ръка и ченгетата пред вратата.

Исусе! Всеки път, когато се сещаше за този кошмар, го побиваха тръпки. Но беше ги надлъгал по всички линии. Първо, беше избягал, преди да го открият. Второ, беше се оженил добре. Сега не можеха да му прикачат нищо. Вече не беше Джо Смръдльоето. Щеше да ги остави да точат лиги за парите си. Почти успяха да го унищожат и сега трябваше да си сърбат лайната. Парите и кокаинът бяха скрити в банков сейф като застраховка в случай, че Силвър му биеше дузпата.

— Попи, миличка, това е Уес — рече Силвър между целувките, които си размениха. Бузите им се разминаха с половин километър. — Искам ти първа да се запознаеш с него.

Уес съзря пред себе си дребна блондинка със силиконови цици (винаги ги познаваше), забележителни истински брилянти (имаше нюх и към тях) и самодоволна усмивка.

— Ах, значи ти си тайнственият любим — възкликна тя задъхано. — Колко вълнуващо!

За една бройка да се задави от парфюма ѝ.

— Запознай се със съпруга ми Хауард Соломан — притегли тя за ръкава един дребосък с очевидни подплънки на обувките и тупе. — Хауард, кукличко, кажи здрасти на Уес.

Хауард Соломан му намигна, докато Силвър говореше:

— Няма ли да ме поздравяваш, Хауард? Реших се отново!

— Поздравявам те, дечко — любезно откликна Хауард. Бузата му се сгърчи от тик. — Радвам се да се запознаем, Лес.

— Уес.

Една фотографка пристъпи към тях и ги снима.

— Не, не — заяви енергично Уес. — Никакви снимки.

— Не се притеснявай — мило демонстрира трапчинките си Попи. — Това е момичето на Джордж.

— Какво значи „момичето на Джордж“? — обърна се той към Силвър.

— На Джордж Кристи, мили. Той подготвя прекрасната задна корица на „Холивуд Рипортър“.

— Нима на подобни вечери се допускат фотографии?

— Само с предварително разрешение. Я виж, там е Дъдли. Чудесен е. Обожавам го. Гледал ли си го в „Десет“? Толкова е забавен.

Следващият половин час бе посветен на присъстващите звезди. Личеше, че всички — от Джони Карсън до Кърк Дъглас — се бяха явили да огледат новия съпруг на Силвър.

Уес се постара да остане хладнокръвен, докато се здрависваше с Жаклин Бисе, Уитни Валънтайн Кейбъл и Анджи Дикинсън — три жени, които открай време намираше за безкрайно съблазнителни.

След това дойдоха мъжете. Запозна се със самия Карлос Brent. Беше израснал, чукайки се под звуците на плочите на легендарния Карлос Brent. Каква вечер го очакваше!

Попи прие новината за непредвидената поява на Закари К. Клингър неочаквано добре. Премести картичката с името на Хауард от почетното място до Силвър и умно я смени със Закари. След това размени своята картичка с тази на Уитни Валънтайн Кейбъл и се постави от другата страна на новия гост. Премести Хауард и Уитни на маса номер две. Ако ставаше дума за някой друг, дълго време щеше да му трие сол на главата. Но сега се чувстваше окрилена. Присъствието на Закари К. Клингър беше висше постижение за всяка домакиня.

Междувременно мина осем и половина, а Закари още не се появяваше.

— Къде е? — просъска тя на Хауард. — След петнайсет минути трябва да поканя всички на масата.

— Бъди спокойна, ще дойде. — Хауард говореше безгрижно, но... щеше да пати, ако Закари му вържеше тенекия!

Загледа се в Уитни, застанала в другия край на залата и направо сияйна в лимоненозелена рокля без презрамки. Нарочно я избягваше преди вечеря, защото щеше да седи до нея. Може би най-сетне бе

прочела сценария и щеше да приеме ролята. А и как би отказала да партнира на Карлос Брент във филм на Орвил Гузбъргър? Щеше да премине в категорията на сериозните актриси, и то благодарение на него. Дано му се отплати както подобава.

Появи се Манън Кейбъл. Разбира се, пак закъсня. Колкото по-голяма беше звездата, толкова по-късно пристигаше. След като списъкът с гостите надхвърли трийсет души, Попи реши, че няма нищо неудобно да поканят и Уитни, и Манън.

— В края на краищата — логично отбеляза тя, — ако човек спре да кани хора, които са били женени за някои от гостите, в Холивуд човек няма да има кого да покани!

Самата истина.

Манън помахна на Хауард. Хауард му отвърна. Ако завъртеше любов с Уитни и Манън разбереше... Не му се мислеше за това.

Закари К. Клингър поздрави отмерено шофьора си и влезе в кафявия ролс-ройс. Колата беше не много нова, но в отлично състояние. Закари рядко посещаваше Калифорния, но обичаше да има кола и шофьор във всеки голям град в света. Беше достатъчно богат да поддържа десетки коли където пожелаеше. Състоянието му беше толкова голямо, че можеше да прави каквото му скимне до края на живота си.

Въздъхна и се облегна на плюшената тапицерия. Пари.

Можеха да му купят всичко и почти всички. С изключение на... Старата банална фраза, че с пари не се купува щастие, каквото тъй пламенно желаше, напоследък не излизаше от ума му.

— Забавляваш ли се? — Силвър хвърли на Уес лукава усмивка. Наслаждаваше се на всяка секунда внимание.

Той кимна. В интерес на истината, беше като замаян. Всички тези хора, тези познати лица. Знаеше със сигурност, че ако не беше станал господин Силвър Андърсън, нямаше да го погледнат. Богаташите имаха друг поглед върху живота. Държаха да общуват само с други богаташи. Уес го знаеше от опит. Беше прислужвал зад

достатъчно много барове в достатъчно много модни заведения, за да не забележи как стоят нещата.

Същото се отнася и за прочутите. Покажи на някоя звезда друга звезда и са готови да си изпотрошат краката да са заедно, освен ако не са съперници на живот и смърт. В такива случаи цареше ледена вежливост.

Исусе! Само ако знаеха какъв е всъщност Уес Мъни:

За щастие клюкарите от пресата не бяха открили нищо. Оставаше си най-тайнственият мъж.

Нора беше дала за печата съобщение от името на Силвър. Беше кратко и ясно.

„Силвър Андърсън, звездата на «Палм Спрингс», наскоро се омъжи за трети път. Новият ѝ съпруг, Уесли Мъни-младши, е бизнесмен.“

Уес избухна гневно, като го прочете във вестниците.

— Какъв е този шибан „младши“? — извика той.

— Идеята е на Нора — обясни Силвър. — И трябва да призная, че наистина ти придава ореол на потомък на старо семейство.

— Като искаш ореол, защо не се омъжи за Теди Кенеди?

— Малко е пълничък за мен — усмихна се тя. — Не обичам пумпалите, а ти?

Не можеше да не ѝ се възхити. Не даваше пет пари за нищо и никого. Беше силна, нахакана жена, която правеше каквото ѝ скимне и плюеше на всяка критика.

— Животът ми невинаги е бил лек — беше споделила тя в една благоуханна нощ на сладострастния им меден месец. — Преди четири години имах нервно разстройство. Мислех, че всичко е свършено.

— Тъй ли? — Нямаше интерес да обсъждат миналото си.

Не можеше да си представи Силвър на друго място, освен на върха. А щом се ожениха, спря да си представя, че може да бъде другаде, освен редом с нея.

Това не беше любов, а приятно съжителство.

Попи се суетеше между гостите си, докато те сядаха по масите. Търсеше Хауард. Трябваше ѝ главата му. Закари К. Клингър не беше дошъл.

Точно когато беше готова да запищи, наум, разбира се, Закари К. Клингър се появи на вратата. Позна го веднага и без да губи време, забърза към него.

— Господин Клингър — запревзема се тя, — какво неочаквано удоволствие! Очарована съм, че успяхте да дойдете.

— Ти пък коя си? — залита той със зловещо хриптене.

— Но аз съм Попи Соломан. — Усмихна се сладко. — Вашата домакиня.

Какъв грубиян, мислеше тя, и то преди вечеря. Може би не трябваше да го слага до Силвър. Очевидно имаше лоши маниери.

Спря Манън, който се връщаше от тоалетната.

— Виждал ли си Хауард? — запита разтревожено. Беше толкова нервна, че едва след това се сети да го представи на Закари. Двамата не бяха се виждали досега. Здрависаха се, като всеки се мъчеше да надстиска ръката на другия.

— Хауард е в тоалетната — информира я Манън.

— Можеш ли да му кажеш, че го викам? — помоли го тя.

— Ще отида да го доведе — рече Закари, без да сваля пронизващ поглед от Манън. — Ще поговорим по-късно. Като чуеш какво имам за теб, ще подскочиш.

— Аз не подскачам — непринудено отвърна Манън. Единствено стиснатите му устни не съответстваха на тази непринуденост.

— Не познавам актьор, който да не подскача — заяви Закари със самоувереността на човек, свикнал да постига своето.

— Той е пред вас — натърти Манън.

— Не мисля.

И Закари се отправи да търси Хауард. На Манън му стана неприятно.

— Ама че гнусен тип — отбеляза насмешливо той.

— Не, сигурна съм, че не е — реагира бързо Попи, без да разбира защо защитава човек, към когото бе развила антипатия от пръв поглед.

— Попи, няма ли най-сетне да пораснеш? Всички типове, които започват да се разпореждат с бизнес, от които нямат представа, са

гадни лайна. Можеш да събереш всичките му познания за филмовата индустрия, да ги натикаш в задника на Хауард и пак ще остане място за един-двама импресарски агенти.

— Манън!

— Вярвай ми. Познавам ги.

Запъти се към масата си, която за нещастие беше същата, на която трябваше да седне Закари.

Заклучен на сигурно място в кабинката на мъжката тоалетна, Хауард смъркаше от вълшебния бял прах. С въздишка на дълбоко удовлетворение усети почти мигновен ефект. Нищо не можеше да се сравни с него. За секунда се превърна в царя на джунглите. Кинг Конг с ташаци от бетон. Несравним и непобедим! Изплува от кабинката и се сблъска със Закари К. Клингър.

— Господин К! Все пак дойдохте — възкликна той.

— Да не би да си се съмнявал?

— Никога. Ни-ко-га.

— Когато кажа, че ще отида някъде, отивам.

— Разбира се.

Когато ти отърва. Хауард отиде до раковината и започна да си мие ръцете.

— Току-що разговарях с Манън Кейбъл — изхриптя Закари.

— Чудесно.

— Искам го за „Орфей“.

Хауард се погледна в огледалото и забеляза следи от бял прах под носа си. Изтри го бързо.

— Опитвах на няколко пъти да го ангажирам. Лошото е, че винаги е зает с нещо друго — поясни Хауард.

— Искам го — повтори Закари.

Хауард неволно си зададе въпроса дали старият Зак някога се е усмихвал. Едва ли.

— Ще опитам пак — рече той.

— Не само ще опиташ, а и нещо повече! — троснато заяви Закари.

— Какво по-точно?

— Имам предложение. Чуе ли го, наш е.

— Не разчитай на това. Манън е много по-придирчив, отколкото изглежда.

— Парите ще си кажат думата.

— Само при някои хора.

— При всички.

— Казах ти, ще опитам пак.

Тръгна към вратата, но Закари му препречи пътя.

— Не вярвам на опити. Вярвам на резултати. Искам Манън Кейбъл и ще го имам.

— Щом казваш. — Лайно, помисли си Хауард. Въобразява си, че живеем в петдесетте години. Няма да стане, миличък.

— Е — прошепна Силвър и посегна под масата към бедрото на Уес. — Забавляваме ли се?

Не беше очарован от този неин нов полупокровителствен маниер. Благоразположена стопанка, която показва новото си кученце на тълпите.

— Всичко това е празна шумотевица, Силвър, и ти го знаеш.

Тя се изкиска като момиченце и рече:

— И още как! Половината жени те поглъщат с очи. Умират от любопитство да разберат откъде съм те изкопала.

— Въобще не си ме изкопавала. Ако трябва да сме точни, аз те измъкнах от лапите на банда педали, които бяха готови да те разкъсат на парченца. Забрави ли?

— Как мога да забравя? Това, което ме плени още тогава, беше силата ти.

— Силвър, миличка! — Кармел Гузбъргър ги връхлетя като кошмар в огромно жълто фру-фру. — Това ли е младоженецът?

— Да — отвърна Силвър. — Уес, запознай се с Кармел Гузбъргър.

Ръкува се с огромното женище.

— Знам, знам — избоботи Кармел гръмовито, — Уесли Мъни-младши. Мисля, че познавам баща ти.

Уес се разтревожи.

— Тъй ли? — запита той, като си припомни английския сводник с крадлив поглед, когото не беше виждал, откак навърши осем години,

и американския си втори баща с биреното шкембенце, който присъства в живота му около пет минути.

— Да — кимна Кармел. — Не си ли от рода Мъни от Сан Франциско?

Силвър го срита под масата.

— Да, разбира се — съгласи се той.

— Какво семейство! Помня ги отлично. Беше преди доста години. Орвил и аз тъкмо бяхме започнали да излизаме. Заминах за Сан Франциско на снимки, тогава бях актриса.

Силвър се наклони напред, светнала от удоволствие.

— Продължавай, Кармел. Признай си всичко. Имала си нещо с бащата на Уес, нали?

Кармел се изсмя високо и неприлично.

— Дори и да съм имала, ти си последният човек, на когото ще призная.

— Какво няма да признаеш на Силвър? — Карлос Брент им се усмихна лъчезарно и седна на масата, придружен от Ди Ди Дайони.

— Кармел твърди, че е спала с бащата на Уес. Изневерявала е на Орвил — осведоми го Силвър с видима наслада.

— Допускам, че Кармел си е лягала с всеки симпатичен котарак в този град, преди Орвил да я открие и да я прибере от улицата — присъедини се Карлос с широка усмивка. — Прав ли съм, красавице?

— Млъкни! — изрева Кармел, силно развеселена. — Карлос, толкова си лош!

— Не можеш да ни излъжеш, сладка моя — продължи той шегата. — Веднъж се бях наредил на опашката, но беше толкова дълга, че не ми стигнаха силите да изчакам реда си!

— Ще съсипеш репутацията ми — изквича Кармел, потупа захаросаната си фризура и фру-фруто се надигна над монументалния бюст.

— Каква репутация? — засмя се Карлос.

Размяната на закачки продължи, докато масата постепенно се запълваше. Дойдоха Манън и Мелани-Шана, седна и Орвил Гузбъргър, който бе по-гръмогласен дори от жена си.

Силвър беше в прекрасна форма. Бляскава като кралица. Приемаше комплиментите и поздравленията като нещо, което ѝ се полага. Преди много години двамата с Карлос Брент бяха имали кратка

и изпълнена със страст връзка. Някой беше подшушнал на пресата, че ще се женят, и Карлос бързо даде заден ход, убеден, че Силвър е в дъното на всичко. Бяха се разделили враждебно. Сега, след толкова време, тя се чувстваше сигурна благодарение на бляскавата си кариера и новия си съпруг — полов атлет.

Попи се навърташе наоколо в очакване Закари да излезе от тоалетната, за да го отведе на мястото му. Хауард вече беше седнал на своята маса между Уитни и Айда Уайт. Погледът на Айда беше особено изцъклен. Попи се надяваше, че ще изкара вечерята. Айда беше известна с това, че по време на сбирки отиваше в тоалетната и потъваше в блажен наркотичен сън. Никой не знаеше какво взема, но каквото и да беше, тя се намираще в състояние на унес, като плуваше спокойно по течението и само главата ѝ се подаваше на повърхността. Закари се появи и Попи го грабна под ръка.

— Вие сте на моята маса — изгука тя и започна да изрежда имена. — Ще седите с Карлос Брент, Манън Кейбъл, Силвър Андърсън — знаете, че вечерята е в нейна чест, нали? — Без да дочака отговор, бързо продължи: — О, и Орвил Гузбъргър. Какъв образ! Невероятна компания за една маса, не намирате ли?

— До Силвър Андърсън ли ще седна? — запита отчетливо той.

— Всъщност точно там съм ви предвидила.

Закари кимна одобрително.

Попи гордо го преведе през залата. Няколко души се опитаха да го поздравят, но Закари изпълни с ново съдържание думата „пренебрегвам“.

Стигнаха до маса номер едно и Попи започна да представя най-важния си гост.

Силвър беше поднесла чаша шампанско към устните си, когато вдигна очи и го видя.

Лицето ѝ загуби цвета си.

Закари К. Клингър беше „Бизнесменът“ от миналото ѝ.

Закари К. Клингър беше бащата на Хевън, въпреки че не го знаеше.

Закари К. Клингър беше голямата омраза на нейния живот.

— Невероятна е! — възкликна Хевън за десети път. — Обожавам я!

Говореше за къщата на плажа, която беше разгледала вече няколко пъти.

Джак разхлаби връзката и си съблече сакото. Беше прекарал целия следобед в съвещание със счетоводителя си и изпитваше нужда да се разхвърля.

— А стаята ми е направо страхотна — продължи тя. — Гледа към плажа и океана. Мога да стоя от сутрин до вечер на прозореца и да зяпам!

— Няма да е зле. Искаш ли да позяпаш и в хладилника и да провериш какво ни е приготвила прислужницата? Оставих ѝ бележка да го зареди с всичко, което има на пазара.

— Умирам от глад!

— Е, нищо ново не ми казваш. Винаги когато те виждам, имам чувството, че не си яла от последния път, когато сме били заедно.

— То си е така.

— Много си смешна.

Тя се изкиска щастливо.

— Ще проверя положението с прехраната. Стой тук!

Втурна се в кухнята, а той се зачуди в каква ли каша се е забъркал. Кой би допуснал, че ще живее в къща и ще се грижи за дете? Джак Питън — заместник — баща!

Като че ли му харесваше.

Клариса още беше в Ню Йорк. Тъй като имаше достатъчно време между последния и следващия си филм, беше решила да участва в няколко представления на мижавя пиеса „Оф Бродуей“. Чуваха се по телефона през два-три дни, но очевидно връзката им се бе изчерпала. Той знаеше, че тя чака да види какво е решил по повод ултиматума ѝ. А истината беше, че колкото повече мислеше за брак, толкова повече тази идея го отблъскваше. Кому е нужно да се обвързва?

Силвър току-що се бе омъжила отново. Силвър можеше да прави каквото си иска. Обичаше я толкова, колкото тя обичаше Хевън.

— Открих картофена салата, зелева салата, пиле и шунка — триумфално обяви Хевън.

— Ако искаш, можем да отидем на ресторант — предложи той.

— По-добре да си останем тук.

— Няма нужда да ми извиваш ръката.

Доста по-късно, след като се нахраниха и разопаковаха багажа си, Хевън се обади на всичките си приятели, включително и на Еди, и потъна в блажен сън.

А Джак изследва къщата от тавана до мазето. Не бе никак уморен. Взе един пуловер и реши да се разходи по плажа. Знаеше, че трябва да отскочи до Ню Йорк и да уреди въпроса с Клариса. Можеха да продължат връзката си или да се разделят. Но категорично не желаше да се жени. А тя настояваше. Налагаше се или да я карат както досега, или да скъсат.

Взе решението и му олекна. Щеше да каже на Хевън да покани някоя приятелка да поживее с нея и щом момичето пристигне, ще вземе първия самолет за Ню Йорк. Предаването му беше във ваканция за шест седмици, тъй че моментът беше подходящ.

В известен смисъл се надяваше Клариса да поиска да се разделят. Съжителството с нея не беше особено удоволствие. Тя бе напрегната и обвита в тайни жена, често потънала в мрачен унес. Никога не се разкриваше пред него. Тази сдържаност издигаше невидима стена помежду им. Единствените моменти, в които беше истинска, бяха пред камерата.

Ако искаше да бъде пределно искрен пред себе си, трябваше да признае, че истинската привлекателност на Клариса се състоеше в изключителния ѝ талант.

Тича по плажа до къщата и изгледа по телевизията един филм от времето на разцвета на Лана Търнър. Секси мадама. Вече нямаше такива.

Към един часа започна да клюма, очите му се затвориха и той заспа.

Утре щеше да уреди нещата.

Джейд седеше сама на терасата на апартамента си на булевард „Уилшър“ в Лос Анджелис с пакет „Камъл“, чаша вино и малка чинийка солени бисквити. Слушаше на стереото „Роди се звезда“ — музиката на Стрейзънд и Кристофърсън към филма ѝ беше любима.

Светлините на града се простираха като разкошен пъстроцветен юрган от различни парченца плат. Не ѝ омръзваше да гледа как трепкат. Хм, май започвам да се превръщам в самотница. Предпочитам собствената си компания пред купонджийските групи.

Това бе естественият резултат от липсата на човек, с когото да ѝ е приятно да прекарва времето си. Освен това обичаше да бъде сама и никога не скучаеше. От дете беше самостоятелна и бе свикнала да си измисля развлечения. Виж, Кори винаги имаше нужда от приятели.

Кори.

Моят брат.

Обратен.

Досега подсъзнателно не си беше позволила да мисли за това. След обяда, който мина в напрегната атмосфера, направо избяга от ресторанта. Седна в колата си и без да мисли, подкара към най-близкия универсален магазин. Оказа се „Бевърли Сентър“. Влезе вътре и обиколи всички щандове с решимост, граничеща с маниакалност.

Кожено яке, два чифта „Ливайс“, копринена риза, три чифта обувки с токчета като игли, четири книги с твърди корици, разнообразни гримове и тежък стъклен пепелник. След това се прибра, изкъпа се, изгледа видеозапис на „Хил Стрийт Блус“, изяде разсеяно консерва студен боб, един шоколад и един портокал. Изпуши три цигари — навик, от който се беше отказала преди шест години, и сега, седнала на терасата, най-сетне си позволи да мисли за Кори.

Откритието ѝ подежда като шок. Не ѝ беше казал нищо. И нямаше нужда. Стигаше ѝ да го гледа редом с Норман Гузбъргър. Разбра защо брат ѝ я избягваше.

Отчаяно се беше старала да се държи нормално, но едва успяваше, защото през цялото време ѝ се искаше да му изкрещи: Защо? Защо? Защо?

На масата се водеше учтив разговор. Гледала ли си този филм? Била ли си в онзи ресторант? Влизала ли си в не знам си кой хотел?

Норман изглеждаше много мил. Баща му беше Орвил Гузбъргър — широкоизвестен филмов продуцент, а майка му, по собствените му

думи, „прави голяма благотворителност“.

— Как се запознахте? — запита неочаквано тя.

Отговори Норман. Кори нямаше какво да каже. Изглежда, бяха работили заедно в клона на „Брискин и Бауър“ — голяма рекламна агенция в Сан Франциско. Когато Норман се върнал в Лос Анджелис, той помолил баща си, който притежавал голям дял от акциите на „Б и Б“, да уреди и прехвърлянето на Кори.

Не искаше да знае повече, подробностите не я интересуваха.

Сега седеше безмълвно на терасата и се чудеше. Дали Кори винаги е бил обратен? Или Норман бе извадил на бял свят тлеещи наклонности?

Спомни си, че в юношеството си беше необичайно плах с момичетата. Един ден майка ѝ беше изразила някакво съмнение, но много бързо го забравиха, защото следващата седмица беше започнал да излиза с едно момиче с големи гърди и мускулести крака на име Глория. Дали между тях има нещо по-сериозно? Запита го веднъж, но той не отговори. След това тя замина за Ню Йорк да прави кариера и го виждаше само при редките си гостувания вкъщи.

Когато се запозна с Марита, цялото семейство не можа да си намери място от радост, след като се съвзеха от шока, че е хавайка. Сватбата беше старомодна и хубава и двамата изглеждаха много щастливи. Една година по-късно се роди бебето и всички се успокоиха, че Кори е уредил живота си.

А сега тази бомба. Майка ѝ ще припадне.

Взе още една цигара. Някои от най-близките ѝ приятели бяха обратни.

За Бога, Джонсън. Що за тесногръда мисъл?

Мразеше се за тази реакция, но не можеше да надвие шока и разочарованието си. А беше и разгневена.

Защо не ѝ беше казал?

Защото е знаел, че ще реагираш като задник.

Млъкни!

Вярно е!

Налегна я чувство на вина. Дали Кори не го правеше напук на нея? Красивата преуспяваща Джейд Джонсън. Винаги в центъра на вниманието. Винаги звездата на семейството. Дали Кори не си го връщаше по единствения начин, който бе успял да измисли?

Дръпна дълбоко от цигарата и разбра, че трябва да съобщи на майка си.

Защо аз?

Защото трябва да знае.

Защо да трябва?

Я млък!

Телефонът прекъсна вътрешния ѝ спор. Телефонният секретар беше включен и тя го остави да приеме разговора. Чу собственото си послание и сигнала. Сетне последваха неповторимите интонации на лорд Марк Ранд. Мръсен английски актьор.

— Джейд? Там ли си?

Тя не отговори и той продиктува съобщението си със смутения глас, характерен за повечето хора, когато трябва да разговарят с машина.

— Тъъ... Аз съм в града.

Очевидно.

— Моля те, обади ми се в „Л'Ермитаж“.

Прекрасно! Ново представление!

— Марк е на телефона.

Като че ли не знам.

— Тъъ... Обади ми се. Моля те.

И затвори телефона.

Тя въздъхна. Точно сега нямаше настроение за него. Не, имаше. Искаше да се сгуши в ръцете му и да забрави всичко. Посегна към слушалката с въздишка на примирение.

Силвър успя да измайстори ледена усмивка. Беше гневна, бясна, разярена. Какво търсеше Закари на нейната сватбена вечеря? Кой, по дяволите, го беше поканил?

Беше прегледала няколко пъти списъка на гостите, за да се увери, че не са включени врагове. Попи беше крайно отзивчива и зачеркна една ужасна актриса, цялата реконструирана с помощта на силикон, и един продуцент с изцъклен поглед, за когото всички знаеха, че е откачен, но го търпяха, защото продължаваше да прави филми, въпреки че всички се оказваха губещи.

— Няма защо да каним случайни хора — беше отбелязала нежно Силвър и смутителите на добрия тон бяха мигновено зачеркнати с дебел флумастер.

А сега изневиделица цъфна Закари К. Клингър. И не само че цъфна, ами се готвеше да седне до нея.

Усмивката замръзна на лицето ѝ като маска. Попи Соломан знае! Попи Соломан го е направила нарочно! Ще я науча тая кучка!

— Добър вечер, Силвър — поздрави Закари.

— Закари! Колко се радвам, че те виждам. Каква изненада! Ела да те представя на моя съпруг, Уес Мъни-младши.

— Стига с това „младши“ — изсъска раздраженият Уес.

Закари дори не го погледна, цялото му внимание беше съсредоточено върху Силвър.

— Поздравявам те за успехите ти.

— Благодаря — отговори тя. Търсеше трескаво причина да се извини и да се втурне към тоалетната, за да се увери, че изглежда по най-добрия възможен начин. Не че ѝ пукаше какво ще си помисли Закари. Просто след шестнайсетгодишна раздяла искаше да изглежда съвършена.

— Не си се променила — продължи той.

И той не беше се променил, но тя не смяташе да го ласкае. Косата му бе напълно побеляла и лицето му имаше повече бръчки.

Нищо друго. Никога не бе блестял с красота, но излъчваше могъщество и точно това я беше привлякло към него навремето.

Когато се запознах, той беше важен и извънредно богат. От последната им среща досега се бе превърнал в легендарен магнат и милиардер.

— Е! — възкликна Попи, когато сервираха изисканата салата от авокадо и папая. — Нали е забавно!

* * *

— Кога ще изоставиш пияндето? — запита Хауард с многозначително намигване.

Световноизвестните зъби на Уитни блеснаха.

— Не ставай зъл, Хауард. Чък е отличен актьор, когото всички недооценяват.

— Той е дрогиран плажен гларус, който не е достоен за теб. — Фразата му хареса. „Не е достоен за теб“ демонстрираше изискан езиков стил.

Уитни запази усмивката си.

— Нямам намерение да се женя за него.

На Хауард му се прииска да й каже: „Що не му теглиш един шут в гъза?“ Но това в никакъв случай нямаше да бъде изискано. А държеше тя да го смята за стилиен мъж.

— Прочете ли сценария?

Тя кимна — феерия от зъби, коси и блестящи наситеносини очи.

— Да, прочетох го.

— И?

— Зепо ме помоли да не обсъждам въпроса с теб.

— Какво? — Не можа да повярва на ушите си. — Откога Зепо ти е импресарио?

— Май чух името си — обади се Зепо Уайт. Беше седнал до Бевърли д'Амо, която го забавляваше неимоверно с разкази за похожденията си в Перу.

Уитни ококори очи.

— Тъкмо казах на Хауард, че си ми станал импресарио.

— И той как го прие? — тросна се Зепо, като примигна няколко пъти. Бе дребно човече с яркооранжева гъста коса, тревожно сресана в стил „Помпадур“. Имаше свирепа репутация.

— Не знам — усмихна се Уитни. — Как го приемаш, Хауард?

— Когато човек го ухапе змия, търси някой да изсмуче отровата.

Тя продължи да се усмихва.

— И?

— И аз съм особено щастлив, че ти ще ме изсмучеш, нали, Уитни? — Не бе твърде изискано, но все пак звучеше забавно.

Уитни се засмя. Зепо се засмя. Бевърли се засмя. Айда Уайт изглеждаше унесена, но и тя се засмя.

— Не бих се обзаложила на това, Хауард — закокетничи Уитни.

— Как обичам да се говорят мръсотии — възкликна Бевърли. — Мислех, че искаш тази вечер да се държа прилично, Зепо.

— Не мога да искам невъзможното, скъпа — отвърна Зепо с весело намигване.

— Чу ли, че жена ми умря преди няколко месеца? — попита Закари, загледан настойчиво в Силвър.

Тя пийна шампанско, без да отвърне на погледа му. Какво ли очакваше от нея? Да му поднесе съболезнования? Силвър Андърсън не беше лицемерка и не пожела да действа като такава.

— Това означава, че най-сетне съм свободен — натърти той.

Изкушаваше се да му се изсмее в лицето. Свободен. След шестнайсет години. И какво от това?

— Радвам се за теб — хладно отговори тя.

Продължаваше да се взира втренчено в нея, в очакване на някаква положителна реакция. Не разбираше ли какво ѝ казва? Вече можеха да се съберат, защото през всичките тези години Силвър беше жената, за която мислеше и която искаше. Подхождаше му съвършено — тя бе кралицата, достойна да сподели трона му. Сега, когато жена му бе покойница, нямаше сила, която да предотврати съюза им.

— Имам интересно предложение за теб — продължи той.

— Нима? — Изглеждаше отегчена.

— Може би ще дойдеш да се видим утре в хотела ми?

— Едва ли.

— В твой интерес е.

— Едва ли.

— Делова среща. Нищо повече.

Нагло копеле. Наистина ли си въобразяваше, че може да нахлуе пак в живота ѝ и да започне да се разпорежда с него?

— И през ум не ми е минавало нещо друго — ледено отрязва тя.

Той понижи глас, тъй че само тя да чуе дрезгавия му шепот.

— Не се ласкай, Силвър. Вече си твърде стара за мен.

Думите му отекнаха като плесница. Как се осмеляваше да ѝ говори така? Как смее!

Последва примера му и също заговори тихо.

— А ти винаги си бил твърде стар за мен, Закари.

Той невесело се засмя, като си припомни слабото ѝ място.

— Скъпа Силвър, никога не си понасяла критиката.

Неспособна да се владее повече, тя отсече:

— Закари, скъпи, я си го заври в немощния старчески гъз, и то по-надълбочко.

— Как си?

Мелани-Шана, която тъкмо излизаше от тоалетната, подскочи. Чък Нилсън с дрогиран поглед и момчешка усмивка изникна заплашително насреща ѝ.

Взе се в ръце и го попита безизразно:

— Всеки път ли ме следите, когато отивам до тоалетната?

— Само когато съм сигурен, че го искаш.

Поканата беше недвусмислена. Обикновено вършеше работа. Тази вечер — не.

— Сбъркали сте адреса, господин Нилсън. И ако веднага не се махнете, ще извикам съпруга си.

— Ей, ей, по-кратко, хубавице. Водя вежлив разговор, не съм те наградил.

Погледна го право в очите.

— И по-добре не опитвайте. Ясно ли е?

Вдигна ръце.

— Добре, сладурче.

Мина бързо край него и се отправи към мястото си до Манън. Зачуди се дали да не му каже, дори само за да види реакцията му. Реши, че е за предпочитане да не предизвиква излишни усложнения,

щеше да се справи и сама. През целия си живот се беше справяла сама...

За първи път Уес се отегчаваше в присъствието на Силвър. Общуването с публиката от другата страна на бара не беше кой знае колко вълнуващо. Стоеше, заобиколен от богати и властимащи хора, но щом влезеше в разговор с тях, веднага ставаше ясно, че са точно толкова досадни, колкото и останалата част от населението.

Карлос Брент не беше духовит. Орвил Гузбъргър дърдореше твърде много и прекалено високо. Що се отнасяше до жена му — никой не можеше да ѝ вземе думата. Манън Кейбъл бе потънал в мрачно мълчание, а Мелани-Шана, въпреки че беше радост за окото, не обели дума през цялата вечер.

Оставаха Ди Ди Дайони — истински очарователна, Закари К. Клингър, окупираше Силвър от момента, в който седна до нея, и домакинята им Попи Соломан — наелектризиран възел от нерви.

Всички без изключение държаха под око вратата, за да видят дали някоя известна личност не влиза или излиза. Уес бързо се ориентира. Усети, че по средата на някое изречение очите им светваха и вниманието им се отвличаше. Това го караше да се чувства несигурен. Особено при положение, че никой не даваше пет пари кой какво говори.

Очевидно Закари Клингър кавалерстваше добре на Силвър, като непрекъснато ѝ шепнеше нещо в ухото, затова след ордъовъра Уес стана да се поразходи, като броеше наум присъстващите звезди. Не беше разговарял с Уитни Вальнтайн Кейбъл и тъй като тя беше най-красивата жена в залата, реши, че може би си струва да опита. Усети, докато минаваше покрай масата ѝ, че се прехласва по нея.

Тя му се усмихна и безупречните ѝ бели зъби блеснаха.

Уес се приближи и протегна ръка.

— Уес Мъни.

Господи, каква усмивка!

— Честито.

— Благодаря.

— Познавате ли Чък Нилсън?

Да. Беше се запознал с добрия стар Чък, когато му продаде кокаин на рождения ден на Силвър. Само че тогава беше прост барман, а кой ли помни барманите? На тази вечеря положително никой не ги забелязваше.

— Ей! — Чък щеше да му строши ръката. — Ти и Силвър да бъдете заедно много, много... — Загуби мисълта си и погледна Уитни за помощ.

— Щастливи — довърши тя и усмивката ѝ се разшири.

Айда Уайт се облегна на стола и постави тънката си, покрита със синкави вени ръка на лакътя му.

— Надявам се, че ще се отнасяте добре със Силвър — рече и кимна в потвърждение на думите си. — Ние всички много я обичаме. Тя е една от нас. Ако можете...

— Силвър е професионалистка — прекъсна я Зепо Уайт, като изстрелваше думите. — Най-важното нещо в Холивуд е човек винаги да се държи като професионалист, а Силвър го прави по-добре от всеки друг. С изключение може би на Елизабет Тейлър, Шърли Маклейн... вече не са много. Силвър е висока класа.

— Да — съгласи се Уес. — Естествено.

— Тази жена е звезда — добави Зепо. — Една от последните истински звезди. Днес всички търчат наоколо с тениски, раздърпани дрехи и чорлави коси. Сегашните млади актриси приличат на слугинчета.

— Благодаря — намеси се Уитни.

— Ти не — излая Зепо. — Изглеждаш прекрасно.

— А аз? — заинтересува се Бевърли.

— Оригинална си, но има какво да научиш от Силвър — продължи Зепо. Темата му допадна. — Качествата на звезда! Притежаваше ги още преди трийсет години, когато я видях за първи път. И още ги има.

Продължи с хвалебствията си още петнайсет минути.

Чък стана от масата.

— Искаш ли да изпушим по една? — попита той Уес.

Уес кимна и двамата се отправиха към вратата.

— Нека се поразходим, тук е много задушно — предложи Чък.

Слязоха по стълбите и излязоха на улицата, където Чък запали обща цигара, дръпна дълбоко и я подаде на Уес.

Уес не искаше да изглежда грубиян, затова също дръпна и му я върна.

— Първокласна работа — обяви гордо Чък.

— Да — съгласи се Уес. Виждал беше и по-добри наркотици, но какво ли можеше да знае един вечно дрогиран безработен актьор?

— Зепо Уайт е шибан досадник — кисело отбеляза Чък.

— С какво се занимава? — попита Уес.

Чък го погледна учудено.

— Майтапиш ли се?

Уес сви рамене.

— Не съм в този бизнес.

— Олеле, Зепо ще получи инфаркт, ако разбере, че има човек, който да не е чувал за него.

— Аз съм този.

Чък избухна в смях.

— Той е импресарио. Най-добрият, поне според собствените му схващания.

— И ти ли си негов клиент?

— Де да бях. Но Зепо подбира само онези, които са поели нагоре. В момента е импресарио на Уитни. И само не си мисли, че нещастното лайно не е опитало да я чука, защото ще сбъркаш.

Уес не можа да надвие изненадата си.

— Зепо Уайт е чукал Уитни Валънтайн Кейбъл?

— Не... само се опитва, но това не променя нещата.

— Но той е най-малко седемдесетгодишен.

— Е, и? Да не мислиш, че като навършиш шейсет и пет, ще спре да ти подрипва?

* * *

— Бих искала да ме оставиш на мира — рече Силвър със свито гърло. — И въобще какво търсиш тук?

— Обясних ти — повтори търпеливо Закари. — Минаха шестнайсет години, но не мога да те забравя. Сега съм свободен и искам да се върнеш при мен.

Тя се задави от смях.

— Колко съм поласкана! — След това добави саркастично:

— Мислех, че съм твърде стара за теб, Закари. А и ти, без съмнение, си прекалено стар за мен.

Той не обърна внимание на сарказма ѝ.

— Искам те, Силвър. Този път завинаги.

Невероятно, но имаше нерви на бик. Плюс огромно самочувствие.

— Може би не си забелязал — заговори студено тя, — но в момента се намиращ на сватбената ми вечеря. Току-що се омъжих.

— И колко смяташ, че ще ми струва да го отстраня от пътя си? Изглежда ми евтин.

— Мръсник! Смяташ, че можеш да купиш всичко с парите си, нали? Винаги си го вярвал.

— Да проверим ли дали съм прав? — кротко попита той.

Тя стана от масата с пресилена въздишка. Уес беше изчезнал някъде и това я вбеси. Тръгна към тоалетната.

Попи, която не беше съвсем безчувствена по отношение на атмосферата, скочи и я последва.

Манън забеляза, че Чък липсва от залата, и се възползва от случая, за да отиде до съседната маса и да поздрави бившата си жена.

— Здравей, Манън — кимна сдържано Уитни.

— Много добре изглеждаш — отбеляза той, не по-малко сдържано.

— Ти също.

Не бяха разговаряли месеци наред. Това ги караше да се чувстват неловко, но Манън все пак се реши, макар да беше убеден, че половината маса отчаяно се мъчи да чуе какво си казват, особено Зепо, чието любопитство беше пословично.

— Искам да говоря с теб.

Тя си играеше със столчето на чашата.

— За какво?

— Не мога да ти кажа сега.

— Защо?

Той посочи хората на масата.

— Ето защо.

— Здравей, Манън — обади се Айда, която улови погледа му.

— Манън, момчето ми — поздрави го Зепо. — Чувам, че обмисляш дали да приемеш ролята, която е отхвърлил Рейнолдс. — Размаха пръст. — Не бива да го правиш. В никакъв случай.

— Нямам такова намерение.

— Добре, добре.

Зърна Чък, който се задаваше. Засърбя го юмрукът да го прасне по ченето. Уитни усети, че се задават неприятности, и бързо каза:

— Радвам се, че се видяхме. — Извърна глава с надеждата, че той ще се махне.

Чък се приближи. Изглеждаше добре до момента, в който застанеше редом с Манън. Тогава проличаваше, че е просто негово безцветно копие.

— Ей, та това е старото ми приятелче! — възкликна той. — Как си?

Манън не се смяташе за негов приятел, въпреки че навремето бяха близки. В момента дори не смяташе, че е длъжен да бъде вежлив с копелето, тъй че не отвърна на поздрава му.

Чък се обиди.

— По дяволите, какво става с теб? — запита войнствено. — Спри да се навърташ около Уитни, щом дори не желаеш да ме поздравиш.

Манън се обърна и си тръгна. Чък го настигна и го улови гневно за рамото.

— О, не — въздъхна Уитни. Знаеше какво ще последва, но не можеше да направи нищо, за да го предотврати.

Манън се изви, отмести ръката на Чък и го блъсна. Чък запази равновесие и автоматично посегна да го удари — удар, който Манън пресрещна с елегантност и грация, докато десният му юмрук направи това, за което копнееше цяла вечер — заби се в челюстта на Чък.

— Направих гафче, нали? — запита Попи.

Силвър, заета с нанасяне на обилно количество блестящо червило на устните си пред огледалото, рече:

— Какво имаш предвид?

— Закари — настоя Попи. — Не трябваше да го слагам до теб.

Силвър обмисли отговора си. Малко вероятно беше някой да знае за връзката ѝ с него. Шестнайсет години не бяха малко, а и те бяха крайно дискретни заради брака му. Очевидно не беше права по отношение на Попи. Вероятно бе решила, че поставянето на Закари до нея е чест — все пак беше най-влиятелният човек в залата.

— Не се притеснявай — великодушно я успокои тя.

Попи потвърди заключенията ѝ.

— Нямах представа, че се познавате.

— О, ние сме стари противници — заяви небрежно Силвър. Сепна се, защото усети, че върви по тънък лед, и добави: — Винаги съм смятала мъже като Закари Клингър за надути до пръсване досадници.

— Съгласна съм. — Попи потупа сложната си висока фризура. — И аз не мога да го понасям. Толкова е фалшив. Трябваше да го сложа на масата на Хауърд, там го заслужават.

— Точно така!

— Може би скоро ще си тръгне — каза с надежда Попи.

— А ако не си тръгне той, ще го направя аз.

Попи видя как цялата вечер се срива пред очите ѝ.

— Не можеш да постъпиш така — разтревожи се тя. — Ти си почетната гостенка.

Силвър облиза устни, леко присви очи и отстъпи крачка назад, за да провери ефекта от освежаването на грима си.

— Мога, Попи — сладко продума тя. — И ще го направя.

Преди Попи да започне да я умолява (беше готова да падне и на колене, за да спаси вечерята си), в тоалетната се втурна Мелани-Шана е набраздено от сълзи хубаво лице.

— Мразя я! — изкрещя тя. — Мразя я тази жена!

— Коя жена? — запитаха Силвър и Попи в един глас.

— Оная кучка Уитни Валънтайн. Съсипа ми живота!

Досега Попи смяташе Мелани-Шана за хрисимо мишле.

Яростта, която демонстрираше в момента, разкриваше нещо различно. Май не беше толкова кротка.

— Какво е направила Уитни? — полюбопитства Силвър, обикновено заинтригувана само от клюките, засягащи лично нея.

Преди Мелани-Шана да успее да отговори, Айда Уайт и Кармел Гузбъргър нахълтаха, говорейки едновременно.

— Попи — прогърмя възбудено Кармел, — не знаеш ли, че там се бият?

— Кръв! — възкликна Айда с равния си гръден глас. — Навсякъде!

В тоалетната стана твърде пренаселено за Силвър. Започна да се изнизва към вратата.

— Бият ли се? — проплака Попи. — На моята вечеря?

— Оная кучка е виновна! — развика се Мелани-Шана. — Оная шибана кучка! Ще я размажа!

Съжаленията последваха незабавно.

ГОСПОЖИЦА ДЖЕЙД ДЖОНСЪН СЪЖАЛЯВА. ПРАВЕНЕТО НА ЛЮБОВ С АНГЛИЙСКИЯ ЗАДНИК БЕШЕ ГРУБА ГРЕШКА.

Взираше се в него, заспал в леглото ѝ по гръб, с полуотворена уста. През устните му се процеждаше свирещо похъркване.

Беше седем сутринта, тя беше будна и на крак, припомняйки си какво се бе случило предишната нощ.

Защо му се обади?

Защото тогава хрумването ѝ се стори добро. Беше потресена от новия начин на живот, който водеше Кори.

Естествено, Марк беше възхитен, че тя му се обади, и пристигна при нея само след няколко минути.

Беше изгасила осветлението и украсила апартамента с малки обредни свещи. Спрингстийн създаваше подходящ фон. На масичката до леглото стоеше бутилка ледена водка „Абсолют“ с две малки чашки. Посрещна го по черна, свободно падаща тениска и няколко капки парфюм „Опиум“.

Той заговори от момента, в който прекрачи прага, но тя не искаше приказки. Докосна устните му с пръст и го задърпа към спалнята.

Той бързо разбра какво се очаква от него.

Сексът беше добър. Нищо сензационно. Ако искаше да бъде съвсем искрена, трябваше да признае, че беше дяволски обикновен. Как се пееше в онази стара песен? „Любовта си отиде. Любовта си отиде. Чувствам го в ръцете ти, виждам го в очите ти... Любовта си отиде.“

Затвори зад себе си вратата на спалнята и отиде боса до кухнята да включи чайника.

Най-сетне беше сигурна. Краят бе дошъл. Не изпитваше никакво съмнение.

— Трябва да прескоча до Ню Йорк — рече Джек на Хевън. — Можеш ли да поканиш някоя приятелка?

— Кога?

— Колкото може по-скоро.

Тя се замисли коя би могла да покани и отхвърли всички възможности. Някои от съученичките ѝ бяха приятни, но всъщност нито една не ѝ беше близка. Еди беше най-добрият ѝ приятел, но след тъпия рожден ден на Силвър, на който се беше заплеснал по майка ѝ като най-обикновен, смахнат почитател, беше доста охладняла към него.

— Ще извикам някоя — обеща тя. — Само ми кажи кога тръгваш.

— Какво ще кажеш за утре?

Тя кимна.

— Страхотно. — И си помисли: „Ще остана сама. Нямам нищо против.“

— Добре, решаваме така. Ще отсъствам един-два дни.

Идеята да остане сама ѝ допадна. Можеше да покани Еди и да порепетират. Напоследък изпълненията им бяха чист боклук. Или той беше загубил стила си, или на нея ѝ беше писнало да крещи рокове.

Вуйчо Джек още не беше чул нито една от касетите ѝ. Това я огорчаваше. Но... все пак той беше готин, поне му пукаше за нея, нещо, което не можеше да каже за майка си.

Един ден, когато станеше богата и прочута и никой нямаше да се отнася с нея като с дете идиотче, щеше да се изправи срещу „скъпата“ Силвър и да ѝ зададе куп въпроси.

Като... Кой е баща ми?

Като... Защо не даваш пет пари за мен?

Като... Защо ме изхвърли от живота си, сякаш съм ненужна вещ?

В душата ѝ се трупаха гняв и безсилие. Що за гадост беше това да не знаеш кой е баща ти?

Марк изникна от спалнята в девет и петнайсет. Разчорленият му чар действаше с пълна сила.

Джейд седеше в кухнята по джинси и риза. Гледаше сутрешния телевизионен блок с крака върху масата. До нея стоеше чаша черно

кафе, в пепелника имаше смачкана цигара (новият ѝ любим навик). Мислеше за Кори. Обядът се беше оказал нелеко преживяване и за двамата и сега, когато бе имала време да премисли нещата, разбра, че трябва да му се обади.

— Добро утро, прекрасна моя — рече Марк и се наведе да я целуне, загърнат в розова хавлия, завързана на възел на кръста — тоалет, не особено подходящ за мършавата му физика. Имаше кльощави ръце.

— Здравсти. — Опита се да изобрази дружелюбна усмивка. Безуспешно, разбира се, никога не бе съумявала да прикрива чувствата си.

— Какво има? — запита той, веднага усетил раздражението ѝ.

Прикова поглед върху него и отвърна:

— Свършено е, Марк. Този път наистина е свършено.

Предпочете да не се обръща внимание на изявлението ѝ.

— Защо пушиш? — строго продума той. — Нали остави цигарите преди години?

— Как е Фиона? — заинтересува се тя. — Разстроена ли е много от развода?

Той обмисли въпроса. Беше умен и трудно падаше в капан.

— Болна е от извънредно тежък грип — обясни най-сериозно. — Проточи се. За малко да премине в пневмония.

— Колко неприятно.

— Да, наистина. Естествено, не можех при това положение да повдигна темата за развода.

— Естествено.

Той въздъхна дълбоко.

— Затова ли си толкова неприветлива с мен?

Колко английско и изтънчено. „Неприветлива с мен“. Какъв старинен чар!

— Нямах представа, че Фиона не е в течение на плановете ти за развод — чистосърдечно отбеляза тя.

— Е, ще ѝ кажа, щом се прибера у дома.

— Скоро ли?

— Много.

— Надявам се, не заради мен.

Седна до нея и хавлията се разтвори. Не можа да не зърне увисналия му аристократичен орган.

— Ще ѝ кажа, Джейд, скъпа. Скоро двамата с теб ще се оженим.

— Има само една малка пречка.

— Каква, любима?

— Finito, Марк. Миналата нощ беше доказателство за това.

Той забарабани с пръсти по масата, без да знае как да реагира.

— Не получи ли оргазъм? — продума най-сетне.

Колко типично! Винаги сменяше темата. Какво лайно.

— Сексът беше страхотен — излъга тя. — Не разбираш ли, че това няма значение? Вече сме в минало време.

— Това няма да стане — непреклонно отсече той.

— Вярвай ми, така е. — И тя можеше да бъде непреклонна.

— Като се разведе с Фиона, ще се почувстваш по друг начин — рече уверено.

— Не, Марк.

— Да, Джейд.

Нямаше смисъл да продължават разговора. Поне за нея Марк Ранд решително беше в минало време.

Уес се измъкна от къщата, докато всички спяха. Снощи предупреди Силвър, че вероятно ще излезе рано, и тя му каза:

— Само не ме буди. Нуждая се от много сън, за да се съвзема от онзи погром.

Признаваше, че купонът стана невероятен благодарение на Манън Кейбъл и Чък Нилсън, които се нахвърлиха един срещу друг като участници в долнопробен пиянски скандал. Попи Соломан изпадна в истерия. А когато главната атракция свърши, Уитни Валънтайн и Мелани-Шана Кейбъл се впуснаха в твърде недостойно за две дами махленско надвикване. Уес не можа да не забележи, че когато Уитни Валънтайн беше ядосана, циците ѝ се издуваха като пъпеши, а зърната им щръкнаха и се устремяваха към зениците на мъжката половина от залата.

Значи това беше холивудското висше общество. Не се оказа чак толкова скучно, колкото му се стори в началото.

Естествено, той се намеси. Нямаше как. Никой не си помръдна пръста при битката на кинозвездите и Манън Кейбъл беше на път да пребие новия му приятел Чък Нилсън, който беше прекалено дрогиран, за да се защитава. От носа му шуртеше кръв и Манън омете пода с него, с явното намерение да го смели на кайма.

— За Бога, няма ли кой да се намеси? — молеше се Уитни.

Тогава Уес се зае да ги разтървава с помощта на един-двама сервитьори. Издърпаха с усилие Манън, докато Чък стенеше и се гърчеше на пода.

Попи вече беше излязла от тоалетната и при гледката на печалния край на прекрасната ѝ вечеря взе яростно да крещи на замаяния Хауард Соломан. Но истинската изненада дойде от Мелани-Шана, която цяла вечер не беше обелила дума. Излезе след Попи от тоалетната, отиде направо при Уитни Валънтайн и кресна:

— Остави мъжа ми на мира, разгонена кучко! Той вече не е твой. Не забравяй това или ще съжаляваш!

На което Уитни енергично отговори:

— Еби си майката, пукто! Как се осмеляваш да ми държиш такъв език?

Бяха готови да се сбият, но Манън сграбчи Мелани-Шана и я изнесе почти на ръце, без да поглежда залата.

— Телевизионната „Династия“ прилича на детска игра — изграчи Кармел Гузбъргър, която се наслаждаваше на всяка минута.

Вечерята, както се казва, изгърмя.

На път към къщи Силвър беше необичайно притихнала, което учуди Уес. Обикновено коментираше всяка минута от сбирките, на които присъстваше.

— Какво ти е?

— Изтощена съм.

„Изтощена съм“ беше любимият ѝ израз. Използваше го непрекъснато. Не му беше нужно много време да научи, че беше изтощена само когато ѝ отърваше.

Не беше вече осъден да кара мерцедеса и взе ролса на Силвър. Бе решил да посети бившия си дом, да си прибере вещите и официално да го освободи. Сигурно вече беше безопасно. Сега бе господин Силвър Андърсън. Беше недосегаем.

Силвър се събуди малко след като той напусна къщата. Не беше мигнала почти цялата нощ и се чувстваше ужасно. Без да се съобразява с ранния час, посегна към телефона и се обади на Нора.

— Познай какво се случи!

— Избягал е с парите ти — прозя се Нора.

— Не се будалкай.

— Как мина вечерята? — Нора беше докачена, че не получи покана, но добре запозната с маниерите на някои холивудски дами, знаеше, че когато дават светски обеда или вечери, не обичат да канят антуража на звездите. Като рекламен агент на Силвър тя минаваше за част от него. Ако Силвър наистина държеше на присъствието ѝ, щяха да я поканят, но очевидно случаят не беше такъв. Откакто Уес Мъни влезе в живота ѝ, Нора вече не беше съществена.

— Ще има да четеш за нея — сухо отвърна Силвър.

— Значи ли това, че не мога да те питам?

— Скъпа, това значи, че вечерята, дадена в моя чест, завърши с юмручен бой между Манън и Чък. Плюс устна престрелка между

Уитни и сегашната съпруга на Манън, която далеч не се оказа кроткото същество, за което я имахме.

— Без майтап?

— А истинският шок на вечерта беше моят кавалер на масата.

— Не може да бъде! Аятолах Хомейни?

Силвър унило се засмя.

— По-лошо. Закари Клингър.

Нора знаеше кога е необходима.

— Идвам веднага.

Докато паркираше ролса на Силвър в страничната уличка, Уес си зададе въпроса дали не сбърка, като пристигна с него в сиромашката обстановка на „Венеция“. Ами ако го повредят?

Чудо голямо. Силвър щеше да си купи друг. Трябваше да се научи да мисли като заможен човек. През целия си живот беше броил центовете, сега можеше да се отпусне и да спре да се тревожи. Беше женен за богата жена! Идваше му да го изкреци с пълен глас!

Тръгна бързо по пътеката през плажа към старата си къща. Беше ясен калифорнийски ден — горещ въпреки ранния час и няколко усърдни хлапета със скейтбордове вече бяха наизлезли от къщи. Явно смятаха, че това е най-добрият начин да направят хубав тен.

Уес знаеше и по-добър начин — да лежи до луксозния басейн на Силвър с малък телевизор до лакътя, а Владимир да му сервира „пина колада“.

Изпита странно чувство, докато се приближаваше към старата си къща. Побиха го тръпки. Нямаше желание да възобновява предишния си начин на живот, настоящият му допадаше повече.

Извади ключа от външната врата, мушна го в ключалката и с недоумение забеляза, че не става.

Някой беше сменил бравата.

Какво чудно имаше? Реба Винограцки си искаше наема. Нямаше да му позволи да си отиде и да отнесе багажа си, без да ѝ плати. Милата стара Реба!

Почука на вратата на Юнити. Може би щеше да успее да си вземе хилядата долара и да види кучето си. Беше се привързал към глупавия помияр.

Не получи отговор, тъй че почука пак.

Отвори му травестит. Травестит, висок метър и осемдесет, остриган а ла канадска ливада, с останки от размазан грим по лицето. Бе наметнат с кувертюра на цветя, а на ноктите на необикновено големите му крака блестеше нежно–розов лак.

— Какво, по дяволите... — Гласът се промени. Това, което видя, му хареса. — Здравсти. На гости или за постоянно?

— Търся Юнити^[1].

— Звучи божествено. Да не е някаква нова религиозна секта?

— Моля?

— Трябва ли да се присъединя?

— Юнити. Тя живее тук.

Травеститът затрепка с остри като метли изкуствени мигли, които бяха оцелели през нощта.

— Приличаш на първия ми любовник — рече с престорена свенливост.

Уес въздъхна. Педалите го харесваха. Събуждаше животинските им инстинкти или поне така твърдяха. Повтори търпеливо:

— Търся едно момиче на име Юнити. Живее или живееше тук. Къде е?

— А, тя ли? Май е изчезнала посред нощ и е завлякла хазайката с наема. Когато се нанесох, мястото приличаше на затвор. Кафява олющена боя и...

— Знаеш ли къде е отишла?

Мърлявият педераст сви рамене.

— Убий ме! — Последва неприличен смях. — Моля те!

— Мога ли да се обадя по телефона?

— Ти — винаги! Само че откъде да знам, че няма да ме ограбиш и изнасилиш?

Уес го прикова с леден поглед.

— Има да чакаш!

Силвър и Нора, седнали на чаша кафе, обсъждаха последиците от присъствието на Закари К. Клингър в града.

— Отвращава ме — твърдеше Силвър. — Дори да седя до него беше непоносимо изпитание. Не знам как издържах.

— Уес знае ли за теб и Закари?

— Не, разбира се. Никой не знае. Само ти.

Нора с вечната цигара, залепнала на долната устна, кимна.

— На твое място не бих му казала.

Силвър стана и запрепуска из стаята. Беше облечена с бледо люляков анцуг. Косата ѝ беше прибрана назад, не носеше грим. Нора не можеше да се начуди колко добре изглежда без козметика. Ако не беше толкова суетна и приемеше по-скромна роля в живота, щеше да смае много хора.

— Добре, че Закари не знае за Хевън — самоутешаваше се Силвър.

Нора реши да стъпи на хлъзгавата почва.

— И кое му е доброто? Тя сигурно се интересува кой е баща ѝ. Какво ѝ отговаряш?

— Никога не ме е питала. А ако го направи, ще ѝ заявя, че не е нейна работа — избухна безпричинно Силвър.

Нора сбръчка неодобрително нос. Бяха водили и преди този разговор и Силвър винаги твърдо отстояваше правото си да крие от Хевън кой е баща ѝ.

— Не виждам какво печелиш от премълчаването на факта, че Закари Клингър ѝ е баща. Той е милиардер, няма други деца. Отнемаш ѝ правото да наследи огромно състояние.

— Той ме унижи — упорито заяви Силвър. — Никога няма да му доставя удоволствието да разбере, че моето унижение го е направило баща.

Понякога Нора съжеляваше, че е посветена в голямата тайна на Силвър. Беше единственият човек, с когото бе споделила истината, и това ѝ тежеше, защото разбираше добре, че е страшно неетично да не казват на Хевън. Въздъхна тежко и посегна към кафеварката.

Застанал пред вратата на стаята, Владимир се напрягаше да не пропусне нито дума. Откак бе изправен пред опасността да загуби службата си след случката в банята, беше твърдо решен да си направи малка застраховка. За шестцифрена полица му служеше дебела тетрадка, пълна с клюки за известната му работодателка. Записваше си настроенията ѝ, телефонните ѝ разговори, покупките ѝ, дрехите ѝ и беше отворил цял раздел за новия ѝ съпруг — бившия барман. Сега бе направил най-интересното и бомбастично откритие. Закари К. Клингър

беше баща на Хевън! Тази информация сигурно струваше цяло състояние! И Владимир знаеше точно как да го получи.

[1] Името означава единство. — Бел.прев. ↑

Закуска в хотел „Бевърли Хилс“ в осем сутринта не бе лелеяният начин, по който Хауард Соломан би започнал деня си. Но Закари Клингър нареждаше, а той изпълняваше.

Хауард се успа, метна се под душа, поряза се, докато се бръснеше, облече се набързо и след кратко смръкване на кокаин забързано напусна къщата.

За щастие Попи спеше. Беше го държала буден половината нощ с приказките си и нямаше сили да я слуша повече. Лично той изпита неимоверна наслада от побоя, който Манън нанесе на онова лайно Чък Нилсън. Но Попи беше сломена.

— Съсипаха ми вечерята — стена тя цяла нощ.

— Напротив, боят направи от тъпата ти вечеря събитие — уверяваше я Хауард. — Хората ще говорят за нея седмици наред!

Момчето на паркинга пред „Бевърли Хилс“ пое колата му и той се втурна вътре. Знаеше, че е закъснял десет минути, а Зак, доколкото го познаваше, беше маниак на тема точност.

Закари седеше в „Ложата“ — градината на „Поло Лаундж“, която работеше само за закуска и в неделя на обяд.

— Закъсня — поздрави го той.

— Имаше задръстване — измънка Хауард.

— Къщата ти не е ли наблизо?

Еба ти инквизитора!

— Как спа, Зак... възъ... Закари?

— Както може да се очаква.

Появи се сервитьорката и започна да му налива кафе.

— Ах — въздъхна Хауард и направи гримаса. — Нищо не е в състояние да даде по-енергичен старт от добрия стар кофеин. Нали, Закари?

— Вреден е за сърцето.

— Нима?

— Моят лекар ми разрешава да пия само безкофеиново кафе.

— Тъй ли? — Хауард отпи и си изгори езика. Може би именно проклетият кофеин причиняваше бясното сърцебиене, което го тормозеше от няколко месеца. Трябваше да си направи пълни изследвания. — Правиш ли си изследвания всяка година? — попита любопитно.

— Всеки три месеца — отвърна Закари.

Хауард забеляза, че по-възрастният мъж пие чаша вода с резен лимон, а на чинийката пред него има диетична кифличка от грубо смляно зърно.

— Трябва да променя храненето си — заяви той, когато сервитьорката му подаваше менюто. Без да си прави труда да надзърне вътре, поръча бъркани яйца, пушена съомга и препържен бекон.

Очите го боляха. Може би имаше нужда от очила. Трябваше да се консултира и с очен лекар. Само да не забрави да каже на секретарката си — красиво момиче с млечнобяла кожа и сочни устни. Види ли я Попи, ще се наложи да я уволни като всички останали. Попи държеше секретарките му да приличат на вещици с тежък махмурлук.

— Колко време ще останеш в Лос Анджелис? — запита той с надеждата, че в отговор ще чуе „пет минути“.

Закари извади много дълга кубинска пура и любовно я погали.

— От теб зависи, Хауард — рече застрашително.

Хауард размаха угоднически ръце.

— На твоє разположение съм. Въпреки че щеше да е по-добре да се срещнем в кабинета ми, където разполагам с всички факти и цифри.

— Вече ги имам тези сведения.

Хауард не искаше да задълбава в тази насока. Знаеше, че Закари има шпиони навсякъде. Много важно! Щом студията печели, всички трябва да са доволни.

— Значи си чул за плановете ми за „Любовен роман“ с Карлос Брент в главната роля и Орвил Гузбъргър като продуцент? Ще стане голяма работа, Зак... хм... Закари. Ще ни донесе милиони.

— Прочетох сценария.

Хауард се изненада. Дори той още не го беше чел. Обичаше да се съсредоточи върху главните сюжетни линии, а в случая те бяха сензационни, по-добри от оригинала.

— Страхотен е, нали?

— Скъп е.

— Знам.

Сервитьорката донесе поръчката на Хауард. В момента, когато я постави пред него, Закари запали пурата и скъпият дим лениво се разстла върху чинията му. Само това липсваше. Тоя дъртак беше страшно невъзпитан.

— Лошо правиш — посочи Хауард пурата и опита да се пошегува. — По-вредна е от кофеина. Какво казва лекарят ти за това?

— Вслушвам се в съветите му само когато ми изнася — мъдро отбеляза Закари. — Плащам му да ми казва всичко, изслушвам го и решавам сам. Провеждам тази политика и в деловите си отношения.

Хауард усети, че се задава някаква тирада, и не сгреша.

— Например — Закари направи пауза — аз ти плащам много пари да управляваш „Орфей“ вместо мен. Но в крайна сметка аз вземам решенията. Правя каквото искам и когато го искам.

— Звучи разумно. — Хауард намигна с престорена приветливост. — Доколкото помежду ни няма различия.

Закари остана сериозен. Пушеше пурата и наблюдаваше две момичета в тенис костюми, които сядаха на съседната маса. Хауард също обичаше да се заглежда в момичета, но Закари ги бе зяпнал толкова настойчиво, че дори той се смути.

— Искам Силвър Андърсън да получи главната роля в „Любовен роман“ — изтърси Закари, без да сваля очи от момичетата. — Искам Манън Кейбъл да играе репортера в „Убийство“, а Уитни Валънтайн Кейбъл да му партнира. И искам Клариса Браунинг да изиграе второстепенната роля на жертвата.

Хауард избухна в смях.

— Какво е това? Някаква шега ли?

— Не съм свършил — отсече студено Закари. — Ще предложиш на всеки двойно по-голяма сума от хонорара, който са получили в последните си филми. А ако имат подписани договори за нови участия, ще удвоиш парите, които биха получили за тях. — Млъкна и отлепи очите си от момичетата, които бяха забелязали настойчивия му поглед и неловко се въртяха на столовете си. — Няма да се пазариш. Тези предложения трябва да бъдат незабавно представени на импресариите им, и то в писмена форма.

Хауард усети, че мускулите на врата му се вцепеняват и лицето му пламва от яд.

— Не говориш сериозно — изрече той със свито гърло.

— Говоря съвършено сериозно — тихо отговори Закари. — Защо мислиш, че се шегувам? Не смяташ ли, че ако ангажираме Манън Кейбъл, Силвър Андърсън, Клариса Браунинг и Уитни Валънтайн Кейбъл, „Орфей“ ще има полза?

— Да, разбира се. — Хауард се зачуди как да се справи с този откачен дъртак, който не разбираше нищо от правене на филми. Само с добро, иначе нищо нямаше да постигне. — Но не смятам, че Клариса Браунинг дори ще склони да ни изслуша, като разбере, че ѝ предлагаме второстепенна роля.

— Мислиш ли? Не съм съгласен. Работа за една седмица и два пъти повече пари от последния ѝ филм. Получи „Оскар“-а си преди четири години и оттогава не е спечелила кой знае колко пари. Ще се съгласи.

— Но не и Манън — кисело възрази Хауард.

— О, ще приеме. Парите ще го съблазнят. И възможността да играе с госпожица Браунинг.

Хауард реши, че няма смисъл да споменава Уитни — тя би приела всякаква роля, но не можеше да премълчи Силвър Андърсън.

— А Силвър? Много е стара — брутално отсече той.

— А на колко години е Карлос Brent? — върна му топката с желязна логика Закари.

— Не знам, петдесет и пет, петдесет и шест...

— На шестдесет и три. А Силвър Андърсън няма петдесет. Ще си подхождат идеално.

— Но тя е звезда на дневен сериал — възпротиви се бурно Хауард.

— Тя е звезда. Това е единственото, което има значение. И аз я искам. — Закари духна дим от пурата в лицето на Хауард и стана от масата. — Ще те чакам тук в четири часа. Ела в бунгалото ми с писмата до импресариите. Искам да ги прегледам, преди да заминат. — Заплесна се още веднъж по двете момичета, погледна Хауард, който седеше безпомощен, заобиколен от дим на пура и клеясващи яйца.

— Вечерята снощи беше отлична — отбеляза небрежно Клингър. — Накарай някого от студиото да изпрати цветя на жена ти от мое име.

И напусна полесражението, на което Хауард остана като трепереща от бяс развалина.

След като Уес сподели, че е наемателят от съседния апартамент и трябва да се свърже с хазяйката, за да си прибере багажа, травеститът, който се казваше Травис, загрея кой е, даде му телефона на Реба и възхитено се заумилква.

— Женен си за Силвър Андърсън — рече с благоговение и кокетно поотметна кувертюрата на цветя от едното си рамо.

— Да — съгласи се Уес и посегна към телефона да се обади на Реба.

— Уесли? — Гласът ѝ беше смесица от изненада и неверие. — Стой там. Идвам след двайсет минути.

Травис му направи чаша извънредно силно черно кафе. Загледа се в Уес със страхопочитание и попита задъхано:

— Какво представлява всъщност Силвър Андърсън?

До пристигането на Реба Уес успя да парира куп въпроси. Тя дойде, придружена от младеж с бебешко лице, облечен в джинси с износена кръпка на чатала и жилетка против куршуми. Приличаше на осемнайсетгодишна мъжка проститутка от ъгъла на булевард „Санта Моника“.

Травис бе моментално заплепен.

— Ах, Уесли, Уесли, Уесли — поздрави го Реба с обичайното си ненаситно изражение. — Все пак успя да се издигнеш. Не крия, че страшно ни изненада.

— И аз бях изненадан — призна чистосърдечно той.

— Беше ми обещал снимка — напомни му с упрек тя.

— Ох... и аз искам снимка — намеси се Травис. — С автограф, ако обичаш. Нека пише „На Травис с любов и възхищение. Силвър Андърсън“.

— Може ли и аз да получа снимка? — включи се и мъжката проститутка.

— Млъкни — остро го срязва Реба. — Плащам ти да ме пазиш, а не да си пъхаш гагата в разговорите ми.

Уес подигравателно вдигна вежди.

— Да те пази ли?

— Да не си въобразяваш, че само ти си важна личност — изсумтя Реба. — Имам проблеми с развода си. Трябва ми охрана.

Охраната и Травис бяха започнали да се влюбват един в друг и си разменяха дълги погледи, изпълнени със сериозни сексуални намерения.

— Защо си сменила бравата ми?

— Ще видиш — отвърна тайнствено тя. — Ела.

Уес се сбогува с Травис.

— Не забравяй за снимката — напомни му той и направи глезена муцунка. — И знай, че винаги можеш да доведеш Силвър, ще е добре дошла... — Вирна кокетно брадичка. — Ти също.

Уес потисна гримасата си, като си представи как би се почувствала Силвър в подобна обстановка.

Последва Реба към вратата на съседния апартамент. Тя извади връзка ключове, отключи, отстъпи крачка назад и го пусна да влезе пръв. Разбираемо. Апартаментът беше разгромен и тя държеше той да добие пълна представа. Някой бе тършувал из дома му с не особено лека ръка.

— Какво са търсили, Уесли? — запита тя, вдигна малка лампа, оцеляла след претърсването, и я сложи на масата.

— Откъде да знам? — отговори нервно той. — Аз само живея тук.

— Живееше — поправи го тя и извади от чантата си голяма тетрадка. — Предполагам, че вече си се преместил в Бевърли Хилс или Бел Еър, където живее Силвър Андърсън.

— Позна.

— Много мило, че ми се обади предварително — заяви укорително тя.

— Нали съм тук?

Реба започна да отмята от списъка в тетрадката си.

— Дължиш ми наем за три месеца. Счупване на няколко...

— Не съм чупил нищо — възрази той.

— Който е идвал тук, е чупил.

— Да не би да отговарям и за крадците?

Тя сви устни.

— Да.

— Ще има да вземаш, Реба!

— Не се дръж като простак. Отговаряш за всичко, което става тук, докато си наемател. Така е по закон.

Той ритна купчина дрехи, хвърлени на пода, и започна да събира разпилените снимки от кратката си кариера на певец. Стаята вонеше на фасове и мръсни дрехи, нямаше нищо общо с двореца на Силвър в Бел Еър. Искаше му се да се махне час по-скоро, грабна един сак и започна да пъха в него всичко, годно за спасяване.

Облегната на стената, Реба го наблюдаваше. Беше оставила „охраната“ си отвън.

— Никога не си бил идеалният наемател — рече с лукава усмивка, — но ти и аз... винаги сме се разбирали, нали, Уесли?

— Горе-долу — съгласи се той.

— И секса ни го биваше, нали?

Предпочиташе да не спори с нея.

— Най-хубавият — откликна вяло.

Тя облиза устни, покрити с мазно ярко червило.

— Това ли вижда Силвър у теб? Секс?

Той сви равнодушно рамене и ускори пълненето на сака. Реба се прокашля и предизвикателно заопипва най-горното копче на блузата си.

— Не бих се отказала от едно последно, Уесли — обяви тя.

— Искаш ли?

— Хайде-хайде — пропя той. — Аз съм женен мъж.

Без да обръща внимание на това твърдение, тя започна да се разкопчава.

— Ние с теб винаги сме били нещо по-специално.

„Да, помисли си той, много специално. Като сандвич със сирене.“

Почти беше съблякла блузата си, при което разкри скъп розов сутиен, който повдигаше бюста. Той вдигна ръка.

— Достатъчно, Реба.

— Не ми викай достатъчно, Уесли. Знаеш, че ти се иска. Аз съм във всяко отношение по-добра от превзетата ти кинозвезда.

Хрумна му, че вече не е принуден да се държи добре с нея. Нямаше нужда от Реба Винограцки. Беше останала в миналото му.

Също като съборетината, която напускаше, дребните мошеничества, за да си докара някой долар, и работата зад бара. Беше свободен!

С победоносно чувство бръкна в джоба си и извади пачка банкноти. Беше посетил банката предишния ден и носеше достатъчно пари да ѝ плати.

— Колко ти дължа? — запита делово и рязко.

Ръката ѝ замръзна, преди да разкопчее сутиена.

— Ще ти кажа, като свършим.

Уес поклати глава.

— Не, скъпа. Защото няма да започваме. Дължа ти пари и нищо повече. Другото не е за продан.

Когато Мелани-Шана слезе за закуска, Манън ѝ хвърли апатичен поглед. Изглеждаше спокойна в ефирния пенъоар със скромно вързаната на врата златистокестенява коса.

Седна срещу него на масата и посегна към препечените филии.

— Добро утро — каза той.

Тя смотолеви нещо в отговор.

Манън я заглежда с любопитство. Не знаеше, че се е оженил за толкова темпераментна жена. Снощи го беше смаяла, а и не само него, с острия си език. Трябваше буквално да я извлече от Бистрото, за да не се вкопчи в гърлото на Уитни. И двете бяха наточили нокти, готови да се бият.

На път за вкъщи се беше отприщила и изприказва всичко, което си мислеше за Уитни. Яростта ѝ го възбуди и когато останаха сами в спалнята, той спря пороя от думи с най-хубавия секс, откак бяха женени. Вече няколко седмици не я беше докосвал и сега недоумяваше защо. Та нали Уитни го правеше с Чък! Какво му пречи и той да се позабавлява с жена си? Нищо, че възнамеряваше да се разведе.

— Как си? — попита.

— Добре — отговори тя с наведени очи.

Влезе икономката с поднос домашни палачинки — любимата закуска на Манън. Той погледна Мелани-Шана.

— Ти ли ѝ каза да ги направи?

— Не.

Очевидно не ѝ се приказваше. Снощи го беше обвинила, че още е влюбен в Уитни. Вярно беше. Но нямаше намерение да си признава. Беше отричал с всички сили.

Манън се намираще между два филма. Току-що беше приключил снимките на бурен уестърн. А следващият щеше да започне след няколко месеца. През първите седмици обикновено се наслаждаваше на почивката, но ако паузата се проточеше, започваше да изпитва носталгия по суматохата на снимачната площадка.

Ако искаше, можеше да работи без паузи. Но не желаше. Придирчивостта беше от голямо значение и той много внимателно подбираше ролите. Беше в зенита на кариерата си и възнамеряваше да се задържи дълго там.

Тази сутрин се чувстваше великолепно. Споменът за усещането, което предизвика съприкосновението на юмрука му с тъпото биволско лице на Чък Нилсън, го изпълваше със задоволство. Славно натупа оня задник пред очите на пълна зала кинаджии. И най-вече пред Уитни.

Чък Нилсън беше гаден мръсник. Заслужаваше си го. Човек не може да чука чужда жена и да му се размине — особено ако е бившият му най-добър приятел.

— Какво ще правиш днес? — заинтересува се той.

Мелани-Шана не го погледна. Очите ѝ се рееха през френския прозорец, от който се виждаше голяма част от зелената площ, водеща към басейн с формата на бъбрек.

— Не знам — рече.

— Добре. — Той стана. — Отивам да поиграя тенис. Ще се видим по-късно.

Мелани-Шана изчака мъжът ѝ да излезе от стаята и едва тогава се отпусна. Полагаше огромни усилия да се държи прилично с него. Беше я докарал дотам, че тя снощи не издържа и се изложи пред толкова хора. Всяка мисъл за поведението ѝ през изминалата вечер я караше да се гърчи вътрешно.

Манън Кейбъл. Великата кинозвезда. Великият любовник. Е, и? Когато снощи правеше любов с нея, беше сигурна, че мисли за Уитни. Мразеше го за това. От все сърце.

Телефонът започна да звъни в дома на семейство Соломан от осем и половина сутринта. Отначало бавачката на Роузлайт вдигаше телефона и записваше безспирните обаждания, а след девет и половина дойде личната секретарка на Попи, която пое щафетата.

Попи излезе от спалнята към обяд. Целуна дъщеричката си и се отправи към своя издържан в пастелни тонове кабинет, където секретарката ѝ гледаше филм на малък портативен телевизор.

— Май не те товаря с достатъчно работа — кисело я срыза тя.

— Извинете, госпожо Соломан — подскочи виновно жената, изключи телевизора и го върна на мястото му върху огромното, покрито с резба бюро на Попи.

Попи обичаше да се обръщат към нея с „госпожо Соломан“ по английски маниер. Фамилиарниченето на американците, които се обръщаха към работодателите си на малко име, не ѝ допаднаше. Беше прекарала медения си месец в лондонския хотел „Савой“ и никога не забрави достолепието му. Навсякъде я величаеха с „госпожо Соломан“ и това страшно ѝ допадна.

— Търсил ли ме е някой? — запита раздражително. Не беше в добро настроение.

— В осем и половина се е обадила госпожа Уайт. В девет — госпожа Гузбъргър. В десет — Арми Арчърд, иска веднага да му се обадите.

Попи я слушаше и се мъчеше да реши на кого да позвъни най-напред. Имаше още седем обаждания, между които и на Лиз Смит — журналистка от Ню Йорк. С кого да говори? С Арми или с Лиз? Най-добре да разбере какво има да ѝ казва Кармел. Попи се боеше да не чуе присъдата на по-възрастната жена — „гаф на годината“.

Кармел Гузбъргър възкликна:

— Попи! Миличка! Една от най-хубавите вечери, на които съм присъствала. Забавлявах се невероятно. Чу ли жената на Манън? Божичко, аз пък мислех, че тя въобще не може да говори, а още по-малко да се вихри с думи, които и Орвил дори няма в речника си. А видя ли Силвър и Закари Клингър? Не знам дали само аз забелязах, но...

След един час Попи остави телефона. От голямата уста на Кармел Гузбъргър до хълмовете на Бевърли, Бел Еър и навсякъде,

където не можеше да се купи къща за по-малко от милион, всички повтаряха: „Вечерята ти беше бомба! Удар! Нечуван успех!“

Потърси Хауард да му съобщи добрата новина, но той беше на заседание. Срам и позор. Миналата нощ му бе трила сол на главата и стовари всичко върху него. Горкият Хауард! Понякога съзнаваше, че е твърде несправедлива към него, но малко напрежение му се отразяваше добре, държеше го нащрек. А той трябваше да е нащрек, докато оня питон Закари Клингър е в града.

Как ли би погледнал, ако си купи златната огърлица с рубините, на която бе хвърлила око в новия бижутериен магазин, божествения „Таларико“?

След десет минути реши, че няма да възрази. В края на краищата една сензационна вечеря създаваше страхотен престиж и тя заслужаваше награда.

Без повече колебания облече семпло костюмче на „Карл Лагерфелд“ и си сложи черни очила „Кристиан Диор“.

На излизане от къщи забеляза дванайсет кошници с цветя, наредени в редица, които очакваха инспекцията ѝ, преди да бъдат сложени по местата си. Взе малък бял плик от най-екстравагантната кошница, отвори го и бързо го прочете.

„Даваш страхотни вечери. Би ли дошла да вечеряш с над в събота?“

Силвър и Уес.“

Попи усети прилив на радост.

Да, благодаря, Силвър. Хауард и аз ще дойдем с удоволствие.

Забърза към колата си щастливо усмихната.

След срещата със Закари Хауард нахлу в кабинета си като мини торнадо. Затвори се в банята и кресна на секретарката:

— Няма ме! Дори ако ме потърси скапаният президент на Щатите!

Тя знаеше кога да го остави на спокойствие и продължи да чете една завладяваща статия за херпеса по половите органи. Хауард свали сакото си и се наплиска със студена вода. Имаше силно сърцебиене, главата му щеше да се пръсне. С кого си мисли, че има работа шибаният Закари Клингър? С Хауард Соломан. Той беше Хауард Соломан. Не беше момче за всичко и нямаше да допусне да го третират като такъв.

Какви бяха всички тия „искам“ и „плати им двойно“? Идиотщини! Нима говореше сериозно? Да, за съжаление тъпото копеле говореше най-сериозно. И Хауард Соломан трябваше да изпълнява. А, не. Хауард Соломан не се въртеше на пета пред никого.

Седна на тоалетната чиния, стиснал главата си в ръце, и се помъчи да мисли трезво.

Закари Клингър му плащаше астрономическа заплата, за да ръководи „Орфей“, и през изминалата година, откак пое поста, се справяше добре. Когато Закари го назначи, студията беше в плачевно състояние. Задникът, който я беше управлявал преди него, беше натрупал баснословни дългове, без да има налице някаква продукция. За няколко месеца Хауард я превърна в работеща структура. Успя да сведе дълговете до минимум, съкрати всички безделници и лентяи и сключи договори за разпространение на филми, произведени от други студии. Освен това три филма бяха в процес на подготовка за снимки и около двайсетина сценария се разглеждаха с оглед евентуално сключване на договори.

Е, не беше успял да ангажира суперзвезди или световноизвестни актьори. Голяма работа! Имаше филми, които щяха да спечелят пари. А не беше ли това най-важното.

А сега Закари Клингър се изтърсваше от Ню Йорк и искаше да се прави на Дядо Коледа. Плати им двойно. Дай им допълнителни суми.

Хауард трябваше да обърне положението в своя полза или да напусне. Нямаше избор, в противен случай щеше да спечели наградата „путьо на годината“.

Чък Нил сън беше с насинено око и разцепена устна.

— Ще съдя кучия син! — бяха първите му думи, когато се събуди в леглото на Уитни.

— Ставай и изчезвай — отсече деловито тя. — Днес имам две интервюта и среща с новите рекламни агенти. Не смятам, че трябва да присъстваш.

— Какви нови агенти? — попита заядливо той. — И защо да не присъствам?

Мразеше разпитите му. В края на краищата не бяха женени и не виждаше причина да отговаря на въпросите му. Лошото при Чък беше, че неговата много успешна в началото кариера се беше сблъскала с необясним и внезапен застой и това го побъркваше. И което беше по-лошо, побъркваше и нея. Определено обмисляше вече съвета на Зепо Уайт: „Разкарай го, скъпа. Той е като камък на шията ти. Отърви се от него.“

Трябваше да го стори. И колкото по-бързо, толкова по-добре. Но нямаше да е лесно. Чък можеше да се превърне за нула време от голямо игриво пале в буен луд.

Завиждаше на кариерата ѝ, която имаше изгледи скоро отново да отхвъркне нагоре благодарение на Зепо. Завиждаше и на Манън. Всъщност завиждаше бясно на всичко и всички около нея. Добре, че не живееха заедно. Прекарваше доста време в къщата му на плажа. От време на време той оставаше да спи при нея в къщата ѝ на Лома Виста. Не беше обвързана с него и слава Богу!

— Ще ти бъде скучно — рече търпеливо тя.

— Да, права си — призна той. — Кой е новият ти рекламен агент? И защо ти е? Мислех, че си доволна от стария.

— Доволна съм, но Зепо смята, че трябва да променя облика си, затова се прехвърлих към „Брискин и Бауър“.

— Какъв ще е новият ти облик?

— По-сериозен.

Той се задави от смях.

— Ти? Сериозна?

Устните ѝ се свиха недоволно. Чък не вярваше в качествата ѝ на актриса. Не беше ѝ го казвал в очите, но тя го знаеше и това я гнетеше.

Зепо беше прав. Беше настъпил моментът да се раздели с Чък Нилсън.

Кокаинът отвори път на ясни, логични разсъждения. Светла, логична пътека през машинациите на Закари К. Клингър. Хауард излезе от банята нов човек. Щеше да направи обходна маневра и да преобърне идиотското положение така, че да извлече полза.

Позвъни на секретарката си. Тя влезе в кабинета му, същинска зряла черешка. Устните ѝ трепкаха, а обемистият бюст бе обгърнат в ангора.

— Да, господин Соломан?

Как я беше изпуснала Попи да се промъкне през ситото? Тогава се сети, че постоянната му секретарка е в отпуск, а този бонбон само я замества.

— Намери ми имената на импресариите на Силвър Андърсън, Манън Кейбъл и Клариса Браунинг. — Нямаше нужда да пита за импресариото на Уитни — представляваше я Зепо Уайт, легенда в собствените си очи.

— Да, господин Соломан.

— Актриса ли си? — не можа да се стърпи той.

Тя кимна.

Ами я поиграй с това тук, едва се сдържа да не ѝ каже той. Усети набъбващата ерекция. Сигурно от предизвикателството, че ще може евентуално да надхитри Закари.

Извади от чекмеджето на бюрото си кутийка с клечки за зъби, счупи една и яростно атакува венците си. Трябваше да добави „зъболекар“ към списъка на прегледите. Сигурен беше, че една корона му се клати и има дупка в кътника. Но нямаше време за зъболекари.

След няколко минути секретарката му даде имената. Разгледа ги внимателно.

Клариса Браунинг се представляваше от „Артистс“ — голяма импресарска корпорация. Представителят ѝ се казваше Сирил Мейс — умен и нахакан мъж.

Манън Кейбъл плащаше десетте си процента на Сейди Ла Сал. Ах, Сейди... кралицата на импресариите. Приятно се работеше с нея.

Силвър Андърсън бе наела Куин Латимор. Дребна риба.

Беше десет часът. Извика отново секретарката.

— Свържи ме със Сейди Ла Сал. След това искам да говоря със Сирил Мейс, Зепо Уайт и Куин Латимор, в този ред. И не ме свързвай с никой друг, включително жена ми, по-точно с никоя от жените ми.

Секретарката кимна послушно.

— Да, господин Соломан.

— Смятам — говореше Уитни с необичайно сериозно изражение на главозамайващото си лице, — че публиката ме приема като доста леконравна.

— Защо? — попита Бърни Брискин — старши партньор в „Брискин и Бауър“. Беше печен холивудчанин с кръгло като месечина лице, плътни устни и черна превръзка на едното око. Злите езици твърдяха, че го загубил при сбиване с Хъмфри Богарт за някаква жена.

Уитни махна нетърпеливо с ръка.

— Разголвала съм се прекалено често.

— Снимали ли сте се в „Плейбой“? — заинтересува се жадно Бърни. Наближаваше седемдесетте, но мераците не бяха го напуснали.

Намеси се Норман Гузбъргър.

— Струва ми се, че госпожица Валънтайн иска да каже, че е играла твърде много второстепенни роли в оскъдно облекло и предимно с декоративна цел, а не че се е снимала гола.

Лицето на Уитни грейна, когато се усмихна на тъмнокосия младеж, който очевидно беше обратен.

— Точно така. И през ум не ми е минавало да позирам гола. Никога.

Бърни Брискин остана разочарован.

— Разбирам проблемите, пред които сте изправена — заяви бързо Норман, който пое интервюто в ръцете си. — И съм сигурен, че „Брискин и Бауър“ могат да ги решат удовлетворително.

— Тъй ли? — развълнува се Уитни.

— Разбира се — уверено изрече Норман.

— О, това е прекрасно — въздъхна тя.

Бърни Брискин засмука един от изкуствените си зъби. Отдавна нямаше решаващ глас във фирмата, на която стоеше начело, но не пропускаше да присъства на първите интервюта с красиви актриси.

— С какво ще започнем? — нетърпеливо запита Уитни.

Норман отговори незабавно.

— Първо, ще трябва да махнете от името си „Кейбъл“. Напомня за бившия ви съпруг, а от това в момента няма полза. След това ще си отрежете косата.

— Какво? — В гласа ѝ прозвуча паника.

— С тази коса няма да мръднете и на милиметър от сегашния си облик. Тъй че сбогом, „Кейбъл“, и сбогом, дълга коса.

— А няма ли да се наложи да намалая по хирургичен път бюста си? — саркастично реагира тя.

— Не е необходимо — отвърна Норман с весела гримаса.

— Слава Богу! — успя да се включи в разговора Бърни.

Норман започна да крачи наоколо.

— Имате индивидуалност — възторжено започна той. — И когато свършим с вас, тази индивидуалност ще бъде на силна и красива актриса. При цялото си уважение към вас, госпожице Валънтайн, трябва да ви кажа, че в момента ви поставят в леката категория. След като „Брискин и Бауър“ се заемат с вас, смея да твърдя, че продуцентите ще ви преценяват, сякаш сте на нивото на Джесика, Клариса и Сали.

— Наистина ли? — засия Уитни.

— Не забравяйте, че Джесика Ланг започна в лапите на Кинг Конг, а Сали Фийлд беше Гиджет. Щом те можаха да се променят така... — Норман млъкна, сякаш той беше причината за това.

Уитни беше видимо развълнувана. Бърни Брискин кимна одобрително. Момчето на Орвил си го биваше. Имаше дарбата да убеждава, а в рекламния бизнес тя се ценеше повече от злато. Бърни беше доволен, че го назначи преди пет години по лично настояване на Орвил. Роднините обикновено се оказваха бездарници. Този обаче беше печеливша карта.

— Ще договоря цената със Зепо — обади се той. — Самият Норман ще се заеме с вас. Той е един от най-добрите. А и аз винаги ще бъда на разположение. Винаги когато ви потрябвам. Абсолютно винаги... — Посмука още малко изкуствения си зъб и пръдна в белия й диван. — Добре дошла в „Брискин и Бауър“, скъпа Уитни. Няма да ви разочароваме.

През следващите два часа Хауард доста се поизпоти, докато направи няколко творчески маневри и си спаси задника от оголване пред цял Холивуд.

Със Сейди и Зепо не беше трудно. Те разбираха значението на думите власт, пари и сделка. Разбираха какво значи „ти на мен, аз на теб“. Предлагането на сделка с едната ръка над масата и връщането ѝ с другата ръка под масата им беше добре известно. Сейди смяташе, че може да убеди Манън, стига сценарият на „Убийства“ да не е пълен боклук. А Зепо каза за Уитни:

— Ще ти оближе оная работа от радост.

Де го този късмет?

— Държа да присъствам, когато ѝ го съобщиш. Смятай го за част от сделката — настоя той.

— Ще бъдем заедно — обеща Зепо. След малко му се обади да му съобщи, че могат да се срещнат в шест часа с Уитни, която ще е свободна.

Със Сирил Мейс говори направо. На него творческите ходове не му минаваха. Трябваше да направи предложението без увъртания.

— Изпрати ми сценария и предложението в писмен вид — рече Сирил. — Добре ли си, Хауард?

— Добре и в щедро настроение — отвърна той. — Искам отговора ти до двацет и четири часа. След това считай предложението ми за невалидно.

— Една седмица.

— Изключено.

— Клариса е в Ню Йорк. Ще ми трябва един ден да ѝ изпратя сценария. След това трябва да го прочете.

— При толкова пари няма какво да чете. За Бога, ще се появи на екрана за десет минути! Давам ти четирийсет и осем часа.

— Три дни.

— Добре.

Хауард се обади на Джак, за да се презастрахова. Каза му за сделката и го помоли да настоява пред Клариса да я приеме. Когато Джак спомена, че е на път за Ню Йорк, Хауард разбра, че е улучил момента, и му изпрати копие от сценария да ѝ го предаде лично.

Оставаше Куин Латимор. Честен импресарио със средни възможности и темперамент на заспал слон. Хауард опипваше внимателно почвата с Куин. Честните копелета причиняваха най-големите главоболия. Беше научил, че Градската телевизия плаща на Силвър Андърсън много по-малко, отколкото заслужава. Куин ѝ беше уредил договор, който направо смърдеше до небесата. Хауард реши да удвои сумата, която получаваше за шест седмици работа в „Палм Спрингс“, и да опита да я ангажира по време на ваканцията. За него сумата беше нищожна, въпреки че Куин се задави от възторг.

Когато предложенията бяха написани, Хауард почувства увереност за структурата на сделките. Разполагаше с всичко на хартия плюс страничните уговорки със Сейди и Зепо. И двамата щяха да му прехвърлят половината от комисионите си върху сумите свръх определените хонорари на клиентите им. Това устройваше всички. Манън и Уитни щяха да удвоят цената си. Сейди и Зепо щяха да получават по-големи комисиони в бъдеще. А Хауард получаваше звездите плюс допълнително възнаграждение. Върнатите под масата пари щяха да постъпят директно в сметката му в швейцарска банка.

Това не беше кражба от „Орфей“, а творческа дейност в холивудски стил.

В секундата, в която Джак замина, Хевън разви бурна дейност. Вече бе поканила Еди, който пътуваше към къщата. Моментът ѝ се стори удобен да се обади на човека, с когото се беше запознала на рождения ден на Силвър и който имаше връзки в бизнеса със записи. Беше опитвала няколко пъти, но все не можеше да го открие. Обаждаше се все някакъв тъп телефонен секретар с идиотски глас. Мразеше да оставя съобщения на разни машини.

— Да?

Най-сетне! На телефона беше самият той.

— Роки?

— Кой го търси?

— Ъъ... той там ли е?

— Ти име нямаш ли?

— Хевън. Но... ъъ... той вероятно не ме помни. Кажете му, че сме се запознали преди няколко месеца на рождения ден на Силвър Андърсън. Той каза да му се обадя. Става дума, ъъ... за бизнес.

Последва дълга пауза. Сетне проговори:

— Ей, помня те. Малката хитруша с червената рокля и дългото палто. Искаше да ставаш певица. Така ли е, пиленце?

— С Роки ли разговарям?

— С единствения и неповторим.

— Защо не каза веднага?

— Не съм длъжен да казвам никому нищо. Защо ме търсиш?

— Тогава спомена, че имаш връзки — неловко започна тя.

— Искаш да купиш стока ли?

— Тогава спомена — повтори бавно, — че може би ще можеш да ми помогнеш да напредна в кариерата. Онзи твой приятел в бизнеса със записи... искаше да го накараш да прослуша касетите ми.

Най-сетне нещо прищрака в главата на Роки. Сети се. Беше хубавичка. И много млада — точно такива харесваше.

— Защо не се обади досега? — запита той.

— Заета бях. Училище... и разни други.

— Да. Разбирам.

Мълчание.

— Можеш ли да ми помогнеш? — заговори нетърпеливо тя. — Касетите са у мен, а Антонио ми направи няколко изключителни снимки. Тогава заяви, че си човек, който задвижва нещата. Можеш ли, или не можеш?

— Не предизвиквай великия Роки, хитрушо. Той може всичко.

— Тогава да започваме. Аз съм готова.

— Радвам се да ви видя отново, господин Питън.

Джак изгледа стюардесата. Хубави крака. Хубаво дупе. Хубава усмивка. Страшно му се чукаше. Клариса отсъстваше от дълго време, а освен вечерта в Лае Вегас, когато за малко да легне с Джейд Джонсън, не бе установявал никакви контакти. Джак Питън беше досадно верен. И това ако не беше нов начин на живот!

Приятно беше да съзнава човек, че може да устиска. Беше доказателство за силната му воля.

— Мога ли да ви предложа нещо? — попита стюардесата. Спомни си, че бе летял с нея преди няколко месеца. В очите ѝ искреше покана.

— Бих искал „Джак Даниълс“.

Тя се усмихна.

— А аз — Джак Питън.

— Моля?

— Само се шегувам, господин Питън.

Но и двамата знаеха, че не се шегува. Реши да вземе телефона ѝ за всеки случай, ако не се разбере с Клариса.

Когато се приземиха, над Ню Йорк беснееше пороеен дъжд. Представител на пътническата агенция го посрещна на летището и го заведе до дълга черна лимузина, паркирана зад ъгъла.

Не беше предупредил Клариса, че пристига. През целия му живот елементът изненада бе работил в негова полза. Искаше да види как ще реагира, когато е неподготвена за посещението му.

Еди беше направо шашнат. Стараеше се да го прикрие, но не успя. И то как шашнат!

Хевън не можа да се сдържи да не позлорадства. Нека си ръфа месата. Еди вече не беше номер едно в списъка на приятелите ѝ.

Беше с черното си кожено яке, тесните джинси и занизана назад коса. Добре изглеждаше. Съвсем като излязъл от петдесетте години. Носеше сак с лични вещи и китарата.

— Трябваше да оставя телефона ти на мама — неохотно обяви той. — Казах ѝ, че сме дошли цяла тайфа. Ако разбере, че сме само двамата, ще припадне. Знаеш ги майките.

— Всъщност не знам — натърти Хевън. — И не си ли малко старичък за такъв строг контрол от страна на мама?

— Ще трябва да изтърпя до колежа — въздъхна той.

Всичките ѝ приятели неизменно свързваха бъдещето си с колежа. Тя нямаше подобно намерение. Защо да губи още четири години от живота си в размотаване по заповед на разни тъпи преподаватели? Беше очарована, че най-сетне успя да се свърже с Роки. Все пак някакво начало. Може би само се хвалеше, но пък може и наистина да има връзки в бизнеса със записи. Струваше си да опита.

Беше го поканила да дойде. Отговори, че ще направи всичко възможно. Нямаше търпение да го дочака!

Еди се съблече по шорти и фланелка. Беше лонгурест, но с атлетично тяло. Повечето от момичетата в училище го смятаха за върха. Не и Хевън.

Седнаха на кръглата веранда с портативен магнетофон и две бири. Еди нежно занастройва безценната си китара, а Хевън държеше куп листчета върху голия си стомах. Беше по бикини и лента с Брус Спрингстийн на главата. Листчетата бяха изписани със стиховете на новите ѝ песни.

Еди удари няколко акорда и тя започна да тананика.

— Тъъ... имам няколко бавни песни, които искам да опитам.

Той простена. Признаваше само рокендрола. Не можеше да приеме друга музика.

— Помогни ми малко с китарата — помоли го тя. — А след това ще репетираме песни, които ще харесаш.

Започна да пее, най-напред тихичко, тъй като не беше свикнала да се слуша без оглушителен съпровод и не си позна гласа.

*„Скъпи...
Не съм ти казвала какво чувствах преди...
Защото...
Винаги стоях и чаках...
Защото...
Скъпи...
Не знаеш ли как те обичам?
Не знаеш ли колко те искам?
Не знаеш ли как си ми нужен?
Защото...
Скъпи...“*

Гласът ѝ укрепна и започна да се извисява. Звучеше като смес от Карли Саймън и по-опростен вариант на Ани Ленъкс от „Юритмикс“. Съчетаваше невинност и мъдрост, които поднасяше с очарователна дрезгавина.

Нямаше нищо общо с пеенето на Силвър Андърсън, въпреки че очевидно бе наследила таланта на майка си и дори нещо повече.

Дори Еди беше принуден неохотно да признае, че я бива.

— Песента е кошмарна, но пееш добре — заяви той и избухна жизнена интерпретация на „Блу Суейд Шуз“.

Не ѝ пукаше, че Еди не можа да оцени бавните ѝ песни. Тя знаеше, че са голяма работа.

— Още една минута — твърдо рече тя. — Искам да я запиша и всичко да е безупречно.

В пиесата „оф-Бродуей“, където играеше Клариса, участваше и млад актьор. Естествено, тя веднага реши да освободи поведението му, макар че той живееше с една от най-близките ѝ приятелки.

— Карол няма да се наскърби от нещо, което не знае. А ние се нуждаем от тази близост, за да играем по-добре — разясни логично положението Клариса.

Той се посъпротивлява от немай-къде, предаде се и като установи колко е полезно за играта му, реши, че ще е несправедливо към публиката да не го правят всяка вечер. Клариса се съгласи.

Когато Джак пристигна в театъра, го осведомиха, че госпожица Браунинг не разрешава да я безпокоят преди представлението. Беше правило без изключение.

— Мисля, че за мен ще го направи — заяви уверено Джак.

Когато влезе в малката гримьорна със сценария на Хауард под мишница, завари Клариса превита одве върху тоалетната масичка, а кльощавият актьор я обслужваше с гол задник в кучешки стил.

Очите му срещнаха нейните в огледалото. Погледът ѝ бе напълно лишен от чувства.

Без да каже дума, той хвърли сценария на пода и си излезе.

— Куин ще мине насам. — Силвър се протегна, легнала до басейна, и му се усмихна. — Каза, че имал да ми съобщи нещо важно.

— Куин беше твоят...

— Импресарио — довърши изречението тя.

— Добър ли е? — запита Уес и посегна към отворената кутия кока-кола.

— Нямахте да го ангажирам, ако не беше.

Той сви не принудено рамене и отбеляза:

— Не знам нищо за филмовия бизнес, но не е ли Зепо Уайт най-добрият импресарио в околността?

— А, Зепо... — Силвър пъкна зърно бяло грозде в устата си и примижа от удоволствие. — Като планирах връщането си в Америка, Зепо Уайт дори не отговаряше на обажданията ми.

— Обзалагам се, че сега съжالياва.

— Naturellement.^[1] Всички големи импресарии съжالياват. Куин единствен ме подкрепи и аз няма да го забравя. Само той вярваше, че ще успея.

— Куин договаря ли всеки сезон нови условия в договора ти с Градската телевизия?

Изглежда го внимателно и взе още едно зърно от стъклената чиния.

— За човек, който няма понятие от бизнеса, си подочул туй-онуй.

— Говорих с Чък Нилсън. Смятал е да ангажира Куин.

— И?

Уес поклати глава.

— Заяви, че да работиш с Куин Латимор, значи да признаеш публично поражението си.

— Хмм... за човек като Чък вероятно е така. Щом загубиш доверието на Сейди Ла Сал...

— Коя е тя?

— Най-добрата жена импресарио в града. Работих навремето и с нея. И преди да ми зададеш въпроса, ще ти отговоря, че и тя не обръщаше внимание на обажданията ми, когато бях отчаяна.

— Отчаянието буди презрение.

— Ти ли ще ми го кажеш? Аз го преживях. — Седна и взе голяма сламена шапка. Очите ѝ бяха покрити с плътно прилепващи черни очила. Не искаше да излага лицето си на слънце. То изсушаваше кожата и предизвикваше преждевременни бръчки.

Тялото ѝ в розов бански костюм без презрамки, високо изрязан на бедрата, беше започнало да добива хубав загар.

— Може би една седмица в Палм Спрингс ще ми се отрази добре — промърмори тя. — Сега съм свободна и трябва да се възползваме от това. Започна ли пак работа, програмата ми ще стане направо убийствена.

— Толкова ли много работиш?

— Като вол! — възкликна Силвър, но очевидно обожаваше напрежението, свързано с професията ѝ.

— Защо?

Тя изопна единия си крак.

— За да печеля парички, скъпи. Да поддържам начина на живот, с който много, много скоро ще свикнеш.

Улови със смях тънкия ѝ глезен.

— Вече свикнах.

Тя се изви към него.

— Знам. На лукса не може да се устои.

Пръстите му заиграха нагоре по крака ѝ, спряха от вътрешната страна на бедрото и започнаха бавно да го галят.

— Хубаво ми е. — Гласът ѝ бе станал дрезгав.

Пръстите му се промъкнаха между плътта на крака ѝ и еластичната материя на банския костюм. Тя въздъхна от удоволствие. Тъкмо да се заеме сериозно, и се появи Владимир.

Владимир твърдо се правеше, че не забелязва присъствието му. Икономът руснак беше решил, че знае що за птица е Уес Мъни — съмнителен тип, мошеник и платен тъпкач. В този ред.

— На телефона, госпожо — каза Владимир и ѝ подаде апарата. — Госпожица Карвел.

Тя взе слушалката.

— Какво има, Нора?

— Не мога повече да отбивам любопитни репортери — заговори сърдито Нора. — Искат да научат нещо повече за Уес. Ако не им дадем сведения, ще започнат да ровят сами.

— Нека ровят — войнствено реагира Силвър. Обърна се към Уес: — Има ли някаква ужасна тайна в живота ти, мили?

Той посочи красноречивата издутина в плувките си.

— Само тази.

Тя деликатно се засмя.

Владимир, застанал настрана, се облеци. Уес го изгледа.

— Нямаме нужда от нищо. Свободен си.

— Чакам за телефона — надменно отвърна Владимир. — Безпокоя госпожата само с разговори, които желае да провежда.

Уес погледна Силвър, която съсредоточено инструктиреше Нора.

— Омитай се, Влад — тихо изрече той. — Когато имаме нужда от теб, ще те извикам. И докато не чуеш гласа ми, да не си мръднал от кухнята или където там се мотаеш. Ясно?

Владимир се изчерви до ушите.

— Изпълнявам единствено нарежданията на госпожата — започна той.

— Ще изпълняваш и моите, иначе ще се озовеш по гъз на улицата — остро го прекъсна Уес.

Владимир се отдръпна и изчезна в къщата без повече приказки. Уес се концентрира върху Силвър.

— Затвори телефона.

— Говоря с Нора...

Започна отново да я гали по бедрото.

— Казах, затвори!

Тя се изкикоти.

— Нора, трябва да свършваме, тук възникна важна работа. Ще ти се обадя по-късно.

Пръстите му започнаха сериозна изследователска работа. Силвър се излегна на горещото слънце и разтвори крака, като мърмореше:

— Да улесня достъпа.

— Хайде. — Вдигна я на крака. — Покажи ми как се включва подводният масаж.

— Не искам да си мокря косата — възрази тя.

— Пет пари не давам.

— Уес! Непоправим си!

Така ли му викат вече, помисли с усмивка той.

Тя дръпна два лоста и водата забълбука.

Уес я хвана за ръка и я поведе надолу по стъпалата на басейна във вдигащата пара вода. Силвър още беше с шапка и черни очила, но той не им обърна внимание. Внезапно се почувства като разгонено куче около кучка. Да го направи във вода беше една от несбъднатите му мечти.

Тя седна на мраморната седалка и започна да се оплаква:

— Идеята ти е ужасна. Косата ми... кожата ми... тези струи са прекалено силни... аз...

Затвори ѝ устата с целувка, махна шапката и я захвърли настрана, докато другата му ръка смъкна горницето на банския и започна да си играе със зърната на гърдите ѝ.

Тя спря да недоволства и се облегна. Той свали с две ръце банския ѝ костюм, притисна гърдите ѝ една до друга и леко докосна с език зърната им.

— Оох — въздъхна тя.

Смъкна шортите си и нагласи краката ѝ плътно около кръста си. Без никакво колебание рязко проникна в нея, като се съпротивляваше на водната струя.

— Много е хубаво — простена тя. — Искам още, още! Искам още!

Силни потоци вода биеха отвсякъде. Извади бавно члена си и като придържаше краката ѝ разтворени, я насочи срещу една от струите.

— О... Боже... Божичко! — извика тя. — Оох... По дяволите!

Моментален оргазъм, който толкова го възбуди, че веднага поиска още. Задържа я пред струите, като я караше да свършва непрекъснато, докато накрая с триумфален вик се изпразни и той. В същия миг и двамата потънаха под водата.

Силвър го понесе, без да хленчи, което го учуди. Изплува, като кашляше и се давеше със залепнала по главата коса и накривени черни очила.

— Кучи син! — възкликна тя, запъхтяна от смях. — Всеки път става все по-хубаво.

Не можа да не се съгласи с нея. Прииска му се да се ощипе, за да види дали не сънува. Оказа се по-голям щастливец, отколкото някога можеше да предположи.

— Хавлия — изкомандва тя.

Той изскочи бързо от водата, грабна голяма плажна хавлия на райета и я разтвори пред нея, за да я обгърне.

— Благодаря — рече официално тя. — Много си мил.

— А ти си знойна мацка.

— Колко красноречиво!

— Колко вярно!

Скочи обратно във водата и се гмурна за банския й.

Скрит зад завесата на прозореца на хола, Владимир не пропусна нищо. Щом видя, че се приближават към къщата, се шмугна в кухнята и старателно записа нещо в тетрадката си. Щом бъде готов да продаде разказите си, щеше да спечели цяло богатство.

[1] Естествено — Бел.прев. ↑

Мисълта, че смъркането на кокаин се е превърнало в нещо повече от навик, смътно си проправи път в съзнанието на Хауард Соломан. Но нямаше защо да се тревожи, тъй като знаеше, че спасителният бял прах винаги му е подръка.

Мога да си го позволя. Не е по-лошо от алкохола и не бърка в здравето на околните като къркането.

Единственият проблем беше, че не можеше да избута деня без него. Всъщност това не беше проблем, защото не му се налагаше. През последните месеци беше разработил няколко нови източника, тъй че в момента не зависеше от определен човек. Скъпо удоволствие, но пък си струваше всеки трудно спечелен долар.

Денят мина гладко благодарение на бързата му мисъл и умното справяне с шибаните нареждания на Закари. До четири и половина имаше всички предложения в писмена форма и куриер, който чакаше, за да ги разнесе до предупредените вече импресарии.

Отиде с колата до бунгалото на Закари в хотел „Бевърли Хилс“ и наперено изчака старецът да ги изчете едно по едно.

Аз съм най-високоплатеният куриер в историята на човечеството, мислеше той със скрита усмивчица.

Когато стигна до предложението за Силвър, Закари спря.

— Защо толкова малко?

— Сумата е два пъти по-голяма от това, което е получила за шест седмици в сериала си. Това е повече от справедливо, нали?

— Но в сравнение с другите изглежда дреболия.

— С другите договаряме огромни суми. Куин и така ще е готов да ни ближе задниците отгук до Австралия. А и Силвър, ако е умна, ще стори същото. Никой не се е юрнал да я кани за филми. Е, добра е в телевизията, но телевизията е овчи тор. Виж Том Селек. Беше по-голямо име в телевизията и от нея. Направи три филма и какво? Нищо.

— Ще видим — отсече Закари.

— Дано да си прав — отбеляза Хауард весело. Гърлото му беше пресъхнало. Седеше вече двацет минути и нито дума за една чашка.

Старецът беше или стиснат, или невъзпитан. Най-вероятно и двете. — Имаш ли нещо против да си поръчам нещо за пиене?

Закари подреди писмените предложения в спретнатата купчинка и се изправи.

— Излизам — безцеремонно рече той. — Чувствай се свободен да използваш „Поло Лаундж“, ако толкова ти се пие.

— Добра идея. Точно това ще направя. — Хвани си оная работа и си я заври цялата в запечения задник, кретен такъв.

— Хауард, преди да тръгнеш, имам две молби.

— Да? — Рядко лайно.

— Тъй като реших да остана, довечера съм свободен. Удобно ли е да вечерям с вас?

— Естествено. Няма да допусна да останеш сам. — Божичко, Попи ще подскочи от радост.

— Тогава ми намери компания.

— Компания? — Хауард изтъпя.

— Две първокласни дами. Дискретни и под трийсетте. — Многозначителна пауза. — И двете да имат медицински свидетелства с днешна дата, че са здрави.

Като чу заекването си, Хауард се смая, но не повече, отколкото от молбата на Закари.

— Ъ-ъ-ъ... р-р-р-азбира се, Закари. Ще с-с-се заема веднага.

По дяволите! Добре платен куриер бе едно, а сводник — съвсем друго. Май беше време да се огледа за нова работа.

— Това е звездният ти миг, дете — рече Зепо Уайт и се наведе към красивата си клиентка. — Казах ти, че ще го направя за теб.

— Какво? Кажи какво — примоли се Уитни.

— Нито дума, докато не дойде Хауард. Обещах му.

— Хайде де! Обещанията на импресариите са като „Блъди Мери“ без водка. Нищо не представляват. Сам знаеш.

Зепо изложи на показ редица безупречни изкуствени зъби. Когато ги свалеше, можеше да достави на една жена повече удоволствие, отколкото би изпитала през целия си живот.

— Търпение, дечко. Хауард може да се разсърди.

— Никой не може да ти се разсърди, Зепо — заувещава го тя. — Прекалено си влиятелен.

— Не мога да устоявам на ласкателства — въздъхна той и тъкмо отвори уста да й каже, когато влезе Хауард.

Уитни се постара да се овладее. Денят ѝ бе много вълнуващ — среща с новите рекламни агенти, а сега и Зепо Уайт и Хауард Соломан ѝ идваха на крак да ѝ съобщят нещо много хубаво. Знаеше какво. Щяха да потвърдят, че получава главната роля в „Любовен роман“. Въпреки че сценарият ѝ беше изпратен, досега не беше сигурно. Говореше се, че Орвил Гузбъргър иска актриса, която умее да пее. Е, тя можеше да се научи, колко му е?

Хауард пристигна с по-маниакален вид от всякога. Беше се отбил в „Поло Лаундж“, изял голямо парче шоколадова торта (вместо обяд) и изпил две чаши топло мляко (страхуваше се от язва). Едновременно с това се обади на шефа на рекламата в „Орфей“.

Намери ми две курви за една важна персона. От най-скъпите. Трябват ми за довечера, като и двете трябва да имат медицински свидетелства с днешна дата. — Пауза. — Да, да. Знам, че е необичайно. Кажи им да прибавят разноските за прегледа към сметката.

Дотук добре. Следваше трудната част. Телефонен разговор с жена му.

— Попи, миличка?

— Вечерята ни пожъна грандиозен успех, Хауард! Страхотни отзиви! Кога ще се прибереш?

— Още една среща, и тръгвам.

— Роузлайт иска да цунка тати за нани-на — заговори по бебешки Попи.

Явно беше в добро настроение.

— Какво ще правим довечера?

— Ще вечеряме в „Моргънс“ със семейство Уайт.

— Добави още трима.

Тонът ѝ се промени.

— Кои?

— Закари Клингър с приятелката си и нейната приятелка.

Буреносно мълчание.

— Хайде, Попи, сладурче, това е бизнес. — Мразеше, когато тя го принуждаваше да говори в стил „Мери Попинс“.

Ново мълчание. По дяволите!

— Утре можеш да се отбиеш в „Картие“ — предложи той.

Гузен кикот.

— Днес бях в „Галарико“.

Върви, че вярвай на жена си. Знаеше точно кога да нанесе удара.

Уитни изглеждаше апетитна както винаги. Излъчваше добро здраве, някаква атмосфера на открито пространство, съчетана с будоарна сексуалност.

— Искаш ли да пийнеш нещо? — попита задъхано тя.

— Вода — отговори Хауард.

Изтича до кухнята и му я донесе сама. Уитни не се обграждаше с прислуга. Освежителна новост. Повече от жените, които познаваше, се ужасяваха да не счупят някой нокът.

Зепо сияеше.

— Е, скъпа — обяви той, — ще оставя на Хауард да ти каже. Става дума за неговата студия.

— Получавам ролята в „Любовен роман“, нали?

— Още по-хубаво — рече Зепо. — Получаваш...

Хауард го прекъсна на половин дума.

— „Орфей“ те иска за главната роля в сензационен нов филм — „Убийство“. Мога да ти кажа и останалото — каним Манън за главната мъжка роля и Клариса Браунинг за второстепенната роля на жертвата.

— Клариса Браунинг — прошепна благоговейно Уитни.

— Ами да. Не става дума за петнайсети серия на „Петък тринайсети“. Това е висока класа — заяви гордо Хауард.

Уитни погледна към Зепо, сякаш не вярваше на ушите си.

— Вярно ли е?

— Напълно. И ти издействах двойно възнаграждение, дечко.

Хауард внимателно наблюдаваше зърната на гърдите ѝ. Втвърдяваха се пред очите му. Прочете наум молитва да му се отдаде случай да ги види на живо и реши, че към сценария трябва да се допише сцена с разсъбличане.

— Ще се съгласи ли Манън да снима с мен? — обърна се тя към двамата.

— Предложението му е изпратено. Мисля, че ще приеме — отговори Хауард.

— Можеш да се хванеш на бас — съгласи се Зепо.

Уитни се усмихна и се замисли за мизерното начало на живота си. Беше на път да постигне повече, отколкото смяташе за възможно и в най-смелите си мечти.

Ресторант „Мортънс“ на ъгъла на „Мелроуз“ и „Робъртсън“ беше претъпкан с най-жизнелюбивите обитатели на Холивуд. Бевърли д'Амо нахълта с маниера на собственичка на заведението, целуна се с управителя и замаха с ръка за поздрав към всички, които се мяркаха пред очите ѝ.

— Май се чувстваш съвсем свойски тук — отбеляза Джейд.

— Момиче, аз се чувствам навсякъде у дома си. Това е единственото допустимо поведение. Особено в този град.

Настаниха ги на маса в първата редица. Според Бевърли не си струвало да се сядат на друго място.

— Да си отзад е все едно да попаднеш в Сибир — предупреди тя. — Там е страната на неудачниците. Не бива дори да поглеждаш нагатак.

Джейд се засмя. Не можеше да проумее манията на хората да сядат на „подходящи“ маси в ресторантите.

— Изглеждаш страхотно — обяви Бевърли. — Искам да ми разкажеш всичко за покойния англичанин и договора с „Клауд“. Подочух, че те е пренесъл в царството на големите пари. Вярно ли е?

— Има нещо такова — призна скромно Джейд.

— Фантастично!

— А как вървят твоите работи?

Бевърли се ухили до уши.

— Ще ставам кинозвезда. Прекрасно, нали?

— Сигурно, щом толкова ти допада.

— Естествено, че ми допада. Направих вече два филма. Е, нищо запомнящо се, но тази седмица си смених импресариото и подписах договор със Зепо Уайт. Той ще ме избута до върха. Невероятен образ е. На всичко отгоре е похотлив като моряк в пристанищен отпуск и това ми харесва. Истински таран. Трябва да те запозная с него, ще ти хареса.

— Съмнявам се.

— Ъ?

— Холивудските мъже не ме привличат. Същността им се отразява в колите, които карат, и всички ми приличат на поршета.

Бевърли гръмко и весело се изсмя.

— Не съм казала, че ще ти се прииска да се чукаш с него. Зепо прилича на сладко кученце. Много ще ти хареса. Освен това дава страхотни вечери, тоест купони.

Бевърли млъкна, за да се разцелува с хубав мъж с бял пуловер и бял панталон. Излъчваше съвършенство от равния загар до белите обувки. Жената с него беше по-възрастна и доста набръчкана. Сръга го в гърба да побърза. Нямаше интерес да се запознава с два убийствено красиви модела.

— Пен Съливан. Заедно сме в школата по актьорско майсторство — рече осведомената Бевърли, когато двойката се отдалечи. — Старицата с него е Франсис Кавендиш, агент по издирване на млади таланти. Обзалагам се, че тази вечер ще дири талант в панталона му!

— Целият град ли познаваш?

— Само влиятелните личности.

Джейд се чувстваше добре с Бевърли. Връщаше я към нюйоркското оживление. Обичаше да разправя и слуша новости за старите им приятели. Бевърли очевидно знаеше какво правят всички и с кого го правят. Отклоняваше мислите ѝ от Марк, а това не беше лесна работа. Пък и от Кори знаеше, че трябва да му се обади и да му каже, че начинът, по който устройва живота си, е негово право и тя няма никакви възражения. След двайсет и четири часа тревоги разбра, че в това, което той върши, няма нищо осъдително. Живееше собствения си живот.

— Ето че влиза един мъж, с когото умирам да се запозная — възторжено обяви Бевърли. — Велик човек. Закари Клингър, собственик на студия „Орфей“.

Загледаха се в едрата фигура, която се настаняваше на централната кръгла маса заедно с две жени — едната кльоцава и червенокоса, другата хладна блондинка.

— Не мога да повярвам, че има все пак човек, когото не познаваш — закачи я Джейд.

— До края на вечерта ще се запозная и с него — уверено отвърна Бевърли. — Снощи на сватбената вечеря на Силвър Андърсън почти

успях. Беше на съседната маса и тъкмо се устремих нататък, когато Манън Кейбъл и Чък Нилсън се сбиха!

— Шегуваш ли се?

— Не си ли чула?

— Бевърли, филмовият бизнес никак, ама никак не ме интересува. Защо трябва да съм чула?

— Защото, мила моя, трябва да знаеш какво става наоколо.

— Защо?

— Това се казва въпрос.

Бевърли продължи да бърбори, но вниманието ѝ бе насочено другаде. Очите ѝ не се отлепаха от Закари Клингър. Искаше да я забележи и не след дълго успя. В интерес на истината, той забеляза и двете. Очевидно бяха висока класа. Бевърли носеше прилепнал по тялото червен костюм с лилаво кожено яке и високи ботушки. Гарвановочерната ѝ коса беше прибрана назад и сплетена на дълга плитка. Буйната медноруса коса на Джейд обграждаше прямото ѝ, предизвикателно лице. Беше облечена с черно джинсово яке върху къса плетена рокля и изобилие от сребърни бижута.

Повечето от мъжете в ресторанта усилено се стараеха да се правят, че не ги забелязват, но посещенията в мъжката тоалетна с цел консултации кои са достигнаха рекорден брой.

Закари ги загледа напрегнато. Бевърли, която седеше срещу него, отвърна на погледа му.

— Какво, малък флирт с очи ли? — пошегува се Джейд.

— Бас държа, че мога да му го вдигна от петдесет крачки!

— Лошото е, че няма как да разбереш.

— Не се обзалагай.

— Бевърли, та той е много стар!

— Рейгън също. Но няма да се поколебая да скоча в леглото му, ако ме покани. Обичам властта, момиче. Направо се подмокрям от нея.

— Невъзможна си!

— Искрена съм. — Наклони се напред. — Двете мадами с него очевидно са курви. А, ето и останалата част от компанията.

Влязоха Попи и Хауард Соломан, последвани от Айда и Зепо Уайт. Бевърли светкавично скочи на крака.

— Зепо — провикна се тя. — Здравсти! Твоята нова звезда, сладък!

Зепо нерешително спря. Чудеше се дали първо да целуне задника на Закари, или да поздрави Бевърли д'Амо. Избра Закари. Един от първите уроци, които се научават в Холивуд, е чий задник трябва да целунеш най-напред.

— Един момент, дечко — рече той, махна ѝ разсеяно с ръка и забърза към Закари да му поднесе почитанията си.

— Кои са онези две жени? — властно запита Закари, без да погледне Хауард и Попи, които се бяха впуснали в извинения за закъснението.

— Това е Бевърли д'Амо — отговори Зепо. — Мило момиче. Добра актриса. Скъпа е, но ако „Орфей“ ѝ предложи нещо подходящо, съм готов да преговарям.

— А другата?

— Не знам. Да разбере ли?

— По-късно. Седни. Време е да поръчваме.

На отсрещния край на ресторанта Бевърли се тръшна на стола си и започна да наблюдава действията им отдалече.

— Говно! — възкликна тя.

— Какво има? — стресна се Джейд.

— Оня дребен плъх няма да дойде на нашата маса. Ще ми плати за това.

Джейд пийна вино и отбеляза:

— Не смяташ ли, че прекалено се вживяваш?

— Не, по дяволите! Холивуд е бойно поле. А аз се бия за победа!

Живите очи на Попи обиколиха залата. Носеше новата си златна огърлица с рубини като почетен орден. Хауард много я хареса, но още не беше видял сметката.

— Благодаря за прекрасните цветя — заглези се тя на Закари. — Толкова сте внимателен. Обожавам орхидеите. Откъде разбрахте?

Той я изгледа с празен поглед.

Няма ли да запалиш пура, простако, мислеше Попи. Можеше поне да ѝ благодари за снощната вечеря.

Огледа отново залата с чувство на гордост. Госпожа Хауард Соломан. Превъзходната домакиня. Никой не знаеше с каква борба се бе добрала до днешното си място в обществото. Никой не знаеше колко трудно беше всичко...

Цяла нощ вълните се разбиваха с грохот на плажа. Хевън реши, че няма да може да живее без този звук.

— Колко време ще отсъства вуйчо ти? — попита Еди, удобно изтегнат на терасата, заслушан в стар албум на Елвис, с кутия бира под ръка.

Тя сви рамене.

— Не знам. Утре ще се обади по телефона. Предполагам няколко дни.

— Трябва да организираме купон — предложи той.

Трябваше да признае, че подобна мисъл бе хрумнала и на нея.

— Кой ще плаща?

— На самоиздръжка. Всеки ще си носи бутилката.

— Не знам — поколеба се тя.

— Ще го направим тук — на терасата и на плажа. Никой няма да влиза в къщата. — Бръкна в джоба на шортите си и извади опърпана цигара марихуана. — Какво ще кажеш?

— Кога?

— За днес е вече късно, но можем да ги съберем утре.

Бе ядосана, че Роки не идва. Все едно, сигурно беше леке.

— Добре — съгласи се тя, като си даваше ясна сметка, че вуйчо ѝ ще се вкисне, ако разбере.

— Чудесно! Да започваме! Ще доведем групата и някои от пичовете. Ще кажем на Фиш да купи пици. Ще бъде върхът!

— Не повече от петдесет души — предупреди Хевън — и никакво влизане в къщата.

— В никакъв случай — твърдо отсече Еди.

Джак Питън беше пиян. Главозамайващо, свински пиян. Но не му пукаше. Дори се чувстваше прекрасно, седнал на централното място на задна маса в ресторанта на Илейн. Поне пиянството му не беше досадно — ставаше разговорлив и много духовит.

Самата Илейн го наблюдаваше от разстояние. Държеше под око цялата си известна клиентела, за да е сигурна, че всички са доволни. От време на време сядаше по масите, пийваше по едно питие и не изпускаше нищо.

Джак беше заобиколен от двама писатели, един актьор, един издател и светска лъвица с хаплив език. Смесената група на Илейн. Обичаше да слага знаменитостите, дошли без кавалери и дами, на голяма кръгла маса.

Напиването, реши Джак, не беше акт на отчаяние, а на празнуване. Беше се отървал от една връзка, която поддържаше неохотно само заради обществения си облик.

По дяволите обликът. По дяволите Клариса Браунинг. Джак Питън бе отново на бойното поле. Не можа да сдържи смеха си.

— Какво е толкова смешно? — запита светската лъвица. Имаше червена коса, вдигната на кок, остри скули и главозамайващи брилянти.

— Мислех си нещо — обясни, като се чудеше на иронията на съдбата. Той имаше репутацията на жребец. Клариса му беше казвала как всичките ѝ приятели я предупреждавали, че няма да ѝ бъде верен. А в действителност тя се чукаше наляво и надясно. Невероятно!

— За какво мислехте? — настоя тя, решена да привлече вниманието му.

Изглежда я бавно и лениво от главата до петите. Жената излъчваше самочувствие на притежавано от поколения богатство, беше наследница на милиарди.

Той сниши глас така, че само тя да чуе отговора му.

— Мислех си колко бих искал да те чукам.

Наследницата на милиардите не си губеше времето.

— Какво чакаме тогава?

И така, малко по-късно вечерта му завърши в леглото на лъвицата в луксозен апартамент на Пето авеню, с вой на сирени отвън и дрънкане на брилянти вътре.

— Никога не ги свалям — обясни тя с неспокойна усмивка.

Оказа се ненаситна, но това беше специалността на Джак. Веднъж започнал, се развихри до такава степен, че не спря, докато дамата не го помоли. По-късно, когато се събуди, усети безпощаден махмурлук и силно желание да бъде другаде. Жената спеше до него.

Червена коса, разголена бяла кожа и искрящи брилянти по ушите, китките и шията.

Облече се бързо, без да я буди, и се измъкна от претенциозния ѝ апартамент.

Когато тръгна бързо към хотел „Хемсли Палас“, където беше отседнал, ранната утринна светлина вече се процеждаше между високите сгради. Чиновникът на рецепцията в частното крило на хотела го поздрави, хубавичкото момиче, придружаващо асансьора — също. Изкачи се до четирийсет и осмия етаж, като благодареше на Бога за лесното си избавление. Ако не беше долетял внезапно в Ню Йорк и не беше хванал Клариса на калъп, може би никога нямаше да научи. А беше започнал сериозно да мисли за брак!

Господи! Една грешка в живота беше повече от достатъчна.

— Харесвам предаването ви, господин Питън — каза момичето от асансьора с усмивка.

— Благодаря — върна ѝ той усмивката. Махмурлукът се оттегляше.

Добрал се до уединението на апартамента, най-напред включи телевизора, след това се съблече и си позволи студен душ, за да измие лекия аромат на частната колекция.

Джак Питън се беше върнал в света, на който принадлежеше. Сам и готов да сваля мацка подир мацка.

* * *

Заловената на местопрестъплението, но неразкаяна Клариса проучи внимателно сценария и невероятното финансово предложение, което беше крайно смехотворно и безкрайно примамливо. Прочете втори път сценария. След това се обади на импресариото си. Клариса беше всеизвестна със скъперничеството си.

— Е? — запита неспокойно Сирил. — Знам, че е боклук. Но пет дни работа при такова заплащане... Клариса, оставям решението изцяло в твои ръце.

— Не е боклук — отчетливо произнесе тя. — Напротив, намирам го за провокиращ трилър с добра връзка между двамата главни герои и отлична хумористична сюжетна линия.

Гласът му прозвуча с облекчение и изненада.

— Значи ли това, че приемаш ролята?

— Разбира се. Но чуй ме добре, Сирил. Няма да играя жертвата. Искам главната роля. От доста време мечтая да изградя точно такъв образ.

— Здравей — поздрави Уес. — Разполагай се. Силвър ще слезе всеки момент.

— Благодаря — рече Куин Латимор — едър мъж, надхвърлил петдесетте, с цветущ външен вид. Втренчи се недоверчиво в Уес. Не правеше изключение от всички стари приятели и познати на Силвър, които гледаха на новия ѝ съпруг с дълбоко подозрение. Кой беше той? Откъде се взе? И какво искаше?

— Силвър ми каза, че носите добри новини — любезно заговори Уес.

— Отлични — отвърна Куин самоуверено. — Това, което ще кажа на Силвър, наистина ще я ощастливи.

Уес се отправи към барчето. Владимир вече бе поднесъл английски чай, но на него му се искаше нещо по-силничко, тъй че си наля порядъчно количество уиски с две кубчета лед и се обърна към импресариото.

Нямаше вид на ловък човек. Изглеждаше заможен, но не и богат. Не излъчваше енергия и положително нямаше набито око.

Уес си спомни кратката си кариера на певец. Групата, с която пееше, имаше импресарио, който раздаваше екстравагантни обещания, без от тях да излезе нещо. Големите певци имаха импресарии с набито око. Уес не беше ги забравил. Зепо Уайт беше точно такъв. Чък Нилсън го бе предупредил:

— Латимор е загубен човек. Силвър би могла да си позволи най-добрия. Накарай я да го смени.

След няколко минути се появи Силвър. Косата ѝ беше вдигната, носеше безупречен грим и семпъл златист, свободно падащ лек костюм тип „пижама“. Обичаше да впечатлява дори в собствения си дом, пред публика, състояща се единствено от импресариото ѝ.

— Куин, скъпи! — Целуна двете му бузи по европейски маниер.

— Както винаги изглеждаш великолепно — отбеляза той. Открай време изпитваше тайно влечение към нея.

— Чувствам се скандално добре. — Протегна ръка към Уес. — Бракът ми се отразява добре. Допада ми! — Куин неловко изхихика. — Мили, налей ми чаша шампанско — обърна се тя към Уес, сведе кокетно очи и добави: — Мисля, че я заслужавам, нали?

Уес лесно влизаше в ролята на барман. Това не го смущаваше. Куин взе ръката на Силвър и я заведе до дивана.

— Имам сензационна новина — обяви той с преливащ от гордост глас. — „Орфей“ те кани да участваш като партньорка на Карлос Брент в „Любовен роман“. Предложението е сериозно, да не говорим за сумата, която ще платят!

Силвър, която официално беше обявила, че се е оттеглила от киното и не разглежда предложения за участия на големия екран, защото такива нямаше, изписка от възторг.

— Не мога да повярвам! Кога стана това?

Уес наля шампанското, без да изпуска дума от разговора.

— Днес — щастливо обяви Куин. — Изневиделица. Снимките започват след десет дни, а снимачната програма идеално съвпада с ваканцията на „Палм Спрингс“.

— Боже, колко съм развълнувана! Мога ли да видя сценария?

Уес се доближи с леки крачки и ѝ подаде чашата със студено шампанско. Тя погледна нагоре към него, сияеща от щастие.

— Чу ли, мили? Канят ме за участие във филм!

— Защо да не те поканят? Та ти си звезда.

— Телевизионна звезда — натърти Куин.

— Най-голямата телевизионна звезда между американските актриси — не по-малко натъртено отвърна Уес. — Учудвам се, че не е станало досега. В какви филми си предлагал участието ѝ? Би било интересно да се знае кой я е отхвърлил и защо.

Куин запелтечи нещо, че филмите никога не са били тяхна цел и колко страхотен е настоящият договор.

Силвър понечи да каже нещо, но Уес я спря с поглед. Знаеше, че е притиснал импресариото.

— Ти ли извоюва този договор, или някой ти го изпрати?

Куин беше безхитростен човек. В това вероятно се състоеше и причината за спада в отношенията му със Силвър.

— Не може да се каже, че съм се натискал за него. Изпратиха ми го.

Уес погледна Силвър, сякаш искаше да ѝ внуши: Това импресарио ли е? Импресариите ходят навсякъде и предлагат клиентите си. Борят се за големи възнаграждения. Пробиват, пробиват и пак пробиват.

Куин Латимор не ставаше за нищо. И когато след двацет минути си тръгна, и двамата го знаеха. Настъпи красноречиво мълчание. Силвър отиде до големите прозорци към терасата, отвори ги и излезе навън. Уес я последва.

— Куин винаги е бил добър с мен — отбеляза тя.

— Плащаш ли му комисиона?

— Що за въпрос? Знаеш, че му плащам.

— Значи пито-платено.

— Какво искаш да кажеш?

— Че ще търсим нещо по-добро. — Прегърна я през раменете. — Ти си голяма звезда, мила. Мястото ти е със Зепо Уайт. Той може да прави неща, които Куин Латимор не може.

За първи път от смъртта на майка ѝ някой ѝ казваше какво да прави, вземаше решения вместо нея и проявяваше истинска загриженост.

— Мислиш ли? — запита развълнувано тя.

— Не мисля, а знам. И не искам да се тревожиш. Аз ще имам грижата да уредя въпроса. Утре ще отида при Зепо. Ще му дам договора за филма и ще уредя щедро сметките ти с Куин. Можеш да заложиш последния си цент, че Зепо ще се споразумее за по-добри условия. След това ще поискам да прегледа договорите ти с Градската телевизия. Не знам колко ти плащат, но колкото и да е, знам, че не е достатъчно.

— Наистина ли ще се погрижиш за всичко? — попита с надежда тя.

— Защо не? И без това по цял ден нищо не върша.

— И ще се разправяш със счетоводители, адвокати и всички досадници, които толкова мразя?

Идеята да поеме отговорност за нея му допадна.

— Ще се разправам с всички, Силвър. Ти само ще играеш. Ще се грижа и за най-дребните неща. — Спря и я притисна към себе си. — В края на краищата на кого можеш да се довериш, ако не на мен?

Атмосферата в „Льо Дом“ на „Сънсет“ допаднаше на Манън. Ресторантът привличаше смесена клиентела от музиканти, продуценти, импресарии и изпълнители. Масите не бяха сбутани една в друга, а в задната част имаше сепарета, където човек можеше да се усамоти при желание.

Манън стана от бара и се отправи към масата на Сейди Ла Сал. Сейди беше влиятелна в импресарските среди. Ниска, мургава, с вечно притисната към шията ръка. Преди няколко години животът ѝ бе раздрусан от скандал — в имението ѝ бяха извършени две убийства. Сейди оцеля след бурята и заключва още по-мащабни и по-изгодни договори.

Сейди изгледа критично Манън.

— Продължаваш да си най-красивият кучи син в града — заяви тя и обърна чаша с неразредена водка. — Как ти попада идеята да гушнеш осем милиона за един скапан филм?

Той се усмихна.

— Ако някой е в състояние да ми осигури такава сума, Сейди, това си ти.

Тя взе сценария от съседния стол.

— Ето. Чу цената. Ще го снимат за „Орфей“ и много бързат.

Той пое папката и сценария и попита:

— На ниво ли е обсъждан въпросът?

— Знаеш, че не се занимавам с дребни риби.

— Звучи добре.

— Прочети го. Ще канят и Клариса Браунинг...

— Щом ще участва Клариса, там съм — прекъсна я бързо той.

— Чакай, има още нещо.

— Какво?

— Клариса ще играе второстепенната роля. За главната преговарят с Уитни.

Не можа да прикрие смайването си.

— Моята Уитни?

— Мислех, че вече не е твоя.

Разлисти страниците, за да има време да размисли. Канеха го да партнира на Уитни за два пъти по-голяма сума, отколкото беше получил за последния си филм. Тогава защо се колебае?

Защото... винаги е бил противник на актьорската кариера на Уитни. Защото... Уитни не я биваше да играе. Защото... защото щеше да дели с Мелани-Шана осем милиона долара при предстоящия развод.

— Слушай — продължи Сейди, — знаеш, че никога не съм те притискала по какъвто и да било начин, но прочетох сценария и никак не е лош. — Млъкна и направи знак на сервитьора да ѝ донесе още една водка. — Освен това ще вдигнеш цената си и за бъдещи филми. Не мога да ти обещавам винаги да получаваш толкова пари, но ще си в по-висока категория. А това ми харесва.

— Парите са приемливи.

Вдигна вежда.

— Колко мило!

— Все пак трябва да помисля.

— Смяташ да мислиш при осем милиона долара? Какъв е проблемът?

— Личен.

Изглежда го пронизателно.

— По-точно, оженил си се, без да мислиш, за някакво тексаско маце и сега искаш да се отървеш от него. Или може би от близостта с Уитни ще те удари хормонът?

Той се засмя. Толкова добре го познаваше. Сейди го потупа успокояващо по ръката.

— Вслушай се в съвета ми. Вземай парите и бягай. Чиста аванта. Казвам ти, че сценарият е добър. Е, не е „Офицер и джентълмен“, но върши работа. Уитни ще може да се справи. — Сви рамене. — Но ако не искаш да участваш, нямаш проблеми. Аз съм само твой импресарио и не си длъжен да правиш каквото ти казвам.

Манън кимна. Осем милиончета, а той се колебаеше! Господи! Наистина беше извървял дълъг път!

Купонът на плажа започна в девет часа с потока от приятели на Еди и Хевън, които наобиколиха къщата с възклицания: „Велики

Боже!“ и „Бива си я колибката, човече!“.

Възторгът им обаче трая кратко. Дойде ред на касите с бира, кутиите с пица и тревата.

Хевън се радваше, че е център на внимание. Намираха се в нейната къща и тя се суетеше наоколо като грижовна домакиня, забравила намерението си да организира купона вън на терасата. С напредването на вечерта продължаваха да се изсипват нови тълпи от гости. Беше се разчуло. Течеше открит купон и всички искаха да участват във веселбата.

Еди събра групата и изсвириха няколко стари парчета на Елвис. Пееше Хевън. В началото, когато се залови с пеене, харесваше й музиката да гърми. Колкото повече, толкова по-добре. Беше готова на всичко, само и само да не прилича на майка си. Гласът на Силвър бе мощен и силен. В миналото я сравняваха с Гарланд и Стрейзънд. Сега, след години на претоварване, беше станал по-дрезгав и гръден. Въпреки това Силвър не излизаше извън рамките на традицията — изпълняваше само песни на утвърдени майстори — Сами Кан, Коул Портър и други знаменити композитори на четирийсетте и петдесетте години.

Хевън, естествено, беше по-различна. След изпълнението на бурна интерпретация на „Затворническият рок“ си даде почивка.

Купонът се разрастваше. Очевидно младежите имаха някаква собствена информационна система — новината ги беше привлякла чак от Пасадина и Ханкок Парк.

Хевън реши, че може би трябва да сложат някакъв ред, и издърпа Еди настрана да му каже. Бе дрогиран и се свалеше с някаква абитуриентка от Пали Хай, която приличаше на женски вариант на Дейвид Лий Рот. Хевън знаеше защо Еди налита на момичето. Искаше да я накара да ревнува, но не й пукаше. Едно от малкото неща, които бе запомнила от майка си, беше: „Не очаквай от никого нищо, така няма да бъдеш излъгана.“ Силвър й беше предала този урок, когато беше на шест-седем години, и тя го запомни. Единственият урок на майка й.

— Трябва да пренесем бойното поле на плажа — предупреди тя Еди.

Той я изгледа лениво с празен поглед и зейнала уста. Възбудата от свиренето пред възторжена и шумна публика го беше изтощила.

Сега искаше единствено да пие бира и да чука.

— Всички се забавляват прекрасно — рече той и притисна още по-плътно госпожица Дейвид Лий Рот.

Силен трясък оповести унищожаването на голяма кристална лампа.

— По дяволите — ядоса се Хевън. — Еди, иди ги изгони или ще прекратя купона.

— За какъв ме мислиш? За супермен? Никой няма да ми обърне внимание.

Прииска ѝ се да оскубе дългата му мръсна черна коса и да го срита в чатала. Той я беше навил да вдигнат купона, а сега се измъкваше от отговорност. Гадно копеле! Писнало ѝ беше от него.

Къщата се громеше пред очите ѝ. Няколко момчета играеха в хола бейзбол с празни бирени кутии, по диваните се излежаваха двойки с мазни пици и запалени цигари, някой беше разбил ключалката на барчето в бюфета и раздаваше наляво и надясно бутилки уиски и водка, навсякъде открито се вземаха наркотици, а гърдесто русо момиче се разсъбличаше под възторжените кръсъци на групата, скупчена наоколо.

Хевън се сети за Лондон преди шест години. Беше десетгодишна и живееше със Силвър у една жена, наречена Бенджи. Само че Бенджи не беше жена, а мъж. Всъщност тогава Хевън не можа да реши какво точно е Бенджи, знаеше само, че ги е прибрал, когато бяха избягали посред нощ от един лондонски хотел, защото мама, както я наричаше тогава Хевън, не можеше да плати сметката. Два месеца живяха с Бенджи, неговите купони и особените му приятели. Докато една нощ мама направо откачи. Изтича на балкончето, което гледаше към „Кингс Роуд“ в Челси, разкъса дрехите си и започна неспирно да вика:

— Ще скоча! Не се мъчете да ме спрете! Скачам!

Мъчеше се да се изкачи чисто гола на паянтовия перваз, докато ужасеният Бенджи едва я удържаше през кръста и истерично крещеше на Хевън да се обади в полицията. Тя го направи. Спокойно. След това отведеха майка ѝ. Когато всичко свърши, Хевън се сви на кълбо и седна в ъгъла, засмукала палеца си. Слушаше как Бенджи разказва случката по телефона на всичките си познати. Тогава се чувстваше вцепенена. И сега почувства същото вцепенение.

Налегна я усещане за дежа вю. Намираше се в обстановка, която не можеше да контролира, и мечтаеше единствено да намери някое тихо ъгълче и да се скрие.

Джак взе последния полет от Ню Йорк за Лос Анджелис. Възнамеряваше да постои повечко, да проведе някои срещи и да свърши малко работа. Но Хевън беше сама в къщата, тъй че искаше приятно да я изненада. Освен това беше правил любов с една от най-богатите жени в Ню Йорк, а повече от това — здраве му кажи.

Седеше в самолета, разлистваше някакво списание и попадна на реклама на „Клауд Козметикс“. В очите го гледаше Джейд Джонсън. Дъхът му спря от главозамайващата ѝ красота, доста по-различна от тази на Уитни Валънтайн и от стила на кинозвездите. Беше снимана облечена на стара тухлена стена, облечена в изтъркани, силно впити джинси и избеляла джинсова риза, небрежно разкопчана до талията. Гърдите ѝ бяха скрити, но при вглеждане през плата можеха да се видят леко изпъкналите им зърна и неуловимата сянка на вдлъбнатината между тях. Талията ѝ бе обгърната от увиснал колан със сребърна тока. На краката си носеше каубойски ботуши.

Погледът ѝ бе насочен прямо и предизвикателно в обектива. Раздалечени очи, правилен нос, чувствени устни и агресивна четвъртита брадичка. Меднорусата коса, буйна и дълга до раменете, струеше около лицето ѝ.

Надписът беше простичък: УМНИТЕ ЖЕНИ НОСЯТ „КЛАУД“.

Божичко! Как я беше оставил да му се изплъзне? Вечерята им в Лае Вегас се бе превърнала в незабравимо изживяване.

Джейд Джонсън.

Вече бе свободен.

Надяваше се, че и тя също.

— Господин Уайт се интересува дали дамите не биха желали да седнат на неговата маса — рече сервитьорът.

— Не, благодаря — бързо отговори Джейд в момента, в който Бевърли изстреля:

— Да, разбира се!

Сервитьорът, безработен актьор, намигна на Джейд, сякаш бе дълбока провинциалистка.

— Зепо Уайт. Импресариото — прошепна многозначително той.

— Моят импресарио — намеси се собственически Бевърли.

Сервитьорът се впечатли и нямаше да има нищо против да разпита надълго и нашироко как се хваща непобедимият Зепо Уайт да представлява някого. Бевърли не му обърна внимание.

— Хайде — примоли се тя. — Това е бизнес.

— Не желая да сядам на маса с непознати — възрази Джейд.

— Ще те запозная.

— Големи яйца!

Загледаха се яростно в очите. Преди десет години, когато живееха в един апартамент в Ню Йорк, често се караха. И двете говореха точно каквото мислеха и не се бояха от разправии.

— Много те моля — удари го на молба Бевърли. — Ето, повтарям, моля те, би ли била така добра? Страшно важно е за мен.

— Защо не отидеш сама? Аз ще се прибера. И без това утре трябва да ставам рано. Наистина нямам нищо против.

— Не, за Бога!

— Защо?

— Защото, ако сега не ми помогнеш, не си приятелката, за която съм те смятала.

— Стига, Бевърли, не ми разигравай този театър.

— Мооооля те!

Джейд капитулира с примирена въздишка.

— Добре, ще дойда. Но да знаеш, че е против принципите ми да гледам как целуващ задниците на всемогъщи богаташи.

Бевърли триумфално засия.

— Ще видиш истинска професионалистка в действие. — Стана от масата, отметна от раменете си сакото и мъжът на съседната маса се задави с питието си. Беше съвършенство от абанос. Дори Грейс Джонс би се загубила до нея.

Тръгна с разкършена походка към масата на Зепо, където сервитьорите се мъчеха да поставят още два стола.

— Бевърли, скъпа! — Зепо скочи на крака. Яркооранжевата му коса щръкна нагоре.

— Зепо, сладък! Запознай се с най-добрата ми приятелка Джейд Джонсън.

Хвана ръката ѝ между дланите си.

— Джейд, за мен е истинско удоволствие. Мислила ли си някога да се снимаш във филм?

Тя се усмихна вежливо.

— Никога.

— Лорен успя, Мариза и Ким Бейсинджър също. Ти си родена за това.

— Благодаря, господин Уайт, но не се интересувам.

— Наричай ме Зепо. Всичките ми приятели ми викат така. Враговете ми също — изцвили той от възторг.

Бевърли не губеше време.

— Господин Клингър — мъркаше тя, — аз съм ваша почитателка. Статията, която излезе за вас във „Форбс“ миналия месец, направо ме омая. Между другото — протегна приятелски ръка — името ми е Бевърли д'Амо.

Попи срита Хауард под масата. Не ѝ стигаше, че на главата ѝ се стовари Закари с две очебийни проститутки, а сега и тази черна шантавела... Все пак Попи трябваше да признае, че харесва Джейд Джонсън, която беше виждала на голям брой корици на „Вог“ и „Базар“.

Хауард бе потънал в спомени. Бевърли д'Амо му напомни за първата му жена, яростната активистка, за която беше женен четирийсет и осем часа. Каква тигрица в леглото! Исусе!

Двете скъпи проститутки размениха скучаещи погледи. Бяха виждали всичко това. Нищо не можеше да ги учуди. Знаеха със

сигурност, че по-късно чернокожата ще се присъедини към тяхната деликатна разходка из сексуалните фантазии на Закари Клингър.

— Дяволски е горещо тук — отбеляза кисело Айда. — И шумно.

Никой не ѝ обърна внимание, включително и Зепо, който беше зает да опипва бедрото на Бевърли под масата. Тя се отърси от ръката му, сякаш беше муха, и заразпитва Закари за пазара на акциите.

Каква състезателка, мислеше Джейд. Нищо не се променя. Преди време, на снимки в Тенеси, Бевърли беше успяла да спи със собственика на местния супермаркет, със сина му и със зет му, поотделно, разбира се, само защото се беше хванала на бас за сто долара с фотографа, който твърдеше, че няма да успее. Бевърли обичаше да постига непостижимото.

Хауард Соломан се втренчи в нея.

— Не сме ли се виждали някъде?

Джейд кимна и въздъхна.

— Преди десет години. Идвах за пробни снимки. Тогава бяхте служител в студио, импресарио или нещо подобно.

Той поклати съчувствено глава.

— И нищо ли не стана?

— Хауард — смъмри го Попи, — Джейд Джонсън е една от най-добрите фотомодели в страната.

Хауард не се впечатли. Според него всички искаха да станат кинозвезди. Беше част от великата американска мечта.

— Извинете съпруга ми — намеси се Попи с предразполагаща усмивка. — Той не разбира. Аз съм направо луда по новата реклама на „Клауд“. Антонио е прекрасен фотограф. Знаете ли дали някога снима... въъ... истински хора?

Когато Джейд успя да се измъкне след един час, Попи беше новата ѝ най-добра приятелка.

— Утре трябва да ставам много рано — извини се тя.

— Обади ми се — настоя Зепо. — Мога да направя нещо за теб.

— Обади ми се — рече и Хауард, — ако някога промениш мнението си за филмите.

— Обади ми се — изгука Попи, — може да обядваме заедно.

— Обади ми се — намигна ѝ Бевърли — още утре.

Втурна се към паркинга, където Пен Съливан — актьорът, който Бевърли бе поздравила в началото на вечерта, и Франсис Кавендиш

разгорещено спореха, докато чакаха колата си.

Джейд долови: „... Не съм само тъпкач, аз съм дяволски добър актьор“, от неговата уста и „... щом казвам, че трябва, ще го направиш“ от нейната.

Седнаха в мерцедеса, без да спрат да се карат, и изфучаха в нощта.

Джейд отново остана сама. Естествено.

— Седни до мен — нареди Закари Клингър, когато Бевърли пристигна в бунгалото му няколко минути след него. Беше оставила колата си на момчето пред хотела. Той се движеше с лимузина и шофьор.

— Тук ще ми е по-удобно — отбеляза тя и се настани на дивана срещу него. — Къде са приятелките ти? Да не си ги изпратил да си ходят?

— Искам да седнеш до мен — повтори той.

— Който иска много, рядко получава — пошегува се тя.

— Не ми играйте игрички, госпожице Д'Амо. Кажете ми какво искате и нека не си губим времето с детинщини.

— Искам да стана велика звезда, господин Клингър. По-велика, отколкото дори вие можете да си представите.

— Тогава седни до мен и ще видим.

— Обещания не ме вълнуват.

— А какво те вълнува?

— Действията. Направи нещо за мен и аз ще направя нещо за теб.

— Съгласен съм. Но тази вечер имам нужда от нещо.

— Няма да стане. Не трябваше да отпращаш приятелките си. И двете изглеждаха готови да направят много за теб.

— И ще го направят. А ти трябва да седнеш до мен и да гледаш. Няма да се докосна до теб. Освен ако не ме помолиш...

Извратен тип. Бевърли отстъпи. Не губеше нищо, а печелеше много.

* * *

— Уморена съм — оплака се Попи.

Уморена била. По цял ден си топлеше оная работа и я размърдваше само колкото да отиде да си купи някое бижу и да обядва с разни откачалки.

— Имах тежък ден — заяви Хауард. — Направо съм скапан.

Попи се изкиска.

— Значи ли това, че и двамата сме твърде уморени, за да полудуваме?

— Съжалявам, миличка, но тази вечер и Арнолд Шварценегер няма да може да го вдигне вместо мен.

Тя се изкиска отново.

— Много си смешен.

— Старая се да те забавлявам.

— О, бебчо, ти наистина ме забавляваш!

Явно по някакво чудо не беше обърнал нищо. Наближиха къщата и той натисна дистанционното управление, с което се отваряше вратата на оградата. Спря колата да изчака масивната врата да се отмести.

— Хауард — плачливо започна Попи, — обичаш ли ме?

— Що за въпрос? Знаеш, че те обичам. — Мразеше лигавщините.

Вече се движеха по алеята.

— Отбий колата — прошепна тя. — Паркирай встрани, Хауард. Нека си представим, че сме ученици.

— Какво?

— Хайде.

Подчини се неохотно. Попи не беше жена, на която можеше да противоречи, освен ако не искаше да го държи буден цяла нощ.

Щом спря колата, тя се хвърли върху него и зарови глава в скута му като гладно зайче.

— Какво правиш? — развика се той, когато тя посегна към ципа на панталона му.

— Това, което ти харесва повече от всичко на света. — Бръкна в шортите му и триумфално измъкна мекия и безжизнен penis на лунната светлина, заливаща предната седалка.

— Попи...

— Тихо. Знаеш, че обичаш.

Обгърна го с уста и заработи със специалната си техника, която използва първия път, когато нарушиха деловите си отношения на шеф и секретарка. По неизвестен начин се бе озовала под бюрото и му показа скритите си дарби. Три месеца по-късно бяха женени.

— Попи — простена той, когато тя извърши невъзможното и върна към живот един мъртвец.

Когато малко по-късно заспиваше, за първи път от много време насам не се сети за Уитни.

Роки имаше походката на Силвестър Сталоун. Беше изработил имитацията до съвършенство. Леко поклащане, мъжествени крачки, изхвърляне напред. Ако искаше, можеше да печели хляба си като двойник на знаменитост. Но не, ако питаха Роки, по-скоро Силвестър имитираше него.

Пътят до Транкас беше ужас и на няколко пъти едва се сдържа да не обърне джипа и да се върне в цивилизацията. Тихоокеанската магистрала го вбесяваше. Винаги изпитваше неудържимо желание да мине в насрещното движение и да поиграе на котка и мишка с колите. Тревожеше се, че някоя нощ, когато е друсан, ще го направи и ще свърши в кафеза. Пак. Смешното бе, че цял живот балансираше на ръба на закона, а единственото, за което го бяха затваряли, беше шофиране в състояние на опасно опиянение. Шест месеца принудителен труд само защото колата на двама старци се беше повредила на магистралата и той се оказа идиотът, налетял върху им.

Хевън. Малка хитруша. Със собствена къща на плажа. Сигурно някоя съборетина, но карай да върви.

При отклонението видя, че банкетът на пътя е задръстен от коли, а от къщата, разположена между групи от каменни стъпала, долиташе силен шум и гръмка музика.

„Купонът тече“, рече си той. От всичко на света Роки най-много обичаше да купонясва.

Стюардесите си падаха по Джак. Ставаше автоматично. Тази, с която летеше на връщане, беше безобразно красива. Руса калифорнийска прасковка.

— Откога си стюардеса? — попита я той.

— От шест седмици — отговори тя. — Краката ми се изморяват, но иначе ми харесва. Срещам интересни хора. — Млъкна и дяволито се усмихна. Сияеше от готовност. — Като вас, господин Питън.

— Наричай ме Джак.

— Ако ми дадете телефона си — безцеремонно заяви тя.

Той си направи сметката, че ще се задържи като стюардеса още най-много шест седмици, преди да я открият за актриса или да я подлъжат да се омъжи. Толкова беше хубава.

— Какво ще правиш, като стигнем в Лос Анджелис? — заинтересува се той.

Тя се засмя унило.

— Утре излитам пак.

Изпита силно желание да я вкара в леглото. Беше много различна от лъвицата и много подходяща за една нощ.

Седнал, завързан на седалката, с уиски в ръка и снимката на Джейд, затворена на сигурно място в списанието, той се опита да реши да опита или не.

„Божичко“, помисли си той, когато „Боингът“ започна да се приземява. „Бях верен почти осемнайсет месеца. И за какво? За да заваря Клариса, навирила талантливия си задник, обслужваща някакво нафукано актьорче. Да вървят по дяволите!“

Натисна звънеца и стюардесата дотича.

— Ако все пак имаш време, искам да вечеряме заедно — рече той.

Хевън беше претръпнала. Щеше да измисли нещо за пред вуйчо Джак. Например, че е поканила няколко души, а е нахлула тълпа. Кое то не беше лъжа. Разгромът на къщата беше почти пълен. И в двете спални се чукаха двойки, а непознати лица се щураха навсякъде. Някой беше включил подводния масаж и басейнът гъмжеше от голи тела. Не виждаше никъде Еди. Мразеше го. Нямаше да му проговори, докато е жива, заради номера, който ѝ погоди тази вечер.

Докато обикаляше наоколо, Роки установи, че е попаднал в рая на пуберите. Навсякъде гъмжеше от млади дупета, а той беше влюбен в малките хитруши с тесни путета и наперени цицки.

Роки много ходеше по купони, но обикновено срещаше жени над двайсетте с втвърдени физиономии, които претендираха, че са актриси или модели, а се оказваха тротоарни проститутки. Беше живял с няколко от тях. Дори с повече от няколко. Хубави тела, жадни за пари мозъци. А парите, които печелеше той, си бяха за него. Имаше

приличен апартамент и мерцедес трета ръка, който използваше, когато не беше с джипа. Джипът беше за делови цели. Като тази вечер. Беше обслужвал бара на голям прием и си беше тръгнал с три хилядарки от продажба на наркотици плюс каса скъпо уиски.

Не беше успял да си тръгне от приема с някоя Силвър Андърсън... която дори не присъстваше.

Когато се сети за тъй наречения си приятел Уес Мъни и за това, което се случи с него, щеше да се изяде. При това той, Роки, истинският мъж, беше в дъното на всичко това, защото именно той заведе Уес в дома на Силвър Андърсън, а не получи и дума благодарност за усилията си. Никаква покана за вечеря. Никакво „отбий се някоя вечер“. Нищо. Какви хора. Кучешки лайна.

Роки гледаше кръвнишки. Разигра обемистите си бицепси и рече:
— Здравей, хитрушо.

Петнайсетгодишното момиче бързо се отдалечи.

Роки, естествено, беше забравил, че тъкмо той изпрати добрия си приятел Уес в капана в Лоръл Каньон. Не че беше в течение на размера на капана, но беше сигурен, че става дума за нещо опасно, и ако му беше истински приятел, нямаше да му даде телефона.

Привлече вниманието на висок откачалник по отрязани джинси и го запита:

— Човече, виждал ли си Хевън?

Момчето възбудено подскочи.

— Някои от пичовете имат „Екстаз“. Що за лайно е „Хевън“?

Роки усети, че губи ценно време. Паднал му беше изгоден случай да продава. Очертаваше се оживен бизнес.

Стюардесата имаше гладка, нежна като праскова кожа, славен кичур с цвят на кайсия отдолу и беше навита на всичко. Чуването с нея беше като разходка из сладкарски магазин в малко градче.

Бяха в апартамента на Джек в „Бевърли Уилшър“. Минаваше полунощ. В момента, когато свърши, му се прищя да се отърве от нея.

Веднага получи пристъп на гузна съвест. Беше толкова мила и така се стараше да му достави удоволствие. Оказа се и негова почитателка, което го подразни особено силно.

— Как се чувства човек с твоята известност? — запита тя със страхопочитание.

Как ли наистина?

— Много отворен — измисли го най-сетне той и това, изглежда, я удовлетвори.

— Обзалагам се, че се познаваш с всички.

— Е, не съвсем.

— Обзалагам се, че познаваш Пол Нюман.

— Да — призна той.

— Винаги си купувам от любимата му подправка за салата — рече тя с обожание. — Чудесна е. Опитвал ли си я?

Време беше да я разкара. Категорично.

Но беше позагубил техниката си и не се сещаше как да започне. Тя сама даде повод, като седна на леглото и се протегна. Наперените ѝ цици пращяха от здраве.

— Гладна съм. А ти?

Той изхвъркна мигновено от леглото.

— Имам страхотна идея.

— Каква?

Взе панталона си и го обу.

— Къде живееш?

— В Санта Моника. На Единайсета улица. Но няма смисъл да се прибирам... — Загледа го очаквателно.

— Обличай се — весело я подкани той. — Ще отидем до магазина на „Хюз“ и ще купим всичко, каквото ни трябва. След това ще те закарам у вас и ти ще ми приготвиш най-хубавата закуска, която съм ял.

— Тъй ли? — запита несигурно тя. Едно обслужване в стаята на хотела ѝ се струваше далече по-приемливо.

— Нали можеш да готвиш?

— Горещо-долу.

— Тръгвай тогава!

Печеленето на пари от деца се оказа много по-лесно от скубането на родителите им. Те дори знаеха точно какво искат — хапчета за възбуждане, марихуана и кокаин. Напоследък много се търсеше

„Екстаз“ — нов специално приготвен наркотик. Децата искаха всичко да е най-доброто — от джинсите до дрогата. Роки бързо установи, че някои от малките хитруши бяха готови да плащат в натура.

Тъкмо обмисляше как да покани някоя признателна мацка на разходка по плажа, когато забеляза Хевън. Беше се свила в един ъгъл и не обръщане внимание на щурия купон, който се вихреше около нея. Роки изръмжа от радост и нападна.

— Дойдох!

Тя го изгледа с кехлибарените си очи и се върна към действителността.

— С цял ден закъснение — промърмори.

— Не исках да пропускам купона. Мястото е страхотно. Баща ти ли те издържа?

— Живея сама — промърмори тя. Не му дължеше никакви обяснения.

Той се впечатли.

— Тъй ли?

Хевън го изгледа подозрително.

— Имаш ли наистина приятел в бизнеса със записи?

Той се почеса под мишницата.

— Да. Защо не ми изчуруликаш нещо?

— Ако изхвърлиш тая сган от къщата ми, ще ти пусна касетите. Можеш ли да ме отървеш от тях?

Той се засегна.

— Роки е насреца — изпъчи се самохвално. — Разгонвал съм и по-големи купони.

Джак накупи продукти за двеста долара под възклицанията на русата стюардеса.

— Ти си луд! Кой ще яде всичко това?

— Остави ме да се позабавлявам — настоя той. — Толкова рядко пазарувам.

Напълни ферарито с книжни пликосе и я закара до скромното апартаментче, което тя обитаваше с две други стюардеси — приятни момичета, бленуващи да завъртят главите на някой богат бизнесмен или суперзвезда, пътуваща в първа класа.

— Шшт! — изкикоти се тя, когато Джак накамари масата в миниатюрната кухничка. — Часът е три през нощта!

— Най-добре да си тръгвам — заяви той, след като изпразни всички пликове.

— Не, не. Нали щях да ти готвя? Затова ходихме в магазина.

Целуна върха на нослето ѝ.

— Вече не ми се яде. А и малката ми племенница е сама вкъщи. Трябва да тръгвам.

Тя изпита неочаквано облекчение. Да обясни на съквартирантките си присъствието на Джак Питън в три часа сутринта нямаше да е лесна работа. Кимна с разбиране и нежно го запита:

— Ще те видя ли пак някога?

Нямаше намерение да я лъже.

— Тази вечер беше нещо специално за мен. — Безобидна лъжа. — Истината е, че току-що прекратих една дълга връзка — не искам да давам обещания, които може би няма да изпълня. — Докосна бузата ѝ. — Тъй че не стой до телефона, красавице, защото в момента не съм най-надеждният човек на света.

— Благодаря за откровеността... Джак — рече сериозно тя.

— Все пак вземи телефона ми, не знаеш кога пак ще ти се прииска да пазаруваш.

Той се ухили.

— И благодаря за продуктите — добави тя.

Джак си тръгна в добро настроение. Приятно беше да го стори с чиста съвест.

Успя! Роки ги разгонваше на групи. Казваше им, че купонът е свършил, и не даваше ухо на никакви възражения.

Единствено Еди му се опъна.

Когато Роки го набута в едно ъгълче и започна да му шепне нещо, Хевън се извърна.

Еди напусна веднага, с изчервено лице и китара под ръка.

Сбогом, Еди.

Смяташе да заяви на вуйчо си, че ще смени училището. Или още по-добре, че ще го зарече и ще стане професионална певица, която дава концерти, прави златни плочи и собствени програми.

Когато и най-упоритите гости се изнизаха, тя се обърна към Роки сред руините в къщата.

— Седни — рече, решена най-сетне някой да чуе касетите й — и слушай.

На тихоокеанската магистрала Джак безгрижно наруши ограничението на скоростта. Натисна газта на ферарито и загълта километрите с хладна целенасоченост. Зазоряваше се и над морето засия бледа светлина. Почти нямаше движение и шофирането беше лесно. Ню Йорк приличаше на сън. Отиде. Тръгна си. Сякаш въобще не беше ходил.

Затананика си тихо и пристигна в къщата в Транкас за рекордно кратко време.

* * *

— Не е лошо — призна Роки неохотно. — Въздейства.

Беше му пуснала записа на новата бавна песен. Реши да го изпита с малко от добрия стар рок. Пусна бързата мелодия и зачака реакцията му. Не свалеше очи от него — люлееше се в кожения стол и пушеше живителна цигара с наркотик, поради което не забеляза появата на Джак.

Роки го видя пръв.

— Ей — започна той и понечи да се изправи. — Ти не си ли...

— Какво, по дяволите, става тук? — избухна Джак.

Някъде в Средния запад...

Някъде през седемдесетте години...

Момичето избяга от дома за кърмачки. Направи го посред нощ, но преди това открадна триста долара от нечий спестявания, които беше открила зад един чувал брашно в кухнята.

Не беше навършила двацет години, но изглеждаше по-зряла и напук на евтините дрехи и неумелия грим беше привлекателна. Не й трябваше много време да си намери работа в града, където избяга.

Работата като продавачка на щанд за тоалетни принадлежности в евтино магазинче ѝ позволи да наеме стая и горе-долу да свързва двата края.

Управителят на магазина я харесваше. Беше нисък мъж, с нос като картоф, а на лявата му ръка липсваха два пръста. Женен, на средна възраст, той не сваляше очи от нея. Не бяха минали и две седмици от постъпването ѝ, когато я заварди в задната стаичка и мушна осакатената си ръка под полата ѝ. Тя го отблъсна и го нарече свиня. Сърдитите ѝ думи сякаш го възбудиха още повече и той продължи да я преследва. Момичето се стараяше да не му обръща внимание, но той постоянстваше и не я оставяше на мира.

Един ден в магазина дойде жена му. Беше по-ниска от мъжа си и много дебела. Тънки черни мустачки красяха горната ѝ устна. Този ден управителят се държа прилично, което беше голямо облекчение за нея. Но на следващия се оказа два пъти по-досаден и момичето, без да разбере как, започна да се оплаква на един от шофьорите на камионите, които зареждаха магазина.

— Знам как да се отървеш от него — рече младият шофьор. — Да се видим след работа и ще ти кажа.

Срещнаха се и след известно време тя започна да излиза сериозно с него. Казваше се Чийч и изглеждаше добро момче, въпреки че беше пълчасал и рядко се къпеше.

Разбира се, и той искаше едно-единствено нещо. Момичето вече знаеше, че всички мъже искат Едно Нещо. Знаеше и какво ще се случи, ако се съгласи, тъй че енергично отблъскваше набезите му. Чийч не беше свикнал да му отказват. Напук на пъпките и лошата телесна миризма, момичетата го обожаваха. Чийч винаги ги сваляше.

— Няма да се срещаме повече, щом не ми даваш — предупреди я той.

— Добре — отвърна тя.

— Какво добре? — Беше смаян от безразличието и.

— Няма да се срещаме.

Момичето озадачаваше Чийч. Май беше... Как го беше казала Джейн Фонда в един от филмите си? Фригидна — да, фригидна. Такава беше.

Спряха да се виждат.

Един ден управителят нахълта в дамската тоалетна, докато тя седеше на чинията.

— Излезте! — изкрещя тя.

Минаваше шест часът и всички си бяха отишли.

— Няма да ме излъжеш — рече дребният човечец. — Иска ти се. Нали виждам как жадно ме гледаш?

Нахвърли се върху нея, преди да успее да вдигне пликчетата си. Загуби за миг равновесие, когато той я блъсна и пъкна ръка между краката ѝ. Видя, че е извадил пениса си, който стърчеше от панталона му като дебел бял плужек. С всичка сила заби коляно в слабините му.

— Ай-ай! — изквича той и се преви.

А тя избяга от магазина и повече не се върна. След две седмици в къщата, където беше наела стая, се появи Чийч.

— Защо не ми каза, че напускаш?

— Защо да ти казвам?

Грабна я през кръста и изрече думите, които очакваше да чуе. Думите, които завинаги щяха да я защитят от света:

— Дай да се оженим.

След два дни сключиха граждански брак. Каза му, че е на деветнайсет години и е сирак. Подхождаха си, защото той имаше само един по-възрастен брат. Преместиха се в неговата къща.

Чийч се нахвърли върху нея пет минути след като прекрочиха прага и тя се подчини, тъй като сега беше негова съпруга и не можеше да му откаже. Дръпна я в малката стаичка, където щяха да живеят, и ѝ вдигна полата. Блъсна я на тясното легло и се залови за работа, като през цялото време грухтеше.

— Не си девствена — изломоти след минута.

— Не съм твърдяла, че съм.

— Мамка ти — изрева гневно той. — Не си девствена! Изигра ме, кучко!

Удари я през лицето и продължи да псува и крещи.

Чийч не можа да се съвземе от това, което наричаше „изиграване и лъжа“. Но яростта не му попречи да я обладава всяка нощ, а понякога и сутрин. Брат му беше намръщен човек — с жена, с която не беше сключил брак и която идваше и си отиваше когато си иска. Работеше като стриптийзърка и не похващаше нищо в къщата, тъй че момичето беше принудено да чисти и пере, да пазарува и готви за

всички. Включително и за Брайън — приятел на брата на Чийч, който всеки петък оставаше да спи в къщата след среднощните фиести с покер и бира. Брайън беше як мъжага — висок метър и осемдесет и пет и тежък около сто и петдесет килограма. Имаше дълга коса, чорлава брада и неизменна злобна усмивка.

Момичето скоро разбра, че бракът с Чийч е грешка. Но все пак беше по-добре, отколкото да живее сама. Страдаше мълчаливо и приемаше съдбата си като неизбежна. Имаше съпруг, а това не беше малко.

Една петъчна вечер, малко преди Коледа, усети опасност във въздуха. Чийч се прибра пиян, размахал половин бутилка уиски — коледен подарък от шефа му. Брат му се върна по-късно бесен, защото приходящата му съпруга се беше обадила по телефона в службата да му каже, че е срещнала друг мъж и заминава с него. Когато се появи и Брайън, Чийч и брат му бяха мъртвопияни. Брайън скоро ги настигна. Момичето нервно се суетеше из кухнята. Сервира им вечеря от пържолки и пържени картофи и се махна от очите им, като се затвори в малката стая, която обитаваше с Чийч. Тримата мъже се смееха неприлично и нещо си крещяха. Знаеше, че Чийч скоро ще дойде и ще я облази. Поне свършваше бързо, а след това тя можеше да затвори очи и да потърси убежище в съня. Естествено, след около двацет минути той се довлече, като пиянски мърмореше нещо под носа си.

Тя се вцепени и се приготви да изпълни задълженията си, когато той се плъосна върху нея. Не признаваше предварителните действия — хвърляше се направо към целта и я подиграваше, че е суха.

— Ти си ненормална — изгрухтя той с отвращение. — Не се подмокряш.

Мълчание.

— На теб говоря — изрева и я удари по лицето, както беше свикнал напоследък.

Тя се опита да седне, но той грубо я блъсна обратно на тясното легло.

— Ще станеш, когато ти разреша.

Зашлеви я още веднъж и пак се опита да проникне в нея.

С уморена въздишка го остави и се отпусна. Колкото по-бързо свършеше, толкова по-скоро щеше да я остави на мира. Алкохолът

обаче имаше забавящо действие и не можа да получи ерекция. Свлече се от нея с неспирен поток ругатни.

— Ти си виновна — изсъска злобно.

На вратата почука брат му.

— Какво става тук? — неясно изломоти той. — Нали щяхме да ходим на бар?

— Ида — изрева раздразнително Чийч, стана и си закопча панталона. — Само ми натърти ташаците, кучко. За нищо не те бива.

Изхвъркна от стаята и тя помисли, че всичко свърши.

След пет минути влезе брат му.

— Защо си ядосала Чийч? — излая той.

— Не съм го ядосвала.

— Той се държи добре с теб, нали? — запита братът и седна отстрани на тясното легло.

— Да — излъга тя.

— Храни те, облича те.

— Да.

Голямата му ръка се плъзна и обгърна лявата ѝ гърда. Тя се сви до стената и прошепна:

— Моля те, не ме докосвай.

Облъхна я дъх на уиски.

— Трябва да видя дали си нормална. Чийч казва, че не си.

Месестата му уста притисна нейната, докато ръцете му насила разтваряха краката ѝ.

Започна да се бори и усети цялата му тежест върху себе си. Когато проникна в нея, запищя.

— Чийч е прав. Ти си една тъпа кучка — изломоти той и затисна ръцете ѝ от двете страни, за да демонстрира мъжка сила.

— А ти си тъпо копеле — успя да му отвърне тя въпреки болката.

— Не ме обиждай, путко! — Зашлеви я два пъти и укроти плахите ѝ опити за съпротива. След това довърши започнатото с животински звуци на наслада. Когато стана, тя докосна устните си и откри струйка кръв, която се стичаше от ъгълчето. Провери венците си с език и усети, че един зъб се клати. Гърдите я смъдяха, а очите ѝ бяха подпухнали и насинени. Поредният кошмар. Насъбраха се твърде много в твърде краткия ѝ живот.

Опита се да стане, разтреперана. Преди да успее, в стаята влезе Брайън. Загледаха се дебнещо. Брайън бе много пиян. Ако беше трезвен, може би щеше да успее да го разубеди.

— Не! — Поклати глава, когато се приближи към нея. — Не! Моля те, недей!

Без да произнесе дума, стовари върху нея огромната си маса.

Вероятно беше припаднала, защото, когато се съвзе, лежеше в каросерията на камионетката на Чийч и чу как тримата си говорят, седнали отпред.

— Ще я хвърлим в центъра на градското бунище. — Позна гласа на Чийч.

— Не. — Говореше брат му. — По-добре в реката.

— Тъпанари — изръмжа Брайън. — Можехме да си намерим проститутка, и то само за дващесетачка.

— Ти си виновен — обвини го Чийч. — Ти я размаза до смърт.

Страхът, който бе изживявала досега, не можеше да се сравни с настоящия. Кожата ѝ настръхна от ужас, когато осъзна, че докато е била в безсъзнание, в пиянството си я бяха взели за мъртва. Мислеха, че са я убили. А сега искаха да се отърват от трупа. Треперейки неудържимо, реши да не ги вади от заблудението им.

След дващесет минути камионетката спря. Тримата още спореха, уточняваха алибитата и измисляха обяснения в случай, че някой започне да им задава неудобни въпроси.

Чийч накрая обобщи версията.

— Тя беше просто никой. Кой ще забележи, че вече я няма?

Изгрухтяха в знак на съгласие, вдигнаха тялото ѝ от каросерията и го хвърлиха в дълбоката яма с боклук.

Докато падаше, знаеше как ще си отмъсти.

След шест седмици го стори.

Драсването на първата клечка не беше трудно...

ЧЕТВЪРТА КНИГА

Холивуд, Калифорния

Ноември 1985 година

— „Андърсън Продъкшънс“ — рече Юнити в бялата слушалка.
— Момент, моля.

Почука на прозореца на къщичката до басейна, за да привлече вниманието на Уес, изтегнат под лъчите на зимното слънце, които в Калифорния понякога бяха не по-малко жарки от летните.

— Кой е? — попита той само с устни.

— Господин Самюълс от „Революшън Пикчърс“.

Уес се запъти към малката канцелария, за да проведе разговора.

За три месеца Уес Мъни беше научил много неща. Зае се енергично с кариерата на Силвър и въпреки че Зепо Уайт ѝ беше официален импресарио, Уес стана неин личен менажер и преглеждаше всичките ѝ договори под лупа.

— Хари, сладурче! — Бързо беше усвоил жаргона. — Помисли ли още за договора?

Хари очевидно беше мислил. Поговориха няколко минути и си определиха среща за обяд.

— Резервирай ми маса за сряда, дванайсет и половина, в ресторант „Палма“ — нареди той на Юнити, когато затвори телефона.

Тя отвори малък подвързан с кожа бележник и надраска задачата си. Уес се облегна на бюрото ѝ.

— Как я караш?

— Добре — отвърна официално Юнити.

Тя безспорно изглеждаше добре. Много по-добре, отколкото когато я издири във вонящата дупка, където работеше. Господи! Беше страшно изпаднала.

Една сутрин преди около два месеца се събуди със спомена за разказа ѝ, че работи в бара на Тито на булевард „Холивуд“. Изведнъж нещо му прищрака! Реши, че може да изприпка дотам, да си прибере хилядата долара, които още бяха у нея, и да я види как е. Можеше дори да си прибере кучето. Помота се из къщата, докато Силвър я нямаше

— отиде да участва в някакво благотворително модно ревю, и тръгна, макар че тя настояваше да отиде с нея и да я гледа.

— И дума да не става — отсече той. — Облечените жени ме отегчават.

— Ти си мъжкар шовинист! — усмихна се тя с любов. Не му се разсърди. Нали щеше да я чака вкъщи...

Подкара ролса нагоре-надолу по западналия булевард „Холивуд“ в търсене на бара на Тито.

Намери го, красноречиво разположен между кино за порнофилми и сексмагазин. Мило обкръжение. Мисълта да се отдалечи от ролса дори на метър го ужаси, затова продължи до най-близкия паркинг, където даде на мексиканеца пазач десетачка да не сваля очи от него. Мексиканецът го помисли за луд и вдигна очи към небето.

— Ще го направиш ли, или да си прибера парите? — запита заплашително Уес.

— Да, да — захили се подигравателно мексиканецът.

— Внимавай — предупреди го той. — Ако когато се върна, на колата има дори малка драскотинка, ще ти клъцна ташаците и ще ги натъпча в енчилада.

Отиде бързо до бара на Тито. Като мина покрай сексмагазина, се изкуши да се отбие и да купи подарък за Силвър. Нещо безсрамно щеше да ѝ хареса. Може би прозрачен сутиен за нея и бурканче тигров балсам за него. За тигровия балсам се говореше, че е афродизиачен крем, който го вдига за вечни времена. Спомни си, че го използва веднъж, когато беше шестнайсетгодишен и имаше среща с двайсетгодишна взискателна ненаситница. Затвори се в банята и започна да втрива крема в члена си. Не беше го докоснал десетина пъти, и се изпразни направо на пода. Толкова за тигровия балсам!

Уес все беше ходил по скапани барове, но този беше върхът. Барманът имаше вид на току-що излязъл от затвора. Клиентите — общо шест души, приличаха на негови съкилийници. Дребна касиерка, която с дългата си платиненоруса перука и всичко останало приличаше на бабата на Мей Уест, се боричкаше с раздрънкана каса.

— Петарка за развлекателната ни програма — изхъхри астматично тя, щом го зърна.

— Каква програма?

— Щом искаш да надничаш, ще си плащаш.

Извади десетачка и зачака рестото, което явно не се очертаваше.

— Трябва да пиеш най-малко две питиета — заяви старицата и подръпна избелялата си червена рокля, прикрила съсухрените ѝ гърди.

Беглецът от затвора го наблюдаваше подозрително от бара.

Уес се покатери на едно столче и поръча бира. Отдавна беше научил, че в такива съмнителни заведения винаги трябва да се поръчва нещо, което не може да се разрежда. Неизвестно откъде изникна жена със зле изрусена коса, изнурено лице и чорапи като рибарска мрежа, които надничаха изпод минипола от изкуствена кожа. Седна до него. Зарови се в чантичката си за цигара, пъкна я в уста и се обърна към него с изражение, което очевидно смяташе за предизвикателно.

— Огънче?

— Моля?

— Искам клечка за цигарата си.

Дори когато беше най-изпаднал, не би я погледнал повторно. Извади вежливо запалката „Гучи“ от чисто злато — също подарък от Силвър, и даде възможност на жената да смуче цигарата си, докато я запали.

— Търся едно момиче, казва се Юнити — започна той. — Разбрах, че работи тук.

— Откъде знаеш?

— Тя ми каза.

— Кога?

— Преди известно време. Тук ли е?

Жената сви рамене.

— Не ме питай.

Уес се облегна на бара и извика бармана.

— Има ли тук едно момиче на име Юнити?

— Кой я търси?

— Върви на майната си — натъртено произнесе той. — Чувствам се като в някакъв скапан филм за Джеймс Бонд. Работи ли тук, или не?

Барманът посочи към една врата в дъното.

— Втора кабина.

Уес отпи от бирата, смъкна се от столчето и тръгна към вратата, която водеше в мрачен, вонящ коридор. На стената едно до друго бяха разположени три прозорчета, покрити с тежки, затъмняващи щори.

Пред най-отдалеченото прозорче клечеше един мъж, отдал се на дейност, която според общоприетото мнение се върши насаме. Като се стараеше да не го гледа, Уес спря пред това, което реши, че е втора кабина. Надписът гласеше, че за да се вдигне щората, трябва да пусне два долара в отвора. Пусна ги и зачака представлението.

От другата страна на стъклото се появи Юнити. Едва я позна, защото беше съвсем различна. Дребното лице бе покрито с грим, очилата тип „Джон Ленън“ бяха изчезнали. Носеше перука в сламен цвят като на Тина Търнър, която ѝ придаваше нелеп вид. Облечена беше с блестяща червена пола, бели пластмасови ботуши и тясна тениска. Започна летаргично да сваля всичко от себе си, като разкри колан за жартиери от леопардова кожа и миниатюрен сутиен на болезнено слабото телце. Опита се да ѝ даде знак, че е той и няма нужда да се съблича, но стъклото очевидно беше еднопосочно.

— Проклятие — измърмори той, когато Юнити остана гола.

Двете минути изтекоха и черната щора автоматично се спусна.

Втурна се навън и привлече вниманието на бармана.

— Не съм искал да я гледам — сърдито рече той. — Искам да говоря с нея.

— С кого?

— С Юнити, за Бога!

— Заета е до три часа.

— Трябва веднага да говоря с нея.

Барманът откърти една хрчка от гърлото си и я изплю на пода зад себе си.

— Ще струва пари.

— В тази дупка всичко струва пари. Сигурен ли си, че не вземаш пари и за пикаене?

След кратък спор стигнаха до финансово споразумение и барманът отиде да я доведе.

Юнити. Свитата малка съседка. Мислеше, че е сервитьорка, а не курва, която се разголва за воайори. Дойде след няколко минути с намусен вид и дълъг пуловер над работното си облекло.

— Помниш ли ме?

Втренчи се в него със смесица от учудване и наглост. Преди той да отвори уста, изтърси:

— Похарчих парите. Помислих, че повече няма да те видя. А и след начина, по който ме натопи, реших, че ги заслужавам.

— Изхарчила си парите ми — ядоса се той. Би й ги дал сам, но мисълта, че ги е изхарчила, без да пита, го вбеси.

— Трябваше да се махна оттам. Какво друго ми оставаше, да ги чакам да се върнат?

— Чакай, чакай, кой е трябвало да се върне?

— Твоите приятели с наркотиците. Трябваше да ме предупредиш, че парите са от наркотици.

— Не бяха.

— Не ми излизай с тоя номер. Може да изглеждам тъпа, но не съм.

— Казвам ти, че парите не бяха от наркотици.

Тя сви рамене.

— Не ме интересува. Похарчих ги, и толкоз. — Продължи да го гледа втренчено, сякаш го предизвикваше да направи нещо.

Той поклати глава.

— Ти си една мръсна крадла.

— А ти какво си? Бойскаут?

— По дяволите!

— Сега мога ли да си вървя? Трябва да си печеля хляба.

— И това ако е хляб! Да се разголваш пред шепа онанисти.

— Може би щеше да е по-добре, ако търгувах с наркотици.

Плащат повече, нали?

Гледаха се с ярост в очите.

— Къде е Помияр?

— При мен.

— Искам си го.

— Изключено.

— Сега мога да се грижа добре за него.

— Браво на теб. Само че ще остане при мен.

Каква досадница беше с кривогледите си очи и идиотската перука! Беше го окрала, не му даваше да прибере собственото си куче и очевидно не се чувстваше виновна, че го е завлякла с хиляда долара.

— Защо работиш в тоя кенеф?

— Защото така си плащам наема.

— Ще ти дам петдесет долара за Помияр.

— Каква щедрост!

— И без това е наполовина мой — заяви той, уверен в правотата си. По някаква необяснима причина гореше от желание да получи кучето, което навремето беше и на двамата.

— Дай ме под съд.

Дали заради перуката или мястото, но Юнити му изглеждаше съвършено различна. Хрумна му, че може би е друсана.

— На какво си?

— Върви на майната си!

Грабна ръката ѝ и нави ръкава на пуловера, преди да успее да го спре. Разбира се, откри това, което търсеше — тънка линия пресни следи от спринцовка.

Тя издърпа ръката си.

— Защо не се разкараш?

— Кога разви този чаровен навик?

— Не ти влиза в работата.

— Предполагам, че моите хиляда долара са те финансирали.

Изгледа го нахално и заяви:

— Може да се каже, че дадоха началото. Когато приятелчетата ме пребиха и ме накараха насила да се махна оттам, реших, защо не? Като никога имах пари.

Почувства се отговорен. И въпреки че този ден не направи нищо за нея, върна се два пъти да я види и накрая ѝ предложи да изостави сегашния си начин на живот и да му стане секретарка.

— Имаш нужда от секретарка? — изсмя се весело тя. — За какво?

— Защото се ожених добре. Жена ми е Силвър Андърсън.

— Сериозно? Аз пък излизам с Дон Джонсън.

Трябваше ѝ доста време да повярва, но успя да я убеди.

В Юнити все още имаше нещо бездомно и затрогващо. Искаше да използва част от собствения си късмет и да я накара да се върне към нормален начин на живот. предложи ѝ да я настани в клиника за наркомани, а след това да постъпи на работа при него.

— Ще кажем на Силвър, че си ми братовчедка. Не искам да се впускам в дълги обяснения.

След три седмици постъпи на работа. Старата Юнити. Тиха и вгълбена, с очила като на Джон Ленън, сърцевидно лице без грим и

опъната назад светлокестенява коса.

Нещата започнаха да потръгват.

— Страхотно стана — обяви първият асистент-режисьор, след като режисьорът извика „край“ на участниците в „Любовен роман“.

Силвър се понесе към гримьорната, следвана по петите от свитата си, състояща се от Нора, която вече работеше изключително за нея, фризьора Фернандо, гримьора Раул и личния ѝ моделиер Иги.

Превръщането ѝ отново в кинозвезда означаваше преди всичко разкош. В сравнение с ежедневните разправии по сериалите в телевизията работата върху филма беше за Силвър истинско удоволствие. Наслаждаваше се на всяка секунда.

Гримьорната ѝ беше скъпо обзаведена и несравнимо по-голяма от оная миша дупка, която Градската телевизия ѝ предоставяше три пъти седмично за „Палм Спрингс“ — миша дупка, в която повече нямаше нужда да крее благодарение на бързите и безкомпромисни пробиви на възхитителния Зепо Уайт. Слава Богу, че послуша Уес и се обърна към безграничното могъщество на Зепо. Естествено, Куин Латимор беше разстроен. Но както убедително изтъкна Уес (обожаваше неговата убедителност), бизнесът си е бизнес. И тъй като не беше подписвала официален договор с Куин, беше чиста и свободна. Все пак не забрави да му даде щедра компенсация.

И така — сбогом, Куин. Здравей, Зепо. Уес се погрижи за подробностите.

Зепо хвърли поглед върху договора ѝ с Градската телевизия и едва не припадна.

— Та това е заробване — запелтечи той. — Трябва да се забрани със закон! Който те е накарал да подпишеш този договор, трябва да бъде разстрелян!

Тя знаеше отлично кой я бе накарал да го подпише — Куин Латимор. В началото го жалеше, но когато Зепо и Уес ѝ обясниха как са я използвали, жалостта ѝ се изпари.

Един ден Уес я накара да седне и да изслуша наставленията му.

— Ти си красива жена.

Тя се накипри.

— Освен това си велика актриса и прекрасна певица.

Звучеше все по-добре и по-добре. Обожаваше комплиментите, особено от Уес, от когото ставаше все по-зависима.

— Но с течение на времето не се подмладяваш.

Усмивката ѝ се превърна в скреж. Мразеше да говорят за възрастта ѝ. На четирийсет и седем, само три години я деляха от петдесетте. А петдесетте бяха само на десет години от шестдесетте. А... Божичко, усети, че ѝ се завива свят.

— Какво искаш да кажеш? — вледеняващо запита тя.

Той усети промяна в атмосферата и смени пистата.

— Не се съмнявам, че на всяка възраст ще бъдеш най-сексапилната жена под слънцето. Но не искам след няколко години да се наложи да изнемогваш от работа. Искам да можеш да се оттеглиш и да си кажеш: „Да вървят по дяволите, тази година не ми се работи.“ А за да си го позволиш, трябва сега да натрупаме големите пари. Куин ти попречи за няколко години. Със Зепо трябва да ги спечелиш. И то сега.

Възвърна самообладанието си. Беше прав. Може би щеше да е прекрасно да може да се оттегли и да не върши нищо, естествено, по собствено желание.

— Съгласна съм.

— Работата се състои в това — продължи той, — само не бързай да негодуваш, че Зепо преговаря прекратяването на договора ти с Градската телевизия.

Тя се сепна. Участието три пъти седмично в „Палм Спрингс“ безспорно беше тежък труд, но какво щеше да прави без него? „Любовен роман“ нямаше да се снима вечно, а на хоризонта не се очертаваха други предложения.

— Обичам да играя в „Палм Спрингс“ — бързо рече тя. — И ако Зепо ми договори повече пари...

— „Палм Спрингс“ те върна в бизнеса и отново те направи звезда. Но вече нямаш нужда от него. Зепо ще ти намери работа колкото искаш. Вече преговаря за посветен на теб час в Националната телевизия. И то за големи пари. В плановете му има и договор за запис на плоча. Освен това реклами, кампании. За Бога, Силвър, представяш ли си колко пари можем да спечелим?

— Сигурен ли си? — попита нерешително. И тя като всички изпълнители страдаше от несигурност в бъдещето.

— Да, иначе нямаше да ти говоря за това. Зепо иска сам да ти обясни всичко, но ми се стори, че ще е по-добре да те подготвя.

Този разговор се проведе преди три месеца. А през тях се осъществи всичко, което Уес и Зепо ѝ бяха обещали. В момента беше в разгара на снимките на „Любовен роман“. Верен на думата си, Зепо я бе освободил от договора ѝ с Градската телевизия. Така и не разбра как го направи. Но най-хубавото беше, че щеше да участва като гостуваща звезда в „Палм Спрингс“ четири пъти в годината, когато ѝ е удобно. А за тези четири седмици щеше да получи същата сума, каквато досега ѝ плащаха за цялата година.

Невероятно!

Уес се оказа повече от прав. Ангажирането на Зепо беше второто най-добро нещо, което беше направила в живота си. Първото беше бракът ѝ с Уес. Напук на всеобщото убеждение, че ще прибере наличните ѝ пари и ще изчезне в неизвестна посока, той се разкри като енергичен и делови мъж, който неуморно бдеше тя да получи повече пари. Освен това се грижеше за интересите ѝ. Банки, вложения, данъци, счетоводни баланси. Продължаваше да плаща на професионалисти, които вършеха всичко, но Уес ги наблюдаваше и се намесваше, за да е сигурен, че правят нещата както трябва и не я ограбват. Какво облекчение беше в къщата да има истински мъж. Пет пари не даваше за миналото му. Вярваше му и това беше достатъчно. Разбира се, случваше се да се скарат. Кавгите им бяха придружени с крясъци и от двете страни. Но сдобряването си струваше изтънчените и зловни обиди. Уес се оказа любовникът, когото бе търсила цял живот. Неукротимо животно в леглото. Истински мъж.

Напоследък беше домъкнал отнякъде братовчедка и едно дръгливо куче. Не беше твърде очарована от факта, че ги настани в къщата. Момичето беше мижаво като мишле, а кучето — досада.

Уес настоя да останат.

— Тя е единствената ми роднина — твърдо бе изрекъл той.

— Сложи я в една от стаите за прислугата, и без това са празни.

Нямаше как да спори. Правеше толкова много за нея. Пък и Юнити се оказа полезна. Държеше се настрана и не притесняваше никого.

Кучето беше по-тежък случай. Силвър искрено му желаше да падне в басейна и да се удави. Мразеше дори най-породистите кучета,

камо ли някакъв безроден пес.

Когато „Любовен роман“ беше готов, се зае със специалния час за телевизията. После издаде албум с песни от стари постановки и направи реклама за парфюм „Сави“.

Парите потекоха като река. Силвър беше щастлива. Единственият тъмен облак се оказа присъствието на Закари Клингър, който просто не възприемаше идеята, че трябва да я остави на мира. Преследваше я безмилостно и нежеланото му внимание започна да ѝ дотяга.

Засега, макар и трудно, беше успяла да го държи настрана от Уес. Всеки ден беше обсипвана с червени рози, за щастие ги изпращаше в студията, където получаваше и скъпи бижута, които неизменно връщаше чрез Нора. От време на време дори посещаваше снимките. В края на краищата се снимаше филм на „Орфей“, а той беше собственик на студията.

Полагаше особени грижи да не остава насаме с него. Но го познаваше добре. Когато искаше нещо или някого, не отстъпваше. А той искаше Силвър. Обмисли варианта дали да каже на Уес, но го отхвърли. Не можеше да стори нищо, а да го изправи срещу Закари Клингър беше все едно да изпрати лодка с гребла срещу презокеански лайнер.

Трябваше просто да изчака с надеждата, че Закари тихичко ще потъне в миналото ѝ, където му беше мястото.

Джейд Джонсън, или по-скоро лицето ѝ, беше навсякъде. Гледаше минувачите от два гигантски плаката на булевард „Сънсет“. Намираше се във всяко списание. Огромният ѝ лик украсяваше всички козметични щандове на „Клауд“ в скъпите универсални магазини. Серията телевизионни реклами — предизвикателни и забавни, я показваха като истинска жена на осемдесетте години и имаха невероятен успех където и да се показваха. За нула време стана известна от всякога. И за първи път сериозно се замисли дали да не направи следващата крачка. Студия „Орфей“ и Хауард Соломан ѝ правеха все по-примамливи предложения. Колкото повече отказваше, толкова по-настойчиви ставаха и стигнаха дотам, че ѝ предложиха да дебютира във филм по свой избор. При това при много изгодни условия.

Джейд не беше актриса, но не беше и глупачка и знаеше, че такива случаи се срещат веднъж в живота. Беше чела една книга, наречена „Доживотен брак“, чиято главна героиня — млада модистка, се влюбва в женен мъж. Беше комедия. Ако правата за филмиране бяха налице, би се съгласила с удоволствие.

Бевърли д'Амо я навиваше да се свърже със Зепо Уайт.

— Трябва ти само добър импресарио — настояваше тя. — Виж какво направи за мен.

В момента Бевърли се снимаше в „Любовен роман“ с Карлос Брент и Силвър Андърсън. След това щеше да участва в „Убийство“.

Джейд кимна. Знаеше, че доброто представителство е важно, и с тази мисъл си уреди обяд със Зепо в ресторант „Палма“ в Санта Моника. Когато влезе в ресторанта, той скочи на крака.

— Доста време ти трябваше да се решиш, скъпа.

— Никога не вземам бързи решения — хладно отвърна тя.

Той изкудкудяка от възторг. Красивите жени винаги го възбуждаха. Особено красивите жени със собствен, остър като бръснач ум.

— Дааа... Значи искаш да станеш кинозвезда — замислено издума той.

Тя поклати глава и рече:

— Не, господин Уайт. Искам да спечеля достатъчно пари, да си купя остров и когато слоят говна по земята стане прекалено дебел, да мога да се махна и да отида, където си искам.

Той отново изкудкудяка.

— Добре! Харесваш ми! Каж ми какво ти предлагат ония обирджии и ще ти осигуря двойно повече.

Джейд кимна.

— Срещу десет процента от сумата очаквам да направите точно това.

Бевърли д'Амо беше възхитена от начина, по който се развиваше кариерата ѝ от всяка гледна точка. Два сигурни филма и още много на хоризонта, стига да продължава да доставя удоволствие на Закари Клингър. А нямаше причини да не продължава. Беше лесен. Вярно — извратен, но какво ѝ пукаше, беше срещала доста такива. Перверзията на Закари се състоеше в това, че го правеше с нея, докато две поканени за нощта гостенки внимателно ги наблюдаваха. Разбира се, първо тя и Закари трябваше да гледат двете курви, което е пълна досада, ако не си падаш по подобни неща. Но на Закари му харесваше, а коя беше тя да разваля удоволствието му?

Бевърли никога не бе допускала, че ще дойде ден, когато ще трябва да се чука, за да напредне в кариерата. Но след две години и половина престой в Холивуд с нулев резултат се беше решила. А в момента нямаше по-важен човек от Закари Клингър. Стоеше твърдо на върха.

Бяха се договорили. Тя щеше да се труди за него, а той — за нея. Честна сделка. Единствената неприятност бе, че очакваше тя да му намира професионалистките. Не беше лесно. Всеки път искаше различни момичета и винаги трябваше да носят медицински свидетелства, че са здрави. Въпреки че не ги докосваше. Дори не се приближаваше до тях.

Бевърли сериозно се замисляше да намери цял кочан фалшиви медицински. Той не би разбрал разликата, а работата ѝ щеше доста да се улесни. Първия път, когато си легнаха, той поиска медицинско и от

нея. По дяволите! Едва се сдържа да не му каже, че разваля сделката. Какво унижение!

Когато той купи огромната къща на „Каролайд Драйв“ в Холмби Хилс, покани я да се пренесе при него. Това ѝ допадна.

Показваше, че по свой собствен начин я обича. Друг мъж в неговото положение би се въздържал от съжителство с тъмнокожа жена. Закари не даваше пет пари. По някакъв необясним начин го уважаваше за това.

Бевърли имаше собствена спалня, собствена прислужница и собствен ролс-ройс. Когато Закари канеше гости, което не беше твърде често, тя играеше ролята на официална домакиня. При нейния статут и професия тази роля не беше най-лошата, която можеше да получи.

Съвсем различна от ролята, която играеше в юношеството си.

Когато след обяда Джейд влезе в „Лина Лий“ да направи някои сериозни покупки, „Родео Драйв“ беше почти празен. Изхарчи три хиляди долара за дрехи и гузно се запита дали Холивуд не започва да ѝ влияе.

„Парите са си мои — помисли войнствено. — Не е като да харча спечелените с пот долари на някой нещастник.“ Обичаше хубавите дрехи, а напоследък ѝ се налагаше всеки ден да облича нов тоалет заради явяванията си на различни места и телевизионните участия. В Ню Йорк модните къщи се надпреварваха да ѝ подаряват дрехи — само и само хората да я питат:

— Откъде ги купихте?

Пък и имаше повод да празнува. Беше дала указания на Зепо Уайт да я представлява в преговорите с „Орфей“. Ако всичко вървеше нормално, щеше да играе във филм. Трябваше да е луда да откаже.

— Джейд?

Обърна се, но не позна дребната блондинка в спортен костюм с цвят на праскова и големи тъмни очила. До жената стоеше малко дете, облечено точно като нея.

— Попи — подсети я жената. — Попи Соломан. Трябваше да ми се обадиш да обядваме. Не помниш ли?

— О, да. Много се радвам да те видя — рече учтиво тя, докато трескаво се мъчеше да си спомни къде се бяха виждали.

— А това е Роузлайт Соломан — продължи Попи. — Нали е възхитителна? Всички казват, че прилича на мен. Но аз намирам, че има и малка прилика с Хауард.

Да! Госпожа Хауард Соломан. Бяха се запознали в „Мортънс“ вечерта, когато Бевърли свали Закари Клингър.

— Много е сладка — любезно откликна Джейд. Детето изобщо не беше хубаво — пълничко като майка си, с капризно и недоволно личице. — На колко е години?

— След две седмици ще навърши четири. — Попи млъкна за момент и продължи безгрижно: — Ще я заведем в „Дисниленд“.

— Колко... оригинално.

— Все пак ще бъде нещо по-различно, нали?

— Да, да, разбира се.

— Днешните деца много лесно се отегчават — сподели Попи. — Миналата година имаше шатра, клоуни и магарета в градината. Тази година очаква нещо повече.

— Естествено — съгласи се Джейд, като отчаяно търсеше повод да се измъкне.

— А сега, докато си тук — заяви твърдо Попи, — ти казвам, че няма да приема отказ. Настоявам да дам обяд в твоя чест. Кога ще ти е удобно? Само кажи, и аз съм твоя.

— Не съм сигурна дали съм свободна...

— В понеделник?

— Не.

— Във вторник?

— Не.

— А в сряда?

— Чакай да помисля за сряда...

— Значи в сряда — отсече Попи. — В един без петнайсет в Бистрото. И никакви извинения. Ще поканя някои близки приятелки. Има ли някой, на когото особено държиш?

— Ами... Бевърли д'Амо.

Попи злобно се засмя.

— Бива си я тази дама, нали? Въпреки че според мен „дама“ не е точната дума за нея.

Джейд подскочи.

— И каква е точната дума?

— Искам пишкам — обади се Роузлайт.

— Тихо — изсъска Попи. Дългият ѝ за клюки нос надуши неприятност.

— Каква е? — повтори Джейд.

— Жена с характер — усмихна се Попи, която едва се размина с гафа. — Чаровен, оригинален характер. И талантива комедийна актриса. Хауард е направо във възторг от актрисите в епизодичните роли в „Любовен роман“. Оприличи я на красивата Упи Голдбърг.

Джейд се успокои.

— Трябва да тръгвам.

— И аз. Работа, работа, работа. Времето все не достига. Ще се видим в сряда.

Стресна ги особен звук. Роузлайт се беше напишкала и резултатът се стичаше по пода.

Джейд се смя по целия път до вкъщи. Лицето на Попи Соломан беше илюстрация на неподправен ужас.

— Но къде е сестра ти? — попита Норман Гузбъргър.

— Ще дойде точно след осем минути — отговори Кори, след като погледна часовника си. — Джейд винаги закъснява десет минути. Нито повече, нито по-малко.

— Не прилича на малкото си братче — подхвърли Норман с усмивка. — Винаги точен, винаги коректен.

— Невинаги — възрази Кори.

Погледите им се срещнаха, сляха се и изпълниха малък интимен танц.

— Знаеш ли — сподели Норман, — че никога не съм бил толкова дълго верен на някого?

— Наистина?

— Да.

Продължаваха да се гледат. Дълъг поглед, който правеше думите излишни.

За първи път в живота си Кори се чувстваше в мир със себе си. Дълги години се беше насилвал да живее в лъжа. Сега, с Норман, беше свободен да бъде такъв, какъвто е. Норман нямаше комплекси на тема хомосексуализъм. Беше казал на Кори:

— Разбрах го, когато бях на четиринайсет години. След една година го съобщих на родителите си. В началото издивяха, но после свикнаха.

Кори беше кимнал. Нямахме начин да съобщи подобно нещо на своите родители. Как? Те говореха единствено за Джейд — колко е прекрасна и преуспяваща. Не беше лесно да си неудачник в семейство, привикнало към съвършенството.

Джейд влезе в ресторанта и събра обичайните погледи и коментари. Целуна Кори по двете бузи, направи същото и с Норман. След първоначалния шок цивилизовано беше признала правото на брат си да бъде хомосексуален. В края на краищата, ако тя внезапно решише да обърне резбата, не би му разрешила да я съди.

— Днес обядвах със Зепо Уайт — обяви тя. — И реших да му възложа преговорите с „Орфей“ от мое име.

Норман плесна с ръце.

— Bravo! Ще бъдеш новата ни клиентка. „Б и Б“ подписаха договор с „Орфей“ миналата седмица.

— Не бързай, трябва да се разработят много неща — усмихна се тя.

— При всяко положение трябва да работиш с нас.

— Знам. Тази седмица разговарях с „Клауд“ и им казах, че искам „Б и Б“ да се заеме с рекламата на кампанията.

— Прекрасно!

— Прекрасно — повтори Кори, въпреки че не беше сигурен дали иска Джейд да работи с Норман. Имаше навика да отнема чужди приятели. Не го правеше нарочно, но винаги се получаваше така. Обичаше сестра си, но му беше омръзнало да живее в сянката ѝ.

По време на вечерята разменяха клюки. Джейд разказа за срещата си с Попи Соломан и Норман се задави от смях.

Норман ги забавляваше със случки между Уитни Валънтайн и Чък Нилсън.

— Карат се непрекъснато. Той страшно я ревнува, а тя е луда кариеристка. Холивудската двойка, която винаги съм мечтал да представявам. Всеки десет дни се разделят.

Кори се помъчи да се включи с някоя своя клюка. После реши, че няма смисъл да опитва. Всички пикантни и известни клиенти бяха при

Норман. Той се занимаваше с кучето Дийкън и шейсет и две годишен телевизионен актьор. Вълнуващо!

— Как върви любовта? — запита я Норман, без да му мигне окото.

— Пълна скука — отвърна тя деловито. След разрива ѝ с Марк нито един мъж не бе задържал вниманието ѝ. А за разлика от приятелката си Бевърли не спеше с мъже просто така. В живота ѝ имаше един див период, за който си спомняше със смесени чувства. Беше на двайсет и две години и много мъже минаха през живота ѝ. Не бе ги броила, но бяха достатъчно, за да разбере, че сексът, неподплатен с нещо друго, не е достатъчен. Беше важен единствено като част от връзката.

— Не излизаш ли с някого? — настоя Норман.

— Имам много приятели.

— Ще трябва да ти намерим някой.

Тя се засмя.

— Благодаря, но не ме интересува.

Докато караше колата към дома им, Норман не спря да се възхищава от нея. Кори беше чувал тези хвалебствия толкова пъти, че нямаше нужда да ги слуша и от устата на Норман.

Скараха се за някаква дреболия и Кори спа на дивана.

Два дни по-късно Джейд и Норман обядваха сами. Беше делови обяд. Норман беше подготвил план за кампанията, с който искаше да я запознае.

Тя се запозна внимателно с идеите му и ги хареса.

— Знаеш, че не мога да направя нищо без одобрението на „Клауд“, докато договорът ми с тях е в сила.

— Смятам, че всичко, което ще ти предложи, ще достави удоволствие и на тях. Това е реклама на продукта, а в интерес на истината ти си продуктът.

Джейд направи гримаса.

— Много ти благодаря!

— Искях да кажа, че продуктът — това си ти.

— И това не ми допада.

Той имаше най-черната и най-къдрава коса, която беше виждала, и привлекателна усмивка. Зачуди се дали винаги е бил обратен.

— Как я кара Кори?

— Чудесно. Много е щастлив. — Многозначителна пауза. — Аз го правя щастлив.

— Не се съмнявам — отвърна бързо тя. Разговорите за връзката им все още я караха да се чувства неловко.

— Кога ще ни дойдеш на гости?

Отбягваше това посещение. Някак си не беше готова да ги види заедно в семейна обстановка.

— Скоро.

— Честна дума?

— Честна дума.

След обяда се прибра направо вкъщи, сложи си бикините и се пече един час до басейна. Наоколо нямаше жива душа. Сградата не беше изцяло заета, а и повечето от наемателите използваха басейна само в събота и неделя.

Когато се прибра, чу телефона. Изтича и вдигна слушалката.

— Да?

— Госпожица Джонсън?

— Да.

— Казвам се Арита Столи. Обаждам се от предаването „Очи в очи с Джек Питън“, нали знаете, предаването на Джек Питън.

— Да?

— За нас ще бъде чест, ако се съгласите да участвате в него, и господин Питън заръча да ви се обадя направо. Смята, че е много по-просто, отколкото да минаваме през импресарии, менажери и тем подобни.

— Тъй ли смята?

— Разбира се. И аз съм съгласна с него. Поне получаваме директно „да“ или „не“. Обикновено „да“. Съвсем рядко — „не“.

Джейд си спомни за Джек Питън с особено предчувствие. Лорд Марк Ранд беше не само мъртъв, но и дълбоко погребан.

— Предайте на господин Питън — рече бавно тя — да ми се обади лично. — Замълча. — И... час по-скоро.

Арита затвори телефона и весело изквича. Направи гласа си плътен и сексапилен и постигна доста сполучлива имитация.

— Предайте на господин Питън да ми се обади лично. И кажете на ебливото копеле да го направи час по-скоро.

— Какво! — смая се секретарката.

Арита се засмя.

— Май на нашия Джак отново му излезе късметът.

— Коя е този път?

— Както винаги красива, високопоставена и известна. Било ли е да пропусне някоя?

— Не питай мен — сви рамене секретарката.

Арита отплува към производственото съвещание с широка усмивка, залепнала за лицето ѝ. Наслаждаваше се на свободата на Джак повече от самия него. Всяка седмица нов роман — това неизбежно правеше живота ѝ по-интересен. След разрива му с оная кисела краставица Клариса Браунинг той действаше като куршум.

— Обадих се на Джейд Джонсън.

Потърка небръснатата си брада.

— И?

— И... иска да говори лично с теб.

Постара се да не се покаже прекалено заинтригуван.

— Защо?

— Откъде да знам? Може да иска да се погаври със старото ти тяло. Плащаш ми да върша работа, не да подпитвам.

Той размести небрежно някакви книжа.

— Искан ли да участва?

— Трябва да ѝ се обадиш и сам да разбереш.

— За кого говорим? — присъедини се продуцентът Олдрич.

— За Джейд Джонсън — отвърна Арита и му намигна.

— Нямаме нужда от повторение на провала с Клариса Браунинг — предупреди го Олдрич. — Не знаем дали изобщо умее да води

разговор, а какво остава за цял час през най-гледаното телевизионно време?

— Какво искаш да кажеш? — рязко реагира Джак. — Кога съм канил тъпанари? Тя ще се справи чудесно.

Нямаше представа дали ще се окаже сполучлив избор. А и това сякаш нямаше значение. Искаше да я види отново. През последните няколко месеца образът ѝ го преследваше денем и нощем. Навсякъде, където погледнеше, погледът му се спираше на нея. Красива. Предизвикателна. Пряма.

И въпреки това не беше я потърсил. Не можеше да си обясни защо. Може би защото имаше нужда от пауза между Клариса и следващата сериозна връзка.

Когато съвещанието свърши, Джак се затвори в кабинета си и загледа втренчено телефона. Тази вечер щеше да излиза с Кели Сидни — руса, умна, разведена кинозвезда, която беше продуцент на филмите си и печелеше милиони, което не ѝ пречеше да прилича на свежа гимназистка. Снощи излезе с намусена тъмнокоса певица, която обогатяваше смисъла на думата „жена вамп“. Утре вечер на ред беше френската актриса с приканващ поглед и дрезгав глас. Беше много ангажиран, ако това беше точният израз. Всичките му ангажименти... тези различни тела... никое, от които не го задоволяваше. Почувства се неспокоен, сякаш бе попаднал в капан. Това, от което имаше нужда, бе да намери жена, с която да избяга.

Вдигна слушалката и набра номера.

— Джейд Джонсън?

— Да.

— Обажда се Джак Питън.

Гласът ѝ прозвуча дружелюбно — вежлив:

— А, здравей. Как си?

— Отдавна не сме се виждали.

— Доста отдавна.

— От Лас Вегас, нали?

— Да.

Мълчание. Продължително мълчание. Божичко! Чувстваше се като смотаняк, който събира смелост да поиска среща.

— Тъъ... хм... обади ли ти се моята асистентка да те покани в предаването?

— Да, днес се обади.

— Интересува ме да чуя от теб „да“ или „не“, за да мога да си разработя програмата.

— Там е работата... — Тя млъкна за миг. — Там е работата, че много харесвам предаването, винаги го гледам...

— Радвам се.

— Но... въз... не смятам, че ще бъда участница, каквато... ммм... търсиш.

Беше озадачен.

— Защо?

Поколеба се, преди да се впусне в обяснения.

— Просто не знам за какво да говоря цял час. Аз съм известна като лице и вероятно публиката не знае нищо за мен. И което е важно — едва ли я интересува.

— Много си скромна.

— Много съм права.

— Слушай, искам да участваш. Смятам, че ще бъдеш чудесна. Ще го направиш ли за мен?

— Защо? За да ме гледаш как се излагам?

— Естествено. Всички ще се посмеем за твоя сметка — подразни я той.

— Не, благодаря.

— Не приемам откази. Защо поне не помислиш?

— Хмм... може би.

— Как мога да ти помогна да вземеш правилното решение?

Можеше да му изброи много начини да ѝ помогне. Но нямаше да направи първата крачка.

— Обади ми се другата седмица.

Сега беше моментът да я покани. Би могъл да каже небрежно: „Обвързана ли си още? Аз съм свободен и бих искал да те видя.“

— Добре, ще ти се обадя следващата седмица. Приятно ми беше да те чуя отново.

— И на мен.

Затвори телефона и му се допря да си плесне два шамара. Зрял, четирийсетгодишен мъж, със съответна репутация, а не смееше да я покани! Държеше се като пубер.

— По дяволите! — рече на глас.

Усмехнатото лице на Арита надникна през вратата.

— Подслушваш ли?

— От къде на къде?

— Исква да помисли.

— Брей, че сме важни!

— Арита.

— Да, шефе.

— Изчезвай.

Можеше да се закълне, че му се искаше да я покани. Джек Питън, с опасните зелени очи и усмивка убиец. Джек Питън, чиято снимка с някоя хубавица всеки ден се появяваше тук или там.

Какво ще кажеш да вечеряме заедно? — очакваше да чуе тя, за да отговори: Не.

Джейд Джонсън не можеше да бъде една от групата. Не желаше да бъде вписана в ежедневното удължаващото се списък. И все пак можеше поне да я покани.

Единствената ѝ разтуха беше работата. Бевърли непрекъснато я сватосваше с подходящи кандидати, но не беше припламнала никаква искра.

— Престани, моля те — беше ѝ казала след последния — кльощав, гущероподобен мъж, безинтересен събеседник с няколко милиарда в джоба.

— Но той е тъй богат — настоя Бевърли. — Почти колкото Закари.

— Голяма работа!

Обичаше Бевърли, но тя напоследък май мислеше само за пари. Очевидно влиянието на Закари Клингър си казваше думата. Не го харесваше и усещаше, че той се чувства неловко в присъствието на жени. Особено силни и независими жени. Бевърли обаче не даваше прах да падне отгоре му.

— Не го разбираш — тросна се тя на Джейд.

— Много добре го разбирам.

Шейн Диксън — режисьорът на рекламите ѝ за „Клауд“, беше единственият мъж, с когото би се обвързала. След като се разведе, стана много настойчив. Не беше свършен, но поне ѝ беше подръка.

Щеше да вечеря с него в „Спаго“, тъй че се облече съответно — бял панталон, пъхнат в ботушките, и огромен пуловер от бял кашмир с отпуснат колан.

Когато мина да я вземе в осем без петнайсет, беше напълно готова.

В осем без пет Джак Питън пристигна в къщата на Кели Сидни на „Сънсет Плаза Драйв“. Не беше готова. Кели винаги закъсняваше.

Къщата беше пълна с деца и кучета. Тригодишният син на Кели имаше на гости двама приятели. Кучетата бяха лабрадор, немска овчарка и златист кокер-шпаньол. Весела прислужничка тракаше с тенджери в огромната кухня, във всички стаи трепкаха телевизионни екрани. Витаеше духът на домашен уют.

Джак се попита дали някога ще стане участник в подобна сцена. През двата месеца, които прекара с Хевън на плажа, едва успяваше да я държи под око. Не му беше приятно да си го признае, но когато тя се върна в Долината при Джордж, изпита истинско облекчение.

Най-много го беше яд, че през цялото време, докато се грижеше за Хевън, милата ѝ грижовна майчица Силвър не се бе обадила нито веднъж. Неописуемо женище.

Кели го поздрави полуоблечена, с ролки на главата и разсеяно махване.

— След две минути съм готова — обеща тя.

Сияещата прислужница му сипа щедра доза уиски и той отново се замисли за студенината на Силвър към собственото ѝ дете. Често се беше чудил наред с всички останали кой е бащата. Струваше му се невероятно гадно от страна на Силвър да не открие името му поне на дъщеря си.

След половин час се появи Кели, много хубава, с бледосиня рокля и дълги обици. Говореше се, че е костелив орех при продуцентството на собствените си филми. Безгрижното ѝ изражение в момента не подсказваше подобно нещо.

— Къде отиваме? — запита тя, като едновременно милваше кучетата, целуваше децата и инструктираще прислужницата. Очевидно беше забравила, че когато си определиха срещата, беше избрала „Спаго“.

— Обожавам пицата с пушена съомга, която приготвят — беше казала тя.

Той провери паметта й.

— В „Спаго“.

— Изборът ти е съвършен — усмихна се щастливо тя. — Обожавам пицата с пушена съомга, която приготвят!

Шейн току-що бе подписал първия си договор като режисьор на игрален филм. Беше празнично настроен — поръча шампанско, от което Джейд получаваше страшно главоболие, и възбудено говореше за бъдещето си. Бивш жител на Ню Йорк, той притежаваше известен хлапашки сексапил. Приличаше на Ал Пачино. И също като Ал Пачино беше нисък. В нейните очи това беше лек минус. Беше висока и предпочиташе мъже от своя калибър. Шейн беше с няколко сантиметра по-нисък от нея и до този момент точно това я беше спирало да се обвърже с него, въпреки че той не се отчайваше. Тази вечер може би щеше да промени решението си. Само работа, работа... А той беше привлекателен мъж, въпреки че прекаляваше с разговорите за самия себе си. Току-що беше привършил двегодишен курс на лечение с психоанализа и сега смяташе, че е готов да излекува болките на света.

Тя заоглежда разсеяно шумния ресторант, докато той описваше срещата, която току-що беше провел с бившата си жена — зла като оса бостънка, за която изобщо не е трябвало да се жени.

— Знаеш ли какво? — сериозно продължи той. — За първи път не изпитах желание да я зашлевя.

— Колко възпитано от твоя страна — сухо отбеляза тя.

— Не. Ти не разбираш. За мен това е невероятен пробив. Говорим на макроравнище.

— Нима?

— Да. В състояние съм да гледам кучката право в очите, без да се давя от желание да я стисна за гушата.

— Изумително.

— Точно така.

Продължи да говори, а тя не спираше да оглежда знаменитостите, които изпълваха ресторанта. В единия край седеше

Джони Карсън. В другия — Джон Траволта. Елизабет Тейлър и Джордж Хамилтън се появиха като кралска двойка. Дали Шейн ще говори за бившата си жена и в леглото? И дали въобще ще говори? Внезапно се запита дали са верни слуховете, че ниските мъже са супернадарени в други области, като компенсация на ръста...

— Какво се хилиш? Аз изливам душата си пред теб, а на теб ти е смешно!

— Извинявай! Сетих се за нещо, което Антонио направи вчера в студиото. Невероятна скица е!

— Да. Та ти разправам...

Извърна се. Понякога беше непоносимо скучен. Привлекателен, но скучен. Привлекателен, но нисък.

В ресторанта влезе Джак Питън.

Джак Питън с Кели Сидни.

Седеше на тръни и наблюдаваше как спира на масата за резервациите и се шегува с момичето, след което веднага го поведоха към масата му до прозореца. Беше така разположена, че седна точно срещу нея. В началото не я забеляза, наведе се и каза нещо интимно на Кели, която се засмя.

Точно когато се канеше да поръча аперитива, я зърна и изпълни един от класическите си номера — изгледа я разсъбличащо.

— Здравей — усмихна се и ѝ махна.

— Здравей — отговори на усмивката му тя.

Кели и Шейн се извърнаха едновременно да видят с кого се поздравяват партньорите им. Оказа се, че и те се познават, и също се поздравиха. Тогава Кели се зае с представянето.

— Шейн Диксън, Джак Питън.

Джак рече:

— Кели Сидни, Джейд Джонсън.

Размениха по няколко банални комплимента, обърнаха си гърбове и се върнаха към предишните разговори.

— Винаги съм искал да се запозная с него — каза Шейн. — Интересен човек. Откъде го познаваш?

— Антонио ме запозна — уклончиво отвърна тя.

— Главозамайваща е — въздъхна Кели. — Откъде я познаваш?

— Запознахме се в Лас Вегас на един купон на Карлос Brent. А мъжът кой е?

— Шейн е режисьор от Ню Йорк.

— Филмов?

— На реклами. Но май чух, че получава предложения и за филми. Той е постановчик на рекламните на „Клауд“. Чудесни са, тъй оригинални. Виждал ли си ги?

— Не — излъга той.

— Операторската работа е ненадмината. Бих искала в следващия си филм да изглеждам като нея.

„Не се и съмнявам, помисли той. Само че, скъпа моя, колкото и да си хубава, няма да успееш.“

Вечерята беше интересна. Шейн и Кели, седнали с гръб един към друг, нямаха представа за искрите, които припламваха между масите им. Джейд се опита да се съсредоточи върху кавалера си, което се оказа невъзможно в близост до Джек Питън. Джек се стараеше да отдаде всичкото си внимание на Кели, докато крадешком наблюдаваше всяко движение на госпожица Джонсън.

Тя не може да преглътне нито хапка.

— Нали умираше от глад? — отбеляза Шейн.

Загълта шампанско. По дяволите махмурлука, имаше нужда да пийне.

— Предполагам, че съм повече жадна, отколкото гладна — смотолеви тя.

Джек поръча пица с пушена съомга и с облекчение я остави на Кели да я излапа цялата. Разправяше му случки от студията — разкази на ужаса за отношението на високопоставени мъже към жените звезди, господарки на съдбите си.

— Защо не говори за това в предаването? — подхвърли той. Беше участвала преди три седмици.

— Ще дойда пак — сладко обеща тя, — когато имам нов филм за рекламиране.

Погледна нагоре и срещна очите на Джейд. През цялата вечер умишлено се бяха старали да не се гледат. Този път никой от двамата не отмести поглед. Тя усети огън, който я обхвана от главата до петите, и разбра, че Шейн Диксън току-що загуби играта.

Скапаният задник си купи имение и се пренесе в Бевърли Хилс. Хауард Соломан щеше да получи инфаркт. Беше ужасно, когато Закари Клингър го правеше на маймуна от Ню Йорк. Какво ли щеше да бъде сега, когато живееше в съседство? „Велики Боже! Защо ме изостави?“

— Не е чак толкоз страшно — опита се да го утеши Попи.

— Да, прекрасно е! От мен се очаква да ръководя студията, а не да бърша гъза на Закари всеки път, когато отиде до кенефа.

— Толкова много ли ти се меси?

— Да — кисело отвърна той. Всъщност не беше чак толкоз зле. Закари се интересуваеше само от двата филма, които считаше за свои — „Любовен роман“ и „Убийство“. За другите проекти до голяма степен беше дал зелена улица на Хауард.

Хауард беше откачил на тема разрастване. Харчеше застрашително бързо парите на студията — купуваше имоти, сценарии, бестселъри и ги придвижваше чрез екип от продуценти, сценаристи и режисьори с приемливи идеи.

Не му пукаше от нищо. Имаше и други студии. Светът не започваше и не свършваше с „Орфей“.

Хауард Соломан изпитваше желание да напусне.

А на снимачната площадка на „Любовен роман“ двете звезди в главните роли се изпокараха. Силвър Андърсън твърдеше, че е виновен Карлос Брент. Карлос Брент твърдеше, че е виновна Силвър Андърсън.

— Този човек е вманиачен егоцентрик — заяви Силвър.

— От тая баба получих колики — отсече Карлос.

— Загубил е гласа си!

— Тя вече не може да пее!

— Кой ще даде пари, за да го гледа?

— Тя става само за телевизията!

Орвил Гузбъргър се опита да изглади недоразуменията. И двамата му казаха да върви на майната си.

Закари почти всеки ден идваше на площадката да гледа как вървят снимките.

Силвър се оплака на Орвил:

— Изнервя ме.

Орвил сви рамене. В този случай не можеше да ѝ помогне. Закари беше собственик на студията.

Силвър установи, че има ангина и не може да работи.

С всяка изминала седмица разходите все повече надхвърляха бюджета.

Междувременно в Аризона, където се снимаше „Убийство“, процъфтяваше нов роман, който смая всички, включително и Уитни Валънтайн. И тя като останалите стоеше и гледаше безпомощно отстрани.

Манън Кейбъл и Клариса Браунинг се вкопчиха един в друг, сякаш цял живот това бяха чакали. Една любовна сцена пред камерата им стигаше да изчезнат в събота и неделя.

Уитни беше шокирана. От известно време чувстваше, че Манън се готви да я покани да се върне в живота му, и въпреки бременната му съпруга и нейната връзка с Чък сериозно се замисляше дали да не приеме. Беше стигнала дотам, че обсъди въпроса с Норман Гузбъргър. Той не само се занимаваше с рекламата ѝ, но беше станал неин приятел, в чиито съвети тя се вслушваше.

— Ако ти предложи, съгласи се — отсече Норман. — Влиянието на Чък руши живота ти. За нищо не става и те завлича със себе си.

Тя не можеше да го отрече и зачака Манън да направи първата стъпка. Вместо това той започна тази абсурдна любов с Клариса Браунинг и всички се чудеха какво толкова намира у нея.

Първо Джак Питън. Сега — Манън Кейбъл.

Двама от най-красивите мъже на Холивуд.

Клариса без съмнение имаше забележителен талант, но не би спечелила конкурс за красота. Нямаше и никакъв чар. Повечето хора, с които работеше, не можеха да я понасят. Бе критична, капризна и невероятно стисната. Никой не си спомняше поне веднъж да е почерпила екипа на някой филм в бара на хотела. Но на екрана беше вълшебна. Това беше всичко. Играта ѝ бе безупречна и благодарение на нея Манън постигаше много повече от привичната си походка на салец

и самоунищожителните погледи към камерата. Правеше забележителна роля.

Уитни се почувства предадена. Клариса Браунинг беше отнела и ролята, и мъжа ѝ.

Тая кучка щеше да си плати. Уитни умееше да кара хората да плащат...

Джак даде идеята да седнат заедно за кафето и десерта. Кели се оказа податлива.

— Попитай приятеля си — подсказа ѝ Джак.

Тя се извърна и сръга с лакът Шейн, който беше приятно изненадан.

— Имаш ли нещо против? — обърна се той към Джейд.

— Не, разбира се — отговори тя, мъчейки се да запази равнодушен тон.

Станаха и се преместиха на масата на Джак, където Кели веднага потупа празния стол до себе си.

— Седни до мен — обърна се възторжено към Шейн — и ми разкажи всичко за оператора, който снима рекламите на „Клауд“. Превъзходна работа.

— Операторът е жена — отвърна той. — Много талантива дама.

— Така ли? Обожавам да работя с жени. За Бога, ако ние, жените, не се поддържаме, не знам кой би го направил. Ти знаеш ли?

Докато Кели бърбореше, Джак се обърна и съвсем тихо рече:

— Здравей.

— Здравей. — И тя потъна в зелените му очи. Нямахше нужда от повече думи. И двамата знаеха накъде тръгват. Усети под масата близостта на бедрото му.

— Помисли ли дали ще участваш в предаването ми?

Тя се засмя тихичко.

— Дай ми повече време. В момента имам други грижи.

Кели се наведе и я загледа през масата.

— Бихте ли ми казали кой ви гримира? — заинтересува се нетърпеливо тя.

— Обикновено се гримирам сама.

— Много умно. Но аз съм безпомощна със сенките. За щастие алжирецът, който винаги стои до мен по време на снимки, се грижи за това и...

Джейд не чу нито една дума на русата актриса. Знаеше единствено, че е във вихъра на диво сексуално желание и не дава пет пари с колко жени се е снимал Джак Питън. Искаше само него. Стана рязко от масата.

— Извинете — промърмори. — Трябва да отида до тоалетната.

Краката ѝ бяха омекнали, а гърлото — пресъхнало. Вземи се в ръце, Джонсън, той е един нищо и никакъв мъж.

И двете стаички бяха заети. Облегна се на стената до платения телефон и се опита да се стегне. От дълго време не беше чувствала подобно нещо.

— Здравсти.

Той стоеше до нея.

— Трябва да спрем да се срещаме така — едва успя да каже тя.

Джак мислеше, че е сърцераздирателно красива и че има лудо желание да докосва лицето и тялото ѝ... да се зарови в косите ѝ... да целува очите, устните, гърдите и всичко останало. Беше го омагьосала. От дълго време не беше чувствал подобно нещо.

— Имаш ли нещо с онзи мъж? — запита напрегнато той.

Тя поклати глава и промърмори:

— Нищо. — Кратка пауза. — А ти с Кели?

— Не значи нищо за мен — откровено заяви той. Внезапно усети, че не може да се сдържа повече. Прикова я с две ръце към стената и дълго и страстно я целуна. Силна, проникваща целувка, която тя не се постара да ограничи. След малко той се отдръпна и рече: — Махаме се оттук.

— Не можем.

— Можем да правим каквото искаме.

От едната стаичка изникна Айда Уайт и се усмихна налудничаво.

— Добър вечер, скъпи Джак. — Беше както винаги дрогирана и не забелязваше нищо.

Той я изчака да изчезне, преди да прошепне на Джейд:

— Ела с мен. И нито дума.

Хвана я здраво за ръката и я поведе към задния вход на претъпкания ресторант.

— Не можем да ги оставим да седят и да ни чакат — запротестира слабо тя.

— Това не е наш проблем. Платих двете сметки и оставих бележка на келнера, че ти е станало лошо и е трябвало да те изпратя.

— Няма да повярват.

— Какво от това?

Ферарито му чакаше с включен двигател, а момчето държеше вратата отворена. Тя влезе и се облегна на плюша.

— Това е истинска лудост — рече, изпълнена с предчувствия.

— Да — съгласи се той.

— Но е вълнуващо.

— Именно.

Колата се понесе напред и разпиля фотографии и почитатели. Спусна се бързо по малкия хълм, изчака нетърпеливо светофара и изфуча като ракета по посока на хотела, в който Джек продължаваше да живее.

— Защо тук? — запита тя, като слезе от колата.

— Защото тук живея.

— Добър вечер, господин Питън — рече портиерът.

— Нямах ли свой апартамент или къща?

— Това е моят дом.

— Добър вечер, господин Питън — поздрави и момчето на рецепцията, когато минаха покрай него.

— Нямах ли семейство? Не си ли пуснал корени някъде?

— Казвал ли ти е някой, че много питаш?

— Често.

— Добър вечер, господин Питън — обади се момчето в асансьора.

Втурнаха се в апартамента му като нетърпеливи любовници, каквито щяха всеки момент да станат. Щом вратата се затвори, паднаха в обятията си и се освободиха от дрехите с неприлична бързина, граничеща с лудост.

— Господи! Колко си красива — ахна той.

Тя прокара пръсти по гърдите му.

— И ти!

С това приключиха разговорите и той я облада с властна настойчивост. Трябваше да го направи, за да може да събере обърканите си мисли.

Случаят с нея беше същият. И двамата се бяха сдържали и взаимното им облекчение дойде бързо и сладостно, заетрсно и много, много необходимо. След това можах да се отпуснат и да се нарават на греховното удоволствие да опознаят телата си. Коео и наравиха, вече бавно и с наслада.

Завед я в спалнята, положи я на леглото и започна да изучава всеки сантиметър от гладкото ѝ стегнато тяло. Тя отговаряше с нежни докосвания на кожата му с връхчетата на пръстите си, докато удоволствието му стана очебийно.

— Радвам се, че си човек на действието — измърмори щастливо Джейд.

— За теб съм готов на всичко!

— Само защото искаш да участвам в предаването...

Започна възбуждащо да целува врата ѝ, като бавно се спускаше надолу по гърба и опитваше пикантния вкус на тялото ѝ. Тя обгърна с ръце твърдата му мъжественост и раздразни неуталоженоо му желание, докато бавното еротично темпо отново прерасна в трескаво, безумно любене.

След втория път заспаха прегърнати, спокойни и чувствено задоволени.

— Олеле — въздъхна Хевън. — Стана убиец!

Роки кимна. Чувстваше се уверен в студиото за запис, заслушан в окончателния вариант на плочата ѝ. Беше накарала сума народ да се завърти около тях — продуцентът, тонрежисьорът, някои от ръководителите на фирмата за плочи, но се чувстваше уверен, защото той беше човекът, задвижил цялата работа, и той имаше в джоба подписан договор за менажерство на Хевън, който му даваше право на солидните петдесет и един процента върху всичко, направено от нея. Беше подписан и от дядо ѝ, който юридически се оказа неин настойник, въпреки че беше съвсем изкукал. Беше казала на стареца, че е нещо, свързано с училището, докара икономката и телевизионния техник за свидетели и той подписа, без дори да прочете за какво става дума.

Роки категорично я беше предупредил, че ако не подпише договор с него, няма да си мръдне пръста.

Когато разбра коя е, реши, че трябва да се подsigури. Беше непълнолетна, нежелана дъщеря, и то не чия да е, а на Силвър Андърсън. Мило съвпадение.

Когато през онази нощ преди три месеца Джак Питън беше нахлул в къщата на плажа, Роки помисли, че телевизионният крал ѝ е гадже. Скоро стана ясно, че ѝ е вуйчо, при това разярен вуйчо. Първата му работа беше да изхвърли Роки. Е, не му беше за пръв път.

Роки беше отпътувал в нощта с мисълта, че няма вече да я види. След два дни тя му се обади. Съгласи се от любопитство да се срещнат във „Венеция“. Когато пристигна, седнаха в едно кафене, купи ѝ кафе и изслуша цялата история.

Беше детето на Силвър Андърсън. Как можеше да устои? Най-напред приготви договора, даващ му право на петдесет и един процента от всички нейни договори. След като беше надлежно подписан, той се свърза с момчето, което познаваше в „Колидж Рекърдс“. Беше прекупвач на големи количества наркотици, който се

интересуваше само от най-добрата стока, за да снабдява големите звезди на фирмата за плочи.

— Имам едно момиче за прослушване — каза му Роки. — В сравнение с нея Мадона ряпа да яде.

Човекът въздъхна уморено.

— Същото се отнася за племенницата ми, за дъщерята на портiera, за гаджето на букмейкъра ми и за кого ли още не.

— Продължи монолога си със солидна поръчка за кокаин.

Роки изпълни поръчката и му пробута касетата на Хевън.

— Дъщеря е на Силвър Андърсън. Дай я на някой, който прослушва. Ако се получи нещо, ще има гювеч и за теб.

След една седмица онзи му се обади.

— Как изглежда мацето?

— Шестнайсетгодишна, хваща окото. Но не се шегува. Действа професионално.

— Всичко е готово.

Роки трябваше да изчака тя да му се обади. Вуйчо ѝ беше въвел някои строги правила след онази нощ и на него не се гледаше с добро око в къщата. Когато най-сетне му позвъни, той ѝ поиска снимки.

— Антонио, знаеш го, известния фотограф, има невероятни мои снимки. Само че не ми ги дава.

— Остави тая работа на мен. Само ми кажи адреса.

На другия ден влезе нехайно в студиото на Антонио с лъщящи мускули и крива усмивка.

— Здравсти, красавице — рече на момичето на пропуска, което олицетворяваше Лос Анджелис — пънк-фризура, оранжев грим и геометрични дрехи от шейсетте години.

Тя го зяпна. За последен път беше видяла човек като Роки в телевизионно предаване за Силвестър Сталоун.

— Мога ли да направя нещо за вас?

— Много неща, сладур. Целият съм твой!

Приключи сделката, като размени цяла унция първокачествен кокаин за гланцирана снимка на Хевън с размери трийсет и два на четирийсет и два сантиметра. Не можа да отрече, че е бомба.

— Да не си посмьл да кажеш на някого откъде си я взел — предупреди го момичето на пропуска. — Скоро ще излезе в „Базар“ и Антонио ще ме убие, ако разбере, че аз съм я изнесла.

Роки докосна устни с показалец.

— Твоята тайна е и моя. Мълчанието е законът на живота ми.

Занесе снимката на човека си, без да я показва на Хевън, и онзи вероятно я беше предал направо на когото трябва, защото на другия ден Роки получи известието, което чакаше:

— Доведи я.

И той я заведе. Нещата се завъртяха.

Сега, няколко месеца по-късно, бяха готови със страхотна плоча, готова да залее етера.

Да, имаше предчувствие, че късметът ще срещне и него.

Хевън беше неговият късмет. А той притежаваше петдесет и един процента от нея.

* * *

Приемаше поздравленията със сърдечна усмивка, неспособна да повярва, че това се случва тъкмо на нея. Всичко, за което се молеше, беше плочата да има успех. И щеше да има. Знаеше го. Макар че не бе точно песента, която искаше да запише. Най-напред не беше я писала тя, а аранжиранието беше в твърде бърз ритъм. Би предпочела по-бавно темпо. А и заглавието не бе кой знае какво — „Довечера ще те изям“. Думите очевидно трябваше да шокират, което не беше съвсем лошо.

Текстът гласеше:

„Човекоядка съм... да, да...

Човекоядка... и не се съмнявай...

Човекоядка... знай!

Довечера ще те изям!“

Дълбока философия. Но беше дала всичко от себе си. И наистина звучеше добре!

Погледна крадешком Роки и реши, че изглежда доволен, пък и тъй трябваше да бъде, защото притежаваше половината от всичко,

което тя щеше да спечели. Според нея беше напълно справедливо. Без Роки нямаше да стане нищо.

Когато вуйчо ѝ връхлетя след онзи разрушителен купон, той изля гнева си върху бедния Роки, напълно невинен в случая. След като го изрита от къщата, се обърна към нея:

— Няма повече да се срещаш с този тип. Разбра ли?

— Защо? — войнствено запита тя.

— Защо ли? И още питаш!

Никога не беше го виждала толкова сърдит.

— Ще ти изредя всички причини. — Едва се сдържаше. — Първо, той е мошеник. Второ, ти си дете, а той е достатъчно стар да ти бъде баща. Трето, той е... — Спря, загубил търпение. — Защо ли ти обяснявам всичко това? Аз ти се доверих, а ти ме подведе. В бъдеще ще ме слушаш и когато ти кажа да направиш нещо, ще го правиш и никакви въпроси!

Какво лято я очакваше! Май беше по-добре при откачения дядо.

Скоро обаче всичко се оправи. След няколко дни на Джак му мина и нещата тръгнаха нормално.

Тя се свърза тайно с Роки и след суматохата по измъкването до Долината и подписването на договора от Джордж нещата се задвижиха. А сега имаше плоча, готова за пускане на пазара. Беше най-вълнуващото нещо в живота ѝ! За жалост нямаше с кого да сподели радостта си. Само с Роки, защото единствено той знаеше. Скоро всички щяха да научат. „Колидж Рекърдс“ беше запланувала голям купон, на който да я представи на нищо неподозиращия свят.

— Ще се радват, ако майка ти дойде — ѝ каза Роки преди два дни.

— Изключено — избухна тя. — Не искам да си правя реклама с името ѝ или с това на Джак. Съвсем сериозно.

— Добре — рече той и веднага уведоми рекламния отдел да зачеркне информацията за роднините ѝ във всички материали, които щеше да публикува.

Какво дете беше, но скоро ще се научи. „Използвай всичко, което имаш.“

На Роки му хареса идеята, че скоро може да стане преуспяващ менажер. Какъв удар! И той като Уес Мъни щеше да влезе в големия свят, без да погледне назад. И то чрез същото семейство. Уес бе

докопал старата, а той — детето. Въпреки че все още не й беше посегнал. Имаше време за това. Много време.

— Забелязала ли си как ме гледа? — напрегнато се обърна Силвър към Нора, с която обядваше в гримьорната.

Нора измъкна маслината от салатата си и я остави настрана.

— Тези неща трябва да се слагат само в коктейли — недоволно изръмжа тя.

— Слушай ме, когато ти говоря — срязва я Силвър. — Закари Клингър не сваля очи от мен.

— На твое място бих била поласкана.

— Не си на мое място и слава Богу! И спри да се отнасяш толкова лекомислено.

Нора захрупа лист от маруля.

— Човекът е имал връзка с теб и не може да те забрави. Това престъпление ли е?

— Не познаваш Закари. Поиска ли нещо, винаги го получава. Беше такъв, когато бях с него преди, а тогава не беше толкова могъщ.

— Е и?

— Изнервя ме.

Нора потисна смеха си. Мисълта, че Силвър Андърсън може да се изнерви от нещо, беше твърде нелепа, за да я приеме сериозно. Силвър ядеше хора на закуска и ги изплюваше полусмлени. При снимките на този филм се беше погрижила трима души от екипа да бъдат уволнени, защото не харесвала как се отнасят с нея.

— Ще ти излезе име на тежък характер — беше я предупредила Нора.

— На професионалистка — поправи я Силвър. — Все пак има разлика.

Силвър смяташе, че всички във филма я обожават. Някои наистина я харесаха. Други — не. В момента екипът беше разделен на три лагера — на Силвър, на Карлос Brent и на Орвил Гузбъргър. Нещастният режисьор нямаше никакъв шанс. Само снимаше по сценария и се молеше за благополучен край.

Този следобед предстоеше тежка любовна сцена между Карлос и Силвър. Нора я видя как лапна скилидка чесън и я засмука.

— Какво правиш? — запита тя, въпреки че знаеше много добре.

— Полезен е за кръвта — невинно отвърна Силвър.

— Пробвай го със Закари — отбеляза Нора. — Така най-бързо ще се отървеш завинаги от него.

— Въобще не оценяваш сериозността на положението — смъмри я Силвър. — Ами ако реши да... да направи нещо на Уес?

Този път Нора не можа да се сдържи и се изсмя с глас.

— Бих искала да видя човека, който ще направи на Уес Мъни нещо, което той не иска. Съпругът ти може да се грижи за себе си. Поне в това съм убедена. — Отблъсна салатата и запали цигара. — Като стана дума за семейството, откога не си се виждай с Хевън? Следващата седмица е рожденият ѝ ден.

— Вече не е дете — остро отвърна Силвър. — Освен това телефонът работи в двете посоки. Можеше да ми честити сватбата.

— Ти покани ли я?

Силвър рязко се изправи.

— Искаш да ме ядосаш ли? Това ли целиш? Нора, скъпа, понякога си страшно досадна.

Нора вдъхна дълбоко от цигарата. Тайната на Силвър и дъщеря ѝ продължаваше да я обърква. При каквито и обстоятелства да се беше родила Хевън, кръвта си беше кръв и Силвър бе живяла с Хевън до десетгодишната ѝ възраст.

— Да ѝ изпратя ли подарък от твое име?

— Прави каквото щеш.

Нора реши да повдигне въпроса пред Уес. Може би той щеше да я принуди да промени отношението си. Сега, няколко месеца след брака на Силвър, Нора бе започнала да променя мнението си за него. Беше направил чудеса за кариерата на жена си. И всички спечелени с тежък труд пари засега бяха непокътнати.

Май в крайна сметка Уес Мъни, тайнственият мъж, щеше да се окаже победител.

Взривът настъпи в мига, в който се притиснаха един към друг в романтично блаженство.

— По дяволите! — изрева Карлос Brent. — Мръсната кучка се е напраскала с чесън!

— Що за език? — пропя Силвър, с което го вбеси още повече.

Орвил се мотаеше както обикновено на снимките и бързо се намеси.

— Карлос, сигурен съм, че грешиш.

— Да, да, греша! Вонята сигурно се носи до Палм Спрингс!

От сянката изникна Закари Клингър.

— Не смятам, че това е най-подходящият начин да се говори за госпожица Андърсън — заплашително рече той.

— Върви на майната си — изсъска Карлос. — Кой те пита?

Закари, който беше няколко години по-стар от Карлос Brent, но поне с десет сантиметра по-висок и с двайсет и пет килограма по-тежък, отстъпи една крачка и го фрасна в брадичката.

Карлос политна и падна. На площадката зацари смаяно мълчание. Наруши го Силвър с малък триумфален смях.

— Е — рече лаконично тя, — предполагам, че това решава въпроса със снимките за днес. Орвил, скъпи, можем ли да си ходим?

— Откъде си? — попита любопитно Уес.

— Защо искаш да знаеш? — отговори Юнити.

Седеше на ъгъла на бюрото ѝ по мокри плувки.

— Тайна ли е?

— От Вирджиния — кратко отвърна Юнити.

— Не съм бил там — отбеляза той, изгледа я внимателно и реши, че по неизвестни причини лъже. — Семейството ти там ли живее?

— Нямам семейство — продължи тя в същия телеграфен стил. — Загинаха при железопътна катастрофа. Дойдох в Калифорния с един мъж. Той ме изостави. Край на биографията.

— Много е вълнуваща.

— Да. Не смяташ ли, че биха я купили за филм? — рече саркастично. — Сиси Спасек отлично би се справила с ролята ми. Нали все неудачници играе?

Загледа я изпитателно и се зачуди какво ли ще стане с нея. Този път той се оказа наблизо да ѝ подаде ръка, но нямаше винаги да е така.

Отвън, в градината, Владимир се мъчеше да види какво става в къщичката до басейна. Откак съпругът на госпожата доведе вкъщи това момиче под предлог, че му е братовчедка, Владимир хранеше сериозни подозрения. Смяташе, че може да са любовници. Смяташе, че може би планират да убият госпожата и да избягат с парите ѝ.

Това беше Америка в края на краищата. Всичко можеше да се случи.

Джак се стресна и отвори очи. Посегна автоматично към часовника си и разбра, че още е четири сутринта и че не е сам. До него спеше Джейд. Беше легнала настрани, с отметнати над главата ръце и събран около кръста чаршаф.

Щорите бяха вдигнати и мътната светлина, която се процеждаше през прозорците, оповестяваше настъпващия ден.

Той седна и започна внимателно да я разглежда. Беше толкова красива и желана. У нея имаше нещо, което му говореше на разбираем само за него език. И то не единствено сексуалното привличане, въпреки че сексът беше невероятен. Инстинктивно усещаше, че Джейд Джонсън не е жена само за леглото. Разбра го от първия миг, в който я видя.

Тя трепна в съня си и леко помръдна.

— Ей — рече тихичко той. — Будна ли си?

— Ммм... — измърка тя, все още спяща.

Посегна нежно, докосна зърната на гърдите ѝ и ги погали.

— Ммм... — въздъхна отново тя.

Усети парещо желание, сякаш не беше лягал с жена месеци наред. А само преди няколко часа беше правил два пъти любов, без да си поеме дъх.

Това ли бе мъжът, който така забележително се владееше, че можеше незабавно да прекъсне?

Легна до нея и ръцете му се заразхождаха по тялото ѝ, настойчивата му мъжественост се притисна към хладната гладка кожа.

Тя продължи да спи, но го чувстваше. Продължи да спи, но го искаше. Колко малко познаваше Джак Питън, а вече се бе прирастила към него. Клепачите ѝ трепнаха — беше почти будна... почти. Започна да си играе с гърдите ѝ — бавно и уверено ги докосваше с език, за да я стимулира и възбуди.

Що за мъж беше този? Желанието я обхвана веднага. Протегна се доволно и прошепна:

— Сутрин ли е вече?

— Ако си свикнала да закусваш към четири часа, може да се каже и така.

— О, не! Защо ме будиш?

Засмя се дрезгаво и доволно.

— Отгатни, интелигентна красавице.

Усети, че я подема вълна от удоволствие, и позволи на близкия непознат да я отнесе към границата на екстаза. Щом започнаха невероятната езда, той усети, че се изпълва с огромна енергия. Тя почти веднага се унесе, дишането ѝ стана пресекливо, приливът на сладострастна чувственост чакаше момента да избухне. Обикновено той умееше да се задържа. Беше трик, игра. Правенето на любов бе изкуство. И все пак с Джейд не му мина и през ум да изчаква. Бяха тъй синхронизирани, тъй чувствителни към всяка нужда на другия.

Яздеше я с властна и безкрайна увереност. Носеха се в една и съща посока, вдъхваха един и същ упоителен въздух...

— Ох... Джак — започна да стене тя все по-често. — Оох... Господи! Толкова... е... фантастично...

Внезапно яростно разтърсване.

Внезапна тръпка на задоволство.

След това бавно се унесоха в сън, пак прегърнати. Две сродни души, които най-сетне се бяха срещнали.

— Добро утро. — Джейд се яви на снимачната площадка напълно гримирана и фризирана за втората група реклами на „Клауд“. Беше спала само два часа, но не ѝ личеше. Излъчваше жизненост и блясък.

Шейн Диксън ѝ хвърли леден поглед.

— По-добре ли си? — попита саркастично.

— Съжалявам, че се измъкнах снощи — рече извинително тя. — Нямах как.

Шейн беше илюстрация на яростна ревност.

— Господинът оказа ли се на нивото на репутацията си? — запита с горчивина.

Тя не му обърна внимание.

— Наистина съм изумен — продължи той с невярващ тон. — Най-преданата и вярна жена на годината. Според Кели, която снощи

изживя невероятно унижение, Джак Питън го завира във всичко, което не оказва съпротива.

Не допусна да бъде въввлечена в разговор за Джак. Може и да си въобразяваше, но отсега нататък той ѝ принадлежеше, точно както тя на него.

Не че бяха говорили по въпроса. Изобщо не бяха разговаряли. Наслаждаваха се единствено на безкрайното удоволствие, което им доставяха телата им.

Рано сутринта тя тръгна, преди той да се събуди. Взе такси до вкъщи да се преоблече, а след това колата на студиото я откара на работа. Тя седя отнесено пред огледалото в гримьорната си, потънала в мисли за него.

Усмихна се с широка, доволна усмивка, която още повече подразни Шейн.

— Спри да се хилиш като малоумна — грубо каза той. — Днес снимаме романтичната серия.

Не ѝ се работеше. Искаше ѝ се единствено да се усмихва, да пее и да се рее наоколо.

Беше ли изпитвала същото в началото на връзката си с английския задник?

Не си спомняше.

Всъщност не си спомняше нищо за лорд Марк Ранд, освен че е женен и лъжец.

Нямаше я.

Посегна за хладното ѝ кадифено тяло ѝ откри, че вече не е в леглото. Стана и я потърси. Не беше в банята. Дрехите ѝ, разхвърляни снощи по пода на хола, сега липсваха. Дамата бе изчезнала. Заля го вълна на разочарование. Намери бележката ѝ в кухнята, облепната на тостера, и щом я прочете, настроението му се върна.

„Добро утро. Благодаря, че извика усмивка на лицето ми, която вероятно ще стои там до последния ми ден! Ако сега бях с теб, щях да ти направя препечени филийки или може би нещо друго. Вече съм на работа — снимама

реклама. Ще си бъда вкъщи след седем. Ако искаш, ще ти готвя нещо.

Джейд“

Късно вечерта имаше предаване. Гостът му беше интересен сенатор, около когото напоследък се бяха зародили някои противоречия. Намерението му беше след вечерята с Кели да прочете подробната му биография, но в момента не можеше да си събере мислите дори само да се облече.

Навлече някакви дрехи и тръгна към студиото, където веднага нареди на Арита да изпрати седемдесет и две жълти рози на Джейд Джонсън.

— Това сваляне ли е или благодарност? — запита наперено Арита.

— Не си пъхай носа, където не ти е работата.

— Да изпратя ли послание с цветята?

— Само „И да готвиш ли умееш?!“. Накарай ги да сложат въпросителна и удивителна.

Арита завъртя разбиращо очи.

— Леле-мале! Предполагам, че това отговаря на въпроса ми.

— А, и нека някой се обади на онази френска актриса, с която трябваше да вечерям днес. Знаеш я.

— Голямата фльорца с жаба в гърлото.

— Точно. Всъщност направи ми една услуга и ѝ се обади сама. Излъжи нещо от мое име. Кажй ѝ, че днес не можем да излезем заедно.

Олдрич се втурна в кабинета с изтормозен вид — обичаен за дните, в които имаше предаване.

— Прочете ли всичките материали? — запита тревожно той.

— Скъпи — въздъхна Арита. — Единственото нещо, което този човек е чел снощи, са две звездни женски очи!

— Нищо не става — отсече Шейн. — Не можеш ли поне да опиташ?

— Опитвам се — търпеливо отговори Джейд. Шейн не спираше да се заяжда с нея.

— От теб се очаква да бъдеш ефирна и мечтателна. Защо непрекъснато се хилиш като шибаната чеширска котка?

И двамата знаеха прекалено добре защо се хили, а това никак не помагаше на работата.

— Мисли за нещо сериозно — каза той мрачно. — Представи си, че си се заразила от СПИН или трипер. Това често се случва, когато спиш с мъж, който чука наляво и надясно.

Усмивката се изтри от лицето ѝ.

— Ненужна и тъпа забележка.

— Все пак помисли — повтори яростно той. — Казвам само това, което е добре известно на целия град.

— Не. Ти трябва да помислиш за следното — разгневи се и тя. — Аз съм звездата в тази реклама. Ти си режисьорът. Теб могат да сменят. Мен — никога.

Не възнамеряваше да бъде толкова рязка, но той си го търсеше от сутринта.

След това избухване успяха да свършат малко работа и можа да се измъкне веднага след шест. Нареди на шофьора да спре пред магазина „Ървин Ранч“ в центъра на „Бевърли“ и купи тънки телешки котлети, картофи, зеленчуци, сладолед, шоколадова торта и две бутилки вино.

Взе и букет свежи цветя и се втурна вкъщи, където беше изненадана от пълен с разкошни жълти рози апартамент, подредени във вази от чистачката, плюс гласа на Джак на телефонния секретар. Пусна три пъти съобщението му и засия от щастие.

Как бе възможно да хлътне толкова бързо и безнадеждно? Не знаеше и не даваше пет пари.

„Днес имам предаване, говореше гласът от телефонния секретар, а след това не бих искал нищо повече от това да ми сготвиш нещо. — Пауза. — Не, всъщност мога. Никакво ядене. Ще се видим по-късно.“

Имаше страхотен глас. И останалото беше страхотно.

Пусна Спрингстийн на уредбата и без следа от умора започна да разтоварва покупките.

— Трябва да летя за Аризона — обяви кисело Хауард.

— Защо? — запита Попи.

— Защото Уитни Вальнтайн се кандидатира за путка на годината.

Попи сви устни.

— Знаеш, че не обичам тази дума, Хауард.

— Понякога няма друга.

— Потърси и ще откриеш — строго го смъмри тя.

— Стига, Попи. Не съм в настроение за превземките ти.

Не можеше да се отрече на Попи, че знаеше докъде да се простира, и когато ѝ каза да престане, тя бързо се подчини.

— Имах убийствен ден от сутринта — изръмжа той и ѝ разправи всичко за конфликта на снимачната площадка между Силвър, Карлос и Закари.

Очите ѝ се разшириха.

— Закари Клингър удари Карлос Брент?

— Просна го на земята.

— И какво ще стане сега?

— Познай кой трябва да оправя нещата!

— Ти, естествено.

— Точно така. Силвър е виновна за всичко. Още една путка.

— Хауард!

Вдигна ръка.

— Добре, добре. Край на путките.

— Говорят ли си?

— Усти не отварят. Карлос заплашва, че ще напусне, и какъвто е див, като нищо ще го направи. Хубавото в случая е, че той има по-голяма нужда от нас, отколкото ние от него. Коя друга студия ще даде на минало величие като Карлос главната роля в продукцията за двайсет милиона?

— О, Хауард! — възкликна Попи с глезено детско гласче. — Толкова си умен!

Попи не се скъпеше на ласкателства, и то тъкмо когато той имаше най-голяма нужда да му повдигат самочувствието.

— Въпреки това — продължи Хауард — трябваше да прекратим снимките до края на деня. Дано до утре духовете да са се уталожили.

— Не трябва ли да останеш тук и да се убедиш в това?

— Разбира се, че трябва. Но на снимките на „Убийство“ възникна още по-тежък проблем. Ако не отида там да принудя Уитни да си раздвижи задника, ще се наложи филмът да спре. Тя играе второстепенната роля, но всички нейни сцени са в Аризона.

— Какво е направила?

— Преструва се на болна. Вкиснала се е, защото Манън и Клариса правят чудеса на екрана и извън него.

— Чък не е ли с нея?

— Беше. Но вчера пак се скарали и той си заминал. Оттогава пу... тъъ... тя се обявила за болна и не става от леглото.

— Толкова е несправедливо — изскимтя Попи. — Защо само ти трябва да решаваеш всички тези проблеми?

— Ще се справя — храбро заяви той, като си мислеше, че може би това е подходящият момент да чукне набързо Уитни. Господ беше свидетел, че чака достатъчно.

— Да ти приготвя ли багажа? — попита неизменно грижовната му съпруга.

— Да. Но няма да отсъствам повече от трийсет и шест часа.

Малко след това вече бе в самолета на компанията.

Попи, оставена на произвола на съдбата, се обади на Кармел да чуе версията на Орвил за случката. След това докладва цялата история на Айда, която вече я знаеше, но не се интересуваше.

— Не забравяй за обедата ми в чест на Джейд Джонсън утре — напомни тя и на двете. — В дванайсет и половина, в Бистрото.

Помъчи се да реши да се обади ли на Мелани-Шана, или не. Не, реши. Скоро Мелани-Шана щеше да бъде бившата госпожа Манън Кейбъл, а нямаше нищо по-отегчително от приятелство с бивши съпруги. Какъв беше смисълът, след като известният съпруг вече липсваше?

От друга страна, може би някой трябваше да каже на Мелани-Шана за Манън и Клариса. В края на краищата имаше право да знае. Ако Хауард си сваляше гащите под път и над път, Попи с

положителност би искала да я предупредят. А и бедното момиче трябваше да роди всеки момент, тъй че Манън може би нямаше да я изостави и тя щеше да продължи да бъде госпожа Манън Кейбъл.

Попи въздъхна. Ах, тези решения. Безупречно поддържаната й ръка посегна към телефона.

Дърк Прайс — режисьор и сценарист на „Убийство“, посрещна Хауард на летището в Аризона. Беше дългокос, двайсет и осем годишен възпитаник на Филмовата школа към университета на Лос Анджелис, направил два филма с младежка ориентация (разгопени девственици, разгонени момчета и разгром на обществена собственост), които имаха огромен касов успех. Това бе първият му опит в територията на зрялата публика и ежедневно заснетите ленти, които веднага се изпращаха на Хауард в Холивуд, бяха впечатляващи. Особено играта на Манън Кейбъл — беше изключителен, направо смайващ. Клариса, както винаги, беше пламенна. А Уитни Валънтайн изглеждаше невероятно и играеше, сякаш току-що е завършила едномесечен курс по актьорско майсторство.

— Искам да я сменя — бяха първите думи на Дърк. — Съсипва целия ми филм.

— Целия ни филм — поправи го Хауард. — Длъжни сме да спазваме договора.

— Тя не спазва своята част — разгорещено заспори Дърк.

— Трябва да се въртя около нея по цял ден, а това ще съсипе бюджета ни.

— Нали затова дойдох? Ще поговоря с Уитни.

— Защо не й платим неустойката и не я изпратим по живо, по здраво? — запита Дърк. Дългата му коса бе вързана отзад на опашка и носеше една диамантена обица.

— Защото — търпеливо заобяснява Хауард и се почувства към осемдесет и пет годишен — не можем. Просто и ясно.

— Шибана работа — ядоса се Дърк.

Хауард опипа тупето си да се увери, че е на място. Дърк също започваше да оплешивява над челото. Каква ли полза щеше да има от дългата коса на тила, когато отпред нямаше да има нищо?

Бяха резервирали стая за Хауард в същия хотел, в който беше Уитни. Пусна си душ и се преоблече, преди да я посети.

Вратата на апартамента отвори помощницата ѝ, която изпълняваше ролята и на секретарка.

— Господин Соломан — рече жената. — Слава Богу, че сте тук. Уитни ви очаква.

Чакаше го, седнала с кръстосани крака в средата на леглото. Носеше бледорозов анцуг и маратонки в пастелни тонове. Беше подчертано намусена. Забележителната ѝ коса бе укротена в две ученически плитки. На лицето ѝ нямаше грим, но поради здравия загар това беше без значение.

Усети поздрав от дървения господ. Надяваше се, че няма да проличи под лекия сив панталон.

— Хауард — простена тя. — Искат да ме разпнат!

— Кой? — запита търпеливо той и седна на ръба на леглото.

— Всички! — Наситеносините ѝ очи плувнаха в истински сълзи. Защо не можеше да играе на екрана така, както извън него?

— Разкажи ми всичко, миличка — успокоително рече той.

С трепереща долна устна изсипа цяла литания от оплаквания. Режисьорът не я искал... Клариса била кучка... Манън бил копеле... екипът бил недружелюбен. Всички участвали в заговор срещу нея.

— В края на краищата, Хауард — завърши тя с негодувание, — аз приех второстепенна роля във филм, в който трябваше да играя главната.

— Знам — съгласи се съчувствено той. — И няма да съжаляваш. Тази роля ще ти отвори всички врати. В снимките досега засенчваш Клариса. Това е твой филм.

Настроението ѝ видимо се оправи.

— Наистина ли?

— Бих ли те излъгал?

— Знаеш, че ти вярвам.

Повярвай и на оная ми работа, едва се сдържа да не ѝ каже той, защото въпросната работа не можеше да си намери място.

— Слушай, миличка, не бъди враг на самата себе си. Отведи хубавото си дупенце на снимачната площадка, и то още утре. Моля те! С това, че не ходиш на работа, само правиш услуга на Клариса. По този начин смята да те елиминира от филма. — Спря и се подготви да

каже най-важното. — Ако не отидеш, Уит, ще се намесят адвокатите и няма да мога да направя нищо. Много ще ми е неприятно да гледам как съсипваш цялата си кариера с един грешен ход.

Загледа се замислена в него с напрегнато изражение и извити надолу устни. Изведнъж като слънчев лъч иззад облак на лицето ѝ се появи усмивка. Уитни Валънтайн имаше най-ослепителната усмивка на света.

— Дяволски прав си, Хауард. Благодаря, че беше толкова откровен. — Плъзна се по леглото и го целуна.

Целувката беше насочена към бузата му, но той се изхитри и с бързо движение подложи устните си. Сграбчи я в мечешка прегръдка и ѝ демонстрира прочутата смукалка на Хауард Соломан. В училище целувките му бяха легендарни.

Тя оказа лека съпротива, съвсем лека, и след това се предаде! Отговори му. Получи се дълга, страстна, задушевна целувка. Накрая го отблъсна и въздъхна.

— О, Хауард, не бива да го правим. Ти си женен.

— Само на думи — заяви той по-бързо от звука. — Откак се роди Роузлайт, Попи не може да води полов живот. Лекарите казаха, че е на психиатрична почва. Лекува се. Но аз съм все още мъж, Уитни. И то самотен.

— Едва ли си самотен. Имаш такива възможности... — Гласът ѝ заглъхна.

— От години чакам този момент — настоя възбудено той. — Ти, аз и никой друг.

Тя не повярва на историята за Попи дори за секунда. Но една връзка с Хауард щеше да стабилизира положението ѝ на снимачната площадка и да вбеси Манън, който може би вече не я обичаше, но щеше да се засегне, ако тя легнеше с друг от бившите му най-добри приятели.

— По-късно — обеща му с тих шепот. — След вечеря. Само ти... и аз.

— Махни това отвратително куче — изпищя Силвър. — За Бога, Уес, мръсно е!

— Не е — противопостави се той и погали козината на Помияр.

— Може би ще кажеш, че няма и бълхи?

— Не. С изключение на тази! — Измъкна въображаемо насекомо от рошавия гръб на Помияр и го размаха към нея.

Тя истерично се разкреця, докато той се превиваше от смях.

— Пошегувах се.

Изгледа го яростно и засъска:

— Тъпо копеле. Чудя се с кой ум се ожених за мъж с манталитета на десетгодишно дете.

— Не се чуди. Ожени се за мен заради парите ми.

— О, така ли?

— И заради чара ми.

— Как не се сетих!

— И за големия ми хуй.

— Виждала съм и по-големи — вирна нос тя.

— Хайде де!

— Точно така.

— Я погледни, госпожо.

След малко вече си правеха игрички на огромното ѝ легло, докато Помияр възбудено тичаше нагоре-надолу по килима и лаеше.

— Разкарай... го... — настоя тя.

— Сега ли?

— Сега.

— Сигурна ли се, че искаш да спра?

— Моментално, Уес. Не се шегувам.

С примирено изпъшкване се претърколи от кревата, грабна кучето за врата и го изхвърли от спалнята.

— И да не съм го видяла повече да стъпи тук — рече тя, като напрегнато го наблюдаваше, докато той се връщаше към леглото. Не можеше да се насити на тялото му. Беше тъй мъжествен. Силата му я

впечатляваше заедно с пълната липса на суета по отношение на външния вид. Актьорите бяха готови на убийство, за да докопат първи някое огледало. Уес не даваше пет пари. Имаше естествена животинска сексуалност, която ѝ харесваше, той пък го знаеше и двамата бяха много щастливи.

Е да, беше по-млад. Но не ѝ пукаше. Жалките вестници и клюкарски колони превръщаха този факт в нещо значително. Карлос Брент бе прехвърлил шейсетте, а приятелката му Ди Ди Дайони беше трийсетинагодишна. Между тях имаше най-малко трийсет години разлика, пък никой не обелваше дума!

Уес легна на леглото и включи телевизора с дистанционното. Силвър му го взе и го изключи.

— Бяхме се заели с нещо — напомни му тя.

Той се учуди.

— Тъй ли?

— Да.

— Божичко, каква глава ме заболя...

Силвър го замери с едно списание.

— Не ми пробутвай тоя номер.

Той се усмихна широко.

— Да видим тогава кой номер ще мине.

Долу Владимир приготвяше вечерята, а Юнити записваше телефонни обаждания в къщичката до басейна. Валяха като порой. Орвил Гузбъргър търсеше Уес, Закари Клингър — Силвър, три пъти Зепо Уайт остави съобщения за Уес, Попи Соломан за Силвър, Нора за Силвър или Уес. Колкото и спешни да бяха, Юнити имаше строги указания да не безпокои щастливата двойка, когато е в спалнята. Записваше послушно всичко и обещаваше на всички, че след малко ще им се обадят.

В шест часа реши, че работното ѝ време е свършило, и включи телефонния секретар. Работата ѝ не беше тежка. Естествено, беше благодарна на Уес, че ѝ помогна в труден момент, но самотният живот в огромното имение, без да има с кого да обмени две думи, започваше да ѝ тежи. Кралица Силвър и верният Уес. Кому бяха притрябвали?

Влезе в кухнята, където Владимир, както винаги, се направи, че не я вижда. Откак беше пристигнала, не беше разменил с нея повече от три изречения.

— Какво готвиш? — запита го тя.

— Китайска салата с пиле — отвърна той с негодувание. Мразеше Юнити да се върти около него. Сигурен беше, че го шпионира, пък и му пречеше да вкарва тайно мимолетните си любовници. Дори в апартамента над гаража нямаше спокойствие. Преди няколко дни беше почукала на вратата му по някакъв безсмислен повод.

— Работното ми време свърши — изкрещя ѝ той през затворената врата. — Ще бъдеш ли така добра никога вече да не ме безпокоиш тук?

Келнерът италианец, когото обслужваше в момента, се парализира от страх, защото реши, че жена му го търси, та не можа да го вдигне. Владимир позеленя от яд.

— Може ли да я опитам? — продължи Юнити. — Изглежда превъзходна.

— Малко е — отвърна хапливо Владимир. — Студените спагети в хладилника са за теб.

В кухнята се втурна Помияр, размахал късата си опашка. Тя се наведе и започна да си играе с кученцето.

— Не разрешавам животни в кухнята, когато приготвям храна — сприхаво рече Владимир.

— Я се дръж по-прилично — тросна се и тя за изненада и на двамата. Досега беше смирена като зайче и не се оплакваше от нищо.

Той бързо се овладя.

— И какво ще направиш? Ще ме обадиш на... братовчед си — жлъчно процеди той.

Лицето ѝ пламна.

— Не съм шпионка — отвърна разгорещено.

Владимир се зарадва да го чуе, но не каза нищо и продължи да кълца продуктите.

— Слушай — остро продължи тя. — Истината е, че почти не познавам братовчед си. Той ми помогна, защото бях загазила.

Най-сетне успя да привлече интереса на Владимир.

— Как? — полюбопитства той. — Бременна ли беше?

— Не. — Поклати глава. — Нищо подобно. Наркотици.

Владимир още повече наостри уши. Даде почивка на кухненския нож и съчувствено я прегърна през раменете.

— Защо не ми разкажеш по-подробно?

Уес остави Силвър да се къпе и облича и слезе долу. Не усети миризма на готвено и се разочарова. Владимир, въпреки всичките си недостатъци, беше изумителен готвач — единствената причина, поради която Уес не го изхвърли още щом се пренесе в къщата.

Отвори вратата на кухнята и с изумление видя Юнити и обратния руснак да седят на масата, погълнати от интимен разговор. Беше изумен, защото досега взаимно се избягваха. Това бе удобно за Уес. Не искаше Юнити да говори много, особено за миналото му.

— Какво става? Къде е вечерята?

Владимир скочи мигновено.

— Готова ли е госпожата да се храни? — Преливаше от старание.

— Готова е. Какво има?

— Китайска салата с пиле — отговори Владимир и изприпка към дъската за кълцане.

— Китайска салата с какво?

— С пиле.

— Искаш да кажеш, че е студена?

— Да.

— По дяволите!

— Госпожата лично я заръча. Спомена, че според нея имате един-два излишни килограма. — Владимир знаеше, че поведе в резултата, и се забавляваше с неудобството на Уес.

— Тъй ли?

Уес ядосано напусна кухнята, последван от Юнити, която му предаде съобщенията.

— Остави ги на бюрото в кабинета ми — кратко нареди той. — След вечеря ще им се обадя.

— Господин Уайт каза, че е спешно. Също и господин Гузбъргър.

— Добре, добре.

Затвори се в кабинета и се обади на Орвил. Досега продуцентът никога не беше го търсил и любопитстваше да разбере за какво се отнася.

— Силвър разправи ли ти какво направи днес? — изкрещя Орвил.

— Не — отвърна Уес.

— Да не искаш да кажеш, че не знаеш?

— Изплюй камъчето, Орвил.

— Днес следобед се наложи да прекратим снимките. Силвър беше скрила в устата си скилидка чесън, когато целуваше Карлос. Той се разбесня и я нагруби, а Закари й се притече на помощ, Карлос нагруби и него и Закари го простря с един удар на пода.

Уес не вярваше на ушите си. Такава история, а тя да не му каже нищо!

— Продължавай — рече безизразно.

— Зепо, аз и Хауард Соломан май успокоихме топката. Но утре пак е ден, а жена ти не ми вдъхва доверие. Не знам защо, но е вдигнала мерника на Карлос Brent. Струва ми се, че иска да го изгони от състава. Злите езици твърдят, че го смята за твърде стар за ролята и иска по-млад партньор.

— Тъй ли?

— Няма защо да ти обяснявам какво ще стане с филма, ако Карлос Brent напусне. Ти си делови човек и разбираш от тия неща.

— Естествено.

— Тъй че... Хауард, Зепо и аз решихме, че може би ще е добре утре да я придружиш на снимките и доколкото можеш, да я държиш под око. Както се казва иносказателно, въртоглава жена може да я укроти този, който я чука. Забелязал съм, че това е самата истина.

Уес се засмя, без да му е весело.

— Да. Разбрах те. Ще опитам да дойда.

Орвил прочувствено му благодари и затвори. Уес проведе почти същия разговор и със Зепо Уайт, който беше дори по-груб, но направи същия извод.

Към края на втория разговор беше бесен. Защо не му беше казала? За какъв го имаше? За прислужник в къщата? За лакей, с когото да се чука следобедите, през които скучае? Нямах ли капчица уважение към него?

Втурна се гневно в хола, взе ключовете на ролса и кресна:

— Владимир!

Руснакът се появи на вратата на кухнята.

— Кажи на госпожата, че няма да съм вкъщи за китайската салата с пиле. Кажи ѝ, че ще се върна късно, много късно. Ако изобщо се върна.

С тези думи излетя от къщата.

— Здравей, Жак. — Френската актриса с приканващите очи и дрезгавия глас седеше в Зелената стая, когато той надникна през вратата няколко минути преди предаването. Закърши се предизвикателно през стаята, целуна го по двете бузи в галски стил и го заля с мощна вълна мускусен парфюм. Беше облечена в яркочервено.

Сенатор Питър Ричмънд — гостът му за предстоящото предаване, скочи и я последва.

— Джак! — Ръкостискането му беше сърдечно. — Радвам се да те видя. Очаквам с нетърпение да кръстосаме шпаги. Само не бъди прекалено жесток: за първи път ми е, с теб, естествено — добави закачливо той.

Като се оглеждаше отчаяно за Арита, Джак се мъчеше да разбере какво става. Някъде по веригата беше възникнала засечка. Арита трябваше да отмени вечерята му с Даниел Вадим и ако не беше тук като дама на солидно женения сенатор, Джак беше здравата загазил.

Отправи им приятелска усмивка.

— Удоволствието е мое, сенаторе.

— Долетях специално — намигна той. — А госпожица Вадим ме покани да дойда на вечеря с вас. Непрекъснато ѝ повтарям, че последното нещо, което бихте желали, е моята компания, но тя настоя. Поне един светъл лъч, докато изтърпявам едночасовото изтезание!

— Ще си почивате по време на рекламите. — Джак пусна чара си на автопилот и си представи как ще удуши Арита, въпреки че убийството му се струваше твърде меко наказание.

Но какво да прави с Джейд? Не можеше да покани и нея. И все пак единствено му се искаше да е с Джейд.

— Пет минути, господин Питън — извика асистент-режисьорката Джини.

Проучвателят на сенатор Ричмънд забърза към Джак, докато Даниел се накланяше интимно към него.

— По-късно, chéigí — прошепна прелъстително тя. — Ще се отървем от господин сенатора и ще направим, как му казвахте, една хууубава любов.

Нямаше желание да прави подобно нещо, освен с Джейд. Господи! Как попадна в този капан?

— Къде е Арита? — обърна се той към Джини, докато я следваше към студиото, готов да застане пред очакващата го публика.

— Предполагам, че е в кабината — отвърна тя.

— По дяволите!

— Станало ли е нещо?

— Кажи на Арита от мое име да се обади на Джейд Джонсън. Накарай я да ѝ предаде, че ще се забавя в студиото и ще ѝ се обадя по-късно. Но веднага!

— Тъй вярно!

Джейд се преоблече в джинси и пуловер. После три пъти смени пуловера. След това замени джинсите със спортен панталон, но ѝ се стори твърде торбест и отново обу джинсите.

Беше изтрила грима си от студиото, благодарение на което придоби по-изискан вид, изми си косата, като я остави да изсъхне сама и да ограда лицето ѝ с буйни къдрици.

Изпълнена с енергия, отиде в кухнята, накисна телешкото в лимонов сок, нарязва картофите, накълца магданоза, изчисти младия зелен фасул. След това заля ягодите с „Гран Марние“ и разби сметаната със захар.

Не си направи труда да слага голямата маса, а подреди салфетки на ниската масичка пред телевизора, в случай че му се гледа „Хил Стрийт Блус“. А ако не... пхна в уредбата касетка на Сейд. Отвори заледена бутилка бяло вино и включи телевизора точно навреме за началото на „Очи в очи с Питън“.

Седна и щастлива загледа предаването.

Сенаторът се оказа приветлив и плъзгав, истински политик, който отговаряше на въпросите с непоклатимо добродушие, като

заедно с това успяваше да наблегне на всичко, което смяташе за необходимо.

Стори се интересен на Джак. Как бе възможно човек да говори такива глупости и въпреки това да изглежда обезоръжаващо мил? Сенатор Ричмънд успя да го стори. За първи път Джак го остави да му се размине. Мислите му бяха другаде.

— Отдавна не съм гледал по-противно предаване — оплака се разстроеният Олдрич. — Ти му отстъпи инициативата. За Бога, Джак, това беше предаване на Питър Ричмънд.

— Къде е Арита? — рязко попита Джак, без да обръща внимание на критиката.

— Казах ти, че...

— Чух какво каза. Не съм в настроение за анализи.

Намери Арита в кабинета. Щом го видя, тя разпери безпомощно ръце.

— Знам, знам, съжалявам. Нищо не мога да направя.

— Можеш поне да ми обясниш какво е станало.

— Сутринта се обадох по телефона на Даниел. Не беше вкъщи и говорих с някаква чужденка, която даде вид, че разбра съобщението ми.

— И какво беше то?

— Че се налага да отмениш вечерята. Дори й продиктувах името ти буква по буква, за да съм сигурна.

Той поклати глава и нервно се заразхожда из кабинета.

— Сега не само че трябва да я заведа на вечеря, а на врата ми увисна и проклетият сенатор. Знаеш ли, че за нищо не те бива? — Измъкна цигара от бюрото й. — Какво каза Джейд?

— Тъъ... Джейд — проточи неразбиращо тя.

— Не ми казвай, че си оплескала и това.

Арита изглеждаше объркана.

— Трябваше ли да правя нещо?

— Боже мой! — Вече беше бесен. — Още ли не си се обадила?

Тя се намръщи и рече:

— Моля те, престани да крещиш.

Джак пое дълбоко дъх и търпеливо заобяснява:

— Казах на Джини да ти предаде в контролната кабина да позвъниш на Джейд и да й кажеш, че не мога да отида тази вечер.

Направи ли го?

— А, да.

— Как го прие?

— Спокойно.

Въздъхна с облекчение.

— Резервирай ми маса за трима в „Чейсънс“.

— Веднага.

Щом излезе от стаята, Арита трескаво заразгряща телефонното си тефтерче. Джини не ѝ беше предала нищо и Арита знаеше, че ако Джак разбере, ще я уволни на секундата. Джини бе млада и възторжена и Арита не искаше това да ѝ се случи.

След като я прикри, побърза да се обади. Наближаваше девет и половина.

Джейд остави слушалката и не можа да сдържи вълната на разочарование, която я заля. Защо не ѝ позвъни сам? Защо беше чакал почти до девет и половина, за да накара някой да ѝ се обади и да отмени посещението му от негово име?

— Налага се Джак да вечеря със сенатора — беше обяснила асистентката.

Щом е така, защо не я покани да ги придружи?

А може би очакваше прекалено много. В края на краищата беше сигурна в собствените си чувства, но очевидно за Джак Питън беше поредното момиче за една нощ.

Почервеня от яд. Репутацията му беше всеизвестна. Шейн я беше предупредил, защо ли не го послуша? Розите вероятно бяха обичайна практика. А тя се беше държала като кръгла глупачка.

Е, нямаше да седи вкъщи и да рони сълзи. Вчера се беше обадил Кори да я покани на купон в тесен кръг в чест на Петри — новия нюйоркски модист. И Антонио беше оставил известие на телефонния секретар с настояване да отиде. Точно това смяташе да направи.

Не трябваше да е гений, за да разбере, че стабилно жененият сенатор е хвърлил око на френската актриса. С малко творческо сватосване Джак реши, че след час ще може да се измъкне, стига Джейд още да иска да го вид измислеше за нея, докато Даниел бръмчеше с монотонния си дрезгав глас, а очите на сенатора жадно

опипваха гърдите ѝ. У Джейд имаше нещо тъй прекрасно и различно. Колкото и красива и възбуждаща да беше, това не бе главната ѝ притегателна сила. Имаше свободен дух. Беше го усетил още първия път, когато я видя, и сега, когато бяха склонни да започнат сериозна връзка, искаше да я опознае истински. Всъщност нямаше търпение да започне...

Погледна притеснено часовника си и реши, че може да се измъкне и да ѝ се обади, без да забележат отсъствието му.

— Извинете — рече вежливо той.

Сякаш щяха да му обърнат внимание.

Портиерът извика такси и тя тръгна. Беше се преоблякла набързо в къса черна кожена рокля с много сребърни бижута.

— В „Чейсънс“ — каза тя на шофьора иранец, който потегли, като че ли половината полиция на Лос Анджелис беше по петите му.

В таксито запали цигара, дръпна веднъж и я угаси. Отвори чантата си, извади кутията с козметика и внимателно провери грима си. С известно неудоволствие забеляза, че все още излъчва сиянието на страхотния секс от миналата нощ.

По дяволите Джак Питън! Защо ли въобще беше влязъл в живота ѝ?

Шофьорът на таксито започна да говори, докато постоянно избягваше смъртта по булевард „Уилшър“.

— Откъде, си, госпожо?

— От Ню Йорк — промърмори тя с неудоволствие. Не искаше да се разконцентрира.

— Така си и мислех. Приличаш на нийоркчанка. Двамата ми братя живеят там. Единият е женен за истинска красавица. Другият...

Спря да го слуша и съжали, че не взе собствената си кола, а трябваше да изтърпи семейната история на шофьора.

Телефонът на Джейд не отговаряше, не беше включила и телефонния секретар, тъй че не можа да ѝ остави дори съобщение. Вероятно беше излязла. В края на краищата не можеше да иска от нея да седи до телефона и да чака да ѝ се обади. Веднъж да се отърве от сенатора и Даниел, щеше да мине покрай апартамента ѝ и да я изчака там.

Идеята го ободри. Нямаше търпение да тръгне. Върна са на масата и сенатор Ричмънд скоочи на крака.

— Утре рано имам среща — обясни той.

— Тъй ли?

— В седем и половина.

Даниел протегна ръка.

— Au revoir, сенаторе.

— Лека нощ, госпожице... въз... Вадим. Беше ми много приятно.

— И на мен, сенаторе.

Джак местеше поглед от единия към другия. Какво ставаше тук? Мислеше, че нещата между тях са опечени. Сенаторът излезе бързо и го остави сам с Даниел. Тя плъзна ръка по тила му и доближи лице.

— Искане да спя с него — прошепна дрезгаво. — Обещах да отида в хотела му по-късно — добави с тайнствена усмивка. — Какво да правя, Жак?

Без съмнение очакваше да чуе „в никакъв случай“. При нормални обстоятелства би го казал, но сега положението беше по-различно и единственото му желание беше да се отърве от нея.

— Обещанието си е обещание, Даниел — обяви благоразумие той.

На лицето ѝ се изписа недоумение. Даниел Вадим бе свикнала мъжете да се стелят в краката ѝ.

— Кучи син! — възкликна учудено тя.

— Може и да съм кучи син, но съм искрен — подслади той думите си с усмивка.

Тя го загледа с разбиране.

— Какво има, Жак? Да не си се влюбил?

Той кимна стеснително, сякаш се срамуваше от слабостта си.

Даниел сви рамене и продължи:

— Тогава защо си с мен, скъпи?

— Обстоятелства.

— О, Жак, какъв типичен американец си. — Потупа го делово по ръката. — Да тръгваме. Аз ще навестя сенатора. А ти... — Пак сви рамене.

Госпожица Вадим разбираше от тези неща.

Естествено, шофьорът на таксито нямаше дребни да ѝ върне остатъка от петдесет долара. Не ѝ вървеше тази вечер.

— Ще ги разваля — с раздражение заяви тя, влезе в „Чейсънс“ и се отправи към гишето.

Шофьорът я следваше по петите, явно опасявайки се, че ще изчезне през задния вход. Продължаваше да ломоти нещо за крадци и опасностите от носене на суми над двайсет долара.

Развали петдесетте долара, плати му и той си тръгна с недоволно грухтене. Тъкмо се нахрани да влезе, и една ръка я спря.

— Джейд — произнесе непознат мъжки глас.

Обърна се и видя напълно неизвестен за нея мъж. Той разбра, че тя не го позна, и се представи.

— Аз съм Пен Съливан. Видяхме се с Бевърли д'Амо преди няколко месеца в „Мортънс“. Бях с Франсис Кавендиш. На делова вечеря.

— Нима? — рече дяволито. Спомни си го. Бевърли беше обяснила, че е актьор. — Надявам се, че сте имали полза от нея — добави тя, като се сети и за разменените реплики между него и по-възрастната жена на паркинга.

Той прекара ръка през гъстите си къдрици.

— Вече работя. По-добре е, отколкото да сервирам по ресторантите, което правих цели три години в този град.

Беше малко над двайсетгодишен и безспорно привлекателен.

— Отивам на купона на Петри. А вие тук ли ще вечеряте?

— И аз отивам там — отвърна тя.

— Сама? — запита той с известна надежда.

Джак държа стола на Даниел, докато стане. Както би се изразил Хауард, францужойката го надцака с поведението си. Може би в знак на благодарност щеше да я представи на Хауард, за да ѝ даде роля в някой филм. Във Франция беше звезда, но в Америка още не бе пробила. Но се държа като дама и той не можа да не се възхити от поведението ѝ. Прегърна я приятелски през раменете и тръгнаха към изхода.

Тъкмо когато Джейд се канеше да отхвърли очевидните аванси на Пен Съливан, Джак и Даниел се появиха във вестибюла на

ресторанта. Изглеждаха погълнати един от друг. Ръката му беше обгърнала голите рамене на френската актриса, която го гледаше с обожание. Когато се приближиха, тя измърмори:

— Merci, chéri! — Изправи се на пръсти и го целуна по бузата.

Джейд остана като ударена от гръм. Какъв мръсник! Не можа да повярва на очите си!

Веднага се овладя и се обърна към Пен.

— Да вървим на купона — заяви хладнокръвно тя и го хвана плътно под ръка.

— Чудесно — отвърна приятно изненадан той.

В този момент Джак ги забеляза.

— Ей — започна той. — Какво правиш тук? Тъкмо смятах...

Усмихна се, но погледът ѝ беше стоманен.

— Джак Питън — възкликна безгрижно тя. — Радвам се да те видя. Познаваш ли моя приятел Пен Съливан?

Нямаше желание да се запознава с красивия млад актьор. И какво, по дяволите, правеше тя с него?

Очевидно на Джейд Джонсън не ѝ трябваше много време да смени пропадналата си среща с друга. А той я смяташе за по-различна.

Нощта беше извънредно топла и влажна. Хауард усети на излизане от хотела как потта заблика изпод тупето му. Пробваше ново лепило, което се оказа много добро, но потта го съсипваше, а не можеше да си позволи такъв гаф в нощта на нощите.

След като посети Уитни, отиде до снимачната площадка, където Манън и Клариса се бяха настанили в караваната ѝ. Почука силно на вратата, но се наложи да чака десет минути, докато му отворят.

Прекрасно, помисли Хауард. Особено когато всеки момент можеха да ги извикат на снимки.

— Определяме им часа с двайсет минути по-рано — беше споделил Дърк. — Така идват навреме.

Накрая се появи Манън — с измачкани дрехи и самодоволно изражение.

— Хауард! Каква изненада. Що щеш тук?

— Опитвам се да разбера правим ли филм или не — мрачно отвърна Хауард. — Забрави ли, че затова сме тук?

Манън се ухили.

— Да не би да играя лошо?

— Не. Снимките са добри.

— Добри? Това ли е всичко, което можеш да кажеш? Клариса смята, че ако запазим тази енергия до края и студията си свърши работата, когато дойде време за номинации, и двамата ще получим „Оскар“-и.

— Никой няма да е по-доволен от мен. Но бих искал и Уитни да е доволна.

Името ѝ изтри усмивката от лицето на Манън.

— Не ми е приятно да го казвам тъкмо аз, но тази жена е пълна любителка. Не трябваше да участва. За ролята ни трябва истинска актриса.

От „голямата ми любов“ се беше превърнала в „тази жена“. Клариса очевидно силно му влияеше.

— Работата е там, че тя е ангажирана за филма — започна Хауард търпеливо. — Имаме договор. И би било добре да получи малко съдействие.

— Изхвърли я — коравосърдечно заяви Манън. — Пет пари не давам.

Хауард, който обикновено не зачиташе хорските, пък и собствените си чувства, беше шокиран.

— Говорим за Уитни.

— Знам.

— По дяволите, само преди два месеца беше готов да ми целуваш задника, за да ти я върна. А сега искаш да я изхвърля от филма.

— Слушай, Хауард — сниши Манън гласа си до поверителен шепот. — Клариса знае какво говори и твърди, че Уитни дърпа филма назад. Дърк е съгласен. Екипът е съгласен. Всички са съгласни.

— Значи искаш да я уволня? — запита Хауард неприязнено.

— Точно така.

— Върви на майната си. Договорът ти дава много права, но нито ти, нито Клариса ръководите студиото и докато това е така, аз решавам кого да посека. А освен това съм запазил известна лоялност към старите си приятели.

На вратата до Манън се появи Клариса.

— Хауард — кимна сдържано тя.

— Клариса — кимна не по-малко сдържано и той.

— Мислим само за доброто на филма.

Не можеше да разбере защо тази жена има такъв успех. Каква връзка съществуваше между нея и камерата?

— Знам, но искам да разберете следното: Уитни остава. Ще изпратя със самолета специален учител по актьорско майсторство. Ще подобри играта си. Ще се справи.

— Щом настояваш — сковано изрече Клариса.

Хауард едва сега си даде сметка, че никой от двамата няма намерение да го покани вътре. Актьори! Актриси! Звезди! Фалшиви комплексирани задници, които някоя сутрин се събуждат с късмет. Какво ги караше да си въобразяват, че са толкова специални?

— И двамата играете сензационно — започна той с неискрено дружелюбие. — Продължавайте в този дух и се постарайте да не

пречите на детето.

— Какво ти дете? — хапливо се обади Клариса.

— Да... е... — втренчи се в стария си приятел Манън и се вкопчи в гърлото му. — Попи се е виждала няколко пъти с Мелани-Шана. Казва, че изглежда доста добре за жена, която всеки момент ще изцвъка бебе. Да ѝ предам ли нещо?

Лицето на Манън гузно се сгърчи.

— Не — рече той. — Всеки ден ѝ се обаждам.

Хауард не одобряваше начина, по който Манън се отнасяше към бременната си съпруга. Сви рамене и каза:

— Трябва да ритна няколко души по задника. Довиждане.

Всъщност трябваше да уреди незабавното пристигане на учител по актьорско майсторство и да съобщи новината на Уитни. Тя я прие по-добре, отколкото очакваше, доволна от подкрепата му.

Единственият преподавател, който студията можеше да изпрати незабавно, беше Джой Байрън — ексцентрична стара англичанка, която председателстваше „Актьорска школа по метода на Джой Байрън“ в Холивуд. Най-славното ѝ постижение беше откриването на Бъди Хъдсън — най-новата и модна звезда. Джой бе очарована от поканата и пристигна още с първия самолет.

На Хауард му предстоеше да заведе на вечеря Джой и Уитни плюс секретарката на Уитни, която очевидно я придружаваше навсякъде по време на снимките. И рекламния ѝ агент Норман Гузбъргър, който беше долетял с Джой.

Не се тревожеше за вечерята. Щеше да мине като лек ветрец. Но мисълта му не можеше да се отдели от времето след нея, когато най-сетне той и Уитни щяха да останат насаме. Тя — тъй красива и трепетна. Той — толкова... Какво?

Нисък. Полуплешив. С шкембе. И по-окосмен отдолу от всеки друг мъж, с когото бе спала.

Преди да излезе от хотела, смръкна твърде много кокаин и затова взе две таблетки валиум. Каква комбинация — кокаинът да го ободри, валиумът да го успокои.

Не спря да гризе ноктите си, докато лимузината го отнасяше към съдбата му.

Фалшивите приказки на Хауард за „лоялност“ и „стари приятели“ вкиснаха Манън. Уитни беше актриса. Беше дошла да върши работа, а щом не може, трябва да я разкарат. Клариса му го беше обяснила. Всъщност Клариса му беше обяснила много неща, особено по отношение на актьорската игра, и затова се справяше толкова добре с ролята.

Повече от петнайсет години беше се правил на кинозвезда. Сега, с помощта на Клариса, може би малко критици нямаше да го признаят за дяволски добър актьор. И защо трябваше да чувства вина за това, че иска да изрита Уитни от филма, щом си го заслужаваше? Майната му на Хауард с неговите тъпи забележки.

Лошото при Хауард беше, че се познаваха прекалено от отдавна и вместо да се отнася към него с почителността, която се полага на звезда, той се държеше като равен.

— Не си длъжен да се държиш добре с него — изтъкна Клариса. — Той е нищо и никакъв дрогиран палячо. Момче за всичко на Закари Клингър.

— Мислиш ли, че взема нещо?

— Не ставай наивен. Целият град говори.

Манън мълчаливо преживяше информацията. Навремето, през шейсетте години, когато живееше с Хауард и Джак, и тримата бяха опитвали наркотици. Известно време той и Джак пушиха марихуана. Хауард обаче беше железен. Опита от всичко по веднъж и никога не повтори.

— Разрушава мозъка — твърдеше той.

А сега това разкритие.

— На кокаин ли е?

— Да.

— Господи!

Попита се дали Джак знае, или не го интересува. Напоследък тримата се виждаха все по-рядко. Всъщност вече не ги свързваше нищо.

Мисълта, че Клариса е живяла с Джак, му беше неприятна. И то почти цяла година. Едва се сдържаше да не я попита как е най-добрият му приятел в леглото и дали той, Манън, е по-добър.

Клариса никога нямаше да каже. Беше дискретна по отношение на миналите си връзки. Непрекъснато го заливаше неудържимо

желание да избие всички. Клариса бе необикновена жена. Не беше срещал такава.

Ако преди началото на снимките някой му беше казал, че ще се влюби в Клариса Браунинг, щеше да го нарече луд за връзване. Всичко бе станало страшно бързо. Първата вечер след пристигането им почука на вратата на апартамента ѝ в хотела само да я поздрави от любезност. След четири часа още беше там и обсъждаше с нея промените в сценария, образите и филма като цяло.

— Във филма се влюбваме един в друг — беше заявила тя. — Правим любов.

— И то каква — пошегува се по обичайния си безхитростен начин той.

— Когато взаимодействаме на екрана, всичко трябва да е истинско — продължи сериозно Клариса. — Трябва да предизвикаме у публиката възбуда, страст и копнеж.

— Ще видиш на какво съм способен!

— Знаеш ли в какво вярвам аз, Манън? — тържествено попита тя.

— В какво?

— Че трябва да подработим ролите си, преди да застанем пред камерата.

— Тъй ли?

Загледа го настойчиво.

— Хайде да се любим.

Той нямаше представа, че тя е използвала тази реплика с всичките си партньори, и веднага налага въдицата, безмерно поласкан, че такава сериозна актриса желае да легне с него.

Опънат по гръб, се бе наслаждавал на всяка секунда от пламенната ѝ страст. След това станаха неразделни. Вестниците надушиха. Ключарските колони всеки ден пускаха по нещо за тях. Знаеше, че трябва да каже на Мелани-Шана, но както винаги непрекъснато отлагаше. Тя щеше да роди всеки момент и той добре съзнаваше какъв долен негодник щеше да изглежда, ако я изоставеше сега. Моментът не бе настъпил.

— Изчакай шест месеца — бяха го посъветвали адвокатите.

Клариса никога не споменаваше жена му. Държеше се, сякаш не е женен. Той успяваше да телефонира на Мелани-Шана през няколко

дни. Жена му звучеше добре и напук на страстната си връзка с Клариса. Манън с нетърпение очакваше да стане баща за първи път.

Манън Кейбъл искаше всичко. И не виждаше причина защо да не си го вземе.

Вечерята беше невероятна скука. Хауард не го биваше да се прави на член от антуража, каквито бяха хората, насядали около Уитни. Норман беше страстен почитател. Секретарката й — доброволна робиня. Джой Байрън — чалната, разцентрирана ласкателка. Всеки от тях не пестеше похвалите, а Хауард се местеше от кълка на кълка.

— Хайде да си ходим — измърмори той, когато сервираха кафето. — Кажете на кретените довиждане и да се измъкваме.

Уитни се прозя.

— Тооолкова съм уморена — обяви тя.

— Имаш нужда от много сън, когато работиш — отчетливо произнесе Джой Байрън. — Мир, покой, работа и почивка.

— Да, Уитни — присъедини се бързо Норман. — Постъпваме егоистично, като те държим тук до толкова късно. Искаш ли да те закарам в хотела?

— Аз ще я закарам — заяви ревниво секретарката.

— Може би ще искаш да порепетираме една-две сцени преди лягане? — предложи Джой.

Хауард успя да срита Уитни под масата. Ритник, който толкова красноречиво внушаваше „Отърви се от тях“, че нямаше нужда от думи.

— Трябва да обсъдя някои въпроси с господин Соломан. Тъй че най-добре вземете моята кола и се върнете в хотела, а аз ще се прибера по-късно.

След пет минути бяха сами на масата.

— Благодаря — рече Хауард.

— Няма за какво — изгледа го кротко тя.

Погледът му се плъзна надолу към гърдите й — великолепните им очертания бяха отчетливо видими под бледорозовия ангорски пуловер.

— Очаквам тази нощ от години — каза той с надебелял от желание глас.

— Дали постъпваме почтено спрямо Попи?

Стисна ръката ѝ.

— Приеми го като акт на милосърдие. — Замаха бясно за сметката и продължи: — Да се махаме оттук.

Излязоха, хванати за ръце, и се отправиха към чакащата ги кола. Никога не беше се чувствал толкова възбуден и на път за хотела се помъчи да си представи как ще бъде.

Добре. Така щеше да бъде.

Сензационно.

Сензационно чукане!

С привично движение натисна копчето и вдигна тъмното стъкло, което ги отдели от шофьора. Награби я, а ръцете му посегнаха към несравнимите ѝ гърди под пуловера.

— Хауард! Не тук!

Прекъсна протестите ѝ с устни, мушна ръка под сутиена и напипа едната цица. Божичко! Стори му се, че ще се изпразни в панталона си. Беше по-хубаво, отколкото в училище!

Наведе глава и засмука розовото зърно, напирасщо над бялата дантела.

— Не в колата — запротестира тя. — Борбата ѝ бе напразна и той се просна отгоре ѝ. — Хауард! Пристигнахме!

Лимузината спря пред хотела. Той скочи чевръсто от нея, докато тя светкавично оправяше пуловера си. В панталона му напирасше ядрен взрив. Дано изчака догоре.

Шофьорът отвори вратата и те слязоха.

— При мен или при теб? — попита Хауард, изпепелен от нетърпение.

Преди тя да успее да отговори, иззад една палма в саксия изскочи Чък Нилсън. В едната си ръка носеше цветя, а в другата — голямо плюшено мече панда.

— Сладурче! — изрева той. — Извинявай! Обичам те. Аз съм глупак. Какво друго мога да ти кажа?

Ерекцията на Хауард спадна като спукан балон.

Джейд се вмъкна в паркинга зад Бистрото, като се питаше какво търси тук. Трябваше да измисли някакво оправдание и да се измъкне от обяда на Попи Соломан. Не че не беше опитала. Обади се на Попи в десет сутринта.

— Мисля, че няма да... — започна тя.

— Надявам се, че не ти минава през ума да ми кажеш, че не можеш да дойдеш на обяда — прекъсна я Попи. — Ти си почетната гостенка. Положих толкова усилия. — Пауза. — Разбира се, ако си на смъртно легло...

— Не, добре съм — каза тя като последна страхливка. — Ще дойда.

— Чудесно. Ще дойде и приятелката ти Бевърли. Освен нея ще бъдат Мелани-Шана Кейбъл, Айда Уайт и Кармел Гузбъргър. Ще прекараме чудесно.

— Прекрасно.

Не ѝ стигаше, че Джак Питън се бе оказал измамник и лъжец, а трябваше да ходи и на някакъв дамски обяд, от който се ужасяваше. Добре поне, че Бевърли щеше да присъства.

Денят беше истински калифорнийски кошмар — ненормално бляскаво ноемврийско небе и температура много над двайсетте градуса.

Снощи беше пила доста и стоя до много късно в компанията на Кори, Антонио и Пен Съливан. Странна комбинация, но очевидно се разбираха добре. Норман Гузбъргър беше заминал за Аризона да се види с Уитни.

— Не виждам защо трябва да си седя вкъщи, докато го няма — беше заявил войнствено Кори.

— Разбира се — съгласи се тя. — Никой не бива да го прави за никого.

След което продължи да пие.

Кори я откара в апартамента ѝ в три сутринта. Сложи я да си легне и пренощува на дивана. Сутринта пиха кафе и си поговориха —

нещо, от което и двамата имаха нужда.

— Щастлив ли си? — беше го попитала тя.

— Почти — отвърна той. — А ти?

Телефонът я спаси от необходимостта да отговори. Делово обаждане във връзка с предстоящото ѝ пътуване до Ню Йорк за участие в специално тържество за откриване на рекламната кампания на „Клауд“. Беше доволна, че се спаси. Не искаше да товари Кори с проблемите си.

Лесно се отърва от Даниел. Джак просто я остави пред хотела на сенатора Ричмънд, сбогува се с нея и тя потъна в историята.

Щом като Джейд, без да си поеме дъх, гледаше в очите новото си завоевание, може би трябваше да задържи Даниел, да я отведе в своя хотел и да се разтовари от объркването и разочарованието си.

Беше повече от разочарован. Готов бе да се закълне, че двамата с Джейд бяха тръгнали към едно красиво, дълго и лудо препускане.

Грешка. Още една изчезна в мрака.

Не можа да изчака поне един ден. Каква състезателка!

И все пак... спомни си бележката ѝ, как усмивката нямало да изчезне от лицето ѝ и би ли искал да му сготви нещо.

Мило! Фалшиво! По дяволите!

Почти не мигна през нощта. Сутринта Хевън го събуди по телефона. Звучеше подозрително весела и подозрително гузна.

— Какво става? От пари ли имаш нужда? — Беше се погрижил да получава солидна издръжка, но въпреки това, кажи-речи, всеки месец изпадаше в безпаричие.

— Не.

Ето ти изненада.

— Не ми казвай, че ти се е обадила майка ти.

— Не се шегувай, вуйчо.

— Можеш да спреш да ми викаш вуйчо. Нали следващата седмица навършваш седемнайсет? Джак е достатъчно. — Посегна към часовника и видя, че е само осем без петнайсет. Твърде рано за безцелни разговори.

— Не, рожденият ми ден е вдругиден — поправи го тя.

Проклетата Арита. Беше ѝ наредил да му напомни. Сега Хевън щеше да помисли, че е забравил.

— Знам — рече бързо той. — Исках да проверя дали ти го помниш.

— Много смешно. — Кратко мълчание. — Напускам училище.

Седна в леглото.

— Я повтори.

— Не се изприщвай. Всичко е наред. Наистина. Намерих нещо по-интересно. Всъщност не точно работа...

— Може ли да обсъдим този въпрос на обяд?

— Защо?

Хлапачката го питаше „защо?“. Нямаше настроение да играе на баща, но беше неизбежно.

— Ще се видим в дванайсет в „Хамбъргър Хамлет“ на „Сънсет“. Бъди точна — строго заръча той.

— Не виждам защо трябва...

— Казах ти да дойдеш. — И тръшна слушалката.

Попи Соломан обожаваше дамските си обеди. Даваха ѝ идеалната възможност да бъде звезда в собствена продукция.

Облече се подobaващо и си сложи внимателно подобрани бижута от непрекъснато обогатяващата се колекция. Понякога викаше професионалисти да я фризируют и гримират. Приятно беше да изглежда възможно най-добре, особено като се има предвид, че всички жени бяха свръхкритични, най-вече зад гърба ѝ.

Хауард ѝ се беше обадил рано сутринта. Горкият Хауард. Не можеше да прекара нито ден без нея.

— Получих стомашна криза — оплака се той. — Чувствам се отвратително.

— Сядай в самолета и се връщай — разумно предложи тя.

— Веднага, щом Уитни затътри задника си на снимки.

— Побързай, котенце. На Попи ѝ е мъчно за теб.

Знаеше, че обича да му говори като на малко бебе. Нямаше съмнение, че се грижеше за него по-добре от трите му бивши жени, взети заедно.

Въздъхна и погледна часовника си. Наближаваше дванайсет и половина и гостенките ѝ скоро щяха да пристигнат. Обичаше да отива първа, за да може да реши как да разпредели местата и да запази за себе си централното.

Ресторант-градината вече бръмчеше оживено. Махна с ръка на познатите и изпрати въздушни целувки на някои по-специални любимци. Попи Соломан беше фактор в тъй нареченото холивудско общество. Като съпруга на студиен шеф очакваше и получаваше почитателно отношение където и да се появеше.

Колко различно беше от първите ѝ месеци в Холивуд, когато работеше като дребна секретарка. Колко по-различно...

— Не ми казвай, че съм първа! Божичко! Колко самотна изглеждаш на тази маса. Здравсти, аз съм Бевърли д'Амо. За мен е голямо удоволствие най-сетне да обядваме заедно.

Попи погледна високата екзотична тъмнокожа жена. Бевърли без съмнение беше невероятна.

— Седни тук — посочи ѝ стола до себе си. — Толкова се радвам, че успя да свършиш и да дойдеш.

Бевърли завъртя очи и закачливо намигна.

— Та аз свършвам при всеки удобен случай! Нима всички не го правят?

Попи се отърва от отговор благодарение на появата на Джейд Джонсън, облечена в бяло и много живописна.

— Не съм закъсняла, нали? — рече задъхано тя.

— Съвсем не — отвърна Попи и потупа стола от другата си страна. — Моля те, седни тук.

— Привет, Джей Джей — поздрави Бевърли. — Кой е щастливецът? Излъчваш особени флуиди.

— А?

— Чу ме много добре.

— Не разбирам за какво говориш.

— Скъпа, та това съм аз, не ме ли позна? Хайде, казвай.

— Искате ли шампанско? — намеси се Попи.

— Защо не? — реагира Бевърли. Ухили се на сервитьора. — Моето да бъде „Мимоза“. Пресен портокалов сок, най-доброто шампанско, което имате, и малко настърган лед.

Попи усети, че ако не внимава, Бевърли ще се превърне в център на нейния обяд. Намеси се бързо, за да наложи първенството си.

— Бевърли — рече мило, — Хауард много те хвали. Много е впечатлен от работата ти в „Любовен роман“. Въпреки че роличката е малка, каза, че имаш голям потенциал и се надява скоро отново да те ангажира.

Актрисите трябваше да си знаят мястото. Твърдо.

Усмивката на Бевърли стана по-широка. И тя разбираше от силови похвати.

— Без майтап? Дребосъкът наистина ли се изказа така за мен? Страшно съм поласкана. Сега разбирам защо старият Зак ми обеща главната роля в следващия си филм.

Преди някой да успее да отвори уста, се появи странна двойка — Айда и Кармел. Попи се направи на заета със запознанствата и сложи Кармел до Джейд, а Айда до Бевърли. Имаше още един стол за Мелани–Шана, която закъсняваше.

— Не ви ли видях в „Спаго“ с Джак Питън? — поде Айда, като се втренчи късогледо в Джейд през масата. Ослепително бялата ѝ коса блестеше на слънцето.

— А... да, предполагам.

— Аха! — възкликна победоносно Бевърли. — Значи Джак Питън?

— Разгонено куче — прогърмя Кармел. — Имал е повече жени в този град, отколкото Силвър — мъже.

— Силвър Андърсън ли? — запита Бевърли.

— Те са брат и сестра — поясни Попи, — въпреки че това не се афишира.

— Не знаех — рече Бевърли. — Не си приличат.

— Разбира се, тя е много по-възрастна от него — авторитетно додаде Кармел. — Силвър и аз се познаваме от дълги години.

— Тя е спала навремето и с Орвил, нали? — отбеляза Айда.

— Не, не е — тросна се Кармел. — Престани да твърдиш, че Орвил е прекарал всички жени в града.

— Вероятно е един от малкото му пропуски — захихика Айда, като никога учудващо оживена.

Кармел я изгледа яростно.

— Май братът и сестрата плътно са покрили крайбрежието — обобща Бевърли. — И аз не бих имала нищо против да покрия брата, стига да ми падне. Как беше, Джейд? Само тесен панталон, зъби и приказки? Или между хълмовете имаше и злато?

Джейд сви неопределено рамене.

— Нямам представа. Говорихме само за... ъъ... бизнес.

Бевърли насмешливо вдигна вежди.

— За бизнес?

Понякога Бевърли определено ѝ лазеше по нервите.

— Представи си, да — отрязва тя. — Кани ме да участвам в предаването му.

Попи забеляза притеснението на почетната си гостенка и смени темата.

— Какво мислите за новия господин Силвър Андърсън?

— Голям хитрец — отсече Айда без колебание.

— Кой е той? Откъде изникна? — заразмишлява Попи. — Не мога да разбера.

— Орвил казва, че много му сече пипето — прекъсна я Кармел.

— Как иначе? — намеси се и Айда. — Нали е успял да я навие да се омъжи за него?

— Тя има ли пластични операции? — полюбопитства Попи. — Изглежда прекрасно за възрастта си.

— Лос Анджелис има повече пластични хирурзи от всеки друг град в света — авторитетно заяви Бевърли. — Каза ми моят гинеколог. Какво ли би станало, ако започнат да се борят за плячка!

— Не мога да разбера къде е Мелани — завайка се Попи.

Беше ѝ се обадила предния ден, направи дебел намек за Манън и Клариса и я покани на обяда. — Мразя хора, които си мислят, че могат да закъсняват по половин час. Много е невъзпитано.

— Знае ли за любимия си съпруг? — заинтересува се Кармел и запали дълга тънка пурета.

— Нямам представа — невинно отвърна Попи. — Не научават ли съпругите последни?

Джейд се почувства удавена в клюки. Небрежният начин, по който кълвяха всеки, я отврати. Джак Питън сигурно беше разгонено куче, но тя не искаше да го чуе от тази компания.

— Мисля, че не бива да ме спираш — сериозно рече Хевън. — Ако не стане нищо, ще се върна в училище, ще ида в колеж и тъй нататък. Вуйчо, разбери ме, ако не го направя, може би ще изпусна големия шанс в живота си.

— Трябваше да ми кажеш в самото начало — остро реагира той. — Преди да подписваш договори, да записваш плоча и да се обвързваш.

— Но ти щеше да ме спреш — обори го тя.

Не можа да не признае, че е права.

— Значи искаш да спреш да ходиш на училище за една година и да се отдадеш на певческа кариера. Така ли е?

— Точно така.

— А какво ще стане, ако плочата ти се провали?

Тя се нацупи.

— Много благодаря!

— Недей да летиш в облаците, госпожице, винаги може да се случи.

Хевън зачовърка сандвича си и отговори с наведени очи:

— С мен няма да се случи. Преживяла съм достатъчно провали.

Джак, загледан в хубавичката си самотна племенница, се питаше какво ли ѝ готви бъдещето. Беше излязла с готов план за действие и ако сега се намесеше и кажеше „не“, щеше да го намрази за цял живот. Защо баща му не беше се допитал до него? Как е могъл Джордж да подписва договори, без да знае нищо за този бизнес? По дяволите! Ако беше ѝ отделял повече време, може би щеше да му каже предварително.

— Не знам — рече несигурно той.

— Знаеш.

— А Силвър?

— Какво Силвър?

— Струва ми се, че ако напуснеш училище, някой трябва да я уведоми.

— Защо? Признай си честно, вярваш ли, че я интересува?

Отново се наложи да признае, че е права.

Тя отмести чинията си и добави:

— Значи всичко е наред. Съгласен ли си?

— Ще има ли значение за теб, ако не съм?

Хевън се засмя гузно.

— Мисля, че не.

— Певческа кариера се прави трудно.

— Много важно. Обичам да се боря.

— Кога ще чуя плочата ти?

— Компанията организира купон в моя чест. Нещо като представяне пред дисководеци и журналисти. Искам да дойдеш. Само обещавай, че няма да се разсърдиш от това, което ще ти кажа. Не искам да обявявам факта, че сме роднини. Съгласен ли си?

Той избухна в смях.

— Срамуваш ли се от мен?

— Как се сети? — засмя се и Хевън.

— Ако спреш да ме наричаш „вуйчо“, нещата могат да се уредят.

— Благодаря, вуй... тоест, Джак.

— Няма за какво. — Поиска сметката. — И кога е този купон?

— На рождения ми ден.

— Каж ми часа и мястото. Ще дойда.

Когато сервитьорът предложи кафе, Джейд се измъкна. Беше се наслушала за пластични операции, кой с кого спи, модисти, проблеми с прислугата и масови убийства. Бевърли си тръгна с нея и двете избухнаха в истеричен смях на паркинга, докато чакаха момчето да докара колите им.

— По дяволите! — възкликна Бевърли. — И това ако не е тежко дежурство!

— Скука — рече Джейд. — Никога вече няма да попадна в подобна клопка.

— Ама и Попи Соломан си я бива.

— И още как!

Момчето на паркинга докара безупречно лъснат кафяв ролс-ройс с номер КЛИНГЪР 1.

— Виждам, че любовта процъфтява — сухо отбеляза Джейд.

— Естествено. Защо не дойдеш в скромното ни именийце да се покефим? Остави колата си тук. Ще изпратя някой от робите да я докара.

Джейд се поколеба. Искаше ѝ се да се довери на някого, но мисълта, че може да налети на Закари Клингър, не я въодушеви особено. Бевърли сякаш прочете мислите ѝ:

— На фронта на Бел Еър всичко е спокойно. Татенцето е в студията. Май се кани да фрасне още един на Карлос Брент!

— Наистина ли го е ударил?

— Проснал стария Карлос по гръб и ще се пръсне от гордост.

— Но защо?

Бевърли даде бакшиш на момчето и влезе в колата.

— Струва ми се, че изпитва тайна страст към Силвър Андърсън. Светът съвсем се ошашава.

Закари Клингър стоеше мълчаливо в дъното на студиото и гледаше. Изпитваше към Силвър нещо повече от тайна страст. Не можеше да спре да мисли за нея. И много скоро щеше да я спечели отново. Каквото и да станеше, пак щеше да е негова и никой не можеше да му попречи.

— Голяма си проклетия — промърмори Карлос Brent.

— А ти си изпаднал стар шмекер — отвърна хладно Силвър.

— Що за идиотизъм беше вчерашният ти номер с чесъна?

— Просто ми се прииска да видя как Закари Клингър ще те фрасне по носа.

— Не се и съмнявам. — Прегърна я и добави: — Не си чак толкова зла старица. Май ще трябва да се примирия с теб.

— Готови ли сме за снимки? — извика притеснено режисьорът, който седеше на тръни да не би звездите му да се хванат за косите след вчерашната битка.

— Ако ти си готов — отвърна мило Силвър, освободи се от прегръдката на Карлос и застана пред камерата.

Карлос тръгна след нея с енергичната походка на прославена звезда.

Силвър бе принудена да признае, че е все още много привлекателен въпреки присадената коса и излишните килограми, налели предишната му стройна фигура. А беше и американска легенда. Никой не би казал подобно нещо за Уес Мъни, който, освен че не беше легенда, не беше дори американец.

Беше бясна спрямо Уес. Как се осмели да се измъкне снощи по този начин? Как въобще се осмелява да направи подобно нещо? И нещо по-лошо — не беше се прибрал цяла нощ. Когато тръгна сутринта към студията, копелето още го нямаше. Не се беше омъжила за Уес Мъни да й върти такива номера. Не. В никакъв случай. И нямаше намерение да допусне подобно поведение да му се размине.

Владимир тържествуваше. Когато снощи тя слезе долу с лека усмивка и отмалял вид, той я чакаше.

— Господин Мъни няма да вечеря с вас — обяви самодоволно.

— Защо?

— Господин Мъни излезе за дълго, госпожо. Нареди ми да ви предам, че ще се върне много късно.

— Къде отиде?

Владимир призна неосведомеността си.

Опита се да разбере дали Юнити не знае причината за внезапното изчезване на Уес. Юнити не знаеше — нещо повече, това очевидно не я интересуваше.

Силвър се чувстваше неловко в присъствието ѝ. У нея имаше нещо, което не ѝ допаднаше, някаква хладна, мълчалива наглост.

— Уес разговаря ли с някого, след като слезе?

Юнити сви рамене.

— Май се обади на няколко души, които го бяха търсили.

— Кой? — Започваше да се терзае, че в живота му има друга жена. В края на краищата, когато тя откри Уес, той едва ли го държеше закопчан в панталона си. Вероятно поддържаше отношения с евтини жени из целия град.

— Орвил Гузбъргър и Зепо Уайт оставиха съобщения спешно да им се обади — безизразно отговори Юнити.

Картинката се изясни. Орвил и Зепо му бяха разправили за случката. А Уес се беше вкиснал, защото тя не му беше казала. С тревожна въздишка се зае със самотната си вечеря и зачака връщането на съпруга си. Според нея тя нямаше тайни от него. Но не беше и длъжна да му докладва всичко. Дълбоко в себе си знаеше защо не бе споменала нищо. Щеше да ѝ каже, че се е вдетинила. Да върви на майната си. Силвър Андърсън не се отчиташе никому. Мразеше да я критикуват и нямаше да допусне тъкмо съпругът ѝ да го прави.

Когато не се прибра, гневът ѝ нарасна. С кого си въобразява, че има работа господин Мъни? Сутринта, на път за студията, реши да му даде урок. Урок, който той няма скоро да забрави.

Първо изпрати на Карлос Брент бележка с извинение, а след това зачака реакцията му.

Беше предсказуема. Познаваше Карлос от сто години. След размяната на шеговити обиди на снимачната площадка той я покани да обядват в гримьорната му.

Не беше спала с Карлос от двайсет години. Защо да чака повече?

След като изфуча от къщата, Уес се запъти направо към най-близкия бар, където обърна на един дъх две чаши уиски и се зае да анализира положението.

Като се успокои, разбра, че това, което беше направила или по-точно не беше направила Силвър, не е кой знае какво. Нуждаеше се единствено от леко напомняне кой е мъжът в къщата и че като такъв се нуждае от малко уважение. С факта, че не му беше казала за фурора на снимачната площадка, го бе направила глупак в очите на Орвил и Зепо. За щастие бързо съобрази и спаси положението, като се престори, че знае.

Крайно време беше Силвър да разбере, че не може да се отнася към него само като към новия си временен тъпкач. Ако се прибере късно, тя ще запомни урока. В края на краищата Уес не рискуваше много. Бяха женени и Силвър не можеше да предприеме нищо.

Не хареса бара, който си беше избрал. Беше мъждиво осветен и натъпкан със секретарки, решени да свалят, и мъже в костюми с жилетки. Реши, че познатата обстановка ще му се отрази по-добре, и отскочи с колата до „Венеция“ в бар-ресторанта, в който навремето имаше навик да виси. Не приличаше нито на „Чейсънс“, нито на „Спаго“. Беше груб и шумен, с оглушителен джубокс и сборище от проститутки и търговци на наркотици, наредени около бара.

„Това беше животът ти, Уес Мъни“, каза си той. И веднага разбра колко трудно щеше да му бъде, ако се наложи да се върне.

Не можа да не признае, че възрастта не беше намалила сексуалната мъжественост на Карлос. Какъвто си беше, такъв си и остана. И Силвър се наслади на посещението при стария приятел.

Изневяра за отмъщение. Бърза и яростна. Щеше да се погрижи Уес да научи.

— Невероятно секси си за старица — рече Карлос и се подсмихна, като си нахлузваше панталона. — Защо ли се разделихме навремето?

— Въпрос на самолюбие — отвърна отчетливо тя и си заоправя дрехите. — И то на твоето. Заплашваше да удави и двама ни. — Стана, изправи се пред огледалото и внимателно заразглежда грима си, за да се увери, че не е пострадал. — И бъди така любезен да не ме наричаш старица. Ако аз съм старица, не смея да помисля какъв се явяваш ти.

— Мъжете не стават по-стари, а по-добри — самохвалко заяви той.

— Карлос, скъпи, защо не си го завреш някъде?

— Мисля, че току-що го направих!

Чувстваше се странно неудовлетворена и съвсем мъничко виновна. Реши, че може би в крайна сметка няма да каже на Уес.

Тогава се сети, че не беше се връщал тази нощ.

Да върви по дяволите!

Видя няколко приятели, които не му се сториха много дружелюбни. Кратки поздравявания, надути разговори.

— Какво им става на всички? — оплака се пред бившата си квартална курва. Изглеждаше очукана и износена като стара кола.

— Вече не си един от нас, Уес — рече тя и прокара ръка през жълтата си коса с черни коренчета. — Сега си богат и известен.

— Не съм известен — рече той. — Жена ми е известна.

Тя го загледа любопитно.

— Какво представлява тя?

— Страхотна е — отговори той и установи, че е напълно искрен. Силвър наистина беше страхотна, когато изоставеше фасоните си на голяма звезда.

Тъжната проститутка му се заклани с пръст.

— Ти направи пробив. Истински щастлив пробив.

— Знам — отвърна откровено той.

Жената бързо си тръгна, въпреки че той предложи да я почерпи.

— Трябва да се върна на работа — обясни тя.

Когато си тръгна, беше дълбоко потиснат и реши, че е наказал достатъчно Силвър. Отиваше си вкъщи, в Бел Еър, където му беше мястото.

Отвън, на паркинга, двама мъже бавно се запътиха към него.

Усети предварително опасността, хвърли се да се защити и го удариха с тежък, тъп инструмент.

О, Господи, пак ли? — помисли той.

„Базар“ със снимката на Хевън заля щандовете сутринта, а на следващия ден Хевън заля нищо неподозиращата публика с това, на което беше писано да стане най-търсената малка плоча на годината.

Комбинацията от рожден ден и купон за представяне на „Довечера ще те изям“ се превърна в експлозия, отразена от едно от най-гледаните телевизионни предавания за шоубизнеса „Ентъртейнмънт Ту найт“ и множество други информационни средства, тъй като тази вечер просто нямаше други събития. Купонът бе организиран в частния клуб „Трамп“. Гигантски фотоувеличения на снимките на Антонио покриваха стените, бели и златисти балони с надписи „Хевън“ и „Довечера ще те изям“ украсяваха таваните.

Хевън се открояваше в тълпата на купона — смесица от невинност и прелъстителност, на която никой не можеше да устои. Облечена бе в бяло дантелено боди, черна кожена микропола, златни ботушки с връзки и дълъг до земята златист шлифер.

Линди — отговорничката по рекламата в „Колидж Рекърдс“, я беше завела на пазар в „Мелроуз“ и резултатът бе леко чудноват, подчертано индивидуален и стилно ефектен.

— Наричаме го „стила на Хевън“ — обясни Линди на група трескаво заинтригувани журналисти, винаги нащрек за появата на нова тенденция. — Мадона ще прилича на начинаеща пред това хлапе. Само почакайте да я чуете.

Разговорите с журналисти бяха нещо съвсем ново за Хевън. Майка ѝ цял живот се оплакваше от тях, но Хевън не намираще нищо лошо в това да говори непрекъснато за себе си. Прокарваше ръце през разноцветната си коса и отговаряше на въпросите за дрехите, стила, модата, училището и средата си.

— Прекарах детството си в Европа с родителите си — полуизлъга тя. — А сега живея при дядо си в Долината.

— Шири се слух, че си дъщеря на Силвър Андърсън — заяви пълна жена в селска блуза и с мънистени гердани.

Хевън сърдито я погледна.

— Тъй ли? А дали няма да се окажа сестра на Синди Лопър?

Всички се засмяха и Линди я избута да се подготви за дебюта на плочата.

— Знаеш ли — каза ѝ тя съчувствено, — няма да можем да крием дълго.

— Кое?

— Това, че си дъщеря на Силвър Андърсън. Знам, че искаш да го запазиш в тайна, но никак не е лесно при положение, че менажерът ти го тръби наляво и надясно.

Тя се сепна.

— Кой? Роки?

— Боя се, че да.

— Ще го убия.

Линди философски сви рамене.

— По един или друг начин истината ще изплува. Тъй че по-добре да им кажеш сега, за да приключиш с този въпрос.

— Защо? — заинати се тя.

— Защото, ако журналистите решат, че криеш, ще го раздуят до небето. Не е нужно да правиш изявления, просто не отричай. Разбра ли?

Кимна примирено. Дълбоко в себе си чувстваше, че няма да може дълго да опази тази тайна.

Дебютът на плочата ѝ беше определен за осем часа и тя трябваше да пее на плейбек. Разтреперана от нерви, се преоблече в екстравагантен костюм тип „леопардова кожа“ и навлече отгоре дълго черно кожено палто, което остави разгърнато. „Стилът на Хевън“.

Някои от шефовете на „Колидж Рекърдс“ се скупчиха около нея и ѝ пожелаха „На добър час“.

Това бе той. Случаят, който чакаше.

Чу началните тонове на песента, пусната от дисководещ, и се напрегна. Линди леко я побутна към мястото на дисководещия, където я заслепи прожектор.

О, не! Усети, че ще повърне! Всички я гледаха очаквателно. Чакаха, наблюдаваха, надяваха се на велики неща!

И тогава музиката я обгърна и тя започна да движи устните си, най-напред сковано, уплашена от тълпата и прожекторите. Не беше

като пеенето по ученически забави в съпровод на Еди. Това бе истинско. Голямото щастие.

„Отпусни се, каза си тя, успокой се.“ Като по чудо нещо прищрака и внезапно славно и прекрасно се озова в музиката.

Когато свърши, беше напомпана с адреналин и се чувстваше невероятно. Тълпата гости я прие с екстаз. А вуйчо ѝ каза, че се гордее с нея.

— Фантастична беше — прошепна ѝ Линди и я хвана за ръка, щом Джак се отдалечи. — Ела, фотографите искат да те снимат с Пен Съливан.

Хевън се опита да прикрие възторга си. Пен Съливан! Актьорът! Беше страхотен!

Нещата определено се нареждаха добре.

Някъде в Ню Йорк...

Някъде през седемдесетте години...

Един заснежен съботен следобед момичето пристигна в Ню Йорк. Стоеше на автогарата, облечено в тънка памучна рокличка, евтино найлоново яке, стиснало здраво малко куфарче, и се чудеше къде да отиде.

Когато за първи път мътеше плановете си за пътуване до големия град, Ню Йорк и се стори прекрасно убежище. Сега, когато тръгна по Западна четирийсет и втора улица, не беше толкова убедена. Улиците бяха мръсни, пълни с прах и боклуци. Край нея бързаше налудничавата жена и буташе пазарска чанта на колелца, пълна с кафяви книжни пликосе и вестници. Кльощав тъмнокож с розово яке ѝ подвижна „Здрасти, сладур“. Двама съмнителни типове измериха с очи куфарчето ѝ, явно възнамеряваха да го грабнат и избягат. Щяха да останат много разочаровани, ако го стореха, защото всичките ѝ придобивки се състояха от два стари пуловера, малко износено бельо, чифт джинси, разкривени маратонки и две пакетчета бисквити.

Това бяха земните и притежания. В джоба на найлоновото яке носеше осемдесет и четири долара. Нищо повече.

Полицейска кола мина с надута сирена точно когато бял мъж с остър нос, облечен в кожух, се приближи към нея.

— Здравей, сладур.

Тя продължи да върви бързо по улицата, без да му обръща внимание. Той общително тръгна редом с нея.

— Имаш вид на човек, който се нуждае от приятел — започна той.

— Добре съм си — отвърна и потрепери от пристъпа на ледения вятър, пронизал леките ѝ дрешки.

— Откъде си?

— От Калифорния — излъга тя.

— Тъй ли? Бил съм там. Хванах тен и русо маце.

Тя спря и се обърна към него.

— Какво искате? — запита направо.

— Да демонстрирам приятелски чувства — отвърна той стреснато.

— Какво искате? — повтори тя.

— Секс — рече той с надежда. — Ще ти дам десетачка и ще ти посоча връзката.

— Връзката ли?

— Ами да, ще се запознаеш с полезни хора. Не търсиш ли работа? И място, където да си паркираш задничето.

Тя въздъхна уморено.

— Махай се.

Мъжът вдигна яката на топлото си палто.

— Гониш ли ме?

— Точно така.

— Върви на майната си — злобно изплю думите той. — Ще видим докъде ще стигнеш без помощта ми.

— Разкарай се.

Той отмина, като си мърмореше нещо под носа.

Изчака, докато го загуби от поглед, и несръчно отвори куфарчето. Извади и двата пуловера, свали якето, навлече ги един върху друг и веднага се стопли. Сложи си пак якето, попита как да се добере до площад „Сералд“ и тръгна бързо нататък, докато стигна до „Мейси“ — известния универсален магазин, за който толкова беше чела. Говореше се, че е един от най-големите магазини в света, простиращ се върху територията на цял квартал.

Вътре кипеше трескава дейност, купувачи се смесваха с туристи, всички бързаха напред-назад, изгарящи от нетърпение да изхарчат

парите си. Приблужи се до червенокосо момиче със скучаещ вид зад щанда за козметика и запита:

— Бихте ли ми помогнали? Къде да се обърна, за да получа работа тук?

Червенокосата отвърна:

— Търсиш работа с куфар в ръка? Изключено.

— Какво е изключено?

— Изключено е да ти дадат работа.

— Защо?

— Имаш вид, сякаш току-що си слязла от автобуса.

— Вярно е.

Жената подигравателно се засмя.

— Майчице! Предполагам, че си изпаднала, без квартира и вероятно бременна.

— Две от трите. Имате ли някакво предложение?

— Дано да са правилните две. Иди да спиш в приют за една нощ, а после вземай автобуса и се прибирай у дома.

Момичето не направи нито едното, нито другото. Беше решило, че в Ню Йорк нещата ще бъдат по-различни и по някакъв начин ще се издигне от трагичното начало на жизнения си път. Това, че нямаше работа и жилище, бяха дребни грижи. Умееше да оцелява. Не го ли беше доказало толкова пъти?

Нямаше късмет в „Мейси“, но успя да намери стая, където остави багажа си, и се поразходи по площад „Таймс“. Оглеждаше се наоколо и накрая видя табелка: „Търсим мияч на чинии“, на витрината на „Редс Дели“ — огромен, шумен ресторант. Беше сигурна в едно — нямаше да се поддаде на лесното печелене на пари чрез продажба на тялото си. Дори миенето на чинии изглеждаше по-привлекателно.

Непрекъснатото миене в продължение на седем часа беше убийствена за гърба работа. Момичето енергично се зае с нея, напук на враждебността на другите трима миячи мъже. Дори на такова ниско ниво мъжете ненавиждаха намесата на жените. Пробутваха й най-мръсната работа. Огромни тигани, покрити с клеясала мазнина. Кофите за боклук. Възложиха й дори борбата с хлебарките — един път дневно чистеше най-долните шкафове от следите, оставени от плъхове и мишки, преди да е минал инспекторът по хигиената. Работеше неуморно и се държеше настрани, отблъсквайки дружелюбието на

някои сервитьори и готвачи на аламинути. Момичето знаеше, че всякакъв вид отношения ще я вкарат в беля.

Така и не почувства вина за извършеното досега — всичките ѝ жертви си го заслужаваха. Но не искаше да продължава да наказва хора и все да бяга... да бяга...

Имаше един сервитьор, който се казваше Ели. Беше тъмнокож, обратен и неизменно усмихнат. Разговаряше с нея, независимо от неохотните ѝ отговори.

— На четвърта маса седи Уди Алан — споделяше той. — А вчера дойде Лайза Минели — страшно обича нашия щрудел с ябълки. Не е честно, че не можеш да видиш никого. Защо не поискаш работа като сервитьорка? Стела напуска и мястото ѝ се освобождава. Защо не го грабнеш?

— Повече ли плащат?

— Разбира се!

Изпълни съвета му и поиска работата. Получи я.

— Добре — рече Ели. — Сега можеш да дойдеш да живееш при мен. Имам отчаяна нужда някой да плаща половината наем.

Любезността му я настройваше подозрително. Никой досега не беше се отнасял любезно с нея, без да поиска нещо в замяна. Премести се в тясното му апартаментче в Гринич Вилидж, но беше нащрек. Плащаше половината наем и търпеливо чакаше да види какво ще поиска той.

— Аз съм актьор — довери ѝ се Ели. — И танцьор, и певец. Какви са твоите амбиции?

Едва не отговори „да оцелея“. Но Ели нямаше да я разбере. Никой не би я разбрал. Трагедията на живота ѝ си беше нейна тайна и тя нямаше да я разкрие на никого.

Петта книга

Холивуд, Калифорния

Декември 1985 година

Нервният крясък, долетял откъм банята на Силвър, наведе Уес на мисълта, че тя още не е готова. Той хвърли поглед към часовника. Закъсняваха за предварителната прожекция и тържеството в чест на „Любовен роман“. Нищо ново. Силвър винаги късняваше. Двете с Елизабет Тейлър държаха рекорда в това отношение.

Прозя се, седна на леглото и включи телевизора. Беше готов от четирийсет и пет минути.

Последва нов крясък.

— По дяволите! — Силвър излезе от банята. — Приличам на дърта вещица!

Беше облечена с бежов велурен костюм тип „Гаучо“, който наистина не ѝ отиваше. Раменете бяха твърде широки, полата — прекалено дълга, талията — прицвъкната. Тоалетът би подхождал на двайсет и две годишна манекенка с ръст метър и осемдесет.

— Какво смяташ? — запита войнствено тя, като напълно осъзнаваше, че не изглежда добре.

— Прекрасна си — сговорчиво рече той.

— Лъжец! — извика Силвър, върна се в тоалетната стая и тресна вратата зад себе си.

Уес си събу обувките и вдигна крака на леглото. Можеше да се обзаложи, че жена му ще се забави поне половин час. Това не го притесняваше. Чувстваше се напълно защитен, докато я чакаше на леглото. Пътешествието в миналото, извършено преди шест седмици, беше премахнало у него всяко желание да скита сам. Побоят, който му нанесе на паркинга, и принудителната среща с тлъстия търговец на наркотици не се покриваха с представата му за приятно прекарано време.

Припомни си онази вечер с отвращение. Цялата шибана вечер, защото го бяха освободили едва на другия ден.

Явно някой го беше издал, че се е върнал при призраците от миналото си. Предугаждаше, че това е трогателната му стара приятелка — проститутката. Не че я упрекваше — беше готова на всичко за някой и друг долар. Но му беше интересно каква ли цена бяха определили за изнамирането му.

За щастие черепът му беше от бетон. Ония кретени го бяха ударили с нещо тежко, завлякоха го до задната седалка на някаква кола и го откараха при черния тип с лайнената усмивка и големите тъмни очила с бели рамки.

Този път срещата беше в запустял склад. Когато дойде в съзнание, видя, че е стоварен на пращен циментов под, а ръцете и краката му са вързани с тел. За миг го връхлетя истински страх. Господин Силвър Андърсън щеше да свърши земните си дни сам и необичан, точно както ги беше започнал.

Сърцето му запрескача като изпусната топка за тенис и за малко да се изпусне в панталоните. Запази спокойствие, кънтеше в главата му някакъв глас. Не могат да ти направят нищо — вече не си никой.

— Какво си мислиш, човече? — Чернокожият го сръга с върха на обувката си. — Да не си въобразяваш, че сме някакви смотаняци? Смяташ, че ще чакаме вечно за парите си?

Простена и се помъчи бързо да подреди мислите си.

— Дължиш ни пари, бели човече, и сме готови да си ги приберем.

— Дължа ви дръжки — успя да отговори той. — Вие ме вкарахте в капан.

— Искаме си парите — повтори черният. — Ще бъдем справедливи. Ти ни даваш двайсетте и две хилки, а ние забравяме за откраднатите от къщата наркотици.

Замята се, за да се освободи от телта, и рече:

— Да не смяташ, че ти вярвам?

— По-добре мисли бързичко как да върнеш парите, които ни дължиш.

Светкавичен ритник в долната част на корема, в опасна близост с деликатните му части, го накара да се задави от болка.

— Хубавичко си помисли. Ще се върна утре.

Оставиха го вързан цяла нощ. На сутринта се появи някакъв да го освободи.

— Ще донесеш парите на същия паркинг в осем часа във вторник.

След известно време циркулацията на кръвта в китките и глезените му се възстанови, затътри се до колата и се прибра вкъщи. Силвър беше тръгнала за студиото. Когато си дойде късно вечерта и го завари проснат на дивана с торбичка лед на главата, побесня.

— Махмурлук, а? Пада ти се! — изсъска коравосърдечно тя.

— Пребиха ме — възрази той.

Сарказмът ѝ бликаше като фонтан.

— Срам и позор!

— Не ми ли съчувстваш?

— Ще има да духаш.

Качи се горе и няколко дни се държа, сякаш го нямаше.

На снимачната площадка очевидно нещата бяха потръгнали, защото и Орвил, и Зепо се обадиха да му благодарят.

— Не знам какво си ѝ казал — подсмихна се Орвил — или направил. Но тя и Карлос се държат като най-добри приятели.

Прие поздравленията като нещо заслужено, като прикри изненадата си.

— Казах ви, че всичко ще се оправи — рече величествено. — Можете да ми се обаждате всеки път, когато трябва да ѝ се стегнат юздите.

Орвил и Зепо го обожаваха. Но мина доста време, преди Силвър да се настрои на същата вълна. Обичаше да върши всичко по свой начин. Без изключение. Беше се държал предизвикателно и това не ѝ допадна.

Малко по малко благоразположението ѝ започна да се връща. Причината беше сексът. Силвър се нуждаеше от него, искаше го и мразеше да остава на сухо. Но и двамата извлякоха по един урок от този период на отчуждение.

Той нямаше никакво намерение да връща двайсетте и две хилядарки. Да го духат. Бяха му подхвърлили тези пари и по негово мнение те изобщо не можеха да компенсират инсценировката в Лоръл Каньон. Освен това ги пазеше за черни дни. Беше ги скрил в личен сейф в Първа междущатска банка и не възнамеряваше да ги пипа. От тях плати само наема на Реба. Не можеха да му направят нищо. Беше се върнал в Бел Еър — сигурен и защитен от новата алармена

инсталация. Успя да убеди Силвър да я монтира. За презастраховка взе от сейфа оръжието — друг сувенир от Лоръл Канън, и го носеше непрекъснато за самозащита. Нямахте да се остави да го заловят пак. Уес Мъни се завърна към сладкия живот.

Силвър най-сетне се появи отново, облечена в златен жакет върху къса черна рокля.

— Побързай де — въздъхна нетърпеливо тя. — Още ли не си готов?

Ха-ха! Тя го мърмеше. А беше готов преди повече от час. Напоследък беше в лошо настроение. Знаеше защо. Причината си имаше и име. Хевън. Пазената в дълбока тайна дъщеря на Силвър напоследък печелеше известност като рок звезда и това я изкарваше от релси.

Шести снимачен павилион в студия „Орфей“ беше подготвен за тържеството. Имаше балони, кръгли маси с розови покривки, малък оркестър, който изпълняваше музика от филма, бар и огромна маса, отрупана с храна. Тържеството беше многолюдно, но нямаше звезди. Този тип банкети се уреждаха в знак на благодарност от страна на продуцентите към всички участващи и техническия персонал, които получаваха разрешение да доведат и половинките си.

Обикновено и звездите на филма се появяваха. Винаги със закъснение. Винаги за малко.

Нито Силвър, нито Карлос бяха дошли още. Но Хауард Соломан беше там, редом с отрупаната в бижута Попи, която раздаваше с пълни шепи щедрост и нежност. Попи смяташе, че е много полезно за обществения ѝ облик да бъде мила с „малките хорица“.

— В края на краищата — беше заявила сериозно на Хауард тя — и аз бях една от тях.

Да, добре помнеше времето, когато Попи му беше секретарка. Смяната на ролята не ѝ отне много време.

След връщането си от Аризона и нереализираната връзка с Уитни Хауард започна да се плъзга по нанадолниците. Смъркаше все повече кокаин, харчеше безогледно парите на студията и се заплиташе в нови далавери, благодарение на които печалбите се насочваха към джоба му.

Беше го налегнала параноя. Въобразяваше си, че всички говорят за него. И за първи път в живота си не беше годен за секс.

Попи го забеляза веднага.

— Хауи, миличък, лошо ли ти е?

— Преуморен съм.

— Бедничкото сладурче. Имаме нужда от почивка. Да резервирам ли апартамент на Хавайските острови?

— Ще ти кажа кога.

Отпътуването нямаше да реши проблемите. Не искаше по цял ден да е с Попи, защото щеше да забележи навика му. Най-сетне призна пред себе си, че е навик. Но не непохватим. Можеше да спре веднага щом реши.

Проблемът беше, че не искаше.

Карлос Брент се появи преди Силвър. Вървеше с наперената походка от младостта си. Придружаваха го двама телохранители, секретарка, личен рекламен агент и многострадалната му приятелка Ди Ди Дайони.

Свитата му пърхаше около него като група неспокойни пеперуди. Малко след него се появиха Силвър, Уес и Нора.

— Мразя тези мероприятия — измърмори тя на Нора. — Получавам мускулна треска на лицето от усмивки.

Махна на осветителя — неизменно най-добрият приятел на всяка актриса — и благосклонно спря до масата да се запознае с жена му.

Сега, когато филмът беше готов, я терзаеха леки опасения. Не беше ли сбъркала, като напусна „Палм Спрингс“? Телевизионният сериал ѝ даваше възможност за постоянна изява пред огромна аудитория. Биха ли отишли всички тези хора да я гледат в „Любовен роман“? Биха ли гледали специалния ѝ час по телевизията, който скоро щеше да започне да се излъчва? Щяха ли все още да я обичат и обожават?

Нямаше да понесе, ако я отблъснеха. Силвър отчаяно се нуждаеше от хвалебствия, точно както Хауард от кокаин.

А и Зепо Уайт не беше Куин Латимор. Куин денем и нощем се отзоваваше на повикванията ѝ. По всяко време можеше да разчита на него да дотича при нея, за да решава и най-малките ѝ проблеми. Зепо

беше нещо друго. В качеството си на импресарио звезда той не заставаше мирно пред нея и това я дразнеше.

— Не съм сигурна, че Зепо е подходящ за мен — оплака се тя на Уес.

Той я погледна насмешливо и рече:

— Зепо е върхът. Отсега нататък ти ще се ползваш само от най-доброто.

Чувстваше вина за това, че беше измамила Уес с Карлос. Ами ако разбере? Не, нямаше да разбере. Как да разбере? А ако все пак дочуеше нещо, тя щеше да отрича. Нора беше единственият човек, който знаеше, но досега бе пазила всичките ѝ тайни. Защо да се променя сега?

— Мога ли да ви помоля за една услуга? — попита жената на осветителя.

Силвър великодушно се усмихна. Вероятно като всички искаше снимка с автограф.

— Естествено.

— Не е за мен.

Разбира се. Така бе винаги.

— За внучката ми е.

Внучка! Младите ѝ почитатели непрекъснато нарастваха! Все така усмихната, забеляза, че Уес разговаря с Карлос, и се зачуди за какво ли.

Хей, знаеш ли, че онзи ден начуках жена ти?

Нима? Надявам се, че си се позабавлявал.

Да, защо не? Старицата си я бива.

— Малката Мерибет ще подскочи от радост, ако мога да ѝ обещаю снимка с автограф на дъщеря ви Хевън. И нека я надпише: „На Мерибет“.

Усмивката застина на лицето на Силвър като бетонна маска, докато тръпки на безпокойство пробягваха по гърба ѝ.

Дяволска работа! Какво бе сторила, за да заслужи това?

Бягството беше най-тонизиращото средство, което Джейд можа да измисли. Но излизаше така, че всеки път, когато заминаваше нанякъде, бягаше от несполучлива връзка. Лос Анджелис беше убежището ѝ от Марк. Сега в Ню Йорк искаше да забрави Джек Питън. Въпреки че той едва ли можеше да бъде наречен „връзка“. По-скоро една страстна нощ с професионален жребец. Завоеванията очевидно му бяха хоби.

Как можа да се подаде толкова лесно? Не беше някоя новачка.

В Ню Йорк се постара да остави цялото изживяване зад гърба си и се хвърли в срещи със стари приятели. Обядваше в „Руска чайна“, „Мортимър“ и „Льо Сирк“. Вечеряше в „Хард Рок Кафе“, „21“ или „При Илейн“, в зависимост от настроението си. И, разбира се, пазаруваше като обезумяла в трите големи „Б“ — „Бендел“, „Бъргдорф“ и „Блумингдейл“.

Ходеше из улиците, вдъхваше студения градски въздух и се чувстваше прекрасно. Посети родителите си в Кънектикът и прекара там събота и неделя, които ѝ се сториха дълги, спокойни и безгрижни.

Когато подписваше договора с „Клауд“, не беше схванала до каква степен ще е ангажирана с продажбата на продуктите им. Оплака се на агента си и той ѝ показа копие от договора, където черно на бяло пишеше: „Джейд Джонсън ще участва в лични изяви осем седмици през дванайсетмесечния период.“

Джейд Джонсън беше подписала.

Джейд Джонсън трябваше да отиде.

Разбира се, бе щедро възнаградена. Договорът с „Клауд“ решаваше финансовите ѝ проблеми за цял живот. Сега можеше да участва във филми, като сама поставяше условия, или изобщо да не участва.

Зепо Уайт се обади да ѝ съобщи, че Хауард Соломан е купил правата за филмиране на „Доживотен брак“ и че превъзходен сценарист се е заел да скрои сценария по нейна мярка.

— Извоювах ти най-сладкия договор в света — изграчи той. — Съдържа всичко, което ти поиска, плюс още много работи. Ще ти го изпратя довечера. Върни ми го веднага, скъпа.

— Как е в Лос Анджелис? — попита тя, зъзнеща в преотстъпления от една приятелка апартамент.

— Жега. Наближава Коледа. Ще ядем пуйката до басейна. А ти къде ще бъдеш?

— Ще отида при семейството си и ще се върна веднага след празниците.

— Чакам те с нетърпение. Айда иска да организира купон в твоя чест.

До гуша ѝ беше дошло от купони. Гала тържеството на „Клауд“ се състоя в „Прозорци към света“ и беше пищна история, на която присъстваха нюйоркски големци, журналисти и най-нетърпеливите да диктуват модата светски дами и господата. От всички посоки към нея се стичаха мъже. Пълен политик с неразгадаем акцент. Звезда на Бродуей, която искаше да я свали. Бивш съпруг на Силвър Андърсън. И висок, тънък дамски модист, който го даваше двупосочно.

Беше отклонила всички предложения и когато задълженията ѝ свършиха, реши да се върне в Лос Анджелис и да заснеме последната група реклами и фотографии за „Клауд“. Чакаше снимките с нетърпение. За девет месеца живот на западното крайбрежие беше свикнала с ритъма на Лос Анджелис, с хубавото време, с приветливите хора. Липсваше ѝ дори апартаментът и се замисли дали да не си купи две котки, когато се върне. Ако договорът за филма се уредеше, може би щеше да се изкуши да наеме къща на плажа.

Коледното пазаруване в Ню Йорк беше като водовъртеж. Магазините гъмжаха от народ. Изборът на подаръците бе забавление — от привличане на вниманието на продавачката до плащането на кошмарните суми. Освен това Джейд разбра, че навсякъде я познават. Прие като удар загубата на свободата си.

Накрая накупи всичко и беше готова за семейната Коледа. Кори щеше да долети от западния бряг и сетне смятаха да се върнат заедно.

Ден преди да тръгне за Кънектикът, Марк Ранд нахълта отмъстително в живота ѝ. Разведен и готов да се свърже с нея.

— Трябва да решиш нещо, Джак — каза Арита с най-убедителния си тон. — Иначе ще правим предавания с горкия стар Питън, седнал на самотния си задник пред камерата.

— Вече ти обясних — инатеше са Джак. — Искам Джейд Джонсън да участва в предаването.

— И аз ти обясних — търпеливо отвърна Арита, — че тя е в Ню Йорк и ще се върне чак след Коледа.

— Тогава искам твърд ангажимент от хората й, че ще участва през седмицата след завръщането си.

Арита въздъхна и оправи косата си.

— Ще направя каквото мога. Откак Норман Гузбъргър напусна „Брискин и Бауър“, няма кой да вдига дори телефона, да не говорим за нещо по-сериозно. Събрали са се едни дървени глави... Нашето предаване е по-гледано от Карсън, а тях ги мързи да натиснат копчето на телефона.

— Трябва да ми я осигуриш — строго нареди Джак.

— Работя по въпроса. Между другото Карлос Брент е почти в кърпа вързан. Разработваме Закари Клингър.

— Звучи добре.

Когато излезе от кабинета, Арита направи гримаса зад гърба му. От няколко седмици беше станал истински досадник. Обикновено беше душичка, но когато си наумеше нещо, бягай, спасявай се! Оная лисица Джейд Джонсън бе успяла да му влезе под кожата. Арита не знаеше как и защо, но знаеше, че е по-добре да не се изпречва на пътя му. Когато Джак искаше да унищожи някого, той го правеше пред камерата, а госпожица Джонсън очевидно бе следващата му жертва.

Обади се пак на „Брискин и Бауър“ и този път поиска да я свържат с Бърни Брискин. Арита отдавна бе разбрала, че ако не можеш да постигнеш целта си чрез подчинените, трябва да се обърнеш към шефовете. Правило без изключения.

Джак излезе с ферарито на магистралата. Закъсняваше за срещата с Хевън и адвокатата си. Малката му племенница изведнъж се превърна в добре печелеща млада дама и вероятно скоро щеше да натрупа големи пари, затова искаше да е сигурен, че парите й са добре защитени и вложени.

Купонът за лансирането ѝ беше истински шок за него. Очакваше да види нещо съвсем долнопробно, а се озова на събитие.

Хевън беше готова да полети и когато чу плочата ѝ, подскочи. Имаше невероятен глас. Разбра без никакво съмнение, че тя притежава онова много особено качество, което щеше я изтласка до самия връх. Щеше да стане звезда. Също като майка си.

В началото го връхлетяха много и различни чувства. Беше прекалено млада да нагазва в това блато. Сетне почувства почти бащинска гордост от това, че е толкова добра — родена да побеждава, защото самият Джак беше такъв и знаеше какво значи да се бориш, за да успееш.

Как ли щеше да се почувства Силвър? Щеше да му е интересно да наблюдава как реагира на публични места, ако детето наистина успее.

След като Хевън изпя песента, той си проби път до нея, като разблъскваше тълпата поздравяващи.

— Аз съм един горд вуйчо — пошепна ѝ на ухото, защото знаеше, че тя не иска роднинството им да се афишира.

— Наистина? — Детето грееше победоносно.

— Обади ми се утре. Знам, че сега си заета, и си тръгвам.

Тя кимна възторжено с блеснали кехлибарени очи. Намеси се Линди.

— Вече ме питат от къде на къде Джак Питън е тук — рече тя и му се усмихна. — Здравсти, аз съм Линди Фоксуърт и отговарям за рекламата.

— Изчезвам — каза той, целуна Хевън по бузата ѝ и мушна в ръката малко пакетче, опаковано като подарък. — Честит рожден ден, сладки седемнайсет.

Оттогава не беше я виждал, въпреки че често говореха по телефона. Когато пуснаха плочата на пазара, той ѝ предложи срещата в присъствието на неговия адвокат.

— Аз имам свой менажер — беше казала тя и това го изненада.

— Кой?

— Помниш ли Роки?

Естествено. Как би могъл да го забрави? И защо се беше свързала с този тип, когато изрично ѝ беше забранил да се вижда с него?

По дяволите! Той не ѝ беше баща, а вуйчо. След една година Хевън щеше да навърши осемнайсет, пък и как би могъл да ѝ попречи да прави каквото си иска? Поне като станеше пълнолетна, можеше да спре да се тревожи за нея.

— Донеси всички договори, които е подписал Джордж от твое име, и ела да се срещнем с адвокатата ми в четвъртък, в два и половина, в „Сенчъри Сити“ — нареди той.

Тя го чакаше заедно с Роки — кошмар в бял костюм, черна риза, бяла вратовръзка и двуцветни обувки.

— Здравсти — поздрави го Роки, дружелюбен като прекалено игриво кученце.

Джак не му обърна внимание, прегледа договорите заедно с адвокатата си и се шокира, когато разбра, че Роки притежава петдесет и един процента от разцъфващата ѝ кариера.

— Защо не ми ги покажа, преди да накараш Джордж да ги подпише? — разфуча се той.

— Защото — сви тя рамене — винаги си много зает. И освен това — добави хапливо — вероятно нямаше да ми разрешиш да го направя.

Той посочи Роки и рече:

— Тоя жалък Сталоун притежава петдесет и един процента от теб. Това нормално ли ти се вижда?

— Ей! — възрази Роки, като оправи копчетата на ръкавелите си. — Аз ѝ уредих работата с „Колидж“. Без мен щеше да бъде едно от многото момиченца, които се мъчат да пробият.

— Млъкни — предупреди го Джак. — Тези договори веднага ще бъдат изпратени за правна експертиза.

— Напълно законни са — реагира Роки начумерено. Не обичаше да го третират като нищожество.

— Ще видим.

— Престанете — намеси се Хевън. — Нямам нищо против Роки да получи този процент. Остави го на мира или си отивам вкъщи.

Въобразяваше ли си, или видя да изниква бледата сянка на Силвър? Щеше ли тази напъпила рок звезда да стане като маминка?

Можеше поне да се погрижи за инвестирането на парите, които щеше да спечели. Извън това я оставяше на самотек, щом толкова искаше.

Хевън се измъкна от срещата. Недоволстващият Роки я последва.
— Вуйчо ти се държи с мен като с кравешко лайно — оплака се той. — Не бях ли добър с теб?

— Беше.

— Тогава какъв е проблемът?

— Предполагам, че иска да е спокоен за мен. Той е единственият ми роднина.

— Без майтап? А дядо ти и майка ти? С тях роднините ти стават много повече, отколкото съм имал аз.

— Е, поне майка си имал.

— Не. Бил съм захвърлен на стъпалата на някаква църква веднага след раждането ми. Мило, нали?

Загледа го сериозно и каза:

— Не знаех, Роки. Наистина е ужасно.

— Оцелях.

Вървяха към колата ѝ — яркочервен открит крайслер, подарък от вуйчо Джак за рождения ѝ ден. В пакетчето, което ѝ даде на купона, бяха ключовете. Колко изненадана и възхитена остана. Божичко, каква кола!

— Може би и аз трябва да си наема адвокат — размишляваше Роки на глас. — Да се грижи за приходите ми.

— Хевън! Хевън! — Две девойчета се затичаха към колата. — Ах, колко си хубава! Може ли да те докоснем? Може ли да напишеш името си на ръцете ни?

— Я се омитайте — изръмжа Роки и седна в колата.

Тя запали двигателя и избръмча по улицата. Да те разпознават по улиците беше бомба! Харесваше ѝ все повече и повече.

Роки я изгледа с крайчеца на очите си. Сладка бебешка плът. А още не я беше докоснал с пръст, въпреки че перспективите бяха съблазнителни. Знаеше, че няма да се задържи дълго при нея. Един грешен ход, и вуйчо ѝ щеше да започне да души чрез тежките си адвокати. Всичко беше законно, но ако Джак искаше да го изрита от играта...

Нямаше желание да се връща към търговията с наркотици. Опасна работа, която му беше дошла до гуша. Тази хлапачка щеше да стигне до върха, а той искаше да я придружи.

Между другото още живееше с дядо си. Трябваше да я измъкне оттам и да я настави в самостоятелна къща. И да се погрижи да я обвърже, може би дори да се ожени за нея. Тогава вуйчо Джак можеше да пие чаша студена вода.

Мисълта му допадна.

— Слушай, сладур — започна непринудено той. — Искаш ли довечера да отидем на купон?

Роки никога не я беше канил на извънслужебни сбирки. Отношенията им бяха чисто делови.

— Не знам... — отвърна предпазливо тя. — Къде?

— На плажа, при един приятел. Цяла седмица не си вдигала глава от нотите и текста на „Убийство“. Време е да се поразведриш.

— Да... — рече колебливо тя, но ѝ се искаше да я беше поканил Пен Съливан. Запознанството ѝ с него на купона за плочата беше тъй вълнуващо!

За жалост след успеха си се занимаваше единствено с работа. Еди се беше обаждал един-два пъти, но не можа да отдели дори минута за него. Отговорната работа по композирането на песента „Убийство“ май щеше да се окаже по-интересна от „Довечера ще те изям“, която се качваше в класациите по-бързо от очакванията и на най-големите оптимисти. В момента беше на четвърто място в „Билборд“ с куршум срещу заглавието, което означаваше, че продължава да се качва.

— Ще стигнеш до първото място — уверяваха я всички в „Колидж Рекърдс“. След това я попитаха иска ли да напише и изпее песента за филма „Убийство“.

Дали искаше? И още как!

В началото „Орфей“ настояваше за Синди Лопър или Мадона. Но един от шефовете на „Колидж Рекърдс“ се срещна с Хауард Соломан и го убеди, че Хевън е най-пламтящият и най-млад метеор на хоризонта.

„Убийство“ все още се снимаше в Пуерто Валарта и изоставаше от сроковете. Показаха безразборно на Хевън части от ежедневните снимки и дори тя разбра, че готовият филм ще има шумен успех. Клариса Браунинг беше зашеметяваща, Уитни Валънтайн — ослепително красива, а Манън Кейбъл изграждаше забележителна

роля. Не беше младежки филм, но страшно ѝ допадна. Съдържаше всички елементи на завладяващото голямо кино.

— Харесва ли ти? — запита я Хауард Соломан, който се беше вмъкнал в прожекционната зала.

— Страхотен е — възторжено откликна тя.

— Измисли ни нещо по така — намигна ѝ той.

— Непременно, господин Соломан, непременно.

И го направи. По нейно мнение това беше най-хубавата песен, която бе композирала.

Когато се върна вкъщи, дядо Джордж беше в работилницата си, което значеше, че няма да се появи до сутринта. Беше оставила Роки в апартамента му в Холивуд.

— Ела да ме вземеш в десет — каза ѝ той.

— В десет? — възкликна тя. — Кога започва купонът?

— Миличка, не си струва да се ходи на купон преди единайсет.

— Ако мога да се измъкна.

— Ако можела да се измъкне! — засмя се подигравателно.

— Трябва да помислим дали да не се настаниш да живееш отделно.

Семето беше хвърлено. Искаше да отдели Хевън от всичко, което можеше да се нарече семейство. Щеше да стане рок звезда. Коя рок звезда живееше в Долината при дядо си?

Да, реши Роки. Довечера сладката малка бебешка плът трябваше да съзрее.

В Пуерто Валарта беше горещо от всяка гледна точка. Ако дните бяха напрегнати, докато актьорите и екипът снимаха последните сцени на „Убийство“, нощите бяха направо взривоопасни. Всички бяха изнервени. Знаеха, че филмът е специален. Искаха да го свършат преди Коледа и да се приберат при семействата си. Почивката между снимките в Аризона и Пуерто Валарта беше само три дни.

— Какво ще правим? — обърна се Клариса към Манън.

— Скъпа — отговори той със съжаление, — трябва да видя Мелани-Шана и бебето. Няма начин да не отида.

Мелани-Шана роди в деня, когато Попи Соломан даде обяд в чест на Джейд Джонсън. Щом научи, Манън поиска да отлети за Лос Анджелис, но Клариса го спря.

— За първи път в кариерата си на актьор играеш добре — беше му казала тя. — Ако сега се разсредоточиш, ще развалиш всичко. Повярвай ми.

Повярва ѝ. Клариса беше безподобна. Не познаваше друга като нея. Настойчивостта ѝ го беше вкарала в някаква паяжина, от която не искаше да се измъкне. Редом с Клариса Браунинг не беше супермъжкар със смайващо сини очи и подход към жените. Беше истински мъж, с почтени чувства. И дяволски добър актьор.

Напереният, секси, добродушен Манън Кейбъл се беше изпарил. Клариса го научи да центрира чувствата си и да се грижи повече за себе си.

— Прекалено добър си към всички — втъпяваше му тя. — Всички те тъпчат и се отнасят с теб като с глупак.

Досега не беше го съзнавал. Позатвори се в себе си, стана по-мълчалив и спря да бъде непридирчив добряк.

— Храниш се като див звяр — информира го тя. — Повече никакво недопечено месо, захар, сол и алкохол.

— Но... — понечи да възрази той.

— Повярвай ми — търпеливо настоя тя. Беше любимият ѝ израз.

Повярва ѝ и разбра, че е права, защото не беше се чувствал в такава форма, откак се помнеше. Но по никой начин не можеше да му попречи да види сина си. Нямаше ли право на възторг от факта, че за първи път стана баща? Кое не му пречеше да възнамерява да поиска развод от Мелани-Шана веднага щом получи зелена светлина от адвоката си. Така че напук на възраженията на Клариса замина за Лос Анджелис. Не ѝ стана приятно.

— Какво ще правиш? — запита я той, преди да тръгне.

— Не се грижи за мен — ледено отвърна тя.

— Не искам да се сърдиш.

— Не се сърдя.

Знаеше, че е сърдита, но реши, че ще оправи нещата в Пуерто Валарта. Клариса беше влязла в съюз с Норман Гузбъргър, пристигнал в Аризона да се погрижи за Уитни Валънтайн. Но когато Клариса откри, че много си разбира от работата, го поиска за себе си. Обади се по телефона на Хауард Соломан и настоя Норман да работи изключително за нея, докато свърши филмът. Хауард се слиса.

— Но ти винаги си отказвала да имаш рекламен агент — натърти той. — За какво ти е тогава Норман?

Не му обясни, че ѝ е скимнало да го отнеме от Уитни. Отговори му кратко:

— Защото.

Хауард знаеше какво значи „защото“ в устата на една звезда.

— Твой е — съгласи се примирено и се зачуди как ли ще приеме новината Уитни.

Норман беше очарован. Клариса Браунинг беше негов идол. Смяташе я за една от най-великите актриси на своето поколение — по негово мнение можеше да се нареди до Мерил Стрийп и Ванеса Редгрейв. Хауард Соломан му се обади лично да му предаде добрата новина.

— Уредих всичко с Бърни. Прави каквото иска и бъди подръка.

Кори не остана очарован. Норман беше заминал за събота и неделя, а при това положение можеше да отсъства седмици.

— Искаш да кажеш, че няма да се върнеш ли? — попита разтревожено.

— Не се притеснявай — отговори Норман. — Ще уредя да дойдеш за няколко дни в Пуерто Валарта. Но преди това ми подреди

един куфар и го прати с първия самолет.

Клариса и Норман прекараха трите дни почивка в уточняване на сексуалните предпочитания на Норман.

— Ти не си истински обратен — дразнеше го тя вечерта, когато Манън и екипът заминаха. Бяха в апартамента ѝ, лежаха облечени на леглото и поглъщаха смъртоносната смес от сок от грейпфрут, водка и джин.

— Истински съм — настоя той. Много малко хора бяха обсъждали този въпрос с него.

— Хайде, хайде — лениво рече Клариса. — Откъде знаеш?

Гласът му прозвуча неочаквано сухо.

— Винаги е било така.

— Винаги ли?

Той кимна.

— Да не искаш да кажеш, че никога не си спал с жена? — Прокара деликатните си пръсти по бузата му.

Той поклати глава и си спомни гръмкия глас на майка си, когато откри под възглавницата му списанието „Пентхаус“. Беше на тринайсет години. „Радост!“, проеча като тътен гласът на Кармел. „Порнография! Да не искаш да заприличаш на баща си и да го завираш на всяка дашна старлетка?“

Не. Не искаше да прилича на Орвил. Беше свидетел на скандалите в голямото имение, в което живееха тримата, заедно с четирима филипински прислужници. Бе виждал гнева и обидите, които изливаха един върху друг. Тъй че един ден, когато във високата част на Бевърли Хилс едно по-голямо момче му направи съответно предложение, той реши, че това е безопасна алтернатива. Ако не искаше да стане като Орвил, трябваше да смени резбата. А обратната резба му донесе неочаквани удоволствия.

На седемнайсет години напусна училище, отиде в Ню Йорк и няколко години волно си поживя сред непрестанно сменящи се партньори. Родителите му, макар и ужасени, че синът им е това, което Орвил наричаше „духач“, а Кармел — „извратен“, бяха очаровани от перспективата да порасне далеч и невидим за тях. Даваха му щедра издръжка и имаха чувството, че са по-щастливи, когато го няма. Когато реши да започне работа и да уреди живота си, Орвил му издейства

работа в клона на „Брискин и Бауър“ в Сан Франциско. Оказа се, че призванието му е да бъде рекламен агент.

Когато срещна Кори, реши, че е крайно време да се върне у дома, и без отлагане купи къща в Холивуд Хилс с част от неприкосновените пари, които беше наследил. Създаването на домакинство с Кори бе истинско предизвикателство. Норман беше скакалец — наслаждаваше се на трепета от много сексуални партньори. Засега беше успял, макар и с усилие, да остане верен на Кори.

— Не знаеш какво губиш — продума тихо Клариса и пръстите ѝ се плъзнаха надолу към копчетата на ризата му.

Той неловко се засмя и се помъчи да разбере какво иска тя. Клариса Браунинг беше звезда, носителка на „Оскар“. Какво би могла да иска от него?

— Много си хубав, Норман — рече тя и леко докосна зърната на гърдите му. — Струва ми се такава загуба...

— Кое? — Гласът му спадна. Знаеше точно за какво ставаше дума. Напук на всичко усети, че се втвърдява в панталона. „Божичко, но тя ме възбужда!“, помисли си той.

— Никога ли не си се питал какво представлява женското тяло? — дрезгаво продължи Клариса. — О, знам, че можеш да гледаш снимки, но снимките не говорят за допир, вкус и мирис, нали?

Не спираше да гали зърната му и когато започна да разкопчава блузата ѝ, знаеше, че е готов да направи всичко, каквото тя поиска. Възбудата от неизвестното пулсираше в тялото му. Норман Гузбъргър беше на двайсет и шест години и никога не беше имал секс с жена.

— Съблечи се — изкомандва го тя.

Той започна да сваля дрехите си с треперещи ръце. Клариса разкопча блузата си, без да спира да го наблюдава. Не носеше сутиен — гърдите ѝ бяха малки, с изхвъркнали зърна. Очите ѝ не се откъсваха от него. Докосна се разсеяно.

Той беше гол, а тя — полуоблечена. Ерекцията му се налагаше в атмосферата на стаята.

— Много добре — промърмори тя. — Искам да ме възседнеш и да докоснеш с него гърдите ми.

Едва дишаше, когато изпълни искането ѝ.

— Спокойно — рече Клариса, взе в ръце мъжествеността му и я прекара нагоре-надолу, като връхчето докосваше изпъкналите ѝ зърна.

— Само бавно и спокойно.

Как? Единственото му желание беше да свърши и просто не можеше повече да се сдържа.

— Клариса, ще... — Преди да произнесе думата, то стана. Пронизваща, пулсираща експлозия. Докато спермата му се изливаше на вълни върху нея, тя се усмихна загадъчно.

— Тепърва ще те направим мъж, нали, Норман?

Първата работа на Манън, когато пристигна в Лос Анджелис от Аризона, беше да нареди на шофьора на таксито да спре пред първото заведение за хамбургери и да си купи два двойни с всичко възможно. Здравословната диета, на която го бе подложила Клариса, беше добра, но имаше нужда от почивка. Правеше всичко, каквото можеше, но не биваше да очаква от него чудеса.

Излапа сандвичите в лимузината и се почувства два пъти по-добре.

Когато пристигна, се втурна в къщата — герой завоевател, завърнал се от войните на снимачната площадка да види сина си. Не го посрещна жива душа.

— Къде са се дянали всички? — кресна той.

Отнякъде се появи прислужницата мексиканка.

— Госпожа Кейбъл излязла.

— А бебето?

— И той излязъл.

Прекрасно! Беше се юрнал специално към дома и семейството, а всички бяха излезли. Какво посрещане!

Не само че бяха излезли, но се прибраха след цели два часа. Дотогава Манън бълваше огън и жупел.

— Къде ходиш? — извика той, когато Мелани-Шана влезе в къщата. Зад нея стоеше униформена медицинска сестра и носеше триседмичния му син Джейсън. Без да чака отговор, се втурна към сестрата и разгледа мъничкия ѝ товар. — Исусе! Колко прилича на мен!

Късно вечерта, след като прекара дълго време в съзерцание на своя син и наследник, изяде огромна вечеря с говеждо печено и изпи две чаши уиски, обърна внимание и на Мелани-Шана. Трябваше да

признае, че изглежда великолепно. Разбира се, Клариса го беше научила, че великолепието не е всичко на този свят, и тя вече му липсваше, но Мелани-Шана все още му беше жена и може би... докато стане време да ѝ съобщи за развода, нямаше да е зле да ѝ обръща по малко внимание.

Щом легнаха, посегна към нея.

— Как си, красавице?

Тя се отдръпна от докосването му.

— Благодаря, добре съм.

— Ти си добре, бебето е добре. Хубаво е човек да се прибере вкъщи.

— За колко време?

Усети враждебност в гласа ѝ. Възможно ли бе да е чула за Клариса? Отричай, отричай и пак отричай.

— Само за три дни, но остатъкът от снимките ще мине като сън.

— Манън, искам развод.

Какво? Какво каза? Да не би да имаше слухови халюцинации? Би разбрал „Искам огърлица от брилянти“, „Искам пръстен с изумруд“, но „Искам развод“?... Не, не, това беше негова реплика. А не беше готов да я произнесе. Не още.

— Ъ?

— Казах — гласът ѝ беше ясен и спокоен, — че искам развод.

— Да не си полудяла?

— Не. Разсъдъкът ми е нормален.

— Защо?

— Знаеш защо.

— Да не си чула нещо за мен и Клариса?

Никакъв отговор.

— Слушала си оная пътка Попи Соломан, нали? Е, добре, дойдох да ти кажа, че всичко това е лъжа, от начало до край.

— Срегнах се с адвокат.

— Каквооо?

— Посъветва ме да не те пускам в къщата, но му обясних, че все пак имаш право да прекараш поне първата нощ под един покрив със сина си.

Обзе го ярост.

— Кой е тоя шибан кучи син?

— Искам да се махнеш, Манън. Ще се разведе с теб и каквото и да кажеш, няма да ми попречиш.

Беше гърмял и трещял, блъскал и тръшкал. Накрая замина за Пуерто Валарта. Но преди това се срещна със своя адвокат, който му каза, че това е най-доброто, което би могло да се случи.

— Тя те зарязва. Не виждаш ли колко на добре вървят нещата?

Не. Изобщо не виждаше. Беше много сърдит.

Клариса го поздрави с хладна усмивка и нов компаньон — Норман Гузбъргър, който вървеше подире ѝ като послушно влюбено паленце.

— Ако не беше педал, щях да помисля, че ти е хвърлил око — отбеляза един ден Манън.

— Може и да не е — загадъчно отговори тя.

— Ха-ха! Каква шега!

И тъй, снимките продължиха, а Манън се постара да забрави Мелани-Шана и подлите ѝ действия.

Клариса му помогна да се вживее в ролята си. Скоро отново беше напълно омаян от нея.

Пазаруването за Коледа си беше истинско изпитание и Силвър се радваше, че трябва да го изживява само веднъж в годината. Уес страдалчески се съгласи да я придружи в качеството на шофьор, чиято задача бе да паркирва ролса, докато се придвижваха от „Нойман-Маркъс“ към „Сакс“, а после от другата страна на улицата към „Родео Драйв“, Беше калифорнийска Коледа — бляскавата украса на улиците и ярката слънчева светлина образуваха някакъв нелеп съюз.

— Поне „Родео“ е цивилизован — отбеляза Силвър, като благосклонно махаше на всички, които я разпознаваха. Беше в отлично настроение поради начина, по който бе решила проблема със Закари Клингър.

Беше се обадил Зепо:

— Трябва да обядваме заедно, скъпа. Само двамата.

— Ако обещаеш, че няма да ми налетиш, скъпи Зепо.

Той изкудкудяка от възторг.

— Не мисли, че не мога.

— И през ум не ми минава. Знам, че си напълно способен...
мошеник такъв!

Зепо Уайт умираше за ласкателства и Силвър знаеше как да се възползва от тази му слабост. Нещо ѝ подсказваше, че трябва да бъде особено красива, тъй че Фернандо бе привикан да я фризира, а Раул да я гримира. Избра сразяващо ефектен костюм на „Ив Сен Лоран“.

Когато пристигна в „Поло Лаундж“ на хотел „Бевърли Хилс“, имаше вид на звезда от главата до петите.

— Добре дошли, госпожице Андърсън — посрещна я управителят. — Така се радвам да ви видя отново.

— Благодаря, Паскал — отвърна царствено тя и отплува към сепарето, където я чакаше Зепо Уайт.

Той се изправи с думите:

— Великолепна си, скъпа. Умопобъркваща.

— Много си мил.

— Мил. Глупости. Ти си последната от плеядата велики звезди и никога не бива да го забравяш.

— Ще се постарая — скромно отреагира тя.

— Страшна си!

По време на обяда — за нея писия на скара, за него кървав бифтек — обсъдиха бъдещето си. Зепо изприказва много приказки, но не й направи нито едно конкретно предложение за нов филм. Е, да, имаше седмичните явявания в „Палм Спрингс“, специалния час в Националната телевизия и преговори за албум с песни, но къде, за Бога, бяха главните роли във филмите, които й беше обещал?

— Най-напред всички трябва да видят какво се е получило от „Любовен роман“ — обясни й той. — Когато пробие тавана, ще назовем цената си.

— Сигурен ли си?

— Колкото в това, че кучетата серат в Сентръл Парк.

— Какво красноречие.

— Докато печеля в играта, мога да си го позволя.

Той се размърда неспокойно. Силвър имаше усещането, че иска да й каже нещо, но не знае как да започне. Крайно нетипично за Зепо.

В този миг влезе Закари Клингър и тя разбра, че съвършеният й външен вид беше правилен ход. Сблъсъкът бе неминуем. Безскрупулното лайно Зепо го беше уредил.

— Силвър — поздравя я официално Закари.

— Закари — с хладен апломб отговори тя.

— Имате ли нещо против да седна при вас?

Преди тя да отговори: „Да, и то много“, Зепо скочи на крака. С подправена почуда се взря в огромния си „Ролекс“.

— Божке, скъпа, вече е два часът. Закъснявам. Оставям те в сигурни ръце, тоест в най-добрите. Този човек е цар!

— Довиждане, Зепо. — Не искаше да слуша повече блюдолизните му речи. И без това й дойде много.

Зепо изчезна, а Закари седна. Настъпи продължителна пауза. Най-сетне той рече:

— Кажи ми, Силвър, колко трябва да дам, за да те върна?

Тя заразглежда притеснено ресторанта.

— Дори ти не би могъл да си го позволиш.

— Знаеш, че съм собственик на „Орфей“.

— Много добре го знам.

— Мога да те направя най-известната жена в света.

В тона ѝ се появи лек сарказъм.

— Благодаря, и сега не се справям зле.

— Ако поискам „Любовен роман“ да не види бял свят, няма да бъде пуснат по екраните. Как ще се отрази това на кариерата ти? Всички ще помислят, че филмът е толкова слаб, че не е за пред хора.

Тя присви очи.

— Само опитай.

Закари извади кутия за пури „Дънхил“ от джоба си, запали дебела хаванска пура и духна плътна струя дим в лицето ѝ.

— Може би ще ме принудиш.

Не биваше да се плаши от този човек. Беше я използвал. Защо се връща след толкова години и очаква тя да падне в обятията му?

— Може би — хладнокръвно изрече тя.

Той избухна в смях.

— Винаги съм се възхищавал от бойкия ти дух. Действа ми възбуждащо.

— Сега ще ти кажа нещо още по-възбуждащо — безизразно продължи тя. — Аз съм омъжена. И обичам съпруга си. Тъй че бъди така любезен и се разкарай с прикритите си заплахи и изнудвания.

— Женена си за мижитурка — обяви той.

— Аз си го избрах и ми харесва.

Тя се изправи бързо. Той се опита да я задържи, като я хвана за лакътя.

— Мога да похарча милиони за разпространението и рекламата на „Любовен роман“, а мога и да го прибера в килера. Една нощ в твоята компания може да ме убеди да изхарча парите. Помисли добре.

— Сбогом, Закари.

— Ще чакам да ми се обадиш.

Е, не му се обади. Вместо това се свърза с Карлос Брент. По свой начин той беше не по-малко влиятелен от Закари Клингър. Говореше се, че имал връзки — политически и не само политически.

— Карлос, скъпи — каза тя, доволна, че се бяха помирили, — какво би направил, ако разбереш, че „Орфей“ може да не пусне „Любовен роман“ заради някаква прищявка на Закари Клингър?

Той се изсмя.

— Не тревожи хубавата си главица с такива неща. „Любовен роман“ ще бъде филмът на годината.

И тя спря да се тревожи. Беше удовлетворена от начина, по който се справи със Закари.

Силвър и Уес влязоха в „Джорджо“. Той седна на бара, разположен в центъра на магазина, докато тя пробваше всичко в обсега на полезрението ѝ.

— Мислех, че купуваме коледни подаръци за други хора — натърти той.

— О, да — отвърна тя и избра за Нора чантичка, обшита с мъниста, плюс пълен комплект парфюми „Джорджо“. След това реши, че просто е длъжна да си купи бродираната със златни мъниста рокля на „Фабрис“. Струваше шест хиляди долара. — Ела да я видиш, мили — извика го тя. — Ще я облека на Нова година.

— Парите са си твои. Наслаждавай им се.

Върна се на бара и тъкмо се настаняваше пред хубава студена бира, чу познат глас да възкликва:

— Уесли!

Бившата му хазяйка Реба Винограцки се нахвърли върху него с влажни целувки и една-две прегръдки.

Отдръпна се от нея — приличаше му на прекомерно гримиран паяк, и хладно я поздрави.

— Уесли! Уесли! Уесли! — въздишаше тя, клатеше разбиращо глава и намигаше гальовно. — Виж ти какъв е станал моят Уесли.

Нейният Уесли?

— Как си, Реба? — попита той с по-голям ентузиазъм, отколкото изпитваше.

— Добре. А като те видях, още по-добре. — Забеляза Силвър, която излизаше от пробната, и издаде оргазмичен стон.

— Представи ме, Уесли. О, Божичко! Добре ли изглеждам?

Не изглеждаше никак добре в смачкания костюм от бежов лен с твърде къса пола, с наболите косми по краката и сандалите с точета като игли. Приличаше на застаряваща крадла въпреки пръстена с огромен брилянт, който святкаше на пръста ѝ.

Като забеляза погледа му, размаха ръка под носа му.

— Събрах се със стареца и това е подарък от него по случай одобряването.

— Хубав е.

— Представи ме — изсъска тя.

Силвър се приближи към тях и без да поглежда към Реба, подхвана Уес собственически под ръка.

— Може да продължаваме, мили. Свърших работата си тук.

— Ъъ... това е Реба — тромаво изрече той. — Искан да се запознае с теб.

Силвър я дари с резервираната, но чаровна усмивка, която пазеше за почитателите си.

— Здравейте. — И веднага престана да я забелязва.

Реба се впусна в атака.

— Толкова ми харесвате в „Палм Спрингс“ — залигави се тя. — И съм във възторг, че се оженихте за Уесли.

— Благодаря — студено отговори Силвър.

— Уесли и аз сме стари приятели — продължи Реба, като избираше думите си и надничаше към лицето на Силвър да види дали няма следи от пластична операция. — Може да се каже, че живяхме в една и съща къща.

Тонът на Силвър бе концентрирана сярна киселина.

— Колко удобно.

— Реба ми беше хазяйка — побърза да обясни Уес, за да не остане жена му с погрешно впечатление.

— Не само — възкликна Реба с многозначително намигване. — Тогава бях разделена с любимия си съпруг. И, разбира се, Уесли още не ви познаваше. И...

Очите на Силвър опасно заискриха, когато прекъсна рязко разгорещената Реба.

— Извинете ни, но закъсняваме. — Тръгна към изхода с вкаменено изражение.

Уес сви рамене и я последва.

— Довиждане, Реба.

— Но какво има? — запита злобно тя и застана на пътя му.

— Не съм ли достойна да разговарям с кинозвезди?

— Достойна си, разбира се — отвърна неспринудено той, като се мъчеше да се измъкне покрай нея. — Само че днес имаме много работа.

На лицето ѝ цъфна тънка усмивка и напука немарливо сложения грим.

— Плати парите, които дължиш, Уесли. Големите момчета губят търпение. Ако бях на твое място, не бих се ебавала с тях. Става опасно.

Поканите за Нова година бяха изпратени три дни преди Коледа и пристигнаха в повечето домове на Бъдни вечер.

Красиво и релефно щамповани, отпечатани на бели картички с празнични червени букви, те гласяха:

„Закари К. Клингър моли за удоволствието от вашето присъствие на новогодишно пътешествие с яхта на 31 декември 1985 година.“

За няколко часа се разчу, че това ще е най-изисканото празненство за годината и който не е получил покана, отива на кино. Не му оставаше нищо друго, освен да напусне града, да се скрие вдън земя или да се самоубие.

Отпечатани бяха само петдесет покани. Закари беше решил да ощастливи само петдесет двойки. Сто избраници, които да посрещнат с него Нова година.

Тъй като Закари Клингър беше един от най-богатите хора и света и на всичко отгоре притежаваше филмова студия в Холивуд, никой не можа да си позволи лукса да отхвърли поканата му. Закари беше решил по време на тържеството да обяви плановете си да филмира възстановката на „Всичко за Ева“. Бленуваната роля на Бети Дейвис беше нещо, за което Силвър би убила човек. Той трябваше да се сети, че изнудването няма да свърши работа, но в края на краищата тя беше актриса и с подходяща примамка може би щеше да успее да я спечели. Струваше си да опита. А грандиозното тържество беше дребна цена за спечелване на вниманието ѝ.

Бевърли д'Амо много се забавлява, докато преглеждаше списъка на гостите заедно с ятото му чевърсти секретарки. Направи всичко възможно Джейд и Кори да бъдат включени и след това с хитра усмивка провери още веднъж дали името на Джак Питън фигурира в списъка. Фигурираше. Честно казано, не виждаше нищо лошо в това

да се съберат отново. След всичко, което ѝ беше доверила Джейд, реши, че ще са подходяща двойка. Не че Джейд беше споделила някакви натуралистични подробности — сексуалните описания не бяха в стила ѝ. Но като се вслуша в нещата, които не ѝ каза, Бевърли интуитивно проумя, че може да им даде още една възможност да опитат. Нищо нямаше да я зарадва повече от гледката на приятелката ѝ с подходящ партньор.

— Защо организираш това празненство? — попита тя Закари.

— Началото на Новата година трябва да се отпразнува както подобава. Ще направя празненството незабравимо — отговори той.

— Не се и съмнявам — промърмори тя, вече запозната с част от плановете му да го направи незабравимо. Предвидени бяха танцьори на брейк и на кючек, бразилско трио, диско музика, фойерверки. И всичко това на фона на живописно пътуване по море от Лонг Бийч, където гостите щяха да се качат на яхтата, докарани от цяла флотилия лимузини, наети до Лагуната и обратно. Бевърли беше установила, че съвместният живот със Закари е авантюра въпреки възрастта му. Единствено не можа да преглътне пристрастието му към секс в присъствието на проститутки. Боже! Каква гадост! В началото го приемаше като една от неприятните житейски ситуации, която изживяваше със затворени очи и стиснати зъби. Но сега тези сцени направо я отвращаваха.

Беше заживяла със Закари заради кариерата си, нямаше защо да се самозалъгва. За жалост с течение на времето се беше влюбила в него.

Не в парите му. Не в могъществото му.

Бевърли д'Амо обичаше човека Закари Клингър. Господ да ѝ е на помощ.

Оставаха един ден и една нощ, преди актьорите и екипът на „Убийство“ да отлетят обратно в Лос Анджелис, точно навреме за Коледа. Мястото на снимките не беше никак приятно. Потискащата жега ги караше да вършат всичко с усилие. А когато не беше горещо и мъгливо, валеше, поради което филмът закъсняваше още повече. На всичко отгоре голяма част от актьорите и екипа непрекъснато страдаха от това, което нарекоха „мексикански бързоклек“.

Клариса беше една от малкото щастливки, които го избягнаха. Ядеше само пресни зеленчуци, риба и плодове, които ежедневно пристигаха със самолета от Лос Анджелис, и така успя да се размине с дрисъка. Манън беше добре, докато се придържаше към режима ѝ, но два дни преди да потеглят, хапна тайно с екипа енчилада плюс няколко текили и горчиво съжали.

— Сам си си виновен — безцеремонно му заяви Клариса.

Понякога му се струваше, че е оперирана от състрадателност.

Едва изкара снимките през деня и цяла нощ стена в леглото. Клариса дори не го посети.

Беше величествена в своето отсъствие.

— Знаеш ли, че си коравосърдечна кучка — оплака се той на другия ден.

— Не съм медицинска сестра — отговори тя. — Ако не беше се тъпкал с лоша храна, нямаше да се посереш.

Вярно беше. Но все пак... можеше да покаже малко съчувствие.

Бяха се разбрали, когато се върнат в Лос Анджелис, той да се премести при нея. Надяваше се, че е взел правилно решение. Мелани-Шана се въртеше на пета около него дори при най-дребна простуда. И Уитни. Но как би могъл да очаква Клариса да се държи като другите жени? Всъщност не го и искаше. Беше различна — истинска артистична натура, а бляскавият талант бе главната ѝ притегателна сила.

На следващия ден се почувства малко по-добре, но до вечерта стомахът му бе започнал да се гърчи отново и единственото му

желание бе да не излиза от тоалетната.

Клариса го навести по-късно. Кестенявата ѝ коса бе стегната в кок и украсена с гардении. Носеше бяла рокля без рамене вместо обичайния торбест панталон и риза.

— Много си докарана — отбеляза той.

— Това е последната ни вечер. Отивам на танци.

— С кого?

— С Норман.

Трябваше да се досети. Норман Гузбъргър. Приятел и роб.

— Приятно прекарване.

— Дано.

— Ще се видим утре.

Мяташе се в леглото и мислеше. Утре беше началото на новия му живот. „Убийство“ беше начало на новата му кариера. Но не можеше да не се тревожи за сина, когото изоставяше.

Джейсън.

Момчето приличаше на него. Дали не правеше грешен ход? Не. Сега Клариса му беше жена. Съчетаваше изисканост и талант. Щеше да издигне кариерата му до нови висини.

Събуди се след няколко часа, облян в пот и със страховита ерекция. И най-важното — стомахът му се беше уталожил. Хапчетата, които му даде гримьорката, очевидно помагаха.

— Вземи ги — беше казала тя. — Ще се събудиш с песен на уста.

Стана, изкъпа се, зачака ерекцията да спадне и като не дочака, реши да посети Клариса, убеден, че ще я зарадва. За щастие бяха на един етаж в хотела, през няколко врати. Гол под хавлиения халат, изтича с боси крака по коридора, като си тананикаше под нос. Пъхна резервния ключ в бравата и се вмъкна безшумно.

Тя спеше, стаята тънеше в мрак и той дочу равномерното ѝ дишане. Смъкна халата и се мушна в леглото. Тя лежеше с гръб към него и той се сгуши до нея с желанието твърдостта на члена му да я събуди. Ако не желаше да се буди, той нямаше нищо против да я ощастливи както си спи. Обхвана с ръце дупето ѝ и се нагани да ѝ го вкара през задната врата.

Няколко неща се случиха едновременно.

Манън напипа ташаци. Норман Гузбъргър извреця. А от другата страна на леглото долетя съненият глас на Клариса:

— Какво става?

— Велики Боже — изрева Манън, който осъзна положението, и скочи от леглото.

Норман, смаян колкото Манън, седна точно навреме, за да посрещне юмрука на Манън с челюстта си.

Чу се отблъскващият звук на строшена кост.

Ревящ от ярост, Манън издърпа Норман от леглото и продължи да го налага, без да спира.

Норман отчаяно вдигаше ръце да се предпази и крещеше от болка. Челюстта му висеше като откачена и той знаеше, че е счупена.

— Шибан, лъжлив педал — крещеше Манън с пълен глас. — Духач, гъзоблизец, страхливец!

Продължи да дъни Норман като боксова круша и той се свлече в безсъзнание под злобния порой от удари.

Клариса побесня. Най-напред се опита да възпре ръцете на Манън, след това го зарита по краката. Не можеше да го спре. Той беше извън всякакъв контрол.

По едно време се извъртя и я фрасна през лицето.

— Мръсна кучка! Как смееш да ме мамиш?

— Върви на майната си — кресна тя. — За какъв се смяташ? Остави го, чудовище! ОСТАВИ ГО НА МИРА! ЗА БОГА, ТИ ГО УБИВАШ!

Сутринта на първия ден на Коледа:

Джак Питън замина за Долината да обядва с баща си и Хевън. Джордж изглеждаше по-отнесен и замислен от всякога. Старецът обядва с тях и се втурна към работилницата си, като измърмори нещо за новото спирачно устройство, над което работел. Хевън изчака Джордж да се махне и обяви:

— Изнасям се. Роки ми е намерил страхотен апартамент, с охрана и всичко останало.

Очакваше Джак да се възпротиви, но той го прие спокойно. Не я упрекна.

Размениха си подаръците, тя излезе да се види с Роки, Джак отиде у Кели Сидни, където имаше деца, кучета, семейство и храна.

Коледа не беше любимото годишно време на Джак. Миналата година беше в Ню Йорк с Клариса и прекара отвратително. Напоследък дочу слухове, че тя има връзка с Манън. Каква странна комбинация! Трудно му беше да си ги представи заедно.

Сети се за Джейд Джонсън и му се прииска връзката им да беше успяла. Но не беше. Нямахме смисъл да мисли за това.

Роки поздрави Хевън, покани я в холивудския си апартамент — функционален и евтино мебелиран. След това се опита да я примами в леглото си.

Беше самотна, но не чак дотам.

Хауард Соломан се прибра след разправиите в Пуерто Валарта като трепереща от нерви развалина. Как може винаги когато се случва нещо, да викат най-напред него? Той какво беше? Универсален помирител?

Режисьорът на „Убийство“ Дърк Прайс беше телефонирал панически посред нощ.

— Манън преби Клариса и почти уби един човек — крещеше истерично в слушалката.

— Успокой се — пелтечеше Хауард, докато ставаше от леглото. — Никаква полиция. Никакви болници. Извикай лекаря на екипа и всичко да е скрито–покрито, докато дойда. Веднага тръгвам за летището.

— Как мога да скрия подобна история? — виеше Дърк.

Хауард се вбеси.

— Ако искаш да работиш и в бъдеще, ще намериш начин — предупреди го той. След това се сети и добави: — Кого е пребил Манън?

— Норман Гузбъргър.

— Олеле майко!

Бе му коствало много, но уреди всичко. Норман Гузбъргър беше настанен в частна клиника в Мексико Сити с денонощна охрана, която трябваше да разгонва любопитни журналисти. Имаше счупена челюст, счупен нос, увредени бъбреци и различни срязвания и драскотини. Състоянието му беше стабилно.

Клариса се върна в къщата си в Бенедикт Каньон. Имаше белези и беше разстроена. Окоето ѝ беше покрито със синина, която би причинил с гордост професионален боксов шампион.

Манън се прибра при Мелани-Шана.

Да се опази случката от вестниците беше истински кошмар. Накрая Хауард се затвори с рекламния агент на компанията и пуснаха кратко съобщение:

„По време на снимките на филма «Убийство» в Мексико знездите Клариса Браунинг и Манън Кейбъл преживяха автомобилна катастрофа. И двамата имат леки наранявания. Норман Гузбъргър, рекламен агент на госпожица Браунинг, пострада по-тежко.“

Край на съобщението.

След не повече от час слуховете заляха Холивуд като приливна вълна. Най-трудната част беше да съобщят на родителите на Норман.

Хауард се обади от Пуерто Валарта и им съобщи същия вариант, който бе публикуван в пресата.

— Кажете ми истината — безцеремонно рече Орвил.

— Не е много привлекателна — отговори Хауард. — Ще поговорим, като се върна. Норман е добре. Погрижил съм се за всичко.

— Трябва ли да отидем?

— Не е необходимо.

Не отидоха.

Когато се върна от Мексико, Попи го смля, сякаш беше постъпила на работа във ФБР.

Не се поддаде. Езикът ѝ беше по-дълъг от слонски хобот.

Марк Ранд придружи Джейд до Кънектикът за коледните празници. Беше като нов — внимателен, грижовен, любящ. Освен това — разведен.

— Направих го за теб, любима — беше ѝ съобщил с елегантния си английски акцент. — Животът ми беше скучен без теб. Знаеш, че сме създадени един за друг. Сега можем да се оженим.

Беше объркана. Марк бе мъжът, с когото бе живяла и когото беше обичала цели шест години. Връзката им не беше безпроблемна, но не можеше да отрече и многото красиви моменти. А ако Марк поискаше, можеше да бъде най-чаровният човек на света. Очарова майка ѝ и баща ѝ.

— Не е ли време да се оженим? — запита баща ѝ. — Достатъчно чакайте.

— Помисли само — шепнеше възторжено майка ѝ. — Когато се омъжиш за Марк, ще имаш истинска титла! Ще бъдеш лейди Джейд!

За щастие родителите ѝ бяха достатъчно старомодни да ги сложат в отделни стаи. Джейд си отдъхна, защото за голямо разочарование на Марк не беше склонна да скочи в леглото му. Сякаш десетмесечната им раздяла не съществуваше.

— Искам да се оженим веднага — обяви той.

А тя искаше ли? По дяволите, беше мечтала за това цели шест години, защо се колебаеше сега?

Джак Питън. Името му непрекъснато се натрапваше в мислите ѝ.

Да върви по дяволите. Беше една нощ на прекрасен секс и нищо повече.

Край. Точка.

Във вчерашния вестник видя снимката му с Кели Сидни на филмова премиера.

Колко мило.

Дано бъдат много нещастни.

— Ще се оженим в Калифорния — обеща на Марк. — Навръх Нова година.

— Няма да съжаляваш, любима — заяви той със сърдечна искреност. — Ще наваксаме изгубеното време.

Откакто бе пристигнал от Калифорния, Кори не можеше да си намери място от нерви.

— Какво има, братле? — запита го тя.

— Норман — отвърна той. — Всичко между нас беше прекрасно, докато се включи да работи в „Убийство“.

— Но в това няма нищо лошо. Такава е работата му, а ти знаеш, че няма по-добър от него.

— Знам — призна отчаяно Кори. — В началото ми се обаждаше всеки ден. Но откак стана личен агент на Клариса Браунинг, не съм го чул цели седмици. Вече трябва да е в Лос Анджелис. Непрекъснато звъня вкъщи, но никой не вдига.

— Опитай у родителите му — посъветва го тя. — Днес е Коледа, трябва да е при тях.

— Ще се обадиш ли вместо мен? — помоли я той.

Тя въздъхна.

— Дай ми номера.

На телефона беше Орвил и пожела да разбере коя точно е тя и защо се обажда.

— Казвам се Джейд Джонсън. Аз съм клиентка и приятелка на Норман. Мога ли да говоря с него?

— Норман не е тук — рече Орвил и понижи глас: — Катастрофирал с кола в Мексико. Няма скоро да се върне.

— О, много съжалявам. Нали не е нещо сериозно? Добре ли е?

— Съвсем добре. Той... въз... се възстановява. Не знам точно къде.

— Бих искала да му изпратя цветя.

— Ще трябва да изчакате да се върне. Нямам адреса му.

Кори изпадна в депресия. Кимаше тъпо, решил, че Норман без съмнение си е намерил някой друг. Джейд изпита жалост към брат си. Би искала да може да му помогне, но думите не ѝ се струваха адекватни.

— Добре ли си? — попита загрижено.

Той се насили да се усмихне, не успя и направи безпомощен жест.

— Промених целия си живот заради Норман.

— Не е вярно — поклати Джейд глава. — Не си го променил само заради Норман. Променил си го, защото си поискал.

Осъзна истината в думите ѝ и отново кимна.

— Права си. Животът в лъжа ме убиваше.

— А сега си свободен.

— Май е така.

Погали го по ръката.

— Знаеш ли какво повтаря непрекъснато Бевърли? Ако изпуснеш едно такси, зад ъгъла чакат десет.

— Но аз няма да търся.

— Ще потърсиш.

Не можа да не се усмихне.

— Обичам те, како.

— И аз, братленце.

Мелани-Шана беше приготвила сама пуйката. Освен това имаше сладки картофи, карфиол, царевични питки, пресен грах и гъст сос.

— Страхотно — похвали я Манън и подаде чинията си за още.

Тя сипваше и се чудеше на внезапната промяна у неверния си съпруг. Върна се от Пуерто Валарта нов човек. Първите му думи бяха:

— Не искам развод. Обичам те. Обичам бебето. Тоя филм ме подлуди. Няма да се развеждаме. Искам да продам това проклето имение и да купим място в Мандевил Каньон близо до плажа. Ще имаме коне и кучета. И още шест деца. Какво ще кажеш?

В началото отказа дори да обмисли предложението му. Но Манън беше дяволски убедителен, да не говорим за чара му, и скоро тя се предаде. В края на краищата го обичаше.

— Онова място беше кошмар — заразправя й той. — Следващия път като тръгна за снимки, ще дойдеш с мен. Заедно с бебето. Повече никакви самотни нощи.

Беше я прегърнал така силно, че едва не я пречупи на две.

— Какво се е случило, Манън? — запита тихо тя.

— Нищо — рече той. Пауза. — Нищо, за което да ми се говори сега...

Нора беше на коледния обяд на Силвър заедно с Фернандо, приятеля му Бойс, гримьора Раул и бившия й импресарио Куин Латимор, току-що разделил се с двацет и осем годишната си съпруга.

— Не си представям, че някой може да остане сам на Коледа — сподели Силвър с Уес.

— Да — съгласи се той и се сети за всички коледи, които бе прекарал сам, без пукната пара, обикновено свършващи в леглата на жени, самотни като него. Щастие беше, че Силвър му проговори. След случайната среща с Реба в „Джорджо“ изпадна в истерична ревност.

Коя беше тази жена?

Спал ли си с нея?

Господи, Уес. Нямах ли капчица вкус?

Трябва ли и аз да ти викам Уесли?

Уесли, как не.

Добра ли е в леглото?

Прилича на проститутка.

На дърта проститутка.

На евтина проститутка.

Как си могъл?

Кога?

Скоро ли?

Познавахме ли се вече?

Мразя те!

Ревнивата Силвър беше нещо ново. Отбиваше атаките на острия й език, но беше доволен, че държи на него. Всъщност толкова доволен, че влезе в Първа междущатска банка, отвори сейфа и взе парите, които беше скътал за черни дни. Майната им на мошениците от Лоръл

Каньон. Нямах да им върне пукнат цент. Беше ги спечелил честно. Майната ѝ на Реба Винограцки. Какво ли знае тя?

Влезе спокойно с парите в джоба в „Тифани“ и обяви намеренията си.

— Искам огърлица за около деветнайсет хиляди долара — заяви небрежно. — Покажете ми с какво разполагате.

Резултатът беше сърце от рубин в легло от брилянти на инкрустирана с брилянти златна верижка. Не ѝ я беше дал още. Искаше да избере подходящ момент.

— Пуйката е мечта — каза Фернандо и попи устните си със салфетката.

— Мечта — повтори като ехо Бойс и сребърният му перчем подскочи в знак на съгласие.

— Ти ли я сготви, скъпа Силвър? — подразни я Раул.

— Naturellement, mon chéri!^[1] Нима не знаете колко съм чевръста около печката?

Всички се засмяха.

В кухнята Владимир и Юнити се гледаха през масата и сериозно вдигнаха за тост чашите си с най-добрата „Столичная“.

— За свободата — каза Владимир и гаврътна на един дъх безцветната течност.

— За парите — заяви Юнити.

Усмихнаха се като заговорници, каквито всъщност бяха. „Истински скандали“ щеше да им плати сто двайсет и пет хиляди долара за истинската история на Силвър Андърсън, Уес Мъни и Хевън. Щяха да пускат материала с продължения в течение на три седмици. Първата част щеше да излезе в понеделника след Нова година. Дотогава Юнити и Владимир щяха да бъдат далече.

Някъде в Ню Йорк...

Някъде през седемдесетте години...

Момичето откри, че съжителството с Ели се оказва истинското начало на живота ѝ. Той притежаваше несъкрушима веселост и беше най-милият човек, когото бе срещала, тъй че не мина много време и започна да откликва на добротата му.

— Откъде си? — питаше той.

— Не ми се говори за това.

— С какво искаш да се занимаваш?

— Стига ми да бъда сервитьорка.

— Не, не стига.

— Защо?

— Защото всички сме се появили на тоя свят, за да постигнем изумителни неща. Постави си цел и се стреми към нея!

Нямаше никакви цели. Това, че е жива, ѝ беше достатъчно. Ели не и позволяваше да се отпуска. Настояваше да го придружава на уроците му по пеене и танци. Един ден я заведе в групата си по актьорско майсторство и тя гледа със зяпнала уста как той играе роля в „Макбет“.

— Това е Шекспир — обясни той.

— Какво значи „Шекспир“?

— Майтапиш ли се, момиче?

На рождения ѝ ден я отрупа с книги за велики драматурзи и текстове на най-добрите им творби.

— Трябва да станеш нещо повече от хубава муцунка.

Беше запленена от реалистичните сцени на силен патос и драма. От време на време Ели си водеше по някой приятел. Мразеше тези вечери и ако беше още рано, предпочиташе да излиза и да броди из улиците, отколкото да слуша смущаващите звуци на сношението им.

Един ден доведе приятел за постоянно.

— Това е Люк — представи го той и тя потрепери от предчувствието за нещо лошо.

Люк беше плещест англичанин — блондин с изпъкнали мускули и неизменна подигравателна усмивка. Не обличаше нищо друго, освен джинси с кръпка на чатала и скъсани тениски.

— Люк се смята за Марлон Брандо — пошегува се Ели.

— Я не ми се подигравай, шибан педал такъв — злобно изплю думите Люк.

Ели примигна и млъкна.

Люк не работеше нищо. Седеше по цял ден на покрива, погълнат от загара си и къркането на бира. Момичето не разбираше какво намира в него Ели. Знаеше, че е на чисто сексуална основа, и се надяваше увлечението му скоро да затихне. Нощем ги чуваше и

завираше главата си под възглавницата, като отчаяно се мъчеше да се отгради от отблъскващите звуци.

Люк скоро стана нападателен. След няколко седмици започна да прибира парите на Ели и да излиза по пиянски гуляи. Един ден се опита да открадне и от нея, но тя се нахвърли върху него с такава свирепост, че той не посмя да посегне втори път.

Започна да спи с нож под възглавницата и беше непрекъснато нащрек.

Чу го да казва на Ели:

— Изгони оная кучка!

— Няма — противопостави му се за първи път Ели.

— Ще я изгониш или си отивам.

— Тъй да бъде — храбро отговори Ели.

За нейно огромно облекчение Люк се махна.

— Не знам какво ми става — призна Ели. — Когато срещна някой Люк, просто не мога да се владея.

Говориха до късно през нощта и за първи път тя започна със запъване да споделя с Ели, така както той споделяше с нея. Близостта им беше много специална.

Някъде на разсъмване Люк се върна. Момичето се събуди от сподавен шум. Люк не беше сам, а с двама приятели. Държаха Ели и му се изреждаха.

Страх стегна гърлото ѝ. Припомни си как неотдавна и с нея се бяха гаврили по същия начин. Скочи от леглото, размаха ножа във въздуха и закрепця:

— Спрете! Махайте се! Махайте се! Спрете!

Не бързаха да си отидат. Първо довършиха това, за което бяха дошли.

Линейката пристигна твърде късно.

Ели почина на път за болницата от кръвоизлив вследствие на вътрешни разкъсвания.

След няколко седмици момичето откри Люк в мръсната дупка, която споделяше с една мъжка проститутка в сграда, определена за разрушаване. Изчака проститутката да излезе на работа и подпали сградата.

Драсването на първата клечка беше лесно...

[1] Естествено, скъпи мой — Бел.прев. ↑

ШЕСТА КНИГА

Холивуд, Калифорния
Навечерието на Нова година
31 декември 1985 година

— Лимузината ни чака — обяви Марк с лека ирония. — Много ви обичам вас, американците, правите нещата с такива фойерверки. Шофьорът ми каза, че има четирийсет и девет еднакви бели лимузини с пищно заредени барчета и най-качествен хайвер, които ще откарат живописните гости на Закари Клингър до очакващата ги яхта. Вместо да събере по няколко гости в една кола, за да спести някой и друг долар, което е тъй близо до ума. Не бих имал нищо против да пообщувам по-отблизо с невероятния Зепо Уайт и полуживата дама, за която е женен.

Джейд потисна смеха си.

— Не ставай груб.

— Трябва да признаеш, че сигурно са много странни в леглото.

— Ами...

— Като първокласен фотограф на диви и красиви същества мога авторитетно да заявя, че ти, мила моя, си най-красивото от всички.

— Благодаря.

— Надминаваш дори бременната леопардка, която скоро имах честта да наблюдавам.

— Ласкател.

— Това е част от английския ми чар.

— На всичкото отгоре скромнен.

— Старая се.

Трябваше да признае, че ѝ бе приятно отново да е с Марк. Разсмиваше я със сухото си чувство за хумор. Вече беше почти убедена, че решението да се омъжи за него е правилно.

Дано не греши. Бяха уредили всички документи и кръвни проби и утре беше големият ден.

Бевърли направо издивя, когато ѝ каза.

— Какво? Ти и английският задник? Не мога да повярвам.

— Сега, когато ще се женя за него, Бев, нека пропуснем задника. Не е много подходящо определение.

— Щом ти смяташ така, аз съм лесна.

Когато Бевърли се убеди, че Джейд има сериозно намерение да се обвързва, предложи имението на Закари за церемонията. Сигурна беше, че той няма да възрази.

— И никакви гости — предупреди я Джейд. — Искаме съвсем кротко бракосъчетание, след това ще отидем за няколко дни в Кармел, преди да заснема последната серия реклами.

— Значи вие двамата, Кори, аз и слънчевата градина, ако проклетото време не се развали. Разбира се, и един дружелюбен свещеник. Закари отлита за Ню Йорк веднага след празненството на яхтата. Харесва ли ти този сценарий?

— Идеален е!

— Смятай всичко за уредено.

Марк одобри идеята.

— Нямам търпение, мила.

Тя знаеше защо. Още не беше спала с него и той не можеше да понася чакането.

— Не съм ли достойна да почакаш малко? — подразни го тя.

— Джейд, това е някакъв абсурд. Живели сме заедно шест години. Защо го правиш?

— Защото е романтично. Освен това е за съвсем малко и ще направи от брачната ни нощ нещо наистина специално.

За празненството на яхтата на Закари реши да облече черен кашмирен пуловер „Ралф Лоран“, без ръкави, с едно голо рамо. Бял копринен панталон. Колан с бронзова катарама и голям брой тънки бронзови гривни на горната част на ръцете. Обиците обръчи и гривните на китките завършваха тоалета ѝ. На безименния си пръст носеше античен златен пръстен със сапфири и брилянти, който Марк ѝ бе подарил на Коледа.

— Да тръгваме — подкани го тя с главозамайваща усмивка. — Обещах на Кори да минем да го вземем.

Марк беше готов.

Попи беше цялата в злато. От украшенията в косата до обувките на краката, всичко беше златно, включително ноктите.

На Хауард му хрумна, че трябва да я замразят, смалят и поставят на нечия камина до статуетката „Оскар“. Не му беше добре. Цял ден беше смъркал кокаин, глътна и няколко валиума, а се чувстваше свински. Навремето кокаинът беше отговорът на всички въпроси. Две смръквания, и се превръщаше в Кинг Конг. Още няколко, и беше готов да завоюва света. Сега подемот не траеше дълго. Помагаше му, но почти веднага го потапяше още по-дълбоко в низините на самочувствието. А и носът го болеше зверски. Всеки път, когато смъркаше, болката пронизваше чувствителните му мембрани като хиляди малки иглички.

Разбира се, знаеше, че има и други начини да го поема. Ако не се плашеше от иглите, можеше да си инжектира вълшебната доза. Опита веднъж, но щеше да припадне. Освен това да се боцка... Не беше ли върхът на отчаянието? Все пак не беше никакъв наркоман!

— Котенце, зареди ли видеото? — запита Попи. — Не искам да пропусна Закари в предаването на Джек Питън.

— Доколкото познавам Закари — заговори Хауард с нервни тикове на лицето, — на яхтата ще има видеостена и всички ще трябва да гледаме. Ще бъдем публика в капан. Вероятно най-вече затова прави тържеството на яхтата си. Да не може никой да избяга. Егоистичен гъз.

Попи си сложи огромни златни обици.

— Мисля, че това е прекрасен начин за посрещане на Нова година. Обикновените купони ми омръзнаха.

— Ако не те лови морска болест.

— О! Времето няма да е лошо, нали?

— Пошегувах се.

Докато отиваха към колата, бавачката на Роузлайт изтича след тях.

— Господин Соломан, търсят ви по телефона от Мексико Сити. Телефонистката каза, че е спешно.

— Не мога да си представя защо ме поканиха — говореше Хевън и възбудено лапаше хайвер в дългата бяла лимузина, която я откарваше

заедно с Роки към Лонг Бийч и изтънченото празненство на Закари Клингър.

— Защото си звезда — уверено отговори Роки. — И не забравяй кой те направи такава.

— Може би вуйчо ми е предложил да ме включат — размишляваше тя.

— Не. Защо би го направил?

— Нова година е. Той винаги се старае да ме види по това време.

— Тъй ли?

— Да.

— Забрави за вуйчо си — рече Роки и включи телевизора. — Вече си голямо момиче и имаш мен.

— Трябва да не съм бил с всичкия си, щом дори съм допуснал, че можеш да си отидеш — говореше Манън на Мелани-Шана, обвинил с ръка раменете ѝ, докато се настаняваха в лимузината.

— Бях сигурна, че искаш точно това — отвърна нежно тя. — Държеше се тъй студено. Не можех да кажа или да направя нещо, което да не те раздразни. А когато забременях, не даваше пет пари.

— Сигурно мисълта, че ще ставам баща, ме е притеснявала.

— Не ми беше лесно. Особено при твоето отношение... А и Уитни...

Не беше се сецал за Уитни от месеци. Клариса го беше излекувала от манията му по бившата съпруга. А сега се беше излекувал и от Клариса. Господи! При спомена за онази нощ в Пуерто Валарта потъваше в земята от срам. Така да пребие момчето. Едва не го уби. Споменът бе истински кошмар. Слава Богу, че Хауард потули цялата история от пресата и го измъкна оттам.

Проклетите хапчета, които тъпата гримьорка му беше дала, го бяха подлудили. Без да се брои Клариса. Като се сецаше за нея, потреперваше. Тази жена се хвърляше от легло в легло, беше комедиантка и невярна лъжкиня.

Не искаше да се мярка пред очите му.

Бяха записали „Очи в очи с Питън“ по-рано и щяха да го пуснат късно вечерта. Получи се страхотно предаване. Закари Клингър беше гост, какъвто Джак мечтаеше да има всяка седмица. Властен, с категорични мнения, грубоват и остър като нож. И като се вземеше предвид и фактът, че никога не даваше интервюта, предаването направи голям удар.

— Страхотно — поздрави го Олдрич. — Динамит! Особено когато го накара да говори за личния си живот и съжалението му, че няма деца. Божичко, Джак, това беше напречен разрез на натрапчивите му идеи.

Джак се съгласи. Знаеше, че предаването стана сензационно и че се е получил задълбочен портрет на човек, притежаващ всичко, но все още копнеещ за това, което му липсва. Психологическа телевизия. Не можеше често да се похвали с това. И на Закари му хареса.

— Ще се видим на тържеството ми — каза той на тръгване, придружен от няколко сътрудници. — Разбрах, че ще доведеш сенатора Ричмънд. Очарован съм. Отдавна не съм го виждал. Нямах представа, че е тук.

Джак не каза той гостува на Даниел. Вместо това кимна и се зачуди как се превърна в параван на Питър Ричмънд. Продължаваха да излизат заедно — Джак с Кели Сидни и сенаторът с Даниел Вадим.

Ричмънд го попита по телефона:

— Ще ходиш ли на тържеството на Закари Клингър?

Когато потвърди, сенаторът обяви, че и той е канен.

— Даниел иска да отиде. Ако дойдем с теб, ще изглежда, че ти си с нея.

— Аз ще взема Кели — предупреди Джак.

— При твоята репутация всички ще помислят, че си и с двете. А аз трябва да внимавам. Знаеш, че съм женен.

Женен изневерник.

Не бяха ли повечето такива?

Понякога Джак намираше, че е полезно хората да се чувстват задължени към него, затова се съгласи.

Както винаги, Кели го накара да чака. Вече бе свикнал кучетата да пъплят по него, а тригодишният ѝ син да го посреща с лепкава целувка. Кели небрежно балансираше по опънатото въже между кинозвездата, майката и продуцентката.

— Ох! — възкликна тя, като се втурна в стаята, облечена със сексапилна дълга рокля. — Сложила съм си две различни обици!

— И обувки — натърти той.

— Не може да бъде!

— Погледни сама.

Погледна краката си и се хвана за главата.

— Какъв ужас!

— Отива ти.

Усмихна му се.

— Благодаря.

Положи доста усилия, докато се сдобри с Кели. След случката в „Спаго“, когато се измъкна с Джейд Джонсън, не искаше да го види. Трябваша много рози и убеждаване, защото от всички жени, с които беше излизал след Клариса (с изключение на Джейд, разбира се, тя беше нещо по-различно), Кели се оказа най-приятната. И много уважаваше привързаността ѝ към семейството.

— Нямам търпение да се видя със сенатора — рече Кели. — Чувам, че е много популярен във Вашингтон.

— И аз мисля така.

— Политиците са свръхсексуални.

— Откъде знаеш?

Тя се изкиска.

— Когато се запознахме, не съм казвала, че съм девствена!

Горе на Бенедикт Каньон Клариса накара шофьора да чака, докато тя се приготви. Беше в морскосин костюм с панталон и бял пуловер. Клариса Браунинг не обичаше скъпите труфила. Нямахше нужда от фалшивия блясък на Холивуд.

Наведе се към огледалото и забеляза следи от синина около окото — спомен от Манън Кейбъл. Побесняло копеле.

Преди малко се беше обадила в частната клиника в Мексико Сити да пита как е Норман. Отказаха да ѝ дадат информация по телефона, въпреки че позвъни на специалния номер.

Замисли се за Пуерто Валарта и случилото се там. Манън Кейбъл трябваше да бъде наказан за действията си, но не... Хауард Соломан беше пристигнал, пълен с предупреждения и заплахи.

— Ако изпуснеш една дума — беше просъскал той, — с кариерата ти е свършено. Край. Просто така.

Този Холивуд. Имаше свои закони.

Хората на Холивуд.

Понякога ги ненавиждаше.

Бевърли д'Амо тичаше към колата, която щеше да я отнесе на срещата ѝ със Закари в Лонг Бийч, когато пристигна пощальонът. Носеше кафяв плик, надписан:

„Крайно спешно.

Лични книжа.

На вниманието на Закари Клингър.“

Всеки ден носеха на ръка пликове за Закари, често надписани СПЕШНО. Но крайно спешно? Хрумна ѝ да вземе плика си. Не че би искал да го безпокоят в разгара на тържеството, но със Закари човек никога не знае. Ако не го вземе, можеше да я попита дали не е пристигнал и да я смърми, че не е съобразила.

Все лошо.

Хвърли го на задната седалка на колата и веднага го забрави.

— Честита Нова година, Владимир. И на теб, мила Юнити царствено произнесе Силвър, докато мислеше каква нелепа двойка са — нейният иконом руснак и малката братовчедка на Уес. Изглежда, бяха влезли в някакъв особен съюз. — Ще излизате ли?

— Да, госпожо — отвърна вежливо Владимир. „Излизаме и никога няма да се върнем.“ С по шейсет и пет хиляди долара на човек не беше трудно да отидат където им се иска.

— Защо не се снимаме заедно? — предложи Силвър с пленителна усмивка. — Уес, донеси фотоапарата.

Знаеше, че никога не бе изглеждала по-добре. Уес Мъни ѝ действаше като подмладяващ еликсир. Кожата ѝ беше гладка и чиста от прилива на редовен секс, тялото — по-стегнато от всякога. А

роклята на „Фабрис“, в която бе вложила шест хиляди долара, си струваше да се види. Както и изненадващият подарък на Уес — главозамайваща огърлица от рубини и брилянти във формата на сърце. Направо занемя, когато ѝ я даде в коледната нощ.

— Признай си — прошепна тя по-късно, — аз ли платих за нея?

— Не, не си ти — отвърна обиден той.

— Но откъде си взел толкова пари? — попита тя, напълно объркана.

— Това бяха всичките ми спестявания — отговори наперено Уес. — Смятай, че са изхарчени до дъно. Сега наистина съм без пукната пара.

Колко се трогна от благородния му жест!

— Обмислих въпроса дали да не те включим във ведомостта ми — обяви тя. — В края на краищата ти се занимаваш с всички въпроси. Приемаш ли десет процента от това, което печеля, за справедлив дял? Ще накараме адвоката ми да подготви договора.

Той се засмя.

— Докато сме заедно, всичко твое е и мое, нали така? Да оставим нещата както са.

За кой ли път доказваше, че не ламти за парите ѝ. Слава Богу, че се беше спряла на него, а не на онзи ужасен властолюбец и карьерист Денис Денби.

Уес взе фотоапарата „Никон“ — коледен подарък от Силвър, заедно със сребристо ферари.

— Всеки път, когато го погледнеш, ще се сещаш за мен! Беше получил още видеокамера „Сони“ и цял гардероб нови дрехи.

— Ела тук, Владимир — извика тя. — Юнити, мила, не искаш ли и ти?

Владимир хвърли на Юнити заповеднически поглед. Тази снимка щеше да струва още няколко хилядарки! Какъв късмет!

Силвър застана между Владимир и колебаещата се Юнити с идеална усмивка на идеалното място. Снимките с прислугата бяха част от играта. Ах, колко ги обичаха. Владимир щеше да я показва на всичките си приятели и да се фука с известната си работодателка.

— Не иска ли госпожата да се снима с господин Уес? — предложи почтително Владимир.

— Прекрасна идея — засия тя. — Владимир, утре можеш да спиш до по-късно. Не е нужно да ставаш в шест както винаги. В девет добре ли е?

— Благодаря, госпожо. — Егоистка. Самата тя щеше да се излежава до обяд. Освен това Нова година беше празничен ден.

Какво го вълнуваше. Отдавна щеше да е заминал. Първата запланувана спирка бяха Хаваите. Хаваите, с висок и загорял бивш стриптийзър, който пееше като Синатра и правеше страхотен масаж на пръстите на краката.

Щрак.

— Още една — нареди Силвър.

Щрак.

— Хайде още веднъж — попритисна се тя към Уес.

Щрак.

— Достатъчно — намеси се Уес. — Ще закъснеем и ще отплават без нас.

Силвър развеселена повдигна вежди.

— Шегуваш ли се?

— Господин Уес — плахо се обади Владимир, — само една с вас и братовчедка ви.

Уес не искаше да се снима с Юнити — не му беше признателна за помощта. Беше започнал сериозно да се замисля как да се отърве от нея, без да се разкрие цялата — история. В момента му се стори по-просто да се съгласи и да тръгне. Владимир направи снимката и Уес му издърпа апарата.

— Да го взема ли с нас? — попита той Силвър.

Тя се засмя.

— Мили, това е най-важното и изискано празненство на годината. Ако искаш да приличаш на японски турист — вземи го.

С тази реплика напусна сцената. Винаги звезда. Винаги готова за празненства.

Всички бяха на борда. Свиреше музика, лееше се шампанско и бялата яхта, кръстена „Клингър II“, отплава навреме от Лонг Бийч. Голямата яхта на Закари — „Клингър I“, беше постоянно на котва в Средиземно море. Но и „Клингър II“ не отстъпваше по лукс. Големият плавателен съд побра с лекота тържеството. Стоте гости щастливо се смесиха, като излъчваха някакво усещане за триумф. Бяха малцината богоизбрани. Този празник щеше да се запомни.

Отопляваната главна палуба беше украсена с фестони от магически фенери, които блестяха и трепкаха в тъмното нощно небе. Малки интимни масички обграждаха дансинга, а трио музиканти свиреше прелъстителна бразилска музика.

— Скъпа! — Зепо се изправи и замахна на Джейд. — Седни при нас с Айда.

— Искаш ли? — прошепна тя на Марк.

— Разбира се. Този човек е виелица!

Кори остави сестра си и нейния жених и си проби път до забележителната трапезария, където сервитьори в бели сака донареждаха пищен бюфет от омари, студена съомга, стриди и безброй салати.

Кори беше в дълбока депресия. Фактът, че Норман напусна Лос Анджелис, беше достатъчно неприятен. Но това, че го направи, без да му се обади, без да му каже дума за Коледа и Нова година, беше непроситимо. Кори беше изоставил жена и дете заради Норман, беше променил изцяло живота си и сега светът се сгромолясваше върху него.

— Изглежда годно за ядене, нали?

— Ъ? — Кори вдигна очи и зърна кльоцав рус сервитьор с будни проницателни очи и тънки устни.

— Предполагам, че ако имаме късмет, ще хапнем от остатъците.

— Да — съгласи се неопределено Кори.

— Във филмовия бизнес ли си?

Кори бавно започна да задрява, че сервитьорът го сваля. Господи! Нима вече му личеше? Стигаше им един поглед да го разпознаят.

— Аз съм женен — бързо изрече той.

— Законът не го забранява — отговори сервитьорът и окуражително му намигна. — Ако за теб няма значение, няма и за мен.

Възмездие. Подходящо наказание за Норман. Бяха се заклели, че ще си бъдат верни. СПИН-ът беше руската рулетка на осемдесетте години и само глупак можеше да рискува с безразборни партньори.

В стомаха на Хевън трепкаха пеперуди, докато приемаше поздравленията на познати и непознати.

Толкова си оригинална!

Обожавам плочата ти!

Дъщеря ми е луда по теб!

Синът ми се интересува имаш ли плакат.

Беше любимка на всички антики в града! И никой не спомена за майка ѝ! Бомба. Атомна бомба.

— Много съм известна — информира тя Роки.

— Казах ти, че ще ти го уредя — изфука се той.

Тя развя палтото от изкуствена леопардова кожа и разкри под него изрязано дантелено боди и гола талия.

— Харесват песните ми!

— А защо да не те харесват?

— Прав си. Защо наистина? Вече съм почти звезда и това страшно ми харесва!

Роки се ухили. И на него му харесваше. Но не можеше да остави такова тържество да му се изплъзне. На борда имаше големи богаташи. Шефове на студии и кинозвезди. Почти се беше отказал от търговията с наркотици. Почти... но не съвсем. Имаше случаи, които не можеше да пропусне.

— Трябва да отскоча до тоалетната — бързо рече той. — Стой тук.

Не би се махнала за нищо на света. Преживяваше върховното удоволствие на живота си. Вече беше поздравила вуйчо си и успя да избегне майка си, а сега се наслаждаваше на новото внимание към нея.

— Здравей.

Обърна се, готова да приеме нов комплимент, и се озова срещу Пен Съливан.

Боже мой! В един и същ момент усети, че ѝ прилошава, че е нервна и несигурна. Пен Съливан! Беше страхотен!

— Тъъ... Здравсти — измънка тя с глас на безнадеждна глупачка.

— Забавляваш ли се?

— А ти? — успя да произнесе.

— Е, сега, когато видях Хевън...

Въобразяваше ли си, или я сваляше?

— Знаеш ли какво?

— Какво?

— Ние сме най-младите на борда. Някак ми се струва, че ме докараха не където трябва.

Пет пари не даваше как са го докарали. Пен Съливан беше направо смайващ!

— Кога ще идвате във Вашингтон? Бих искал да съм ви официален екскурзовод — говореше сенатор Питър Ричмънд на Кели Сидни. Приличаше много на Кенеди — с хубав профил и с добра възможност за постигане на голямата цел.

— Не съм запланувала подобно пътуване в близко бъдеще — весело рече тя.

— Ще изпуснете много — отговори двусмислено той.

— Не се и съмнявам. — Потърси с поглед избавление от Джак, но той беше безмилостен и я принуди сама да се оправя с похотливия сенатор. Спаси я Уитни Валънтайн, която мина с кръшна походка покрай тях. Сенаторът хвърли един развратен поглед към трепетната госпожица Валънтайн, напъхана в прилепнала по тялото рокля от копринено жарсе, с настръхнали зърна, и светкавично скочи на крака. Джак едва не се засмя. Вашингтон посреща Холивуд. Каква съвършена комбинация. Истинската власт и истинският блясък. Спомни си скандалите около братята Кенеди и Мерилия Монро. Страната се тресеше месеци наред на границата на екстаза.

За жалост Даниел Вадим не се появи. Когато Джак и Кели пристигнаха да ги вземат, сенаторът се оказа сам.

— Отравяне с храна — обясни той. — Даниел настоя да не ви разочаровам и да дойда.

Сега гореше от желание да си смени партньорката. С всяка, която би се съгласила.

— Този човек не е ли виждал жена? — прошепна Кели, докато и двамата го наблюдаваха как обработва Уитни, която очевидно го приемаше на сериозно.

Закари царстваше над компанията в библиотеката. На просторната яхта имаше няколко места за развлечение на гостите и те можеха свободно да се местят. Попи Соломан седеше колкото е възможно по-близо до Закари. Тревожеше се за Хауард. Напоследък беше станал много особен. В колата, на път за тържеството, приличаше направо на излязъл от гроба. Не поиска да ѝ каже за какво беше спешният телефонен разговор с Мексико Сити.

— Какво е станало? — питаше го тя.

— Имам мигрена.

След това отказа да разговаря повече въпреки сърцатите ѝ усилия.

— Искам да ви помоля нещо — обърна се тя към Закари със задъхано детско гласче. — Вие знаете, че Хауард живее, храни се и диша само чрез „Орфей“. Студията е целият му живот.

— Винаги съм ценил високо лоялността — отвърна Закари, като пуфкаше с пурата си. — И я заплащам добре.

— Не се съмнявам. Но няма да намерите по-предан служител от моя Хауи.

Закари не можеше да понася хора, които увъртат.

— Накъде биеш? — попита безцеремонно.

— Има нужда от почивка — въздъхна тя.

— Не съм го спирал — изтъкна Закари.

Знам — потвърди тя сериозно, напълно отчитаща факта, че ако Хауард я завари по време на този разговор, ще побеснее. — Но той не иска. Докато вие не му се наложите, ще продължи да я кара така, докато падне.

Закари кимна. Загрижеността ѝ го впечатли. Досега Попи не му приличаше на грижовна съпруга.

— Ще се погрижа да вземе отпуск — обеща той. — Ще му наредя. Това задоволява ли те?

— Благодаря — кимна признателно тя и вече започна да крои планове. Париж, Рим, може би дори Лондон — магазините в Лондон бяха страхотни.

В това време Клариса беше успяла да се усамоти с Хауард на една от горните палуби.

— Привечер се обадох в клиниката — остро започна тя. — Отказаха да ми дадат информация за Норман. Знаеш прекрасно, че са длъжни да ми кажат как е. Да не си променил указанията и да си забравил да им дадеш името ми?

— Тъъ... Нещата са малко по-различни.

— По-различни? Какво искаш да кажеш?

Огледа се да не ги чуе някой.

— Не е удобно да ги обсъждаме сега.

— Кое не е удобно? — Гласът ѝ бе изпълнен с предчувствия.

— Утре, Клариса. Сутринта ще дойда при теб.

— Не искам да идваш вкъщи, Хауард. Искам да знам какво става, и то сега.

Хауард измънка нещо, което тя не чу.

— Какво? — кресна, за да го накара да повтори.

— Мъртъв е — изломоти той.

Гледаше като хипнотизирана как под дясното му око играе мускул, докато я завладяваше студено и лепкаво чувство — смесица от страх и омраза.

— Мъртъв ли? — повтори тъпо.

Той пое дълбоко студения нощен въздух, изтри потта от челото си и потвърди.

— Страхувам се, че да.

Той знаеше, че тя е на борда. Подшушна му го Бевърли. Но Джак Питън се беше опарил от номерата ѝ и нямаше да се хване втори път. Заразхожда се небрежно, като се оглеждаше за нея. Беше казал на Кели, че отива в тоалетната, и тя изглеждаше напълно доволна от компанията на любезния и друсан Чък Нилсън.

Когато я зърна, си помисли: „Е, какво толкова, красива е, но нищо повече!“ И като привлечен от магнит се устреми към масата, където Джейд седеше със семейство Уайт и пясъчнорус мъж.

— Здравей, Зепо. Как си, Айда?

Зепо скочи на крака.

— Джак, момчето ми. Всички говорят, че тазвечерното ти предаване е приказно.

Зепо винаги знаеше всичко, понякога, преди да е станало.

— Благодаря. Закари ще го пусне по-късно. Ще гледате ли? — Усещаше аромата на парфюма ѝ. Напомняше му само за нея.

— Не бих го пропуснал за нищо на света — ентузиазира се Зепо. — Познаваш ли се с Джейд Джонсън?

— Познава се — намеси се компетентно Айда.

— Виждали сме се — отговори Джак и се втренчи право в нея.

— А с годеника ѝ, лорд Марк Ранд?

Какво, какво?

— Поздравявам те — рече прекалено бързо той. — Не знаех, че си се сгодила. И кога е сватбата?

— Утре — спокойно отговори тя. — А ти как си?

— Благодаря, прекрасно. Никога не съм бил по-добре.

Очите ѝ бяха големи и напръскани със златни точки.

Познаваше усещането на косите ѝ — меки и копринени. Не можа да не си припомни мигновено невероятното си преживяване в леглото с нея. По дяволите, беше сгодена. Щеше да се омъжи за друг.

— Гледал съм предаването ви с лорд Сноудън — обади се Марк. — Много интересна журналистика. Зададохте му точно въпросите,

които трябваше да зададете. — Обърна се към Джейд и добави: — Не го ли гледахме заедно, мила?

Заедно ли? Предаването със Сноудън беше преди три години. Сигурно това бе английският кретен, когото беше споменала. Английският кретен, който бил напуснал живота ѝ.

— Не помня — измънка неопределено тя.

Бразилското трио свиреше „Момичето от Ипанема“.

— Разрешавате ли да ви открадна един танц с Джейд? — внезапно изтърси Джак.

— Дамата ще реши — отвърна Марк и сърдечно се засмя. — Винаги решава сама.

— Ще танцуваме ли? — Задържа погледа ѝ с убийствените си зелени очи.

Божичко! Защо се чувстваше така всеки път, когато го виждаше? Мога да се закълна, че регресирам, помисли тя. Все едно, че съм на шестнайсет години и стоя до футболния си герой.

Не искаше обаче професионалният жребец да помисли, че се страхува от него.

— Разбира се — рече небрежно и се попита защо ли гласът ѝ звучи като на ломотещ олигофрен. Отидоха на дансинга, започнаха да танцуват, на половин метър един от друг, но почти веднага, сякаш по взаимно съгласие, той я притегли към себе си и тя усети как плътта ѝ изгаря там, където ръката му докосваше голото ѝ рамо.

— Здравей — прошепна той, сякаш нищо не бе станало.

— Роклята ти е възхитителна — каза Силвър на Ди Ди Дайони.

— Твоята също — отбеляза Ди Ди. — На „Фабрис“ ли е?

— Разбира се.

— По дяволите! Не мога да търпя, когато жените започнат да бърборят за дрехи — развика се Карлос. Двамата със Закари бяха забравили за сбиването си и отново си говореха. С това се обясняваше и присъствието му на тържеството.

— На нас ни харесва — успокои го Ди Ди.

— Жените стават само за чукане, смукане и пазаруване. Дай им да се занимават с нещо друго, и са загубени. — Карлос се заля в смях от собствения си хумор и очакваше Уес да стори същото. Но Уес си

затрая. Не беше материал за покорна свита. Силвър почувства, че го уважава и обича за това.

Карлос беше пресушил три четвърти от бутилката „Джак Даниълс“ и беше станал безчувствен.

— Какво има? — изломоти той. — Не ви ли е смешно?

— Не — студено отвърна Силвър и си спомни защо бяха скъсали преди толкова години. Когато беше в запой, Карлос ставаше пълна свиня. — Говориш вулгарни и крайно незабавни неща...

Той сръга Уес, без да й обръща внимание.

— Случвало ли ти се е да ти духа черно маце?

Ди Ди се смути и сви неодобрително устни.

— Черните мацета са най-добри — продължи Карлос. — Най... най... добри.

— Мили, хайде да отидем да си вземем нещо за ядене — бързо рече Силвър.

— Разбира се, нашата малка Силви не иска да слуша такива неща захихика Карлос. — Нашата малка Силви се смята за най-добрата минетчийка в града. Мисли...

Уес отстъпи крачка назад и го фрасна през устата. Карлос се свлече на земята като мечка. Сцената свърши за няколко секунди.

Уес извика няколко сервитьори и им каза:

— Отнесете господин Брент долу и го сложете да си легне. Не му е добре.

Сервитьорите се спогледаха и се заеха да вдигат падналата суперзвезда и да я носят към каютите. Загрижената Ди Ди ги последва.

— Не трябваше да го правиш — заяви Силвър със светнали от възхищение очи.

— Защо? Той те оскърби.

— Миличък, Карлос е пиан.

— Тъкмо затова. С пияните можеш да се справиш по един-единствен начин. Когато работех като барман, често го правех. Когато изтрезнее, няма да помни нищо.

— Някой ще му го припомни. А Карлос Брент е много неприятен враг.

— Защо мислиш, че ми пука? Слушай, Силвър, може да съм селянин, но там, откъдето идвам, когато някой обиди дама, си търси боя. Особено ако дамата е моя съпруга.

Без да знае защо, ѝ се доплака. Никой досега не беше я бранил, с изключение на Закари, а той не влизаше в сметката.

Един прислужник веднага занесе новината на Закари.

— Сложете го в личния ми апартамент — великодушно разреши той.

— Да, господин Клингър.

— Как стана? — заинтересува се Бевърли.

— Дребно спречкване. Карлос, изглежда, е предразположен да предизвиква юмруци.

— Кучият син е голям грубиян.

— Слава Богу, че остави телохранителите си на брега. Масовият бой не влизаше в плановете ми за вечерта.

— Дали няма да те съди? — насмешливо подхвърли Бевърли.

— Не ме съди, когато го ударих лично. Защо да го прави сега?

— Яхтата е твоя.

— Може би трябва да отида при него.

Бевърли го спря, като сложи ръка на лакътя му.

— Какво толкова представлява Силвър Андърсън? Всеки път, когато има сбиване, тя е в дъното на нещата.

Закари помълча, за да намери верния отговор.

— Тя е истинска звезда — най-сетне продума той. — И буди преданост.

— Казвал ли ти е някой, че си...

— Не искам да слушам нищо. Разбрахме ли се?

— Защо?

— Защото не мога да търпя празните приказки. Веднъж вече ме удави в тях и не искам това да се повтаря. Да сядаме ли вече?

— Не. — Беше я притиснал плътно и не можеше да не забележи, че тя не прави опити да се отдръпне. — Сериозно ли си решила да се омъжваш?

— Да. Съвсем сериозно.

— Защо?

— Не е твоя работа.

— Все пак ми се струва, че ми дължиш обяснение.

Тя направи опит да се отдръпне, но съвсем слаб.

— Аз да ти дължа обяснение? — Не вярваше на ушите си.
— Прекарахме прекрасно, нали?
— О, да. Една дяволска нощ. Само че май не беше достатъчна на сваляча Питън, а? Връхлетя върху следващата си жертва, без да си поеме дъх.
— За какво говориш?
— За нищо...
— Продължавай, моля те.
— Не искам.
— Не може да се каже, че обичаш да чакаш.
— Какво?
— Чу много добре.
— Ще спреш ли да ме притискаш така? Искам да седна.
— Не, не искаш.
— Искам.
— Не искаш.
— Мръсник.
— Знаеш ли какво? Струва ми се, че съм склонен да ти простя.
— За какво? — Гласът ѝ беше леден, а тялото — неприятно горещо.
— Задето ми върза тенекия.
— Вързала съм ти тенекия? Ти ми върза тенекия с оная френска мадама.
— Ако имаш предвид Даниел, тя беше със сенатора.
Хаплив сарказъм:
— Естествено.
— А кой беше младежът, с когото дойде в „Чейсънс“? Някакво недопечено актьорче. Смятах, че вкусът ти е по-добър.
— Не се съмнявам, че щеше да останеш по-доволен, ако седях вкъщи да преживям прекрасните мигове, които изживяхме, и с трепет да чакам пак да ми се обадиш. Когато нямаш подръка нещо поинтересно. — Замълча. Гласът ѝ се бе оживил от негодувание. — А аз ти бях сготвила. Робинята ти ми се обади в девет и половина. Щом не си могъл да дойдеш, защо не се обади по-рано? Или си прекалено велика звезда да вдигнеш сам телефона?
— Арита ти се е обадила преди предаването, в осем часа, да ти каже, че съм зает в студиото и не мога да говоря по телефона и че ще

ти се обадя по-късно. А ти не можа да почакаш малко, нали? Излезе, без да губиш секунда.

— Не ми казвай кога се е обадила и какво ми е предала. Минаваше девет и половина. И нито дума, че ще се обадиш по-късно.

— Обичам те още повече, когато си сърдита.

— Мога ли да ви обезпокоя? — Марк се усмихваше благо, раздели ги, но от очите му бликаше гняв.

Джак беше почти готов да каже: „Не, не можеш“, и да я прегърне отново, но изпусна момента. Тя беше в ръцете на Марк. Той я въртеше по дансинга, а светлините трепкаха и яхтата се носеше към Лагуната и Новата година.

Карлос Брент хъркаше, проснат в центъра на леглото на Закари в голямата спалня. Ди Ди Дайони седеше на стол до него. Тъмните ѝ черти бяха спокойни и сдържани като на красива статуетка от черно дърво.

Закари влезе в стаята и се попита защо ли се примирява с номерата на стареещата суперзвезда. Беше талантива певица и можеше лесно да стане звезда и без него. Нямаше нужда от Карлос Брент.

— Как е? — запита Закари.

— Ще си отспи — отговори тя — и дори няма да си спомня. Беше много пиян.

— Мислил ли е някога да се обърне към „Анонимните алкохолици“?

— Карлос? Никога. — Лицето ѝ леко се развесели. — Той обича да пие. Пиенето не му пречи, пречи на другите.

— Как го търпите?

Тя се усмихна измъчено.

— О... справям се. Когато човек обича, винаги успява.

Закари се почувства натрапник в собствената си спалня. Влезе в банята със свирепа кашлица. На огледалото беше подпрян плик, адресиран до него, с надпис **КРАЙНО СПЕШНО**.

Много мило от страна на този, който го бе донесъл. Прислуга. Никога не бяха достатъчно добри. Разкъса го без колебание. Имаше нужда от пауза, преди да се върне на тържеството, което протичаше

извънредно добре, въпреки че Силвър успешно го отбягваше. Първото нещо, което видя, бе списание — един от евтините боклуци, които заливаха супермаркетите и за които всички се кълняха, че не четат, но знаеха наизуст. Към него беше прикрепена визитната картичка на личния му асистент в Ню Йорк, на която бе написано на ръка:

„Мой близък се добра до предварителен брой от списанието и ми го предаде днес. Изпращам ви го веднага по куриер, вместо да го обсъждаме по телефона. Ще излезе в понеделник. Моля, съобщете ми дали искате да предприема нещо.“

Списанието се наричаше „Истински скандали“. Заглавието отпечатано с огромни черни букви, гласеше:

**„ОТКРИТ Е БАЩАТА НА ДЕТЕТО ОТ ТАЙНАТА
ЛЮБОВ НА СИЛВЪР АНДЪРСЪН! МИЛИАРДЕРЪТ
ЗАКАРИ КЛИНГЪР — ТАТКОТО НА ХЕВЪН!“**

А под него с по-дребен шрифт:

**„ВЛАДИМИР КИРКОВ И ЮНИТИ СМИТ
РАЗКРИВАТ СЕНЗАЦИОННАТА ДРАМА НА
ИСТИНСКИЯ ЖИВОТ НА СИЛВЪР АНДЪРСЪН!
ЧЕТЕТЕ ВСИЧКО ЗА БИВШИЯ БАРМАН И ТЪРГОВЕЦ
НА НАРКОТИЦИ, ЗА КОГОТО СЕ ОМЪЖИ! КОЛКО
МРАЗИ ДЪЩЕРЯ СИ — СЕДЕМНАЙСЕТГОДИШНАТА
СЕНЗАЦИОННА РОК ЗВЕЗДА ХЕВЪН! И КАК
НЕНАВИЖДА БИВШИЯ СИ ЛЮБОВНИК —
ХОЛИВУДСКИЯ МАГНАТ И МИЛИАРДЕР ЗАКАРИ
КЛИНГЪР!**

**ПРОЧЕТЕТЕ ТАЙНИТЕ!
ПРОЧЕТЕТЕ ГИ ТУК!**

РАЗКРИТИ ОТ ДВАМА ДУШИ, КОИТО Я
ПОЗНАВАТ ПО-ДОБРЕ ОТ ВСЕКИ ДРУГ!
ЦЕЛИЯТ МАТЕРИАЛ Е НА СТРАНИЦА ДЕСЕТА.“

Закари бързо примигна няколко пъти, свали очилата със стоманени рамки и се загледа в огледалото над черната раковина от оникс. Ако тази гадост беше истина, той имаше дъщеря. Седемнайсетгодишна дъщеря. А Силвър ги беше държала разделени цели седемнайсет години.

Мръсница.

Мръсна кучка.

Досега всичко ѝ се беше разминавало в този живот. Нямахте да прави изявлението, което беше предвидил за кулминация на тържеството относно възстановката на „Всичко за Ева“ със Силвър в главната роля. Ако това беше вярно, щеше лично да се погрижи тя да си плати. И то с лихвите.

— Не очаквах това от теб — заговори Марк с тревожно-презрителна чупка на устните, когато седнаха.

— Ъ? — В мислите си още танцуваше с Джак, обхваната от ръцете му, заслушана в гласа му.

— Ти и завирачът.

— Моля?

— Завирач, скъпа моя, е стар английски израз за човек, който си го завира където му попадне.

— Какво си завира? — запита тя, ядосана от снизходителния му маниер.

— За Бога, Джейд. Жребец. Би трябвало да знаеш поне това какво значи.

— Еби си майката, Ранд, какво искаш да кажеш?

Лицето му пламна.

— О, силни думи. Освободената жена. Браво, мила. Достатъчен ли ти е в леглото? Затова ли аз нямам честта?

Наистина ли щеше да се омъжва за него сутринта? Нима съвсем сериозно беше взела това решение?

Семейство Уайт се върнаха на масата след кратък танц.

— Освежително беше — възкликна Зепо.

— Отегчително — промърмори Айда.

Джейд стана.

— Извинете — вежливо рече тя, — ще отида да потърся Кори.

Остави сърдития Марк да седи със семейство Уайт и се отдалечи.

— Нищо не си ял, Хауи — упрекна го Попи. — Омарът е превъзходен.

— Хиляда пъти ти казах — не съм гладен, тъй че спри да ми пробутваш ядене и млъкни!

— Колко сме сърдити! Може би танцьорките на кючек ще те развеселят. Чух, че са три. Собственоръчно избрани от Закари и страхотни.

Болката в стомаха му не преставаше. Ако имаше капчица ум, щеше да зареже тържеството, да замине за Мексико и да разбере какво, по дяволите, се беше случило.

Норман се възстановяваше добре. Бяха му го казали вчера тъпите лекари, които беше ангажирал.

Поправка. Лекарите не бяха тъпи, бяха най-добрите. Беше им платил много, за да си държат езика зад зъбите. Лъга наляво и надясно и очакваше след няколко седмици Норман Гузбъргър да се върне в града здрав и читав, с ново назначение като шеф на рекламата в „Орфей“.

По дяволите! Какво се беше случило?

Хлапето беше умряло. Казаха му — масиран вътрешен кръвоизлив. Боже мой!

Кармел и Орвил бяха тук някъде. Кой щеше да им съобщи? И какво щеше да стане, когато научеха? Щяха ли просто да се оттеглят и да приемат добрата стара холивудска традиция на мълчанието в защита на виновния?

Клариса направо се скапа. Може би не трябваше да ѝ казва сега, но имаше нужда да сподели с някого, а тя обеща да мълчи.

— Манън трябва да бъде наказан — рече Клариса, пребледняла от мъка.

— Не — отвърна той. — Стига му, че мисълта за това ще го преследва, докато е жив. Това наказание му е достатъчно.

— Не те разбирам. Трябва правосъдието да си каже думата.

— Говориш като в някой филм. Вече е твърде късно за правосъдие. Казах ти и преди — скандалът ще съсипе кариерата и на двама ви и ще закопае „Убийство“. Това ли искаш?

— Да. Това искам.

— Вземи се в ръце, Клариса. По-големи звезди от теб са се проваляли за много по-малко. Представи си как ще се изправиш в съда и ще разкажеш случката от твоя гледна точка. Исусе! Ще те разпнат. Във Франция цялата вина щеше да е твоя. Не забравяй, че ако Манън не те беше заварил в леглото с друг мъж, това нямаше да се случи. Имала си страстна и сериозна връзка с Манън. Всички знаеха. Една

дума от истината и с теб е свършено. Лично аз ще се погрижа за това заедно със Закари Клингър и голяма част от хората на тази яхта. Ще снимаш филми в Сибир. Това ли искаш?

— Всичко това е направо ненормално.

— А да лягаш с всеизвестен педал нормално ли е?

Тя се загърна в сакото си и потрепери от ветреца. Около тях купонът течеше, неподозиращ личната им драма.

Посегна да я докосне — малък жест на състрадание, за да ѝ покаже, че не е съвсем безсърдечен. Тя се отдръпна.

— Ще го преодолееш, Клариса. Нима всички не харесвахме Норман? Утре ще отлети и ще се погрижа за всичко. Ще обявим, че апендиксът му се е спукал. Моля се Богу да има такъв.

— Ще станеш съучастник в убийство — бавно изрече тя.

— Не, ще помогна на всички, включително и на теб.

И я остави на палубата — самотна дребна фигурка. Щеше да се съвземе. Клариса не беше лигава старлетка, беше силна жена. Щеше да оцелее.

— Здравейте, Хауард и Попи. — Уитни изплува на хоризонта, облечена в рокля, която би предизвикала у всеки нормален мъж доживотна ерекция.

— Колко се радвам, че те виждам — възторгна се Попи.

— Познавате ли се със сенатор Ричмънд? — запита Уитни, като го хвана за ръка и го задърпа към тях.

— Самият сенатор Питър Ричмънд! — възкликна Попи с неприкрито удоволствие. Не пропускаше нито едно име, особено на по-важните хора. — Не, не сме се запознавали, но съм очарована. На гости ли сте тук? Съпругата ви с вас ли е? Би ни било особено приятно да организираме вечеря във ваша чест. Нещо съвсем скромно и интимно, от порядъка на петдесет-шейсет души.

Танцърките на кючек се появиха с десерта — гъвкави млади жени в ориенталски костюми. Носеха се из яхтата с гладки оголени кореми, кършейки подвижните си ханшове.

Чък Нилсън се опита да ошипе едната, докато танцуваше близо до него с обещаващи очи над скритата с воал долна половина на лицето.

— Ела тук, маце — гракна той и затегли прозрачния шифон на шалварите между краката ѝ.

— Махай се, кретен — промърмори тя с крайчето на устата си и чевръсто се отдалечи.

Само Бевърли и Закари знаеха кои са екзотичните танцьорки на кючек. И трите бяха проститутки, специално обучени за тазвечерното представление. Закари обичаше да развлича гостите си с нещо неочаквано.

След кючека дойдоха танцьорите на брейк — шест талантиливи черни момчета.

— Толкова са ритмични! — възкликна възторжено Хевън.

— Да — съгласи се Роки, въпреки че не виждаше какво толкова се прехласва. Самият той предпочиташе танцьорките на кючек. Виж, те бяха нещо!

* * *

На долната палуба в дамската тоалетна Мелани-Шана откри, че мие ръцете си редом с Уитни Валънтайн. Не бяха се срещали от прочутия бой между Манън и Чък на горния етаж на Бистрото.

Уитни поиздърпа горната част на впитата си рокля.

— Здравей, Мелани. Как си?

— О... здравей, Уитни. Не те видях.

Никой не можеше да пропусне да види Уитни с целия ѝ блясък. Тялото ѝ докарваше до сълзи големи мъже.

— Честито бебе — рече Уитни. — Сигурна съм, че Манън е много щастлив, винаги е искал деца.

— Благодаря.

Уитни намаза с глицерин устните и бухна косите си.

— Доволна съм, че не се разделихте. Повярвай ми, Клариса Браунинг е ненадмината пътка. Би го направила много нещастен.

Мелани-Шана, заета с червене на устните си, кимна в знак на съгласие.

— Всичко е наред — тихо каза тя. — Изживяхме Пуерто Валарта и връзката му с нея. Радва се, че се е върнал при мен и бебето. Твърди, че Клариса е истински кошмар.

— Чудесно — твърдо заяви Уитни. — Искаш ли да станем приятелки?

Мелани-Шана трудно можеше да си го представи, но поне най-сетне се почувства сигурна пред бившата му съпруга. Уитни не искаше Манън, а и той вече не я искаше.

— Как е Чък? Заедно ли сте още?

— Понякога — да, понякога — не. — Уитни сви рамене. — Тази вечер предимно не. Такъв задник е, когато се дрогира. — Наведе се доверително към новата си приятелка. — Запознах се с един страшно интересен и привлекателен по-възрастен мъж. Казва се Питър Ричмънд. Сенатор Питър Ричмънд. И ми се струва, че ме харесва.

— Той не беше ли женен? — попита Мелани-Шана, докато прибираше червилото в чантичката си.

— Формално. Когато човек се занимава с политика, разводът е строго забранен. Въпреки това той казва...

Напуснаха тоалетната, като си бърбеха приятелски.

Клариса преброи до десет, преди да излезе от заключената кабинка.

— Значи не си говорите? — заинтересува се Уес.

— Не съм казвала такова нещо — отговори Силвър остро, готова за спор.

— Тя седи точно срещу нас, а не сте разменили една дума. Защо? Не говориш с баща си и брат си. А сега откривам, че не говориш дори с детето си.

— Смятам, че е редно тя да дойде при мен.

— А аз смятам, че говориш глупости.

Силвър заговори надменно.

— Какво по-точно искаш да кажеш с тази забележка?

— За Бога, тя ти е дъщеря, а не съперница на живот и смърт. Отпусни се и поне я поздрави.

— Ако обичаш, не си пъхай носа, където не ти е работа.

— Не говориш разумно. Щом не искаш да я поздравиш ти, ще отида аз.

Изглежда го сърдито.

— Да не си посмял!

— Защо? Аз съм ѝ пастрок. Отивам да ѝ се представя.

Силвър не знаеше за разговора му с Нора по повод отношенията ѝ с Хевън.

— Защо не иска да има нищо общо с детето? — беше се заинтересувал той.

Нора поклати глава.

— Някакво чувство за вина, свързано с бащата.

— Кой е той?

— Никой не знае.

— Хайде, хайде. Ти знаеш.

— Не, не знам.

— Знаеш, знаеш.

— Не знам.

— Закълни се в живота си.

— Направи нещо, Уес. Ти си единственият човек, когото слуша.

Силвър взе шампанското си и пресуши чашата.

— Ако отидеш при нея, няма да ти проговоря цяла вечер.

— Май ставаме прекалено много.

— Не се шегувам, Уес.

— Ще видим.

— Казах ти, че съм сериозна.

Той стана.

— Ще се върна след минута.

Джейд не можеше да открие Кори. Блуждаеше из яхтата, като успя да се сблъска с Попи, с недружелюбния Хауард и накрая налетя на Чък Нилсън, който ѝ се представи и започна да ѝ досажда.

— Страхотна си — не спираше да ломоти той. — А аз съм мъж за теб.

Предложи ѝ цигара с наркотик.

Отказа му.

Предложи ѝ кокаин.

Отказа му.

Предложи й тялото си.

Изсмя се.

— Не ми се подигравай! — изрева той и грубо я сграбчи.

— Остави дамата на мира. — До тях изникна Джак със смъртоносна заплаха в гласа.

Чък безмълвно изчезна.

— Знаеш ли какво сме ние двамата? — попита Джак с гальовен глас.

Тя поклати глава.

— Ние сме една недовършена история. И в никакъв случай няма да те оставя да се омъжиш утре за оня кретен. И дума да не става.

Клариса излезе от тоалетната с безстрастно, бледо лице. Не обръщаше внимание на заобикалящата я суматоха — кикотещи се, облечени до съвършенство жени, две танцьорки на кючек, забързани към пригодената за гримьорна каюта, тичащи напред-назад сервитьори. Тръгна по коридора, далече от шума на празника, и влезе в онази част на яхтата, където бяха каютите. Приближаваше се към апартамента на Закари Клингър, когато я спря униформен пазач.

— Мога ли да ви помогна с нещо, госпожице Браунинг?

— Стреснахте ме!

— Съжалявам.

— Не, моля ви, предполагам, че просто си гледате работата.

Той щастливо се ухили. След една вечер на самота и скука най-сетне бе срещнал звезда.

— Разбира се.

— Обзалагам се, че сте актьор — отбеляза Клариса.

— Как познахте?

— Всички сме работили по нещо странично от време на време.

— И вие ли?

Усмихна се.

— И аз. В какво сте участвали?

— В няколко телевизионни предавания, но парите не стигат да си платя наема. Подпомагам се с тази работа от три години.

— Ще пробиете.

— Мислите ли?

— Често се случва.

— Щом вие казвате...

— Бихте ли ми направили една услуга?

На този етап беше готов да направи всичко, каквото поискаше.

— Само кажете.

— Един от бъдещите ми филми се развива на яхта.

— Наистина?

— Да.

— Има ли роля за мен? — храбро запитва той.

— Човек никога не знае...

Беше чувал, че Клариса Браунинг е темерут и с нея се работи трудно. Жената, застанала пред него, бе толкова мила и естествена. И приветлива, въобще не се надуваше като звезда.

— Имам нужда от малко информация — безгрижно рече тя. — Може би ще ме разведете набързо из яхтата. Нали няма да забележат отсъствието ви?

— Не бива да напускам поста си.

— Няма значение.

— Но за вас...

Тя се усмихна.

— Благодаря.

— Господин Клингър иска да те види.

— Тъй ли? — Очите на Хевън станаха на чинии от учудване. —
Защо? — Още се съвземаше от възбудителната си среща с Пен
Съливан, когото Роки беше смразил със зъл поглед. „Ще си видим по-
късно“, каза Пен на тръгване, с което й даде надежда за бъдещето.

Бевърли се ухили.

— Може да си прави чекии на музиката ти. Хайде, момиче, той
чака.

— И мен ли? — с надежда запитва Роки.

— Не. Но се навъртай наоколо, юначе, ако някой режисьор те
мерне, ще имаш работа, докато си жив!

И тя отмъкна Хевън. Отнякъде се появи Уес.

— Ти какво правиш тук? — запитва той Роки.

— Брей, да не би висшето общество да е само за господин
Андърсън? Аз намерих хлапето, знаеш, аз я... открих.

Уес не можа да прикрие изумлението си.

— Ти?

— Да, аз. Да не смяташ, че не ме бива? И много добре печеля. —
Роки приглади опашките на взетия под наем фрак, под който се
очертаваха мускулите му. — И понеже се заприказвахме, трябва да ти
кажа — носи се слух, че ще нахраниш кучетата, ако не платиш парите,
които дължиш.

— Не дължа нито долар — гневно отвърна Уес. — Устроиха ми
капан, знаеш го много добре. Страхотен приятел излезе.

— Казах ти да внимаваш — намусено измънка Роки.

— Внимавах. И затова сега съм тук. И няма да получат дори
петак от доларите, които ми подхвърлиха. Майната им! Да видим какво
могат да ми направят.

— Ще те гръмнат — измърмори Роки.

— Нека опитат. Готов съм.

— Мога да идвам в Лос Анджелис всеки месец — заяви сенатор Ричмънд, като изпиваше с алчен поглед великолепната плът на Уитни. — Нямам проблеми.

— Но защо? — невинно рече Уитни. Гърдите ѝ се вдигаха и спускаха и почти щяха да изскочат от тесните граници на роклята.

— Защото ви срещнах — отвърна той с дълбока откровеност. — А вие сте нещо специално.

Тя сведе очи.

— Какъв прекрасен комплимент.

— Защо не слезем в една от каютите да си поговорим на спокойствие? — предложи той. — Наоколо има толкова народ, непрестанно ни прекъсват. Наистина бих желал да ви опозная по-добре.

— Не искам да пропусна фойерверките. Разбрах, че ще бъдат доста зрелищни. Винаги съм обожавала фойерверките, а вие?

— Те са моята страст. — Погледна си часовника. — Но няма да започнат преди полунощ. Имаме цял час.

Стоенето в ограниченото пространство на яхтата часове наред не допадаше на Манън. Чувстваше се като в капан, а то си и беше капан. Навсякъде все същите познати лица със същите до болка познати въпроси:

Кой е следващият ти филм?

Кой е продуцент?

Кой е режисьор?

Коя е партньорката ти?

Честно казано, в момента му беше писнало от снимането на филми. Имаше нужда от дълга почивка с Мелани-Шана и бебето. Имаше нужда да отиде някъде, където не бяха и чували за кино.

Зърна отдалече Хауард. Маниакът Хауард Соломан, чието явно пристрастие към кокаина беше в устата на целия град.

— Мога ли да ти кажа нещо насаме? — запита Хауард.

— Какво предлагаш? Да скочим във водата и да плуваме ли? — саркастично отвърна Манън.

Хауард дори не се усмихна.

— Въпросът е сериозен.

— Ще се върна веднага, скъпа — обърна се Манън към Мелани-Шана.

Хауард го заведе на усамотено местенце до главната палуба.

— Имам лоша новина — мрачно заяви той. — Ще ти я кажа направо. Тази вечер е починал Норман Гузбъргър.

— Какво?

— Усложнения. Вътрешен кръвоизлив. Не знам...

— Велики Боже! Значи ли това, че аз съм отговорен?

— Технически — да. Но пред външния свят — не. Ще се погрижа за това. Ще платя на когото трябва. Всичко ще се уреди.

— А аз трябва да съм ти задължен, докато съм жив. Това ли се мъчиш да ми внушиш?

Хауард философски сви рамене.

— Е, нали приятелите са затова.

Манън гневно се взря в мрака. Студената вода се носеше край яхтата.

— Оставих се да ме уговориш да прикрием всичко — горчиво продума той. — Обеща ми, че всичко ще се оправи.

— Слушай, старче, не съм дядо Господ. Не съм убивал оня нещастник, ти го уби. Искаш ли сега да се разчуче? Това ли искаш? Да си играеш на истини и последствия и да оставиш вестниците да те разкъсат на парчета? Добре, не възразявам.

Манън се облегна на перилата и започна да плаче.

Хауард се смути и се извърна.

— Радвам се да се запозная с теб, Хевън.

— И аз, господин Клингър.

Взираше се внимателно в нея и затърси доказателства. Беше хубава въпреки яркия грим, разноцветната коса и екстравагантните дрехи. Но не откри никаква видима прилика.

— Разбрах, че плочата ти има голям успех.

— Изкачва се нагоре. Вече е на второ място с куршумче. Което значи, че следващата седмица може би ще е... — млъкна да поеме дъх — на първо място!

— Дано.

— Да! Истинска бомба!

— Хевън.

— Да, господин Клингър.

— Имам една информация, която мисля, че трябва да знаеш.

— Да? — Чакаше с надежда, потънала в страхопочитание към могъщия и властен мъж, в чието присъствие се намираше.

— Тъъ... изглежда, има някаква вероятност... имай предвид — само вероятност, аз да съм твоят баща.

Ветрецът охлаждаше лицето ѝ. Даваше си сметка какво върши, но не съжаляваше. Заслужаваха го. Всички го заслужаваха.

ТВЪРДЕ КЪСНО Е ЗА ПРАВОСЪДИЕ.

Тъй ли, Хауард? Така ли мислиш?

ПОВЯРВАЙ МИ, КЛАРИСА БРАУНИНГ Е НЕНАДМИНАТА ПУТКА.

Благодаря ти, Уитни. Сродните души се разпознават.

ЩЕ СНИМАШ ФИЛМИ В СИБИР.

По-добре, отколкото отново да имам нещо общо с теб, Хауард.

ТВЪРДИ, ЧЕ КЛАРИСА Е ИСТИНСКИ КОШМАР.

Така ли твърди Манън? Бедният Манън, не знае какво е истински кошмар. Все още.

ЕДНА ДУМА, И С ТЕБ Е СВЪРШЕНО.

И с теб, Хауард. И с всичките ти холивудски приятелчета.

ЩЕШЕ ДА ГО НАПРАВИ МНОГО НЕЩАСТЕН.

Сигурно знаеш най-добре, Уитни. От толкова време опитваш. Но вече няма да правиш никого нещастен.

АЗ ЛИЧНО ЩЕ СЕ ПОГРИЖА ЗА ТОВА ЗАЕДНО СЪС ЗАКАРИ КЛИНГЪР И ПОВЕЧЕТО ОТ ХОРАТА НА ТАЗИ ЯХТА.

Така ли, Хауард? Така ли?

Драсването на първата клечка беше лесно...

ЕПИЛОГ

Февруари 1986 година

Седем седмици по-късно

В една студена събота на февруари 1986 година в Холивуд имаше две важни събития.

Първото беше погребение.

Второто — сватба.

Някои хора се почувстваха задължени да присъстват и на двете. Естествено, след съответна смяна на тоалетите.

Отзвукът от материала в „Истински скандали“, който заля сергиите в първия понеделник след Нова година, беше значително притъпен от случката на „Клингър II“ през нощта на 31 декември 1985 година. Кой би се развълнувал от срамните тайни на Силвър Андърсън, когато цяла яхта с холивудски знаменитости беше взривена по време на изисканото новогодишно празненство на Закари Клингър?

Никакъв филм не можеше да се сравни с тази случка — отчаяна борба за живот в студеното нощно море, докато експлозиите разтърсваха луксозната яхта, унищожителен пожар от единия до другия край на яхтата на фона на безумни фойерверки, изписващи святкащи кръгове и трасиращи следи в тъмното небе.

Това беше възможно най-сензационната драма с най-скъпия изпълнителски състав, събиран някога на едно място. Всички предпоставки бяха налице. Светът не можеше да се насити на подробности.

Ужасяващият инцидент очевидно беше саботаж. Следователите, които започнаха да душат сред останките на разнебитения съд, откриха следи от парцали, натопени в бензин, близо до всички ракети за фойерверките и навсякъде из яхтата.

Трагедията беше предизвикана не от един, а от цяла серия пожари, подпалени от неизвестно лице или лица така, че да причинят

възможно най-големи щети. Запалването на фойерверките бе дало начало на експлозиите и хаоса и на борда се бяха възцарили суматоха и паника. За щастие бяха успели да спуснат спасителните лодки, иначе трагедията щеше да се окаже фатална за всички.

Сега, седем седмици по-късно, нещата започваха да се уталожват. А днес, след сватбата и погребението, може би вниманието щеше да се измести от Холивуд и хората щяха да се върнат към нормалния си живот.

Погребението беше насрочено за единайсет часа, а сватбата — за три следобед. Имаше достатъчно време да се отиде и на двете.

Поли Соломан, драпирана в черен „Ив Сен Лоран“, тревожно поглеждаше. Хауард, застанал до нея на гробището „Форест Лон“. Изглеждаше добре, само беше леко пребледнял. Трябваше ѝ доста време да свикне да го гледа без тупето, но утехата ѝ бе, че вече се оправя.

В нощта на инцидента Хауард беше получил сърдечна криза. Свит на дъното на лодката, той изведнъж се хвана за гърдите и застена. Когато ги прибраха спасителните кораби, беше в безсъзнание. Смятаха го за мъртъв.

Последните няколко седмици бяха доста тежки. Откараха го направо в болницата и Попи се оказа сама — неподготвена и уплашена.

Лекарите бяха смущаващо откровени с нея и заговориха за проблемите му с кокаина, сякаш тя бе в течение. А Попи нямаше представа, че той взема наркотици. Какъв срам!

Когато Хауард се възстанови, той обяви, че напуска „Орфей“. Светът се сгромоляса върху Попи.

— Защо? — изхленчи тя.

Той я гледа дълго време и накрая рече:

— Попи, ако това не ти харесва, можем да се разделим. Нямам повече нужда от натиск.

Обмисли думите му. След това си представи живота без него. Вярно, харесваше ѝ да бъде съпруга на шеф на студия, но това не беше единствената причина за съжителството ѝ с Хауард. Тя обичаше мъжа си. Просто и ясно.

Мелани-Шана и Манън се държаха за ръце. Изживяха няколко ужасни седмици. Манън настояваше да се предаде и да поеме цялата отговорност за смъртта на Норман Гузбъргър, но никой не пожела да предяви иск срещу него. „Нещастен случай“ — беше заключението на мексиканската полиция. „Няма престъпление.“ Това беше всичко.

През нощта на нещастieto на яхтата се бе държал като герой. Заедно с Джак Питън и сенатора Ричмънд беше помагал да спуснат спасителните лодки и след като се погрижи за безопасността на Мелани-Шана, започна да помага на изплашените, пищящи жени да се прехвърлят в лодките. Една от жените, които спаси, беше Кармел Гузбъргър. Това го накара да се почувства малко по-добре.

Имаше пет смъртни случая. Четири от телата бяха открити след няколко дни.

Погребенията на Чък Нилсън, един служител от охраната и двама сервитьори се извършиха почти веднага. Погребението на Чък Нилсън бе помпозно, с дълги, трогателни речи от продуценти и режисьори, които отказваха да го ангажират във филмите си през последната година от живота му. Единственият истински жест направи Уитни Валънтайн, която остави самотна червена роза на ковчега му и тихичко се разрида.

А сега, в холивудски стил, погребваха петата жертва. Тялото беше изхвърлено на брега и открито от чистач на плажа само преди няколко дни.

Сенатор Питър Ричмънд присъства на последното погребение в знак на почит. Не биваше да подценява блясъка на връзките между политиците и Холивуд. Публиката ги харесваше.

Освен това погребението му даваше повод да посети Уитни Валънтайн. Тя стоеше наблизко, буйната ѝ коса беше покрита с черен дантелен воал, блестящите очи бяха скрити зад непроницаеми тъмни очила. До нея беше Кели Сидни, после Зепо Уайт. Айда беше сериозно пострадала от избухнала ракета за фойерверки. Имаше късмет, че не изгуби зрението на лявото си око. В момента се възстановяваше от пластична операция.

Орвил и Кармел също присъстваха с наведени глави. Трагичната смърт на единствения им син бе укротила и двамата.

Джак Питън беше застанал най-отзад, хубавото му лице беше безизразно — държеше сметка за дебнещите фотографии, жестоките тълпи и телевизионните камери.

Холивуд погребваше една от своите. Истинско светило. И светът го наблюдаваше.

Клариса Браунинг без съмнение щеше да бъде изпратена като звезда.

Междувременно в имението на Закари Клингър в Бел Еър приготовленията за сватбата бяха в разгара си. Камионетките на готвачи и сладкари задръстваха алеята за коли, носеха се закъснели букети, телохранители патрулираха навсякъде, а изнервената бъдеща младоженка стоеше пред огромно огледало.

— Не знам защо се оставих да ме навиеш за всичко това — заговори тя с треперещ на ръба на паниката глас.

— Защото ще ти хареса — отвърна самоуверено Бевърли. — И както казва Закари — този град има нужда от една красива сватба. От ново начало. И чуй ме, момиче, наоколо няма по-красива от теб!

— Исках тиха и скромна церемония — продължи да мърмори Джейд, докато обличаше невероятната бяла булчинска рокля. — Ти и Марк ме подлъгахте.

— Миличка ти беше в болницата и все някой трябваше да се заеме с организацията. А когато Кори се обади на родителите ти и ги покани, беше съвсем естествено сватбата да стане събитие. На Марк страшно му допада. Казвам ти, че за нула време той ще стане истински холивудски жител! Чух, че ергенската му вечер, организирана снощи от Зепо, била нещо незапомнено.

— Чудесно.

— Джейд, знаеш ли, че ме разочароваш?

— Защо?

— Снощи и ние трябваше да измислим нещо. Например да отидем в „Чипъндейлс“ и да погледаме мъжки стриптийз. Или да

направим някой купон.

— Съжалявам. Следващия път, когато се заженя, ще се постарая да не те разочаровам.

Закикотиха се.

— Все се каня да те питам какво стана с Джек Питън — полюбопитства Бевърли. — Винаги съм имала усещането, че ще се съберете.

— И откъде такова усещане?

Бевърли се усмихна.

— Флуиди.

— Хубав разговор точно преди сватбата ми с Марк.

— Танцувахте на купона преди инцидента.

— Не си спомням.

— Хм... Предполагам, че още веднъж трябва да проверя всичко. Искаш ли нещо? Силна напитка? Какво да е. Младоженката има право на последно желание.

— Спрингстийн.

— Брус?

— Има ли друг?

— Божичко, чувала бях за последни желания, но това ще ме затрудни. Трудно ще е да го намеря точно сега. Ако ми беше казала навреме...

— Музиката му, нещастнице! Имаш ли негови плочи или записи?

— А, музиката му. Лесна работа! — Бевърли се зарови в купчина плочи, подредени до сложна стереоуредба, и извади специална версия на „Покрий ме“. Измъкна плочата и подаде албума на Джейд. — Секси, нали?

На него имаше снимка на Спрингстийн, седнал на вратата на открита бяла кола, с разкрасени крака. Носеше джинси, протрити ботуши, широк кожен колан, раирана тениска без ръкави и лента през челото.

— Възбужда ме музиката, а не видът му — поясни Джейд.

— Тъй ли? Значи си готова да го отминеш в дъждовната нощ? Не се и съмнявам. Разгледай тези мускули и помисли добре. — Изхили се неприлично и остави младоженката сама.

Високият ясен глас на Спрингстийн изпълни стаята.

Джейд затвори очи. Имаше късмет, че остана жива, знаеше го добре, бяха ѝ го казали достатъчно много хора. Когато яхтата гръмнала, била ударена от падащи отломки и загубила съзнание. Някой я натоварил в спасителна лодка, след което била закарана в болница, където лежала в кома цяла седмица. Когато на сутринта излезе от комата, се чувстваше добре и не помнеше нищо за злополуката. Последният ѝ спомен беше как се приготвя да отиде на тържеството.

— Спомням си, че ти спомена нещо за четирийсет и девет еднакви бели лимузини, а след това — бяло петно до момента, в който се събудих в болницата — беше споделила с Марк.

— Не знаеш колко ти е провървяло, мила, беше отвратително.

Глезенът му беше изкълчен, но иначе му нямаше нищо.

И двама извадиха късмет. Кори също, въпреки че беше леко обгорен при товаренето на хора в лодките, включително и един млад сервитьор, чийто крак беше отнесен до коляното от взрива.

Естествено, отложиха сватбата. И без да се усети, я убедиха да участва в този цирк. Много тъпа постъпка от човек, който обича да урежда личните си неща тихомълком. Но вече беше късно да направи каквото и да било.

— Добре ли си?

— Разбира се.

— Изглеждаш фантастично за старица.

— Мили, знам, че Карлос Брент е твой идол, но моля те, спри да говориш като него, и то след тежък махмурлук.

Уес се засмя.

— Пошегувах се!

— Обожавам чувството ти за хумор.

Леките заяждания бяха се превърнали в техен стил. След разкритията в „Истински скандали“ Силвър и Уес се бяха сблизили повече от всякога. Той беше гърмял и трещял по повод на случилото се между нея и Карлос Брент в гримьорната му, а тя не остана очарована от предполагаемата му продажба на наркотици. Той, естествено, отрече всичко. Но малко по малко гневът им се изпари и започнаха да се радват, че са живи след онази ужасяваща нощ на яхтата на Закари, от която и двамата се отърваха без драскотина благодарение на бързите

реакции на Уес. Беше хвърлил Силвър в една спасителна лодка, а след това се върна за Хевън и се погрижи и за нейната безопасност.

Внезапно сред хаоса двете се помириха. Майка и дъщеря отново бяха заедно. Временно.

След появата на „Истински скандали“ по сергиите Силвър неохотно призна, че Закари Клингър наистина е бащата на Хевън. След усилията, които положиха Уес и Нора, тя се срещна с Хевън на четири очи и със запъване се постара да ѝ обясни защо го беше пазила в тайна. Разбира се, не ѝ каза цялата истина, а само това, че е бил женен и тя сторила най-правилното, поне според нея.

За неприятно учудване на Силвър, Хевън и Закари веднага развиха идилични отношения. Хевън се пренесе в имението на Клингър и за да станат нещата още по-смущаващи — плочата ѝ се качи на първо място.

Уес не можа да проумее озлоблението ѝ.

— Тя ти е родна дъщеря. Трябва да си във възторг. Мислех, че вече сте се сдобрили.

Силвър не се гордееше с това, че е завистлива. Но не можеше да се владее.

Бяха обещали на Зепо Уайт да отидат на сватбата на Джейд Джонсън, а там нямаше как да не види Закари и Хевън заедно — гледка, от която се ужасяваше.

Кори влезе при Джейд точно когато гласът на Спрингстийн заглъхваше.

— Татко се качва насам. Как се чувстваш?

— Като че ли влизам в затвор, без надежда за освобождение.

— Казах на мама да остане долу. Само щеше да те разстрои.

— А ти как си? — След смъртта на Норман се беше затворил още повече в себе си.

— Напускам рекламния бизнес. Не е за мен. По-добре да се откъсна от тази атмосфера.

Тя взе ръката му.

— Смятам, че си прав. И помни, Кори, че каквото и да правиш, аз съм винаги с теб.

Почукване на вратата обяви пристигането на баща й. О, Боже! Бащата на булката! Истина беше.

Почувства едновременно студ и горещина, главозамайване и повдигане.

Омъжваше се!

ПОМОЩ!

Уес, със Силвър до себе си, подкара ролса по алеята за коли, но изведнъж черна кола изникна изневиделица пред него и го принуди рязко да натисне спирачката.

— Копеле! — изкрещя гневно той и наду клаксона.

— Не се ядосвай — успокой го Силвър, извади комплекта с гримове и за последен път провери как изглежда.

Черната кола спря и блокира тесния път на върха на Бел Еър.

Без много да му мисли, Уес излезе от колата и ругаейки, тръгна към досадниците.

Изстрелите го посрещнаха напълно неподготвен.

— А ти, Джейд Джонсън, съгласна ли си да вземеш този мъж — Марк Ранд, за свой законен съпруг?

Да, съгласна съм.

Не, не съм съгласна.

Загледа свещеника, застанал на забележителната зелена площ в разкошното имение на Закари Клингър. Беше калифорнийски духовник. Руси кичури, сини очи, загар.

Над тях се изви хеликоптер и причини неприятна вихрушка.

... четиридесет и девет бели лимузини с напълно заредени барчета и най-добрия хайвер, които ще откарат живописните гости на Закари Клингър на чакащата ги яхта...

СПОМНИ СИ!

Взеха Кори, пътуваха до Лонг Бийч, качиха се на яхтата и седнаха при семейство Уайт.

СПОМНИ СИ!

Свещеникът деликатно се изкашля, за да я подсети, че чакат отговора й.

Обърна се към Марк. Той окуражително кимна.
Песента „Момичето от Ипанема“.

Джак Питън.

Джак Питън със смъртоносните зелени очи и усмивката убиец.
Наистина ли щеше да я остави да се омъжи за друг?

Свещеникът вече доста нетърпеливо се закашля и реши да повтори:

— Джейд Джонсън, приемаш ли този мъж — Марк Ранд, за свой законен съпруг?

Сериозно ли възнамеряваш да се жениш?

Ако не ми попречиш — да.

Знаеш ли? Обичам те още повече, когато си сърдита.

Но къде си сега, когато имам нужда от теб?

Шумът от хеликоптера се засили.

— Отговаряй — просъска Марк, силно зачервен.

Спомни си го да казва:

Достатъчен ли ти е в леглото? Затова ли нямам честта?

Да. Прав си, Марк. И по двете точки.

Погледна инстинктивно нагоре и видя хеликоптерът да се снишава и да спуска въжена стълба.

Слава Богу! Спасението беше близо.

Без да се двоуми, хвана с ръце тънката пола на бялата копринена рокля, изрита обувките си и се втурна към стълбата, свободата и най-вече към Джак Питън.

— Ама че работа! — изкрещя Бевърли и избухна в лудешки смях, докато Джейд пълзеше по опасната въжена стълба.

— Не може да се отрече, че Джонсън винаги си е била луда глава!

Хеликоптерът се издигна като птица и отлетя в бъдещето.

ДЕВЕТ МЕСЕЦА ПО-КЪСНО

Зепо Уайт заряза импресарството и стана новият шеф на студия „Орфей“. Жена му Айда се възстанови от изгарянията и в резултат на сложна пластична операция се подмлади с двайсет години. Зепо продължи да гони кръшни девойки, които ламтяха за актьорска кариера. Айда заряза наркотиците и ги замени с млади мъже. Зепо я направи продуцент. Така и не успя да създаде нещо, но правеше непрекъснати прослушвания.

Останаха в брачната клетка.

Уитни Валънтайн позира гола за престижно мъжко списание срещу рекордно заплащане — един милион долара, за да разкрие прелестите на рая. Филмовата ѝ кариера отхвъркна като ракета и тя стана най-високоплатената слаба актриса в света.

Сенаторът Питър Ричмънд веднъж в месеца прелиташе от Вашингтон да я посети и след няколко месеца ѝ се кълнеше във всичко свято, че ще напусне жена си и ще се ожени за нея.

Не го направи.

Владимир Кирков остана в Хавай за сметка на разкритията, които направи, за живота си с кинозвездата. Климатът му хареса. Харесаха му и хората, най-вече плещестите бронзови сърфисти с предизвикателни усмивки и любов към силните усещания.

Владимир не забрави Силвър. Държеше снимката ѝ в сребърна рамка с една орхидея отстриани. Ако госпожата някога го потърсеше, щеше да се отзове.

* * *

Юнити Смит бе арестувана от полицията в Амарило, щата Тексас, където работеше като стриптийзърка в бар за воайори. Беше прахосала парите от „Истински скандали“ за наркотици и един мошеник с тесен ханш и подход към жените. Когато парите ѝ свършиха, той я заряза.

Познаха я по снимката ѝ в евтиното жълто вестниче.

Истинското име на Юнити Смит беше Юнити Серано и полицията в щата Ню Йорк я търсеше за хладнокръвно убийство на млада двойка по време на въоръжен грабеж през 1983 година. Разпозна я нейният съпруг и съучастник в престъплението. Излежаваше присъда за същото убийство и когато видя снимката ѝ, незабавно пропя пред полицията.

— Това е тя, от къде на къде е на свобода, а аз съм затворен? Тя натисна проклетия спусък.

Юнити Серано беше върната в щата Ню Йорк и осъдена на доживотен затвор.

Манън Кейбъл купи къща в Кармел — голямо, хаотично и удобно ранчо, кацнало високо на една скала над океана.

Получи големи овации за работата си в „Убийство“ и качеството на сценариите, които започнаха да му предлагат, рязко се покачи.

— Ще се оттегля за една година да се порадвам на семейството си — заяви той на импресариото си Сейди Ла Сал.

— Работата преди всичко — внуши му тя. — Запазила съм ти един сценарий, за който Редфорд би убил човек.

— Довиждане, Сейди. Ще се видим след една година.

Мелани-Шана отново забременя. Сияеше от здраве и щастие. Манън всяка сутрин благодареше на Бога за сина си Джейсън и за чудесната съпруга, която най-сетне оцени.

За първи път в живота си Манън Кейбъл се отпусна. А това го направи истински спокоен и доволен човек.

Карлос Брент се ожени за Ди Ди Дайони на пищна церемония в Лас Вегас. Беше петият му брак и за сватбата подари на младоженката забележителна брилянтена огърлица.

Дъщеря му Сузана се почувства пренебрегната.

— Виждате ли я тая кучка — говореше наляво и надясно тя. — Мръсницата се разхожда с моето наследство на шията!

Орвил Гузбъргър се оттегли от филмовата индустрия и се премести да живее с жена си в Палм Спрингс.

Палм Спрингс се оказа твърде кротко място за Кармел. Разведоха се след трийсет години брак и той се ожени за двацет и една годишно момиче, което се прехранваше, като практикуваше любимата за много американски мъже борба между жени в гъста кал.

Кармел замина за Хюстън, щата Тексас, и си намери петролен магнат. И тя се ожени повторно. За нещастие шест седмици след сватбата съпругът се помина и ѝ остави в наследство половин Хюстън.

Орвил се разведе с боркинята, събра се отново с Кармел и двамата се върнаха в Холивуд, част от който бяха.

Хауард Соломан стана „незапрод“ — независим продуцент, и изостави кокаина с помощта на прекрасна организация, наречена „Анонимни кокаинисти“.

Той наистина обичаше филмовата индустрия и нямаше намерение да я напуска, но напрежението от ръководството на студия никак не му липсваше. Сам си беше началник, темпото на живота му съвсем не бе трескаво — имаше време да попътува, не излизаше всяка вечер, а ако му се дощяваше да прекара един ден вкъщи край басейна, спокойно го правеше.

Попи се приспособи. Когато ѝ се налагаше, се нагаждаше лесно. И, разбира се, продължаваше да дава страхотни обеда и вечери.

Кори Джонсън напусна работата си в „Брискин и Бауър“ и се върна в Сан Франциско. Трябваше му много време да се съвземе след историята с Норман, но накрая се запозна с преуспяващ писател на име Тед, който го покани да живее с него. Той отиде, а шест месеца покъсно Тед умря от СПИН. Кори обезумя от мъка. Беше гледал предано Тед през последните месеци, когато беше съвсем безпомощен, и той му

завеца къщата си и солидна месечна издръжка. Лекарите го успокоиха, че няма данни да се е заразил от болестта.

След дълъг размисъл реши да превърне къщата на Тед в приют за жертви на СПИН-а, които нямаха къде да отидат, и им помагаше през последните тежки дни, като им даваше възможност да умрат достойно и в мир, с близък човек до себе си.

* * *

Уес Мъни едва не умря. В тялото му имаше два куршума — единият в опасна близост със сърцето.

Силвър Андърсън, която, без да помисли за себе си, изскочи от колата и се втурна да му помага, също беше простреляна.

Когато черната кола профуча и ги остави ранени на земята, тя успя да запомни номера ѝ. След това допълзя до ролса и се обади за помощ.

Нова холивудска драма! Пресата изпадна в екстаз. Можеха да вдигат тиражите си до небето дори ако Силвър Андърсън беше единствената обитателка на Холивуд!

Закараха ги в болницата. Веднага оперираха Уес и му извадиха двата куршума, а Силвър лекуваха от леко нараняване — куршумът едва беше закачил рамото ѝ.

— Утре можете да се приберете вкъщи, госпожице Андърсън — казаха ѝ лекарите.

Силвър обаче не напусна болницата, докато Уес не излезе от интензивното и животът му не беше вече под въпрос. Когато идваше в съзнание, тя неотклонно седеше до него с разчорлена коса, без грим, облечена в измачкан анцуг.

— Да не си посмял — бяха първите ѝ думи. — Ако смяташ да ме изоставиш, господинчо, мисли му! Имам нужда от теб, барманче. И никога не го забравяй!

Отложи специалния си час в Националната телевизия, за да го гледа, докато оздравее, и лично му готвеше мазен пилешки бульон и прегорели бъркани яйца.

— Силвър — замоли я той с отслабнал глас, — ако искаш някога да се оправя, моля те, спри да ми готвиш!

Благодарение на самообладанието на Силвър полицията откри, че черната кола е собственост на някой си Сол Винограцки, известен крал на наркотиците. След няколко часа го арестуваха и го обвиниха в опит за убийство.

Нора Карвел реши, че остарява от цялото това напрежение, и заяви, че се оттегля. Изостави пушенето и отиде да живее при сестра си във Флорида.

Преди да напусне Холивуд, с радост присъства на помирителен обяд на Силвър и дъщеря и Хевън. Изглежда, че накрая щяха да започнат да се погаждат.

Реба Винограцки пое бизнеса на мъжа си, докато той излежаваше присъдата за опит за убийство, в което не трябваше да се забърква. Причина за всичко беше тъпото списание „Истински скандали“. Да отпечата, че имала врътка с Уес Мъни. От къде на къде!

Остави списанието на пода в тоалетната като първа глупачка и Сол взе, че го прочете.

— Това да не е същият смръдльо, дето избяга с парите ми? — изрева той.

Колко мъже на име Уес Мъни се бяха оженили за Силвър Андърсън?

— Да, Сол.

— И ти си го чукала?

— Да, Сол. Тогава бяхме разделени. Ти се ебаваше с оная мускулеста кокошка от тренировъчната зала. Не помниш ли?

Сол имаше горещ темперамент. Това му видя сметката.

Хевън беше във възторг от живота с баща си. Колко невероятно, че се оказа дъщеря на Закари Клингър. Такъв важен човек, толкова богат и могъщ. В началото немееше от страхопочитание пред него, но постепенно, с помощта на Бевърли, двамата започнаха да се опознават.

И нещата с майка й започваха да се изглаждат. След стрелбата двете поддържаха редовен, макар и не много близък контакт, и това

радваше Хевън. Най-сетне беше част от истинско семейство.

А плочата ѝ стигна до първо място. Каква бомба!

Но най-хубавото беше, че започна сериозна връзка с Пен Съливан. На двайсет и три години Пен беше достатъчно възрастен да се грижи за нея и достатъчно млад да я разбира.

Хубаво им беше заедно.

Когато Закари Клингър получи лек удар, дъщеря му и Бевърли стояха при него като сплотено семейство. Отношения, за каквито Хевън копнееше от години.

Роки остана на сухо веднага след катастрофата на яхтата. Закари Клингър купи неговата част от договора му с Хевън за кралска сума и го изхвърли от живота ѝ.

Хевън не възрази, май дори не забеляза.

Роки си купи порше, цял гардероб с нови дрехи и луксозен апартамент в Марина Дел Рей.

Запозна се с една амазонка със северни черти и глас като скриптене на чакъл във влажен ден.

— Ще те направя рок звезда, сладур — обеща ѝ той.

Все още опитваше.

Лорд Марк Ранд остана в Холивуд и постави филм за Зепо Уайт и „Орфей“. Зепо страдаше от заблудата, че титулуваните особи нямат грешка.

Режисьорският дебют на Марк се оказа провалът на годината. За негово щастие продължаваха да го канят по купони. Все пак беше лорд, а Холивуд гъмжеше от социални отрепки.

Джак Питън присъства на раждането на първото си дете с целия апломб на печен ветеран. Взе бебето веднага след като лекарят го пое, и го остави нежно на корема на Джейд.

— Момче — промърмори щастливо тя. — Надявам се да прилича на баща си.

— Погледни го.

Тя повдигна глава.

— Фантастичен е! Виж колко коса има!

— Смятам, че трябва да се оженим — сериозно рече той.

— Защо?

— Защото те обичам, дявол да го вземе! — вбеси се Джак.

— Нека си останем така — предложи тя.

— Защо?

Усмихна се.

— Защото те обичам, дявол да го вземе!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.